

Giới thiệu Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào

Tên gốc: 甜蜜臣服 / Ngọt ngào thần phục

Độ dài: 61 chương

Tình trạng: Hoàn chính văn, đang edit.

Thể loại: Hiện đại, sủng, giới giải trí, gương vỡ lại lành, HE.

Converter: Hana Phạm

Editor: Dếp

Beta: Sian + Zackk

- - - - -

Khương Sơ và Hứa Đình Thâm không hiểu sao lại rõ ràng thể hiện thái độ bất hoà với nhau.

Ngay cả người hâm mộ đều biết điều đó, chỉ là không ai rõ nguyên nhân.

Có người mạnh dạn suy đoán: "Lẽ nào hai người họ là người yêu cũ?"

Fan hai nhà: Cút, không tiền.

Cho đến một ngày, hai đối thủ một mất một còn bị bắt gặp cùng vào khách sạn.

"Bảo bọn họ vào khách sạn đánh nhau nghe còn hợp lí hơn đó."

Phòng viên phỏng vấn Khương Sơ, mặt cô không đổi sắc đáp: "Trùng hợp, tôi không quen anh ta."

Buổi tiệc kết thúc, khi về đến nhà.

Hứa Đình Thâm cời cà vạt, trời hai tay cô ra sau lưng, "Giúp em quen tôi hơn nhé?"

Tất cả mọi người đều đang chờ Hứa Đình Thâm bác bỏ tin đồn.

Nhưng không ai ngờ anh lại ngăm khoe ân ái.

Vô tình bị chụp nhỉnh trên tay, trùng hợp mặc đồ đôi, áo ngủ nữ trên ghế salon, dấu hôn khả nghi trên cổ nữ minh tinh nào đó...

Người đại diện: Kiếp trước tôi đã tạo nghiệt gì thế này T.T

- - - - -

Tình yêu là sự đầu hàng ngọt ngào nhất dành cho nhau.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đồ Đôi xanh - hồng

Ba giờ chiều.

Khương Sơ vừa đẩy hành lý đi ra liền nghe được một loạt tiếng thét chói tai, cô nhìn đám người đang chen chúc trước mặt, nghiêng đầu thấp giọng hỏi người đại diện Lật Diệp: "Chị thuê người tới đón à?"

Trong giới thường xuyên có chuyện như vậy, một số minh tinh vì muốn thể hiện danh tiếng và độ hot của mình mà thuê vài người đến làm màu. Khương Sơ buồn bực, chẳng lẽ công ty keo kiệt của mình phát lên sau một đêm?

Không ngờ về mặt Lật Diệp cũng nghi hoặc: "Không có."

Khương Sơ còn chưa hết nghi ngờ thì bị người phía trước đụng mạnh một cái, nhờ có trợ lý che chở mới không bị thương. Dòng người hỗn loạn nhanh chóng vọt tới phía sau cô, Khương Sơ quay đầu lại nhìn mới nhận ra những người này không phải chạy về phía mình.

"....."

Đang chen chúc giữa hai tay của trợ lý bỗng cô quay đầu lại liếc nhìn một cái, phát hiện có một người đàn ông xuất chúng ở giữa đám đông. Mặc dù đội mũ và đeo khẩu trang đều màu đen nhưng vẫn không giấu được vẻ ngoài ưu tú. Cả người anh tỏa sáng, tuy xung quanh rất nhiều người chen chúc nhưng cũng rất khó có thể bỏ qua. Máy quay truyền thông và điện thoại của fan hâm mộ bao kín hai bên anh.

Hứa Đình Thâm, người đàn ông chỉ cần nghe tên thôi đã có thể khiến cho một đám người thét chói tai.

Khương Sơ hơi giật mình, ánh mắt hai người bỗng giao nhau trong không trung. Cô có thể nhìn thấy hàng lông mi dài in bóng trên khuôn mặt anh. Khương Sơ liếc nhìn anh, rồi cúi đầu nhìn chính mình, đột nhiên phát hiện một chuyện rất xấu hổ.

Đụng hàng!

Hứa Đình Thâm mặc một cái áo khoác màu lam có hoa văn, nhìn qua rất giống thiếu niên. Khương Sơ mặc một cái cùng kiểu dáng nhưng màu hồng nhạt.

Đây chính là đồ đôi xanh - hồng quen thuộc. Khương Sơ thầm nghĩ, cô đã tạo phải nghiệp gì.

Không biết là ai chú ý tới Khương Sơ, tầm mắt fan hâm mộ đều chuyển lên người cô. Khi thấy quần áo cô mặc, xung quanh dần dần có tiếng xôn xao lớn. Có người kinh ngạc nhìn cô, có người thì thầm bàn luận. Nhưng ánh mắt kinh hoàng của họ đều như muốn lột áo khoác trên người Khương Sơ xuống vậy.

"Sao lại thế này? Anh ấy và Khương Sơ ở bên nhau sao?"

"Không thể tin được... Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Tôi tới để đón người, không phải tới để thất tình huhuhu không muốn đâu."

Trong khoảng thời gian ngắn không thể kiểm soát được cảnh tượng này. Đột nhiên có một fan quá khích nhìn cô lớn tiếng nói: "Cởi! Cởi ra đi!"

Cô ấy mở đầu khiến các fan bên cạnh cũng phụ họa mà lên tiếng. Âm thanh chồng chất lên nhau tạo ra tiếng động rất lớn, ai không biết còn tưởng rằng ở đây có người biểu diễn múa thoát y.

"....."

Khương Sơ lại liếc nhìn Hứa Đình Thâm. Đối phương đeo khẩu trang nên không rõ cảm xúc, chỉ lộ ra đôi mắt thâm thúy không thấy đáy. Hai người đột nhiên đứng im, giống như bị điểm huyệt.

Anh ta đợi mình làm gì? Khương Sơ khó hiểu nghĩ. Dù sao thì Hứa Đình Thâm đứng im thì cô cũng đứng im. Vì thế hai người giống như đang chơi trò "Một hai ba người gõ, không được nói, không được nhúc nhích". Dịch bất động ta cũng bất động.

Cho đến khi bảo vệ tới thúc giục Hứa Đình Thâm đi, Khương Sơ mới cảm thấy mình đã hiểu ý của anh. Cô dứt khoát cởi áo khoác của mình xuống rồi ném hướng fan của Hứa Đình Thâm, lộ ra áo ba lỗ phác họa dáng người gợi cảm bên trong.

Hứa Đình Thâm "....."

Mọi người yên lặng một giây dài theo hành động của Khương Sơ, rồi lại bắt đầu xôn xao: "Tình...huống gì đây?"

Khương Sơ chống lại ánh mắt Hứa Đình Thâm, tự cảm thấy bản thân rất giống Lôi Phong [1], trên mặt thậm chí còn viết lên bốn chữ "Không cần cảm ơn!"

[1] Lôi Phong: một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn.

Hứa Đình Thâm là ai, chính là lão công quốc dân, là người tình trong mộng của muôn vàn các cô gái. Người như vậy sao có thể có bạn gái? Cho dù là đối tượng scandal cũng không được! Cho nên Khương Sơ ra tay làm chuyện tốt, chủ động giúp anh bác bỏ tin đồn. Cô thật đúng là tiểu tiên nữ lương thiện đáng yêu xinh đẹp hào phóng không mang thù mà.

Hứa Đình Thâm nhìn cô một cái, khóe miệng cười lạnh. Khương Sơ thì không, cô ngoài cười nhưng trong không cười.

Ha ha.

Về đến khách sạn nghỉ ngơi, trợ lý Trần Niệm Niệm liền mở hot search: "Tuyệt!"

"Trực tuyến cảnh Khương Sơ cởi áo gọi cảm" đang dẫn đầu hot search, nhờ tiêu đề gây hiểu lầm mà lập tức leo lên top 1, bên dưới còn tạo ra bùng nổ.

Quần chúng ăn đưa phần kích vào xem, kết quả chỉ thấy cảnh Khương Sơ và Hứa Đình Thâm mặc đồ đựng hàng ở sân bay.

"Hưng phấn nhảy vào kết quả là các người cho tôi xem cái này? Mặt người da đen dấu chấm hỏi.jpg"

"Khương Sơ quả là nhanh trí ha ha ha ha cởi áo khoác cơ đấy, tha cho tôi với chứ tay tôi đang run bần bật đây này."

Trên mặt Khương Sơ tựa như viết ba câu phủ nhận: Không phải tôi, tôi không làm thế, đừng nói linh tinh."

Cùng một lúc Khương Sơ có vô vàn cảm xúc, trong bối rối là luống cuống, trong luống cuống là sợ hãi. Cô còn cố ý lắc đầu thật mạnh, tựa như nghe thấy cả tiếng mồ hôi lạnh chảy ra ngoài màn hình.

Quần chúng ăn đưa đều nói cô xứng với câu "tôi chỉ là một người qua đường đáng thương hoàn toàn không biết gì cả."

Có người chú ý đến điểm không đúng trên người Khương Sơ: "Đợi đã, chỉ có tôi cảm thấy hai người họ rất xứng đôi sao? Không lẽ họ đang hẹn hò?"

Fan Hứa Đình Thâm lập tức xông lên:

"Tôi và Hứa Đình Thâm cũng đựng hàng nè, xin hỏi Hứa Đình Thâm khi nào mới công khai tình yêu của chúng ta đây @Hứa Đình Thâm."

"Lại bắt đầu rồi đây, Hứa Đình Thâm chỉ ngồi máy bay và mặc quần áo thôi, anh ấy rốt cuộc đã làm gì sai."

"Cả thế giới đều biết Hứa Đình Thâm không thích Khương Sơ. Xem thường.jpg"

Fan hâm mộ bình luận xong liền quay lại xem kỹ hình ảnh, phát hiện một điều kì lạ là giữa biển người mênh mông nhìn hai người quả đúng là rất xứng đôi.

"....." Áo gió, áo gió, nhất định là đêm qua làm số liệu quá muộn nên sinh ra ảo giác.

Fan đầu trục thờ dài, bên này bình luận còn chưa xong đã có cô gái hào hứng lao đến studio của Hứa Đình Thâm và người đại diện, hết tag, bình luận rồi nhấn tin thay phiên nhau mà oanh tạc, không nhận được đáp án rốt cuộc hai người họ có yêu đương hay không thì nhất định không chịu bỏ qua.

"Nhanh ra đây trả lời đi @Hứa Đình Thâm Studio @Liên Thắng."

"Trả lời cái rắm, tin giả này mà còn đòi studio phải trả lời."

Fan hâm mộ cả trong và ngoài đều rất ồn ào, độ hot cũng ngày càng tăng cao, studio rất nhanh đã đưa tin thông báo. Fan qua đường hào hứng vào xem, tưởng lầm sáng tỏ hoặc xác nhận tin đồn của hai người, kết quả là...

Hứa Đình Thâm Studio: "Thông báo: Không quy định, không đề nghị, không hy vọng fan tự ý thực hiện mọi hoạt động đón đưa bất luận là đi làm hay tan tầm."

Bên dưới còn kèm theo thông tin về sự gia tăng lượng fan đưa đón và hiện tượng quản lý thông báo do Bộ Hàng không dân dụng đã ban hành cách đây không lâu.

Fan hâm mộ: "....."

Hứa Đình Thâm gần đây đang đóng một bộ phim truyền hình, độ hot rất cao, danh tiếng vừa "cọ" một chút liền tăng vọt lên. Ở sân bay ngoài fan vây quanh còn có thợ săn ảnh. Không chỉ gây rối trật tự mà còn rất nguy hiểm. Cũng may lần này không gây ra hậu quả nghiêm trọng gì.

Thông tin này lập tức thu hút sự chú ý của hầu hết fan Hứa Đình Thâm. Mọi người bắt đầu sôi nổi mắng chửi sasaeng fan [2], bỏ quên Khương Sơ ở một xó xỉnh nào đó.

[2] Sasaeng fan: người hâm mộ cực độ, luôn theo dõi và xâm nhập đời sống riêng tư của thần tượng bằng nhiều phương thức đáng ngờ.

Trần Niệm Niệm "ăn" xong đưa: "Tiểu Sơ Sơ, toàn thế giới đều biết em chỉ là sa điều [3]."

[3] Sa điều: ý chỉ người ngu ngốc, hay nói cách khác là bình hoa (chỉ có ngoại hình xinh đẹp chứ không có tài năng nào khác)

Khương Sơ cũng đang lướt điện thoại, vừa vận nhìn đến thông báo của studio, nhớ đến lúc Hứa Đình Thâm ở sân bay bị chen lấn làm cho đi chuyển khó khăn, khẩu trang, mũ, tai nghe tuy không rơi nhưng lông mày thì cau lại khó chịu. Cô vui sướng khi thấy người gặp nạn: "Đáng đời."

Tất cả mọi người đều biết Hứa Đình Thâm và Khương Sơ không hợp nhau.

Lật Diệp xoa xoa ấn đường: "Rốt cuộc em đắc tội gì với Hứa Đình Thâm?"

Khương Sơ chu miệng, bất mãn hỏi lại: "Sao chị không hỏi xem anh ta đắc tội gì với em?"

Được rồi, dù sao thì chỉ cần nhìn nhau thôi cũng đã thấy khó chịu.

"Hứa Đình Thâm đắc tội với tuyển mười tám như em thì nói làm gì." Trần Niệm Niệm đang lướt màn hình di động như nữ hoàng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, giọng tỉnh bơ: "Thế mà em lại đắc tội anh ta, em xong đời rồi."

"Rõ ràng em là tuyển mười bảy." Khương Sơ nhìn cô ấy bằng đôi mắt nai sáng ngời, lấp bắp phản bác: "Anh ta là ảnh đế hay thiếu gia của công ty giải trí? Đắc tội anh ta thì em sẽ hết đường lên à?"

"Để em tham gia chương trình 《Lâm Thi Luyến Ái》." Lật Diệp đột nhiên nói.

Nghệ sĩ tuyển mười bảy còn đang trạng thái mơ màng: "Hả? Sao lại nhận cái này?"

Trần Niệm Niệm cười sung sướng: "Bởi vì em đắc tội Hứa Đình Thâm."

"Chỉ cần em xuất hiện, Hứa Đình Thâm tuyệt đối sẽ không tham gia." Lật Diệp lắc đầu: "Các chương trình tạp kỹ khác đều muốn mời Hứa Đình Thâm nên chắc chắn sẽ không mời em, chỉ có chương trình 《Lâm Thi Luyến Ái》 này bị Hứa Đình Thâm từ chối."

Lý do là Hứa Đình Thâm không thích gần gũi với nữ minh tinh.

"....." Từ bao giờ mà cô trở thành bó rau bị người ta vứt trong chợ rồi!

"Chỉ cũng khó mà tin được, không phải em và Hứa Đình Thâm là bạn học cấp ba sao? Nhìn qua thì anh ta cũng không phải dạng người hẹp hòi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hứa Đình Thâm được cư dân mạng gọi là lão công quốc dân. Từ khi mới ra mắt đến nay không hề có tiếng xấu hay tỏ ra khó chịu với bất kỳ ai. Có cô gái nào gặp mà không phải lòng. Nhưng Hứa Đình Thâm luôn lịch sự với tất cả mọi người, ngoại trừ Khương Sơ.

Cũng không phải là bất lịch sự, chỉ là nếu Khương Sơ tham gia thì anh sẽ không tham gia.

Khương Sơ hơi sững sốt, trong mắt bỗng gợn lên con sóng nhỏ rồi nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng. Cô đổ serum ra lòng bàn tay trắng nõn rồi thông thả bôi lên mặt, chu môi tức giận nói: "Bởi vì chỉ là bạn học cấp ba nên mới thế."

"....." Đây là trọng điểm sao?

Sau khi nhận được tin Khương Sơ sẽ tham gia 《Lâm Thi Luyến Ái》, nhân viên liền đưa ra thông báo, cư dân mạng ngay lập tức tỏ ra rất phấn khích.

Sở dĩ 《Lâm Thi Luyến Ái》 thú vị là bởi các vị đạo diễn thiếu đạo đức kia muốn tìm trong ngành giải trí vài nam và nữ minh tinh không quen biết nhau ngoài đời rồi yêu cầu họ đóng giả làm một đôi để thỏa sức mà chơi đùa. Đối với người trong cuộc là một loại hành hạ, còn cư dân mạng thích hóng chuyện thì lại xem hết sức ngon lành.

Cuộc chạm trán giữa hai kẻ thù, dân mạng càng xem càng hào hứng với cp này.

Một loạt bình luận bất ngờ xuất hiện phía dưới: "Nhất định phải là Hứa Đình Thâm, quan hệ của hai người đó chính là bí ẩn chưa có lời đáp của giới giải trí."

Hứa Đình Thâm EQ cao, luôn đối xử tốt với mọi người, chỉ là không ưa Khương Sơ. Người ta thường nói không ai vô duyên vô cớ ghét ai, thế nhưng hai người này chưa từng tiếp xúc mà đã không vừa mắt nhau.

"Hứa Đình Thâm có lẽ không tham gia chương trình này đâu, đừng ảo tưởng nữa, anh ấy tránh còn không kịp."

"Đừng quên lần trước Hứa Đình Thâm không gia hạn hợp đồng vì đại diện nhãn hiệu đó cũng hợp tác với Khương Sơ."

"Phục luôn, hai người này một năm không gặp được một lần mà mọi người còn hăng hái như vậy. Không biết là Hứa Đình Thâm không chào đón Khương Sơ hay sao?"

"Có phải bọn họ làm quá lên không, nếu không thì sao quan hệ lại kém như vậy?"

Cuối cùng bình luận bị fan cả hai đẩy lên đầu. Hai bên từ trước đến nay luôn bất hòa lúc này lại phá lệ mà hòa hợp, không hện mà cùng lên tiếng: "Cút, không gặp lại, một mình Khương Sơ (Hứa Đình Thâm) là được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Gặp đối thủ một mất một còn

《Lâm Thi Luyện Ái》 chỉ ghi hình trong vòng ba ngày, rất ngắn.

Đạo diễn sắp xếp cho các minh tinh nam nữ ở chung rồi giao nhiệm vụ cặp đôi cho họ trong ba ngày. Nếu không hoàn thành tốt sẽ bị phạt. Tổng cộng có bốn đôi, trong đó chỉ có một đôi là thật, còn lại đều là đóng giả sao cho không bị phát hiện.

Khương Sơ xem qua mấy kỳ trước, cũng hiểu sơ được quy tắc, cô dọn dẹp đồ vật: "Nên mang theo mấy bộ đồ nhỉ?"

Trần Niệm Niệm cười: "Chương trình này rất thích chơi ác nghệ sĩ, tốt nhất em nên mang thêm vài thứ, kéo đến lúc bị thu điện thoại thì dù có kêu trời trời cũng không biết, kêu đất đất cũng chẳng hay."

Khương Sơ coi thường.

Cuối cùng cô mang theo cái vali rất nhỏ, Trần Niệm Niệm nhủ mày: "Em thật sự chỉ mang theo nhiều đây thôi à?"

"Mang nhiều thì ai xách giúp em." Khương Sơ cảm áo khoác trên ghế sofa, nói chắc chắn: "Yên tâm, dù đạo diễn có biến thái đến đâu cũng sẽ không để em phải đói bụng."

Khương Sơ đi xuống lầu, xe của chương trình đã đợi được một lúc, Khương Sơ vẫy tay với Trần Niệm Niệm: "Tạm biệt."

Trần Niệm Niệm đứng im tại chỗ một lúc, lấy cuốn sách trong túi ra: "Chẳng hay ho gì."

Bạn cặp trong chương trình 《Lâm Thi Luyện Ái》 thật ra cũng không nhất thiết phải là đối thủ một mất một còn, có thể là người lạ, Khương Sơ lẩm bẩm trước máy quay: "Không biết chương trình sẽ ghép tôi với ai nữa, có hơi mong đợi."

Dù sao thì cũng không thể nào là Hứa Đình Thâm.

【 Hứa Đình Thâm Hứa Đình Thâm Hứa Đình Thâm Hứa Đình Thâm... 】

【 Đã report, không cần cảm ơn. 】

【 Đã nói bao nhiêu lần là Hứa Đình Thâm sẽ không tới rồi mà, mau dứt đi. 】

Khi chương trình được phát sóng chính thức, Khương Sơ vừa nói hết câu thì màn hình lập tức hiển thị đầy tên của Hứa Đình Thâm, ngay cả fan cũng không thể không chế, dân mạng hóng chuyện vô cùng phấn khích.

Xe đi cả buổi sáng mới đến nơi, Khương Sơ bị lay tỉnh liền ngáp một cái, mơ màng mở to mắt, ngồi một lúc rồi mới lấy hành lý ra khỏi cốp xe.

Địa điểm ghi hình của Khương Sơ ở tầng ba mươi sáu, cô đi vào thang máy, những con số liên tục tăng lên trong căn phòng nhỏ hẹp.

"Đình"

Khương Sơ bước ra, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, sau khi tìm được phương hướng liền đi đến cửa, trên cửa dán dòng chữ "Thế giới dành cho hai người", cô dựa theo quy tắc trước đây của chương trình mà ngoan ngoãn bỏ điện thoại đi động vào trong giỏ rồi nhận chìa khoá.

Sau khi Khương Sơ bước vào liền phát hiện phòng rất sạch sẽ, không phải quét dọn như mấy kỳ trước. Cô hơi đói bụng, chưa kịp mở vali đã chạy về phía phòng bếp, lòng đầy mong đợi mở tủ lạnh ra, phát hiện bên trong rỗng tuếch. Khương Sơ thật không thể tin được, lật tung cả phòng bếp lên. Kết quả bên trong cũng chẳng có gì.

Cô đi đến phòng khách, về mặt đầy mong đợi nhìn về phía ống kính, "Không phải các kỳ trước đều có đồ ăn sao?"

Camera man thấp giọng nói: "Kỳ này đôi quy tắc rồi."

Khương Sơ: "..."

Cô lượn lờ mấy vòng quanh phòng khách, cuối cùng đi đến trước camera: "Tôi có thể ra ngoài mua đồ ăn không? Hay là cách khác cũng được..."

Đối phương trả lời không chút lưu tình: "Không thể."

Khương Sơ nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng bấu môi túi thân mà lên án: "Tôi đói."

"Không thể."

"..." Khương Sơ tròn tròn mắt, kiềm chế cơn tức giận: "Anh là máy lập à?"

【 Camera man: Tôi chỉ là một khúc gỗ 】

【 Ha ha ha ha ha Ai kêu không nghe lời trợ lý. 】

【 Vừa nãy còn nói đạo diễn sẽ không để cho phải đói bụng, tự và quá nhanh làm tôi chết cười mất. 】

【 Khương Sơ làm tưởng đạo diễn quá lương thiện rồi ha ha ha ha. 】

Khương Sơ thờ dài trong lòng: "Vây chỉ còn cách ngồi chờ người kia đến rồi xin anh ta đồ ăn."

Lúc này màn hình chia thành hai, bên trái xuất hiện một người đàn ông đi giày da, bạn cặp của Khương Sơ đang tới.

【 Chỉ cần nhìn chân đã có thể khẳng định đây là sói ca. 】

【 Chết cười mất, mới nhìn chân thì biết cái rắm. 】

【 Tôi đoán kiểu buộc giày này hình như là Hứa Đình Thâm. 】

【 Fan các người đều là Leeuwenhoek [1] à? Mới nhìn thế này đã có thể nhận ra thần tượng? 】

[1] Antonie van Leeuwenhoek: cha đẻ của ngành vi sinh vật học. Ở đây ý chỉ các fan là thánh soi.

【 Thật lợi hại 】

【 Tôi không tin, tôi không tin, tôi không tin. Hứa Đình Thâm và Khương Sơ sẽ không bao giờ đứng chung một khung hình. 】

Ông kính chậm rãi dịch lên trên, quần jean đen bao lấy đôi chân dài thẳng tắp của người đàn ông. Trên người anh mặc áo sơ mi xanh rộng rãi phóng khoáng. Bên trên là một khuôn mặt tinh xảo, kính đen đeo trên sống mũi cao, lông mi dài run run, anh hơi nghiêng đầu, lộ ra dây nghe đang đeo trên tai.

【 A a a đúng là Hứa Đình Thâm rồi. 】

Màn hình trực tiếp bùng nổ, mạng lưới lúc trước không ai quan tâm bỗng chốc thu hút vô số fan lao vào.

Hứa Đình Thâm một tay dứt túi quần, anh nghiêng đầu nhìn dòng chữ dán trên cửa, ngón tay với khớp xương rõ ràng bỏ điện thoại đi động vào giỏ rồi bấm chuông cửa.

Vốn dĩ Cát Ưu [2] Khương Sơ đang nằm trên salon liền ngồi dậy, khuôn mặt tươi cười: "Cho tôi hỏi một chút là anh có mang theo đồ ăn không?"

[2] Cát Ưu: một diễn viên TQ, ông được coi là một trong những tình cách diễn xuất dễ nhận biết nhất ở TQ.

【 Ha ha ha ha ha ha nghiêm túc đấy à? 】

【 Khương Sơ à, sau khi mở cửa cô sẽ phải hối hận. 】

【 Tôi không thể chờ thêm được nữa, bây giờ rất muốn xem cặp đôi thủ này khi gặp nhau sẽ xấu hổ như thế nào, thật thú vị. 】

Khương Sơ mở cửa, đang định chào hỏi tay bỗng khựng lại giữa không trung, người đàn ông trước mặt giờ tay tháo kính xuống, lúc cúi đầu lông mi dài thẳng đứng, tựa như có thể đâm vào tim người khác, sau đó anh nâng mắt nhìn cô, khoe miệng khẽ nhếch lên: "Đã lâu không gặp."

Khương Sơ bị vẻ đẹp của anh làm cho ngây ngốc không nói nên lời một lúc lâu. Đến khi lấy lại tinh thần thì không quên phản bác: "Mới gặp hai ngày trước."

Không ngờ vẻ mặt anh mờ mịt: "Có à?"

Lông mi dài còn chớp chớp giống như thật sự không nhớ gì cả.

Khương Sơ: "..."

【 Cmn Hứa Đình Thâm thật độc ác! 】

【 Chắc chắn là anh cố ý! Chắc chắn! 】

【 Oscar nợ Hứa Đình Thâm một giải nam diễn viên chính xuất sắc nhất. 】

Nụ cười trên mặt Khương Sơ dần dần biến mất, trong lòng thầm mắng Hứa Đình Thâm một vạn lần.

Cô tức giận trốn về phòng thu xếp đồ đạc. Một lát sau nghe thấy có tiếng động bên ngoài bèn lên lút đứng sát cửa nhìn trộm ra. Trong bếp Hứa Đình Thâm đang bận rộn lấy rau quả từ trong vali ra rồi đeo tạp dề màu xám lên người.

Anh xắn áo lên phía trên khuỷu tay, lộ ra đường cong cơ bắp mượt mà mạnh mẽ bên trong.

Tâm tình Khương Sơ như mưa bom bão đạn: "Anh trai à, tôi có thể, tôi thật sự có thể đấy". Nhưng rất nhanh cô liền tỉnh táo lại, đây chính là đối thủ một mắt một còn của mi đấy.

Đáng ghét, sao anh ta lại mang theo đồ ăn?

Khương Sơ dùng dáng vẻ tội nghiệp nhìn Hứa Đình Thâm. Không ngờ người đàn ông đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt hai người vừa vặn giao nhau, cô mở to mắt như nai con sợ hãi rồi vội vàng di chuyển ánh mắt, giả bộ đang nhìn trần nhà, ngón tay luống cuống cào lên khung cửa.

Anh nhú mày: "Em không mang theo đồ ăn?"

Khương Sơ gật đầu như gà mổ thóc, lòng thầm nghĩ liệu Hứa Đình Thâm có đột nhiên trở nên tử tế hay không...

"Chẳng lẽ muốn nhìn tôi ăn?" Anh suy nghĩ rồi lạnh nhạt nói, nhưng vẻ mặt không hề có sự đồng cảm: "Tôi rất ngại."

"???" Anh có giỏi thì chia cho tôi cái ngại đó xem.

Khương Sơ dùng sức đóng cửa lại, miễn cưỡng tìm được một miếng sofa trong phòng. Có lẽ Hứa Đình Thâm thật sự ghét cô, ai bảo cô đã từng khiến anh ta mất mặt trước đám đông cơ chứ.

Thế nhưng... Ánh mắt Khương Sơ liền ảm đạm xuống, trong lòng nghĩ liệu cô có thấy buồn không?

Camera chuyển đến phòng của cặp đôi khác, Khương Sơ bên này vẫn đang đói bụng. Một lúc lâu sau thì thấy Hứa Đình Thâm đi tới gõ cửa. Khương Sơ bĩu môi, nghĩ thầm lần này không phải anh ta sẽ cô ý mang đồ ăn vào khoe rồi không cho cô ăn chứ.

Đừng nói, chuyện này anh ta thật sự có thể làm.

Hứa Đình Thâm đang cầm đồng hồ vừa tháo xuống lúc nấu cơm đeo lại lên cổ tay, đầu cũng không ngẩng, giọng nói mang vẻ đương nhiên: "Đi rửa bát đi."

"???" Sao anh ta lại dám ra lệnh nữa?!

Khương Sơ hơi hé môi, mắt nhìn theo Hứa Đình Thâm đang đi vào phòng và đóng cửa lại.

Cô quả thực buồn cười, người này bị thần kinh sao.

【 Ha ha ha ha ha Hứa Đình Thâm là quỷ à? 】

【 Không hổ danh là đối thủ một mắt một còn, một giây đau lòng thay cho Khương Sơ. 】

【 Trước kia tôi còn không tin hai người bọn họ không hợp, hiện tại thì tôi tin rồi. 】

【 Nếu không hai người trực tiếp đánh nhau một trận trong chương trình đi. 】

Khương Sơ kiềm chế xúc động muốn đánh người, chuẩn bị vào đập phá nhà bếp để trả thù Hứa Đình Thâm, không ngờ đồ ăn đã được bày gọn gàng ra, lửa gas thoáng cái đã bị dập tắt.

Đây là...phần cho cô sao?

Cô tựa như con mèo đột nhiên bị lột lông, ngây ngốc đứng tại chỗ. Tên súc sinh này cũng có lương tâm đấy chứ...

Trong phòng rất yên tĩnh, Hứa Đình Thâm đang ngồi trên giường lật xem một quyển sách. Căn bản anh không định tham gia chương trình này, thế nhưng mấy ngày trước anh vừa vô tình phát hiện một tờ giấy ó vàng trong cuốn sách cũ.

Trên đó viết: "128√e980, nghĩ mãi vẫn không ra đáp án."

Nhìn ngày tháng mặt sau, rõ ràng là lúc chưa ở bên nhau.

Anh khẽ lắc đầu, cười nhạt bản thân còn mang hi vọng xa vời.

Có tiếng gõ cửa, Hứa Đình Thâm mở ra thì thấy cô gái đang mất tự nhiên mà chậm rãi bước tới: "Cám ơn."

"Cám ơn gì?"

"Cám ơn anh đã phần cơm trưa cho tôi."

"Tôi có phần cho em à?" Hứa Đình Thâm gấp cuốn sách trên tay lại, anh không nâng mắt, khóe miệng hơi cong: "Đó là phần cho Coca nhà tôi."

Coca là tên chú chó teddy nhà Hứa Đình Thâm.

Khương Sơ: "..."

Cô không chịu được mà hít sâu, phải nhịn, phải nhịn!

Giết người là phạm pháp!

【 Ha ha ha thật đồng cảm với Khương Sơ. 】

【 Sao tôi lại nghe ra mùi cung chiêu khi nghe những lời này nhỉ, quá ngọt ngào mà. 】

【 Ngọt cái rắm, ông bị tiểu đường à? 】

【 Hứa Đình Thâm đúng là ngạo kiều, lúc đầu miệng ác hơn người lúc sau thì lại mềm lòng. 】

【 Tôi cảm thấy đây là hiệu ứng của chương trình, nếu không có camera thì chắc chắn Hứa Đình Thâm sẽ không để ý đến Khương Sơ. 】

【 Antifan mau cút đi, Hứa Đình Thâm vốn là người lương thiện đấy. 】

Khương Sơ tức giận mở cửa, người đàn ông phía sau đột nhiên dùng giọng nói trầm thấp hỏi cô: "Biết tại sao tôi tham gia chương trình này không?"

Vì hình tượng nên cô đành tức giận, quay người trừng anh: "Chẳng phải là để xem trò cười của tôi sao?"

Cổ họng anh phát ra một tiếng cười nhạt, chút hi vọng trong lòng như chồi non vừa nảy mầm đã bị cắt đứt. Trên mặt khôi phục dáng vẻ ngạo mạn: "Ừm, chính là tới xem trò cười của em."

Sao người này lại nhảm chán như vậy. Khương Sơ tức giận: "Anh ghét tôi, tôi còn ghét anh hơn. Còn nữa, cơm anh nấu chẳng ngon chút nào."

Cửa bị đóng sầm lại, Hứa Đình Thâm bỗng cảm thấy mắt hơi đau.

Khương Sơ, nếu anh nhớ không lầm, lúc trước chính em là người đã đùa giỡn tình cảm của anh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nai con bị đâm chết

Ngày thu hình đầu tiên chương trình đã lập tức hot, đạt được kết quả như vậy quả thật không dễ.

Khương Sơ nhấn mũi bước ra ngoài, vừa vào bếp rửa bát vừa lẩm bẩm: "Tức chết đi được, Hứa Đình Thâm là tên khốn."

Người bình thường nếu nói lời này chắc chắn sẽ bị chỉ trích, nhưng giọng nói Khương Sơ rất mềm mại, lúc nói chuyện nghe như đang làm nũng, khung bình luận bỗng bùng nổ đầy cảm xúc ha ha, ngoại trừ đồng cảm vẫn là đồng cảm.

Rửa xong bát đĩa thì bên ngoài đưa tới thẻ nhiệm vụ, Khương Sơ đọc: "Hãy cùng bạn cặp tập hợp tại tầng 55, nhất định phải đóng giả làm cặp đôi để không bị phát hiện, đôi nào có số điểm ít nhất tới nay bên nữ sẽ phải rửa bát cho tất cả các cặp đôi còn lại."

WTF?

Khương Sơ không dám tin, lông mi chớp chớp hỏi: "Tại sao lại là bên nữ?"

"Lần sau tới lượt bên nam."

Khương Sơ không thích rửa bát, huống chi là tất cả bát của những đôi khác: "Các ông làm người khó lắm à?"

Đầu tiên là không cho cô ăn, bây giờ lại bắt rửa bát.

Đạo diễn: Lịch sự cười xấu hổ.

Cô vào phòng thay quần áo, chuẩn bị tâm lý thật lâu mới đi đến gõ cửa phòng Hứa Đình Thâm: "Hứa Đình Thâm?"

Người đàn ông mở cửa, hai nút áo sơ mi trên cùng để mở, lộ ra xương quai xanh bên trong khiến người khác suy nghĩ linh tinh, bên trên là đôi môi mềm mại, Khương Sơ sững sốt một chút rồi bối rối rời ánh mắt.

"Chuyện gì?" Âm cuối của Hứa Đình Thâm còn mang theo chút lười biếng.

Khương Sơ đưa thẻ nhiệm vụ ra, anh nhàn nhạt nhìn cô: "Không đi."

Khương Sơ đột nhiên nhận ra đáng lẽ vừa rồi không nên cho anh xem thẻ nhiệm vụ.

Hứa Đình Thâm định đóng cửa, cả người Khương Sơ liền bám trên cánh cửa như thạch sùng, giọng nói mềm mại: "Nếu không đi tôi sẽ phải rửa bát đấy."

Anh không tỏ ra thương hoa tiếc ngọc mà gỡ từng ngón tay cô: "Được, đến lúc đó em rửa bát, tôi ở một bên cổ vũ tinh thần."

Khương Sơ: "... " Cổ vũ tinh thần mẹ nhà anh.

Cô đang định từ bỏ, đạo diễn đột nhiên nói: "Nếu chương trình không thể diễn ra như thường, khách mời sẽ bị trừ một nửa tiền cát-sê."

"Ông còn là người sao?" Cô mắng đạo diễn xong liền trực tiếp buông cửa ra rồi ôm lấy cánh tay Hứa Đình Thâm: "Anh cũng không muốn bị trừ tiền đúng không?"

Người đàn ông cười khẽ một tiếng: "Tiền tôi không thiếu."

"..." Có tiền thì gọi làm à?

Khương Sơ ôm cánh tay anh không buông, đáng vẻ như chú mèo đáng yêu: "Anh không đi thì tôi không ra ngoài."

Hứa Đình Thâm nhú mày chăm chú nhìn đỉnh đầu nhu thuận của cô: "Em đang làm nũng?"

"..." Cơ thể cô cứng đờ lại, hơi nóng phả vào hai tai, đợi đến lúc lấy lại tinh thần thì cửa đã đóng.

Đạo diễn còn nói: "Những người khác đã đến đủ, nếu hai người không đến tôi chỉ có thể trừ tiền."

Để tham gia chương trình này Khương Sơ đã rất vất vả, nào ngờ lại bị Hứa Đình Thâm hành hạ, đã thế còn bị trừ tiền nữa! Cô xoắn xuýt một lúc rồi thử nói: "Nếu anh giúp tôi, tôi sẽ đáp ứng anh một điều kiện."

Vừa dứt lời thì cửa mở, Hứa Đình Thâm đã thay quần áo xong, áo sơ mi xanh lam bỏ vào trong quần jean, ngón tay che giấu khoe môi không nhận được mà cong lên: "Tôi sẽ nhớ kỹ."

Khương Sơ: "???"

【 Tôi nghi ngờ vốn dĩ ngay từ đầu Hứa Đình Thâm đã định đi cùng Khương Sơ rồi, nhưng không có chứng cứ. 】

【 Tôi thật sự bị Khương Sơ làm cho chết cười mà ha ha ha ha ha, chẳng phải chính mình tự lột hổ hay sao? 】

【 Chẳng lẽ tôi lại đu cp này, quá đáng yêu mà. 】

May mắn lúc này Khương Sơ không xem bình luận, nếu không khi nhìn thấy bè đảng fan cp này chỉ sợ bị chọc giận đến học máu.

Hai người ra khỏi phòng, Khương Sơ chậm rãi đi theo sau Hứa Đình Thâm, trong lòng thầm nguyện rửa anh, đang đi đột nhiên mũi bị đụng vào một tấm lưng cứng rắn, cô lùi về sau một bước, khẽ xoa mũi, một bàn tay lạnh đột nhiên dặt tay cô, Khương Sơ sững sờ, tai hơi đỏ lên.

Khương Sơ không thấp, nhưng Hứa Đình Thâm cao hơn cô một cái đầu, cô hơi ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy chiếc cằm tinh xảo và sống mũi cao của Hứa Đình Thâm, nhìn rất có cảm giác an toàn, nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền đến trái tim, ngực đập thành thịch như có nai con chạy loạn.

Trong lòng Khương Sơ thầm mắng chính mình một câu, đã nhiều năm trôi qua mà vẫn không có tiền đồ như vậy.

Tay cô vùng vẫy một hồi, bàn tay dày rộng kia lại cầm chặt hơn, Hứa Đình Thâm nghiêng đầu nhìn cô: "Có cặp đôi nào mà không dặt tay?"

Khương Sơ lúc này mới từ bỏ ý định phản kháng, nhưng cô hơi lo lắng: "Nhỡ bị nhìn thấy thì làm sao bây giờ?"

"Kỹ năng diễn xuất của tôi em nên yên tâm." Hứa Đình Thâm dừng lại một chút: "Nhưng em thì..."

Anh không nói hết, chỉ cười lạnh một tiếng, khoe miệng bởi vì trào phúng mà hơi kéo lên một độ cong động lòng người.

Nụ cười trên mặt Khương Sơ dần dần biến mất, nai con chạy loạn trong lòng bởi vì câu nói kia mà bị đâm chết bịch một phát.

"Đừng lo." Hứa Đình Thâm nhận ra mình vừa đã kích lòng tin của diễn viên trẻ, không quên an ủi cô: "Chỉ cần em không diễn, có lẽ mọi người sẽ tin."

Khương Sơ: "..."

Trên khung bình luận tràn ngập ha ha.

【 Hứa Đình Thâm quả thực là ma quỷ. 】

【 Chương trình này rất đáng xem, tôi chưa từng thấy Hứa Đình Thâm ghét ai như vậy. 】

【 Tôi cảm thấy Khương Sơ có ý muốn giết anh ấy. 】

【 Càng ngày tôi càng mong chờ diễn xuất của các cặp đôi phía sau, khả khả khả... 】

Khương Sơ tuyệt đối không hề mong đợi, cô bị chọc tức gần chết lại còn phải giả bộ ân ái, Hứa Đình Thâm hơi cúi người véo khuôn mặt mềm mại của cô: "Diễn cho giống chút."

Lúc này cô đã quên mất rằng mình bị ghét bỏ, cảm giác từ bàn tay Hứa Đình Thâm đang bao trùm toàn bộ suy nghĩ của cô.

Nhịp tim Khương Sơ đập nhanh dần.

Hứa Đình Thâm hai mươi sáu tuổi so với hồi hai mươi hai tuổi lưu manh hơn nhiều.

Tại tầng 55, ba cặp đôi khác đã ngồi yên vị trên sofa, khi nhìn thấy họ liền lập tức nhiệt tình chào hỏi, có người chú ý tới Khương Sơ đang không vui: "Sao vậy? Hai người cãi nhau à?"

Hứa Đình Thâm buông tay cô rồi ngồi xuống: "Chê tôi nấu cơm không ngon."

Khương Sơ một lời khó nói hết mà nhìn anh vài lần.

Sao anh dám nói vậy.

Thanh danh lão công quốc dân của Hứa Đình Thâm không phải là khoác lác, ba nữ minh tinh ở đây không ai là không thích anh, nghe xong lời này lập tức hâm mộ nhìn Khương Sơ, ánh mắt tựa như kèm theo nghi hoặc: "Có phúc mà không biết hưởng".

Khương Sơ: "..."

Muốn hưởng phúc thì sẽ được hưởng sao?

Đang định ngồi xuống thì cánh tay bỗng bị một bàn tay dày rộng kéo lại, cô mất thăng bằng lao đảo ngã ngồi trên đùi Hứa Đình Thâm. Khương Sơ theo phản xạ muốn đứng dậy lại bị Hứa Đình Thâm ấn xuống.

Một cánh tay của người đàn ông bao vây cô trong lồng ngực, hơi tiến về phía tai cô: "Sao? Nhẫn tâm chiến tranh lạnh với anh à?"

Bên tai tràn ngập giọng nói gợi cảm của Hứa Đình Thâm, nhất thời hô hấp có chút loạn, tựa như nghe được cả tiếng nổ bùng vang lên từ mỗi dây mạch máu trong người. Khương Sơ có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên đùi anh, cơ thể căng như dây cung, ngồi trong lòng anh tiếp tục chờ đợi, tưởng chừng như trái tim có thể ngừng đập bất cứ lúc nào.

Hứa Đình Thâm thấy khuôn mặt đỏ ửng của cô gái trong ngực mới chịu buông ra, nhếch môi khẽ cười: "Vừa yêu đương nên da mặt còn mọng."

Mọi người tò mò đã hiểu.

Mặt Khương Sơ nóng lên, giọng nói của mọi người đều ồn ào bên tai, cô không muốn bị phát hiện rằng mình mất mặt nên chón trong góc sofa. Cuối cùng Khương Sơ đã hiểu rõ vì sao Hứa Đình Thâm có thể hot như bây giờ, cho dù ở cùng một chỗ với đối thủ một mất một còn như cô, Hứa Đình Thâm vẫn có thể diễn trò một cách hoàn hảo không khuyết điểm như vậy.

Chẳng qua là gặp dịp thì chơi, cô tự nhủ với chính mình, dù sao thì cũng không phải lần đầu tiên.

Vài cặp đôi và nhân viên điều tra được đạo diễn phái tới đang ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, đạo diễn sắp xếp nhiệm vụ cho họ. Đôi bên sẽ trả lời câu hỏi về tình yêu trong đó để phân biệt đôi nào là thật, đôi nào là giả. Ở đây chỉ có một đôi là thật, ba đôi khác chưa từng yêu đương nên không có kinh nghiệm. Sau khi trò chơi kết thúc, cả bốn cặp đôi và nhân viên điều tra sẽ cùng nhau bỏ phiếu chọn ra cặp đôi thật sự, nhưng không thể chọn chính mình, đôi nào nhận được nhiều phiếu nhất sẽ được thưởng gấp đôi tiền sinh hoạt.

Hứa Đình Thâm và Khương Sơ là đôi cuối cùng trả lời, mấy đôi trước đó đều không hoàn thành tốt.

Thời điểm bắt đầu bên nhau, ngày 10 tháng 10 năm 2014.

Sở dĩ Khương Sơ nhớ rõ vì ngày hôm đó rất đặc biệt, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hứa Đình Thâm đang nghiêm túc viết đáp án, ngón tay anh thon dài nhìn rất đẹp mắt, trên mu bàn tay còn có lông tơ và gân xanh tinh tế, không biết viết có đúng không.

Nụ hôn đầu tại... Phòng học.

Khi đó Khương Sơ vừa trưởng thành, Hứa Đình Thâm không nỡ chạm vào cô, mỗi ngày cùng lắm cũng chỉ nắm tay. Chủ nhật, phòng học không có ai, Hứa Đình Thâm không nhịn được bế cô lên bàn rồi hôn đến khi hai mắt cô mơ màng, thở không nổi mới buông ra.

Khương Sơ viết xong đáp án trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Có mười câu hỏi, đáp án của Khương Sơ và Hứa Đình Thâm đều khớp nhau hoàn toàn, ngay cả cặp đôi thật cũng không ăn ý bằng họ, thế là lúc bỏ phiếu xem cặp đôi nào đang yêu nhau thật thì bọn họ lại được điểm tuyệt đối, chính Khương Sơ và Hứa Đình Thâm cũng không ngờ đến.

Khương Sơ: "..."

【 ha ha ha ha Cặp đôi giả này thế mà lại ăn điểm tuyệt đối? Trò này là thật à? 】

【 Về mặt Khương Sơ như bị sét đánh ngang tai. 】

【 Khương Hứa cp, Khương Hứa cp. 】

【 Đừng cử động, để tôi chuyển cục dân chính đến đây cho hai người lập tức kết hôn. 】

【 Chỉ mỗi tôi thắc mắc sao đáp án của họ lại khớp nhau như vậy à? Chẳng lẽ họ là người yêu thật? 】

Trở lại phòng, Hứa Đình Thâm cảm thấy nhân dân tệ mỏng đập vào đầu cô, đường cong nơi khoe miệng không giảm: "Vui lắm à?"

Giống như trước kia, anh làm tất cả chỉ vì muốn lấy lòng cô.

Camera man: "Hai người yêu nhau thật à?"

Khương Sơ lấy lại tinh thần, do dự một chút rồi bắt đầu nói hươu nói vượn: "May mà có đạo diễn đưa kịch bản."

Đạo diễn: Tôi không có, không phải tôi, đừng nói linh tinh.

Ánh mắt Hứa Đình Thâm âm thầm dần, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười bất cần đời: "Đạo diễn không đưa kịch bản thì sao thắng được? Dù là người yêu thật cũng không ăn ý như vậy, anh thấy đúng không?"

Nụ cười trên mặt Khương Sơ cực kỳ gượng ép, cô im lặng không nói.

Trên khung bình luận cuối cùng fan cp cũng đã yên tĩnh lại. Com tối do Khương Sơ nấu, dù sao cũng không thể mặt dày đến mức để người khác rửa. Đêm khuya, tất cả mọi người đều đã mệt, nhân viên công tác tan làm, Hứa Đình Thâm bảo đạo diễn tắt hết tất cả camera.

Khương Sơ đi dép lê tới, trên người mặc bộ áo ngủ màu hồng, đôi chân trắng tấp trắng nõn lộ ra dưới váy, trên tóc còn đọng hơi nước, đôi mắt mơ màng như nai con. Yết hầu Hứa Đình Thâm chuyển động, rồi mắt sang chỗ khác: "Không ngờ nhớ cũng rất rõ."

Một lúc lâu Khương Sơ mới nhận ra anh đang ám chỉ điều gì.

"Không phải em..." Hứa Đình Thâm nhếch khóe môi: "Nhiều năm như vậy vẫn nhớ mãi không quên tôi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lừa gạt

Ngày chia tay hôm đó Khương Sơ vẫn đứng ở cửa lớp học Hứa Đình Thâm đợi anh như mọi khi, bạn cùng lớp Hứa Đình Thâm ra trước tiên, cả đám cười đùa tí tưng: "Chào chị dâu."

Đến giờ Khương Sơ vẫn còn nhớ rõ hôm đó Hứa Đình Thâm mặc áo sơ mi trắng, một tay xách áo khoác đỏ trên vai, tay kia để trong túi quần, đường hoàng mà nghiêng đầu cười, con ngươi trong không che giấu được kinh hi: "Đợi anh cùng ăn cơm à?"

"Em có chuyện muốn nói với anh." Cô nâng mắt, trong ánh mắt hiện rõ sự không vui.

Hứa Đình Thâm nghĩ mình đã chọc giận cô, định ôm bả vai lại bị cô né tránh, tay khựng lại giữa không trung một lát sau mới buông xuống. Đang chuẩn bị nói gì đó để dỗ cô, Khương Sơ đột nhiên nói:

"Chúng ta chia tay đi."

Tựa như mặt hồ yên tĩnh đột nhiên bị ném một viên đá xuống.

Thiếu niên còn chưa kịp phản ứng, Khương Sơ đã nói tiếp: "Em đánh cược với người khác nên mới hẹn hò với anh, em không thích anh."

Xung quanh đang yên tĩnh lập tức nổi lên những tiếng bàn luận, Hứa Đình Thâm đứng im tại chỗ, sắc mặt trắng bệch.

Đến bây giờ khi nhớ lại, trái tim Hứa Đình Thâm vẫn còn thấy đau như bị kim châm chỉ chút. Lúc này anh lại nhắc tới, chẳng khác gì tự xỉ nhục bản thân.

Hoặc có lẽ ngay từ khi đồng ý lời mời của chương trình để tiếp cận cô, chính anh đã tự xỉ nhục mình.

Khương Sơ đột nhiên tỉnh táo lại, tay phải gắt gao nắm chặt áo ngủ hình dâu tây không lên tiếng, thời gian như kéo dài gấp đôi, Hứa Đình Thâm cười nhạo một tiếng: "Tôi đùa thôi..."

"Anh cảm thấy có khả năng này sao?" Khương Sơ hỏi lại.

May mắn là cô không sa vào cạm bẫy ôn nhu của Hứa Đình Thâm, mục đích của anh khi tham gia chương trình này là để cười nhạo cô, cô sao có thể bị lừa chứ.

Thần sắc trên mặt người đàn ông trong nháy mắt đã vỡ vụn, anh chăm chú nhìn Khương Sơ, thử tìm trên gương mặt cô dấu hiệu cho thấy cô đang nói dối nhưng thất bại. Hứa Đình Thâm xò tay vào túi quần, định lấy thứ gì đó để làm dịu tâm tình xuống, lại hoảng hốt nhớ ra là mình đã cai thuốc từ lâu.

Anh nhếch môi, nhìn cô một cách ngạo mạn: "Vậy thì tốt, dù sao thì có người bạn trai cũ ưu tú như tôi, chỉ sợ sau này em không tìm được người khác nữa."

"..." Khương Sơ nhìn anh không nói nên lời, nhỏ giọng lầm bầm: "Mỗi một người theo đuổi tôi đều ưu tú hơn anh nhiều."

Hứa Đình Thâm đưa tay nắm chiếc cầm mềm mại của cô: "Chưa tỉnh ngủ đã tới đây à?"

"..." Hừ, cô mũi, đồ quý đáng ghét.

Hứa Đình Thâm lòng bỗng chua xót, anh ngừng lại không dám hỏi thêm.

Không ngờ mình cũng có lúc không có tiền đồ như vậy, anh thầm nghĩ.

Hôm sau.

Khương Sơ cảm giác như đang nằm mơ thấy Hứa Đình Thâm gọi mình rời giường, rất ồn ào. Anh ta có bệnh à, muốn ăn sáng thì tự ăn đi, gọi cô làm gì.

Đến khi cô mở mắt mới phát hiện đây không phải là mơ, Hứa Đình Thâm thật sự đang gọi cô rời giường. Còn điều gì tệ hơn thế này nữa đây?

Người đàn ông mặc áo ba lỗ trắng, đường cong cơ bắp trên cánh tay khiến người khác phải chảy máu mũi, Khương Sơ mở to đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ nhìn anh, trước mắt như có sương mù, cô tức giận rời giường, cầm gối ôm trên giường đập lên người Hứa Đình Thâm, sau đó lại tiếp tục nằm ngủ.

Cổ họng anh phát ra một tiếng cười rồi lại kiên nhẫn gõ cửa.

Khương Sơ không chịu nổi bị anh quấy rầy, ngồi dậy dụi dụi mắt: "Mấy giờ rồi?"

Hứa Đình Thâm hạ mắt, ngữ khí nhàn nhạt: "Mười giờ."

Cô lập tức tỉnh táo, đã mười giờ rồi?

Phản ứng đầu tiên là: "Mười giờ thu hình có bị trừ tiền không?"

Khung bình luận lại bắt đầu xuất hiện ha ha ngày càng nhiều.

【 Mười giờ? Sao chỗ tôi lại là 7 giờ nhỉ? Chẳng lẽ tôi và Hứa Đình Thâm không cùng múi giờ? 】

【 Cầu xin Hứa Đình Thâm cởi luôn áo ra đi, đừng có dụ dỗ như thế chứ, lừa gạt một cô nàng đáng yêu như vậy không đau lòng à? 】

【 Sao lại thích làm tròn thời gian giống mẹ tôi thế này? 】

【 Phản ứng đầu tiên của Khương Sơ lại là có bị trừ tiền hay không? Muốn tôi chết cười à? 】

【 Câu này đúng là khởi nguồn niềm vui của tôi ha ha ha ha. 】

Khương Sơ cầm lấy đồng hồ đang để trên bàn của Hứa Đình Thâm, trên đó chỉ 7 giờ.

"Hứa Đình Thâm!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh..."

Áp ứng "Anh" cả nửa ngày vẫn không nói được câu đả kích nào, tựa như mèo con đang rưng rưng nước mắt uy hiếp nhưng thật ra chẳng hề có lực sát thương.

Anh nhìn không được cười nhạo một tiếng rồi cầm cốc thủy tinh trên bàn, yết hầu chuyển động lên xuống, toàn thân tỏa ra hơi nóng, đến giờ Khương Sơ mới phát hiện hình như Hứa Đình Thâm vừa xuống dưới vận động trở về, mồ hôi trên trán trượt xuống cổ gợn cảm, còn mang theo vài phần sắc khí.

Khương Sơ vô ý thức nuốt nước bọt, sau đó bối rối xoay người vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Cô vừa ngâm bàn chải đánh răng vừa mơ mơ màng màng nghĩ, đáng người anh đẹp hơn trước kia, cơ bắp trên cánh tay thật gợi cảm, eo nhỏ khi ôm chắc rất dễ chịu, mỏng...

Khương Sơ nhìn khuôn mặt đỏ ửng của mình trong gương, hận không thể đập đầu vào tường nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh.

Đây chính là đối thủ một mắt một còn luôn không ưa mình, đừng bị vẻ ngoài của anh ta mê hoặc, cô gạt đầu, động tác đánh răng nhanh hơn, đuổi hết những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu.

Sau khi ra ngoài thì thấy bữa sáng đã được bày sẵn trên bàn, Khương Sơ cắn một miếng sandwich, Hứa Đình Thâm ngược mắt nhìn cô, tựa như ngầm nói: Có phần cho em sao?

Thế là Khương Sơ bỏ sandwich xuống, không hề do dự cũng không hề có tiền đồ mà "gâu" một tiếng.

Hứa Đình Thâm "..."

【 Quà nhiên da mặt dày có thể thắng, Khương Sơ cố lên! 】

【 Hứa Đình Thâm rốt cuộc cũng bị nghiền hòng, đây là chiến thắng đầu tiên của em gái yếu đuối. 】

Thật ra Hứa Đình Thâm không bị nghiền đến mức không nói nên lời, anh chỉ đang nghĩ vì sao Khương Sơ bắt chước tiếng chó sủa lại đáng yêu như vậy, bỗng nhớ đến dáng vẻ ngô nghê lù lù của cô lần đầu hôn nhau, ngoan ngoãn để người khác tùy ý xâm phạm.

Anh vắt chéo hai chân ngồi trên ghế sofa, ánh mắt vô tình lướt qua bàn chân trần của cô, lông mày lặng lẽ nhíu lại.

Anh quay đầu, giả bộ không để ý nói: "Sàn nhà chưa lau, em đang dùng chân lau à?"

Khương Sơ nghe xong, vội vàng chạy nhanh vào phòng đi dép như thể bị sàn nhà làm bỏng.

Lúc này anh mới hài lòng.

Cơm nước xong xuôi, Hứa Đình Thâm nói với Khương Sơ: "Em ra ngoài mua ít đồ ăn đi."

Khương Sơ cố thoát khỏi trạng thái uể oải từ sáng, cô cau mày: "Sao lại là tôi?"

"Tôi nổi tiếng hơn em, ra ngoài nhất định sẽ bị fan nhận ra, đến lúc đó chợ bán thức ăn bị vây chặt như nêm cối lại còn phải duy trì trật tự." Anh đứng đắn lạ thường, nghiêm túc nói: "Em thì khác, không đeo khẩu trang cũng chẳng có ai nhận ra, vậy nên để em đi tôi rất yên tâm."

Trong ít phút Khương Sơ không hiểu lời châm chọc của anh, nửa tin nửa ngờ gật gật đầu: "À..."

Đến khi phản ứng lại cô liền cảm gối trong ngực đập vào Hứa Đình Thâm, mặt tràn đầy tức giận: "Đừng hòng, anh đi mà đeo khẩu trang, trong chợ bán thức ăn không có bác gái nào thích anh đâu."

Anh nhếch môi, lơ đãng ngồi bên cạnh Khương Sơ, tay cầm cốc thủy tinh: "Em quá coi thường sức ảnh hưởng của tôi rồi."

Cổ họng lại phát ra tiếng cười khê, không chút kiêng kỵ phả hơi nóng vào lỗ tai cô: "Chỉ là, tiểu minh tinh tuyến mười tám như em sao hiểu được?"

Khương Sơ: "..."

Hứa Đình Thâm nói tiếp: "Để em ra ngoài mua là cho em quyền lựa chọn, em nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng. Hơn nữa, em ra chợ mua thức ăn còn tiện kiểm tra thủ danh tiếng của mình, sao lại không đi?"

"..." Sao lại không nghĩ tới chuyện đi kiểm tra danh tiếng?

Khương Sơ nhanh chóng bịt lỗ tai để không bị Hứa Đình Thâm tẩy não, gất gao làm đà điều núp trên sofa.

"Được rồi." Hứa Đình Thâm kéo cô ra ngoài: "Hôm nay anh đây sẽ rửa lòng từ bi, dẫn em đi trải nghiệm chút đãi ngộ của minh tinh hạng nhất."

Khương Sơ nhớ đến hôm ở sân bay bị vây đến không di chuyển được liền cự tuyệt: "Tôi đi thì hơn, e rằng phải mua đồ đến tận chiều đây."

"..."

Sao lại ngoan ngoãn mềm lòng như vậy... Hứa Đình Thâm lại không nhịn được cười.

Giống như sói xám dùng các loại đồ ăn ngon để dụ dỗ thỏ trắng, thỏ trắng mặc dù do dự nhưng vẫn không mắc lừa, cuối cùng lại nhìn đáng vẻ buông tha của sói xám mà ngoan ngoãn đến gần từng chút một, dùng đôi mắt sợ hãi nhìn nó.

Thôi người ăn ta luôn đi.

Khương Sơ không hề biết bản thân mình mê người đến nhường nào.

Cô gái ngày xưa đã sớm trở thành một thiếu nữ trưởng thành, như quả đào mặt tươi non mọng nước, toàn thân tỏa ra hương thơm khiến người khác không thể kháng cự.

Cô nằm ỏ trên sofa, mắt cá chân tinh tế trắng hơn tuyết, dường như chỉ cần có một tay cũng có thể dễ dàng nắm chọn.

Khương Sơ không phát hiện ra ánh mắt khác thường của người đàn ông, cô lấy giấy ghi chú ra: "Anh không ăn gì, để tôi nhớ một chút."

Hứa Đình Thâm lấy lại tinh thần: "Rau thơm, rau cần, cà tím, mướp đắng, rau diếp, đậu cove..."

Khương Sơ vì theo kịp tốc độ lời nói của anh mà viết chữ như múa, cô không nhịn được mà chế giễu: "Thế mà lại kén ăn như vậy..."

Anh lười biếng dựa ra sau, hai tay gối sau đầu, "Tôi kén ăn cũng vẫn 93,5."

Khương Sơ 82,5 tức giận liếc anh, răng mèo lộ ra như muốn cắn nát người.

Không hiểu sao tâm tình Hứa Đình Thâm lại rất tốt.

Khương Sơ nghiêm túc viết xong, Hứa Đình Thâm hí mắt: "Rất có thiên phú làm bác sĩ."

"Hả?" Cô không hiểu.

Anh xé giấy ghi chú trên tay Khương Sơ rồi nhẹ nhàng dán lên đầu cô, giọng nói mang theo từ tính như được mài giũa: "Không cần luyện chữ cũng đạt tiêu chuẩn."

"..."

Khương Sơ đẩy xe đi chợ mua thức ăn, nhờ vẻ ngoài lạnh lợi đáng yêu mà khi trả giá được không ít lợi. Mua xong đồ ăn, khi đi ngang qua quầy bán đồ ăn vặt cô cô ý chỉ mua một gói rồi hướng về phía máy quay cười giả tạo, chỉ vào đồ trong tay: "Đợi lúc về tôi sẽ khoe với Hứa Đình Thâm bánh này ngon như thế nào."

Cô lôi kéo camera man: "Có thể cho tôi chụp vài tấm được không, để lát nữa cho Hứa Đình Thâm xem."

【 Ha ha ha Khương Sơ cô là quỷ à? 】

【 Xin lỗi tôi vào nhầm kênh, đây không phải chương trình tạp kỹ về tình cảm mà là cuộc thi ảo tưởng thì đúng hơn. 】

【 Ngày nào hai bạn trẻ cũng giả bộ yêu đương, ngọt quá đi mất. 】

Đến khi Khương Sơ trở về thì đã ăn đến nửa bụng rồi, Hứa Đình Thâm đang ngồi trên ghế sofa lật xem một quyển sách dày, cô đặt mấy túi đồ lên bàn: "Anh nhìn này."

Hứa Đình Thâm đi qua nhìn.

"Hài lòng không?"

"Hài lòng."

Toàn bộ rau củ mà anh ghét, Khương Sơ đều mua không thiếu loại nào!

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tim đập xấu hổ

Thường thức biểu tình trên mặt Hứa Đình Thâm một hồi, Khương Sơ mới hài lòng vừa ngâm nga hát vừa mang đồ ăn vào bếp.

Ai ngờ Hứa Đình Thâm ngồi xuống tùy ý lật ra một quyển tạp chí, giọng điệu nhàn nhạt: "Nếu đã mua toàn là đồ ăn tôi không thích, vậy trưa nay em nấu cơm."

"..." Khương Sơ chưa hết đắc ý nhìn thoáng qua tôm hùm tươi vừa mua, nụ cười dần biến mất, cô chậm rãi đến bên cạnh Hứa Đình Thâm, hai mắt sáng lấp lánh: "Nhưng tôm hùm ngon lắm đấy, anh có muốn thể hiện chút tài nghệ nấu ăn của mình không?"

Khương Sơ hơi sợ hai chiếc cang uy phong to lớn của tôm hùm, đừng nói đến rửa sạch, tới gần thôi cũng chẳng dám. Huống chi cô chỉ biết mấy món đơn giản, tôm hùm này không phải do Hứa Đình Thâm làm nhất định ăn sẽ không ngon.

"Tài nghệ nấu ăn của tôi không tốt, sao lại phải thể hiện?" Người nào đó có trí nhớ hơn người nâng mắt, giọng điệu mang vẻ châm chọc: "Huống chi em còn ghét tôi."

"..." Khương Sơ nghiêng răng, khuôn mặt vì duy trì hữu nghị mà giả bộ tươi cười: "Một tiểu minh tinh tuyến mười bảy như tôi nào dám ghét ngài, đây là kịch bản đạo diễn đưa, tôi đây chẳng phải vì đồng tiền mà không thể không khuất phục sao."

Đạo diễn bên kia hắt hơi một cái, ông xoa xoa mũi, ai lại bắt mình cống nôi [1] rồi?

[1] Nguyên văn là "bối oa": Chịu tiếng xấu thay cho người khác

Hứa Đình Thâm gấp tạp chí trong tay lại, vỗ xuống vị trí bên cạnh ra hiệu cho cô ngồi xuống. Khương Sơ nhanh chóng ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh. Hứa Đình Thâm nghiêng đầu, khoảng cách gần như sắp hôn cô, giọng nói của người đàn ông trầm thấp từ tốn: "Vậy nghĩa là em thích tôi?"

Tim cô bắt đầu không khống chế được mà đập kịch liệt, hô hấp dồn dập, Khương Sơ hơi đẩy anh, lắp bắp nói: "Không... Không phải."

Hứa Đình Thâm cười khê, đứng lên kéo Khương Sơ vào trong bếp, vén tay áo lên thản nhiên nói: "Em giúp tôi sơ chế."

"Được thôi." Cô nhiệt tình lạ thường, chỉ thiếu cái đuôi dài vẩy vẩy đằng sau.

Khương Sơ quyết định trước tiên vì đồ ăn ngon mà làm chân chạy vật một lúc, chờ qua cầu rồi rút ván sau. Hứa Đình Thâm liếc một cái liền hiểu rõ ý đồ của cô, chỉ nhếch môi mà không vạch trần.

"Sao anh lại biết nấu ăn?" Trước khi tham gia chương trình này cô không hề biết Hứa Đình Thâm cũng nhiễm phải khói dầu.

"Trước kia diễn vai đầu bếp có học qua một ít."

【 Anh trai thật chuyên nghiệp, yêu yêu. 】

【 Oa, học qua một ít mà giỏi vậy, quả nhiên thần tiên và người thường thật khác biệt. 】

【 Ngay từ đầu Hứa Đình Thâm đã được thiết lập là người vừa thông minh vừa nấu ăn giỏi sao? Fan phấn khích cái gì, lại còn thần tiên gì nữa làm tôi chết cười mất, cứ biết nấu ăn thì đều là thần tiên à? 】

【 Đám người hóng drama, antifan có thể đọc cẩn thận đừng làm người khác khó chịu được không? 】

Khác với cảnh si mê trên khung bình luận, Khương Sơ nghe thấy hai chữ "học qua" thì bĩu môi, tỏ vẻ coi thường.

Hứa Đình Thâm hiểu được suy nghĩ của cô, tiện tay cầm tôm hùm đang giương nanh múa vuốt giờ lên trước mặt cô, Khương Sơ bị dọa sợ đến nổi trốn vào góc bếp.

Anh nhìn đáng vẻ sợ hãi của cô cười khê: "Nó không ăn thịt người."

"Cần anh phải nói sao?"

Khương Sơ thấy anh thả tôm hùm trong tay xuống mới di chuyển bước chân chậm rãi đến gần, vừa đến thì anh lại giờ lên, Khương Sơ nhắm mắt lại theo bản năng liền bị vẩy nước vào mặt.

"..."

Hứa Đình Thâm nhếch môi nhin cười: "Đi rửa mặt đi."

Lúc cô đi ra ngoài vẫn còn tức giận mà nhìn anh.

Khương Sơ không phải nấu cơm trưa, chủ yếu đều là Hứa Đình Thâm làm một mình. Khương Sơ vừa nhìn thấy tôm hùm đỏ tươi ngon thơm phức mà thèm nhỏ dãi, không thể chờ được cầm một miếng cho vào miệng, vừa cay vừa thơm, cô không khỏi thỏa mãn híp hai mắt lại.

Hứa Đình Thâm không nhìn được mà nhìn cô nhiều hơn, trong nháy mắt đó trái tim đã khô cạn tựa như được dòng suối mát lành chậm rãi chảy qua, lan rộng khắp cả lục phủ ngũ tạng.

Anh cầm đũa gấp miếng cà đặt vào bát, Khương Sơ vừa ăn tôm hùm vừa mơ hồ không rõ hỏi: "Không phải anh không thích ăn sao?"

"Lừa em đấy."

Chẳng lẽ anh không nhận ra ý đồ của cô gái này sao?

Khương Sơ cầm tôm hùm, dùng sức kéo cái càng ra, thấp giọng tức giận nói: "Giận sao..."

【 Ha ha ha ha ha ha Chẳng phải từ trước đến giờ Khương Sơ đều không đấu được với Hứa Đình Thâm sao? Bị anh ấy bắt nạt đến gất gao. 】

【 Đây là bởi vì Khương Sơ không làm nũng, tôi bảo đảm nếu Khương Sơ làm nũng nhất định Hứa Đình Thâm sẽ chiều. 】

【 Ô ông bạn nói ngọt thật đấy, tôi muốn xem fanfic quá. 】

【 Muốn xem +1 】

【 Vạn người viết huyết thư cầu xin tác giả phát đường. 】

Khương Sơ cơm nước xong xuôi chủ động làm trận rửa bát, tâm tình cô rất tốt mà hát ngâm nga, nhân viên công tác đột nhiên nói với cô: "Giữa trưa cho phép tự do một giờ, không có camera, có thể dùng điện thoại."

Hai mắt Khương Sơ lập tức sáng lên: "Thật sao?"

Cô rửa bát xong liền làm ổ trên sofa chơi điện thoại, đầu tiên là dạo dò người đại diện đăng Weibo của cô, trả lời vài tin nhắn linh tinh, sau đó ung dung chơi Anipop, còn để âm lượng rất lớn, hưởng thụ nghe âm thanh "unbelievable" bên trong.

Điện thoại di động bỗng nhận được tin nhắn, Khương Sơ nhìn tên của trợ lý Trần Niệm Niệm, tưởng có chuyện gì quan trọng liền ấn mở.

Trần Niệm Niệm gửi đến một đường link, sau khi mở thì hiện ra một trang web.

"Em gái hưng phấn đáng yêu x nam thần lưu manh -- em nên biết mình sẽ nhận hậu quả gì khi làm nũng với anh."

"???" Tiêu đề cái kiểu mang bom gì thế này, Khương Sơ vừa khinh bỉ vừa không nhìn được mà nhìn xuống dưới.

Hứa Đình Thâm bóp cằm của cô: "Làm nũng với anh, em biết hậu quả sẽ như thế nào không?"

Cô gái lác đầu, cánh môi mềm mại liền bị cắn, người đàn ông ôm cô đặt trên đùi, một bàn tay nóng hổi véo eo của cô...

Lúc Hứa Đình Thâm đi ra thì thấy Khương Sơ đang ngồi trên sofa, hai tai đỏ ửng, đôi má hồng hồng như quả anh đào ngon miệng, yết hầu Hứa Đình Thâm dịch chuyển lên xuống, sao cô lúc nào cũng câu người như vậy, khiến người khác phải nảy sinh ý nghĩ nguy hiểm mà bản thân lại chẳng hay biết

"Làm sao vậy?"

Giọng nói khàn khàn dễ nghe của Hứa Đình Thâm vừa cất lên, mặt Khương Sơ càng nóng hơn, cô lại nhớ đến bài viết vừa này: *"Hứa Đình Thâm" nói với "cô": "Thử tư thế này xem, huh?"*

"Khương Sơ" túm chặt áo sômi của "anh", sợ hãi nói: "Nhẹ, nhẹ một chút."

Khương Sơ quả thực vừa xấu hổ vừa giận dữ đến nỗi muốn đập đầu mà chết. Trần Niệm Niệm gửi cho cô cái quỷ gì vậy!

May mà lúc này không có camera, a a a!

Cô xoa xoa mặt, đợi khi trở về nhất định phải đập chết Trần Niệm Niệm!

Khương Sơ đang nghĩ như vậy thì điện thoại lại vang lên, cô ấn mở, lúc này không phải bài viết gì mà là video ngọt ngào của Bilibili, nhân vật chính rõ ràng là Khương Sơ và Hứa Đình Thâm, tiêu đề đăng sau còn viết: *Đi xe.*

Fan cp giới giải trí này đều là ma quỷ sao???

Trần Niệm Niệm đang định giảng chút đạo lý thì bên dưới xuất hiện một dấu chấm than đỏ tươi.

"Tin nhắn đã gửi, nhưng đối phương từ chối nhận."

"!!!!"

Khương Sơ thực sự muốn tự đóng gói chính mình vào hộp để chuyển phát nhanh về nhà, cô đẩy cửa phòng ngủ ra như thể trốn tránh, nhốt Hứa Đình Thâm bên ngoài.

Hứa Đình Thâm không rõ lý do.

Khương Sơ đi chân trần vòng quanh phòng, không nhìn được mà ngẫm lại sự đời. Sao đối thủ một mất một còn lại biến thành như vậy? Cô, một thiếu nữ (không phải) mười tám tuổi trong sáng, sao lại giống như có ý nghĩ xấu với Hứa Đình Thâm rồi?

Sau mười phút bình tĩnh lại, Khương Sơ tự đổ lỗi rằng do mình vẫn luôn không có người yêu, mọi cô gái bình thường khi đối mặt với Hứa Đình Thâm đều sẽ xuất hiện ý nghĩ như vậy, tuyệt đối không phải là thích. Sau khi tự thuyết phục bản thân, cô ra khỏi phòng đưa điện thoại di động cho nhân viên công tác, lúc đối mặt với Hứa Đình Thâm lần nữa về mặt cô đã hồ hững trở lại.

Hứa Đình Thâm "...". Luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Nhân viên công tác đưa cho Khương Sơ thẻ nhiệm vụ, cô nhận lấy, trên đó viết: "Đi ngoài trời chụp ảnh tình nhân, cặp đôi cuối cùng được nhiều người công nhận là giống người yêu nhất sẽ được chương trình lấy danh nghĩa để quyền tặng công ích bốn vạn đồng cho hội ngân sách."

Hai người ngồi lên xe của tổ chương trình, khi đến nơi thì phát hiện trời đang mưa nhưng lại chỉ có một cái dù, Hứa Đình Thâm mở dù, kéo cô đến cạnh mình, Khương Sơ thật vất vả mới bình tĩnh được thì tim lại bắt đầu lo lắng đập liên tục, người đàn ông bên cạnh giống như hormone di động, nếu là thể giới ABO thì trên người anh nhất định có chất áp chế pheromone, chỉ cần tới gần cũng có thể khiến người khác phải tim đập chân run.

"Sao lại căng thẳng như vậy?" Anh ngả ngón nhìn cô, vươn tay hơi véo khuôn mặt hồng hồng của cô: "Ồ cạnh tôi nên xấu hổ?"

【 Cảm giác như mặt tràn đầy cung chiều!!! Tôi cũng muốn cùng anh ấy yêu đương! 】

【 Tôi không ghen tôi không ghen, tôi thật sự không ghen. 】

【 Tôi như đang ngâm mình trong vại dấm chua vậy, buông Khương Sơ ra để tôi tới nào!!! 】

【 Ánh mắt khi Hứa Đình Thâm nhìn cô ấy thật sự rất giống người yêu! Nếu chỉ là diễn thì kỹ năng của anh ấy cũng quá tốt rồi! 】

【 Đây không phải đối thủ một mất một còn mà là oan gia oan hi! Tôi cũng muốn để cho anh ấy trêu ghẹo! 】

"Tôi đây là phản ứng bình thường thôi." Khương Sơ cây ngay không sợ chết đứng mà nói: "Anh thực sự rất có mị lực, điều này tôi thừa nhận, rất nhiều cô gái nhìn thấy anh đều sẽ xấu hổ."

"Bọn họ cũng thích tôi nữa, em thích không?"

Khương Sơ cảm giác chính mình đi tới đi lui lại rơi vào trong bẫy của anh, cô kịp thời dừng lại, ngược đối mặt gian xảo: "Vấn đề này anh đã hỏi không chỉ một lần, không phải bởi vì thích thăm tôi chứ."

Người đàn ông cười nhạo coi như trả lời. Cảnh tượng xấu hổ cuối cùng đã được hóa giải, Khương Sơ thở dài nhẹ nhõm.

Hứa Đình Thâm nghiêng mặt nhìn cô, lỗ mũi trong mắt đã gỡ bỏ sạch sẽ.

Đúng vậy, thích.

Mặc dù lý trí đã vô số lần ép buộc linh hồn không thể tiếp tục hướng về cô nữa.

Dọc đường đi Khương Sơ đều nghĩ ngợi lung tung, căn bản không hề để ý đến chiếc dù nhỏ chỉ che được cho một người đang hoàn toàn nghiêng về phía mình, mà nửa bên kia bả vai của Hứa Đình Thâm đã ướt đầm.

"Sang bên kia chụp đi."

Nơi đó có một kiến trúc tựa như những năm 80 của thế kỷ trước, hai người nghiêm túc chụp mấy tấm rồi đến trước một tiệm trà sữa, vừa định chụp thêm thì một nữ sinh kinh hãi nhìn Hứa Đình Thâm, không thể tin được mà hô lên: "Hứa Đình Thâm?"

Hứa Đình Thâm đeo kính râm, cộng thêm chiếc dù che lấp mặt nên lúc đầu không có nhiều người nhận ra, không ngờ vừa đến bên này đã bị lộ, Khương Sơ trông thấy thoáng qua có vài fan khác nghe được lời này mà dân vây đến, theo bản năng lùi về sau một bước.

Fan nhìn thấy Hứa Đình Thâm liền trực tiếp nhảy dựng lên: "A a a đúng là anh rồi, má ơi a a a."

Các cô kích động đến nỗi nói năng lộn xộn, một lúc lâu mới kịp phản ứng lấy điện thoại ra: "Có thể chụp chung không ạ?"

Hứa Đình Thâm nhìn thoáng qua Khương Sơ, cười khẽ một tiếng: "Thật xin lỗi, bạn gái tôi sẽ ghen."

Khương Sơ: "..."

Cô nghĩ thầm, Hứa Đình Thâm anh có thể đừng lôi tôi ra làm lá chắn được không?

Lần trước bị hiểu lầm thành bạn gái scandal suốt chút nữa thì bị lột quần áo xuống, lại đến lần này sao?

Cảnh tượng thật lúng túng, Khương Sơ nhìn ánh mắt của fan hâm mộ mà mặt đầy sợ hãi, cầu sinh dục [2] đều nhanh chóng ngập tràn cả khung bình luận: "Không phải tôi, tôi không có, đừng nói linh tinh."

[2] cầu sinh dục (ngôn ngữ mạng): có khả năng ứng biến tốt trong mọi tình huống

Fan chần chừ nhìn thoáng qua Khương Sơ, lại nhìn về mặt cung chiều của Hứa Đình Thâm, sau đó ngập ngừng gọi một tiếng: "Chị dâu."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chụp ảnh tình nhân

Khương Sơ ngăn người, các người có thể có chút tố chất của fan được không, đừng gọi chị dâu linh tinh.

Hứa Đình Thâm rõ ràng đã bị hai tiếng "chị dâu" lấy lòng: "Qua đây, tôi chụp cùng bạn."

Khu bình luận âm ỉ:

【 Hứa Đình Thâm lại bắt đầu cột nhà rồi! Vừa nói không thể chụp ảnh chung cơ mà? Sao mới gọi tiếng chị dâu mà đã có thể chụp rồi? 】

【 Thứ tình yêu ngọt ngào chết tiệt này, Hứa Đình Thâm tình ghê cơ. 】

【 Khương Sơ hôm nay y chang lần trước ở sân bay, lòng ham sống như sắp tràn ra khỏi màn hình vậy. 】

【 Fan từ đâu chui ra mà tùy tiện gọi chị dâu vậy? Đây là chương trình! Chương trình đấy! Hứa Đình Thâm tùy tiện nói thôi mà mấy người cũng tưởng thật à! 】

【 Tôi thấy Hứa Đình Thâm cố ý làm nóng couple thì có, buồn nôn. 】

【 Cút đi, Hứa Đình Thâm từ lúc ra mắt đến nay tung scandal mấy lần? 】

【 Hứa Đình Thâm không tung scandal với người khác mà chỉ tung scandal với Khương Sơ, rất ngọt nha. 】

Fan đang thất vọng ánh mắt bỗng sáng lên: "Thật sao? A a a cảm ơn chị dâu."

Khương Sơ: "..."

Hứa Đình Thâm chụp cùng cô ấy xong còn thân thiết hỏi: "Có cần kí tên không?"

Fan tiếp xúc với Hứa Đình Thâm ở khoảng cách gần như vậy đã sắp phát điên rồi, cô nàng gật đầu như gà mổ thóc, rất có mắt nhìn mà nói: "Cảm ơn anh, cảm ơn chị dâu."

"..."

Khương Sơ hoàn toàn không thiết sống nữa, nhà này từ idol đến fan đều không phải người bình thường mà.

Âm thanh huyền ảo xung quanh ngày càng lớn, Khương Sơ nhớ đến cảnh tượng zombie vây quanh sân bay ngày đó thì nuốt nước bọt, Hứa Đình Thâm dắt tay cô: "Đi vào thôi."

Lòng bàn tay Khương Sơ như bị bỏng, cô ngẩng đầu liếc nhìn Hứa Đình Thâm, phát hiện sự chú ý của đối phương vốn dĩ không đặt lên tay, có lẽ là hành động trong vô thức thôi, Khương Sơ suy đoán.

Cô cúi đầu theo Hứa Đình Thâm đi vào, tổ chương trình mời bảo vệ đến duy trì trật tự, không cho fan vào bên trong, xung quanh đột nhiên yên tĩnh lại, Khương Sơ bỗng cảm thấy không được tự nhiên bèn chậm rãi rút bàn tay đang đặt trong lòng bàn tay ấm áp của anh ra.

Hứa Đình Thâm hơi cong ngón tay, trong mắt như có gì thoáng qua, anh dựa vào lợi thể thân hình cao của mình mà vò tóc Khương Sơ: "Sang bên kia chụp."

Khương Sơ bắt mắt ngược lên nhìn anh, thềm vẽ vòng tròn trong lòng [1], cô đang đi theo Hứa Đình Thâm bỗng sợ hãi lùi về sau một bước: "Đó là gì vậy?"

[1] Thể hiện sự tức giận, bất mãn với ai đó.

Nhìn từ xa trông giống như nhảy bungee [2], không phải là chơi trò này đấy chứ? Khương Sơ nuốt nước bọt, lại lùi về sau một bước nữa.

[2] nhảy bungee: người chơi được buộc dây đai quanh người rồi quăng mình xuống từ một độ cao lớn.

"Cầu kính, có thể ngắm toàn cảnh Hoài Thành."

Nhìn từ dưới lên giống như bao quanh bờ vực, hơn nữa dưới chân còn là kính trong suốt, Khương Sơ nắm ống tay áo Hứa Đình Thâm, hai chân run rẩy không chịu tiến lên, cô kiên quyết lắc đầu: "Tôi không đi đâu."

Hứa Đình Thâm gạt tay cô ra, như cười như không mà quan sát cô từ trên xuống dưới: "À, thì ra là sợ độ cao."

Ặc, bị xem thường rồi.

Khương Sơ quay mặt đi: "Anh đừng có dùng phép khích tướng, tôi không để mình bị xoay vòng vòng đâu."

Hai tay Hứa Đình Thâm đặt sau lưng, áo sơ mi trắng rộng rãi mặc trên người, ý cười trên khóe miệng anh càng đậm: "Đi qua còn chưa hết 3 phút, khó vậy sao? Đến mức dù chết cũng không đổi ý thế này?"

Cô vừa run chân vừa nói: "Không khó."

Hứa Đình Thâm buông hai tay xuống, chân dài thẳng tắp tiến lên phía trước hai bước, Khương Sơ đột nhiên gọi anh lại: "Đi đâu vậy?"

Anh nhếch lông mày: "Tôi không nhát gan như em đâu."

Khương Sơ cắn môi, lén lườm anh vài cái rồi run rẩy đuổi theo.

Nhân viên công tác trang bị cẩn thận cho họ, Khương Sơ không dám nhìn xuống dưới, híp mắt cầm dây thừng từ từ bước về phía trước. Hứa Đình Thâm thì gan dạ hơn, trên tay anh còn cầm máy chụp ảnh, quay đầu lại thấy Khương Sơ đang không dám ngoảnh lưng tung thì không nhịn được liền bật cười.

"Đến thì cũng đến rồi, không ngắm cảnh mà cứ đi như thế à?"

Mặc dù Hứa Đình Thâm nói vậy, Khương Sơ vẫn không dám cúi đầu nhìn xuống.

"Dây giày của em tung rồi kìa."

"Anh đừng lừa tôi." Cô vừa nói vừa cúi đầu nhìn dây giày của mình xem có bị tung hay không, không cẩn thận liền nhìn thấy cảnh bên dưới, bỗng có cảm giác như sắp bị rơi xuống, mặt Khương Sơ nhắm lại thành một nắm, hét to rồi vội vàng quay mặt đi, vừa hay nhìn thấy Hứa Đình Thâm giờ cán gậy lên chụp cả hai.

"Anh làm gì đấy!" Khương Sơ xấu hổ giận dữ trừng mắt nhìn Hứa Đình Thâm, mặt đỏ bừng lên: "Anh... Xóa đi."

Hứa Đình Thâm bước nhanh về phía trước: "Em đuổi kịp thì tôi sẽ xóa."

Cô có thể đi trên đây là đã rất tốt rồi, sao có thể đuổi kịp đôi chân dài của Hứa Đình Thâm chứ, Khương Sơ kéo sợi dây thừng: "Anh đi chậm thôi."

Hứa Đình Thâm đã đi rất xa, anh đột nhiên dướn lên tấm thép ở mép kính, tay kéo chặt dây thừng khiến cơ thể đổ về đằng sau, Khương Sơ bị dọa đến nổi hít một hơi khí lạnh, theo bản năng híp mắt lại không dám nhìn, một lúc lâu sau cô mới chậm rãi mở mắt, thấy Hứa Đình Thâm bình yên vô sự đứng tại chỗ mới thở dài một hơi, nhưng trái tim trong lồng ngực vẫn đập nhanh như cũ: "Anh không thể đi đứng cẩn thận sao?"

Hứa Đình Thâm không cảm thấy gì: "Em cũng thử xem sao?"

Khương Sơ: "..."

Mặt cô tỏ vẻ "tôi không muốn nói chuyện với anh".

"Em ngắm cảnh xung quanh đi chứ." Hứa Đình Thâm dừng bước: "Đừng nhìn xuống dưới."

Khương Sơ nghe anh nói vậy liền bị lay động, cẩn thận nghiêng đầu quan sát phong cảnh xung quanh, nhà cao tầng mọc sát nhau, phồn hoa mà lại rung động, cô vốn đang sợ hãi trên mặt dần hiện lên tia kinh ngạc và vui mừng, tựa như một bức tranh đen trắng đột nhiên được tô thêm màu sắc tươi lẹ, lại

giống như một đêm gió xuân thổi qua làm rụng những nụ hoa lê đang nở rộ trên cành cây.

Cảnh nào đẹp hơn được người?

Hứa Đình Thâm nhìn đến say mê, khoe miệng khe cong: "Đồ nhất gan, đi thôi."

"Này..."

Khương Sơ lấy lại tinh thần, nhanh chóng nắm chặt dây thừng bước về phía trước, bởi vì quá vội và sợ hãi, lúc đến cuối cầu chân lại đột nhiên run lên, cô giơ tay định vịn vào bức tường bên cạnh thì đột nhiên ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Hai tay Khương Sơ vừa vịn đặt lên cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông, có thể lơ mơ cảm nhận được hình dáng bắp thịt dưới lớp áo, mặt cô dán lên lồng ngực của anh, nhất thời hô hấp có chút khó khăn.

May mà Hứa Đình Thâm nhanh chóng buông tay ra, cổ họng anh phát ra tiếng cười nhẹ, xem ảnh trong điện thoại di động: "Gửi tấm này cho bọn họ chọn vậy."

Thật quá đáng, Khương Sơ bình thường vô cùng chú trọng hình tượng không thể bình tĩnh được: "Tấm này không đẹp, đổi tấm khác đi."

Hứa Đình Thâm nhìn thế nào cũng thấy hài lòng, ngược đời mắt nhuộm ba phần hung hăng càn quấy, ngạo mạn nói: "Không đổi."

Khương Sơ tức giận nhìn anh, kiễng chân định với lấy điện thoại trong tay Hứa Đình Thâm, nhưng khổ nỗi là Hứa Đình Thâm cao hơn cô rất nhiều, cô nhảy thế nào cũng không lấy được điện thoại anh cố tình giơ lên cao. Một bên khoe môi Hứa Đình Thâm cong lên, từ trên cao đắc ý nhìn xuống cô.

Cao thì giỏi lắm à?

Khương Sơ giống như chú thỏ dựng lông, hung hăng giẫm lên chân anh, Hứa Đình Thâm hít một hơi khí lạnh, nhất thời không để ý liền bị cô cướp điện thoại. Đến khi anh lấy lại tinh thần thì kẻ chiến thắng kia đã sớm chạy xa rồi, Khương Sơ giơ tay quơ quơ điện thoại trước mặt anh, mặt đầy đắc ý. Hứa Đình Thâm hoàn toàn sa vào trong biểu cảm của cô, không chút bối rối vì bị cướp điện thoại.

Rất nhanh Khương Sơ đã hiểu vì sao, cô vốn không thể mở điện thoại của Hứa Đình Thâm, Khương Sơ đã thử tất cả dây số mà mình có thể nghĩ ra nhưng vẫn không mở được, thân hình cao lớn chậm rãi đi đến phía sau nhẹ nhàng đoạt lấy điện thoại: "Định làm gì? Em tưởng điện thoại của tôi dễ mở khóa như của em chắc?"

Vì cần phải chụp ảnh nên lúc ra ngoài tổ chương trình đã trả lại điện thoại cho họ, Khương Sơ lấy điện thoại của mình ra: "Tôi không tin anh có thể mở khóa."

Hứa Đình Thâm hơi nghiêng đầu: "Em chắc chắn muốn tôi thử sao?"

Cô hất cằm ra hiệu cho anh thử. Hứa Đình Thâm nhận lấy điện thoại, chỉ hai ba lần đã giải được mật khẩu, sau đó đặt điện thoại vào tay Khương Sơ, lúc đi vạt áo còn bay theo gió, về mặt thờ ơ, nhưng Khương Sơ lại cảm thấy như cả người Hứa Đình Thâm đều viết hai chữ trào phúng.

Cô đứng im tại chỗ không dám tin.

"???"

【 Sao Hứa Đình Thâm lại biết mật khẩu điện thoại của Khương Sơ? 】

【 IQ cao nên đoán được thôi. 】

【 IQ của ông cao thì đoán được mật khẩu điện thoại của bạn bè à??? 】

【 Giữa họ mà không có gì thì tôi bỏ sào riêng bằng tay không! 】

【 Tôi chép Tam Tự Kinh một trăm lần! 】

【 Tôi chống đẩy một trăm lần! 】

Khu bình luận dày đặc những lời hứa hẹn...

Lúc này bỗng có người nói:

【 Nếu giữa hai người họ không có gì thì tôi sẽ lập flag [3] cho tất cả mọi người phía trên! 】

【 Tôi nhận thua rồi, bà chị thật là độc ác. 】

[3] *Lập flag (的flag): lập ra kế hoạch cho bản thân hoặc người khác. Có thể hiểu ý của comment trên kia là nếu giữa hai người họ không có gì thì sẽ yêu cầu mấy người bên trên phải làm theo những gì mà bà chị này muốn.*

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tấm chân tình khờ dại

Khương Sơ suýt bị hóa đá, liền đuổi kịp bước chân của Hứa Đình Thâm, khi tới một nhà hàng, Khương Sơ nhớ ra kinh phí mà tổ chương trình cấp cho vẫn còn thừa không ít nên vào trong.

"Em ăn gì?"

Khương Sơ do dự chỉ vào menu: "Mi Ý sốt bò cay."

Hứa Đình Thâm gọi mì thịt bò cà chua, salad hoa quả và đồ uống tráng miệng.

Hai người ngồi xuống, thỉnh thoảng có ánh mắt hướng tới xen lẫn cả những tiếng bàn luận, dính phải hào quang của "minh tinh hạng nhất" Hứa Đình Thâm, có lẽ đây là lần đầu Khương Sơ nhận được đãi ngộ này.

Đến khi Khương Sơ lấy điện thoại ra mới đột nhiên nhớ tới gì đó, nói với nhân viên chụp ảnh: "Anh trai, có thể gửi mấy tấm ảnh vừa chụp cho chúng tôi không?"

Hứa Đình Thâm nhú mày, nghiêng đầu liếc nhìn nhân viên chụp ảnh, đối phương tuy nói kém hơn minh tinh nhưng diện mạo thì không tệ, quan trọng nhất chính là phong thái gọn gàng và đáng người đẹp, vừa hay giống với kiểu người mà Khương Sơ thích.

Anh thu mắt, lông mi dài in bóng cao thấp không đều trên khuôn mặt, đầu lưỡi chống sau răng hàm, ánh mắt âm trầm không rõ.

Khương Sơ vừa lấy điện thoại ra định đưa cho nhân viên, Hứa Đình Thâm đột nhiên nghiêng người từ giữa cướp điện thoại của cô, anh mở WeChat ra tìm số điện thoại của mình rồi gửi lời mời kết bạn, động tác liền mạch lưu loát, Khương Sơ còn chưa kịp phản ứng thì điện thoại đã trở lại trong tay mình.

"Ồ..."

Cô mở điện thoại ra thì thấy bên trên hiển thị "Đã thêm bạn, hiện tại có thể trò chuyện", nhưng vừa nãy Hứa Đình Thâm lại không hề lấy điện thoại của mình ra.

Khương Sơ nhìn avatar của Hứa Đình Thâm, bỗng hơi ngẩn người.

Năm đó sau khi cô và Hứa Đình Thâm chia tay liền xóa toàn bộ phương thức liên lạc của anh, nhưng bây giờ Hứa Đình Thâm chưa đồng ý mà đã thêm lại rồi, điều này chứng tỏ... Anh không hề xóa bạn sao?

Ngực Khương Sơ hơi khó chịu, cô ép buộc bản thân không được nhớ lại chuyện trước kia, từ trước đến nay đều chỉ là chơi đùa mà thôi, không khí dần tỏa ra mùi ái muội.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô mở ra xem, từng tấm ảnh lần lượt được gửi qua: "Khi nào thì anh tìm anh trai kia để lấy ảnh?"

Ba chữ "anh trai kia" hết sức chói tai, Hứa Đình Thâm vắt chéo hai chân, đôi mắt đen nháy nhìn cô gái đối diện đang chăm chú xem điện thoại, rất muốn nắm cằm cô để hỏi, có phải khi nhìn thấy trai đẹp đều gọi thế hay không.

Nhưng Hứa Đình Thâm chỉ nghĩ vậy mà thôi, mặc dù một ngày nào đó về sau anh thực sự cũng biến thành hành động, nhưng giờ đây, ngón tay thon dài của anh đang gõ trên mặt bàn, giọng nói nhàn nhạt: "Không cần cảm ơn."

"..."

"Nếu còn muốn hình của tôi thì tôi có thể gửi cho em, không cần vội vã xin nhân viên như vậy đâu."

"..." Khương Sơ một lời khó nói hết mà nhìn anh: "Tôi lúc nào..."

"Đã bảo không cần cảm ơn rồi mà."

"Ai thèm..."

Về mặt người đàn ông trở nên nghiêm túc: "Tôi không thích người khác khen mình lần thứ hai, như vậy tôi sẽ rất kiêu ngạo."

Khương Sơ suýt bị nước bọt làm sặc chết, cô định nói gì đó thì đồ ăn đã được dọn lên bàn.

Khương Sơ bị hấp dẫn sự chú ý, cô nhìn mì Ý của mình, rồi lại liếc nhìn mì thịt bò của Hứa Đình Thâm, trong mắt không giấu được khao khát và mong muốn, Hứa Đình Thâm không nhận được bật cười, đã nhiều năm trôi qua mà sao vẫn là vẻ mặt giống lúc trước?

Trong nháy mắt Hứa Đình Thâm đột nhiên nhận ra, vậy mà anh vẫn còn nhớ rõ ràng từng chi tiết mà mình giấu sâu trong ký ức. Càng tiếp xúc với Khương Sơ thì tình cảm mà nội tâm đã đè nén lại càng chảy ra, cho đến một ngày không thể kiềm chế được mà tràn hết ra ngoài.

Hứa Đình Thâm hạ mắt nhìn tay cô: "Chúng ta đôi món đi? Tôi thấy mì của em không tệ."

Sự vui mừng trong ánh mắt Khương Sơ như sắp tràn ra, nhưng lúc đối diện với Hứa Đình Thâm lại đột nhiên biến mất, câu trả lời đã chuẩn bị sẵn khi đến bên miệng lại trở thành: "Anh sao vậy? Sao lúc nào cũng thấy đồ ăn của người khác ngon thế?"

Mặt cô trở nên nghiêm túc, mặc dù rất muốn đồng ý nhưng vẫn cố giả vờ mạnh mẽ.

"..." Hứa Đình Thâm nhú mày, anh không hiểu tại sao cô lại đột nhiên trách móc mình, người đàn ông hơi dựa lại gần: "Không đói à?"

Có lẽ là do hai ngày nay Khương Sơ đã bị Hứa Đình Thâm ra sức bắt nạt, khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội để oán giận anh nên cô không chịu thua: "Không đói!"

Nếu cô không đói, chẳng lẽ Hứa Đình Thâm sẽ ăn cướp trắng trợn sao?

Nhưng rõ ràng Khương Sơ đã đánh giá thấp trình độ mặt dày của Hứa Đình Thâm, đôi phương trực tiếp cầm bát mì của Khương Sơ ăn một miếng rồi lại trả về: "Ăn đi."

"???"

Thực sự không cướp, chỉ là ăn một miếng mà thôi!

Khóe miệng Hứa Đình Thâm ẩn giấu vẻ hài lòng, nhú mày ra hiệu cho cô: "Ăn đi."

Ăn cái rắm ý!

Khương Sơ không còn cách nào khác, đành phải ăn mì của Hứa Đình Thâm, nhưng khi cúi đầu khóe miệng lại mang ý cười, cô tưởng rằng bản thân không bị đối phương phát hiện, nhưng không hề biết là Hứa Đình Thâm cũng đang lặng lẽ mỉm cười nhìn mình.

Trước kia lúc bên nhau, Hứa Đình Thâm rất thích ăn đồ ăn vặt của cô, Khương Sơ còn tưởng Hứa Đình Thâm bị dờ hoi, nhưng thật ra cô không biết, Hứa Đình Thâm vốn dĩ không hề thích ăn đồ của cô, chẳng qua là vì anh muốn đổi lấy niềm vui cho cô mà thôi.

Chàng trai không thích biểu lộ tình cảm từ lâu đã lặng lẽ trao tấm chân tình khờ dại của mình cho cô gái, thế nhưng cô gái ấy lại hoàn toàn không hay biết.

"Ăn ngon không?"

Khương Sơ lắc đầu: "Không ngon."

Hứa Đình Thâm thấy cô nghĩ một đằng, nói một nẻo liền bật cười, anh lướt vòng bạn bè, không biết ngón tay chạm phải gì mà mắt hơi híp lại.

Sau khi Khương Sơ ăn mì xong liền cầm đồ uống, hoàn toàn quên mất lời dặn của người đại diện, cô đột nhiên giờ điện thoại trước mặt anh, bên trên hiển thị mười phút trước Khương Sơ đã đăng một tin lên vòng bạn bè, chính là ảnh sáng nay cô ăn đồ ăn bên đường.

Cuối cùng Khương Sơ cũng tìm được cơ hội để khoe khoang: "Ngon thật đấy, nhất là bánh bao hấp..."

"Chán chết!"

Chưa kịp khoe xong đã phải im bật lại: "..."

Hứa Đình Thâm đứng dậy: "Em quên nhà tôi ở Hoài Thành rồi à?"

Thế là trận quyết đấu này Khương Sơ còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Hứa Đình Thâm giành thắng lợi áp đảo!

Khương Sơ lại yên lặng về cho Hứa Đình Thâm hai vòng tròn nữa, cô nhấp một ngụm nước bưởi tây [1] rồi rời đi theo anh. Hai người ngồi trên xe, Hứa Đình Thâm gửi tấm ảnh lúc Khương Sơ bị dọa vào trong nhóm bình chọn, qua một lượt bỏ phiếu phức tạp, cuối cùng giải nhất không hề bất ngờ đã thuộc về họ.

[1] Bưởi tây: lai giữa cam và bưởi, có quả nhỏ hơn, vỏ giống cam, mùi bưởi, ruột màu hồng.

Hơn nữa, ngoại trừ Khương Sơ và Hứa Đình Thâm, toàn bộ khách mời đều bỏ phiếu cho hai người.

Khương Sơ: "..."

Hiện tại cô đang nghi ngờ tất cả mọi người của tổ chương trình đều trêu mình, nhưng không có bằng chứng.

Khu bình luận:

【 Cặp đôi giả vờ yêu đương này mà lại giành tận hai lần giải nhất? 】

【 Quả nhiên mắt nhìn của quần chúng rất tinh tường. 】

【 Tôi yên tâm rồi, kèo này chắc không cần phải thực hiện mấy lời lúc trước rồi. 】

(*máy cái bỏ sầu riêng, chống đẩy, chép kinh đó:D*)

Tin nhắn trong nhóm:

Buổi: Tôi cược một trăm tệ nhất định Khương Sơ và Hứa Đình Thâm là người yêu thật, mọi hành động của hai người này đều rất ngọt ngào, cho dù kỹ năng diễn có tốt đến đâu cũng không giống thật như vậy được.

Dâu tây: Người anh em, các ông mới là người yêu thật thì có.

Chuối tiêu: Thật ra là chúng tôi đây.

Buổi: Có quý mới tin, các người đều là giả hết, chẳng thấm thiết chút nào.

Chuối tiêu: ...

Khương Sơ vừa uống nước khoáng vừa dùng tay gõ chữ: "Tôi và Hứa Đình Thâm là giả đấy."

Hứa Đình Thâm nghiêng đầu nhìn thoáng qua Khương Sơ búng nỏ ham muốn sống, khoe môi cong lên.

Trong nhóm đột nhiên hiện ra một tin nhắn:

Thâm Ủ, bảo bối nói gì cũng đúng!

Khương Sơ liền phun hết nước ra ngoài!

- - - - -

Từ giờ đến lúc xây nhà mới bên WordPress thì mình vẫn up chương mới lên đây nha cả nhà ♥ ♥ ♥

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Niềm vui bất ngờ

Đây chẳng phải là vợ hát chồng khen hay sao?

Ngón tay Khương Sơ chạm vào màn hình điện thoại nóng lên, ngay cả ba mẹ cũng chưa từng gọi cô bằng cái tên thân mật như thế này. Cô cảm khẩn khê lau khóe miệng để che giấu cảm xúc, xấu hổ nhắc nhở bản thân rằng đây chỉ là chương trình.

Cho dù Hứa Đình Thâm thực sự thích cô cũng sẽ không gọi thế này, ngày xưa lúc bên nhau, Hứa Đình Thâm luôn chỉ gọi tên cô mà thôi.

Khương Sơ ổn định hô hấp, đến khi cô lấy lại tinh thần, trong nhóm lại bắt đầu náo nhiệt:

Buổi: Dù Hứa Đình Thâm gọi cô là bảo bối, nhưng quan hệ giữa hai người là thuần khiết!

Dâu tây: Chúng tôi đều tin quan hệ giữa hai người là trong sáng!

Quýt: Còn trong sáng hơn cả chùm chanh nói chuyện phiếm!

Chuối tiêu: Còn trong sáng hơn cả Eddie của tôi!

"..."

Khương Sơ nghiêng đầu lườm Hứa Đình Thâm, nếu không phải ngồi trong xe thì e rằng chân của anh khó tránh khỏi một kiếp nạn, kẻ đầu sỏ vẫn giữ vẻ mặt bình thản, anh nghiêng người tiến đến gần cô, giọng nói nhẹ nhàng như lông vũ lọt vào tai cô: "Nghệ sĩ nữ các em chẳng phải đều cần chú trọng hình tượng sao?"

Ý của anh chính là chuyện Khương Sơ vừa phun nước vào màn hình điện thoại, Khương Sơ tự thấy mình đuối lý, cũng không thể phản bác gì, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng quên mất không hỏi Hứa Đình Thâm.

Khương Sơ: "... " Cảm giác như... có chỗ nào không đúng!

Trên xe yên tĩnh lại, trong nhóm đột nhiên xuất hiện thông báo của nhân viên, tiền thưởng mà Khương Sơ và Hứa Đình Thâm thắng được đã được sử dụng cho hoạt động công ích. Khương Sơ vốn đang cảm thấy mình bị lừa, lúc này mới cong môi nở nụ cười, xem ra rất vui vẻ.

Hứa Đình Thâm nhìn cô, đuôi mắt cong lên, trong mắt tràn đầy tia vui mừng.

Chơi đùa cả ngày đến lúc cảm thấy hơi mệt, Khương Sơ mới trở lại phòng, camera man hỏi cô: "Mai là ngày cuối cùng rồi, cô có gì muốn nói với bạn cùng phòng không?"

Khương Sơ nở một nụ cười vô cùng ngọt ngào: "Không hẹn gặp lại!"

Camera man lại qua chỗ Hứa Đình Thâm, anh đang tháo đồng hồ trên cổ tay, lông mi vừa dày vừa dài rủ xuống, giọng của người đàn ông thờ ơ lại nhuộm vẻ bình tĩnh: "Cô ấy nghĩ hay đấy!"

【 Hứa Đình Thâm đoán được suy nghĩ của Khương Sơ sao? 】

【 Hahahaha ghép lời thoại lại với nhau nghe buồn cười thật đấy, còn có lần sau sao? 】

【 Buồn cười chết mất, Hứa Đình Thâm tiếp tục cà khịa đi, đừng dừng lại! 】

【 Hứa Đình Thâm thật sự ghét Khương Sơ mới nói như vậy, nếu không phải đang đứng trước mặt Khương Sơ thì chắc anh sẽ khiến cô ấy không thoải mái đâu. 】

【 E là lâu trên bị mù rồi, hai người này chẳng phải là oan gia hoạn hỉ sao? 】

【 Hiệu quả của chương trình cũng có lúc không thật lắm nhỉ? Quan hệ giữa các nghệ sĩ trong ngành giải trí gần đây đều rất giả tạo. 】

Trước sự "mong đợi" của cả hai, rốt cuộc ngày cuối cùng cũng đã tới.

Nhờ có kinh nghiệm lúc trước, lúc Hứa Đình Thâm gọi Khương Sơ lần thứ mười một cô mới lè mề vén chăn dậy, vừa đi vừa mơ màng hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"6 rưỡi."

Vậy mà lại còn sớm hơn hôm qua... Khương Sơ hít một ngụm khí, suýt nói không nên lời: "Anh bị bệnh à?"

Lúc Khương Sơ vừa thức dậy thường nóng nảy hơn bình thường, trông rất giống một chú mèo xù lông.

Khăn mặt trên tay Hứa Đình Thâm vắt lên xương quai xanh gọi cảm, anh vừa lau mồ hôi vừa bước đến cạnh Khương Sơ, vì vừa vận động nên hơi thở có hơi nặng nề, phả vào tai cô: "Có bệnh, chỉ em mới chữa được!"

"..."

Không khí vô cùng ái muội, trái tim Khương Sơ đập như sấm.

Cô hơi há miệng rồi lại khép lại, gương mặt dần nóng lên như bị bỏng. Cô vội vàng trốn đi rửa mặt, lòng thầm nghĩ, trong trận đấu với Hứa Đình Thâm, cô vẫn mãi chỉ là người thua cuộc mà thôi.

Da mặt Hứa Đình Thâm rất dày, không người thường nào có thể bằng được.

Khương Sơ và Hứa Đình Thâm là cặp đôi đầu tiên rồi đi, không kể tổ chương trình, Khương Sơ ngồi trong xe tò mò nhìn ra ngoài. Đi được nửa đường thì xe dừng lại, tổ chương trình tách hai người ra rồi giao nhiệm vụ riêng cho Hứa Đình Thâm, Khương Sơ chỉ việc chơi cho đã đời là được.

Khương Sơ cảm thấy bản thân như biến thành người nông dân vui chơi ca hát, cuối cùng cũng có thể thấy cảnh tổ chương trình hành hạ Hứa Đình Thâm rồi, cô vui mừng bước xuống xe.

Khương Sơ quay đầu làm mặt quỷ với Hứa Đình Thâm, rồi xoay người bắt đầu vui vẻ chơi đùa. Đôi chân trắng tấp trắng như tuyết của cô gái tắm dưới ánh nắng mặt trời, như tỏa ra một vàng sáng rực rỡ.

Hứa Đình Thâm nhìn cô, một tay để trong túi quần định lấy gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng thể lấy ra cái gì.

Anh hạ mắt, cười khề.

Nhân viên của chương trình giao nhiệm vụ cho anh: Tặng bạn gái (già) một niềm vui bất ngờ. Bên dưới còn viết: Nhất định phải khiến cho bạn gái phản ứng dữ dội.

So với những khách mời nam khác đang gấp khó khăn, xem ra Hứa Đình Thâm đã nắm chắc thắng lợi trong tay, ngay cả camera man cũng tò mò hỏi anh: "Anh Hứa, anh định chuẩn bị gì?"

Anh cong khóe môi nhìn camera: "Khương Sơ sẽ thích."

Khương Sơ đang sơn móng tay liền hất hơi một cái, sao lại có dự cảm xấu thế này...

Khu bình luận rõ ràng cũng giống cô:

【 Cảm giác như Hứa Đình Thâm lại sắp chơi xấu rồi, một giây đau lòng trước cho Khương Sơ. 】

【 Không hiểu sao nụ cười này của Hứa Đình Thâm lại làm tôi nhớ đến câu ‘Cô ấy nghĩ hay lắm’ hôm qua. 】

【 Hứa Đình Thâm đừng có bắt nạt Khương Sơ nữa, phải đối xử tốt với cô ấy chứ! 】

【 Phải khiến cho Khương Sơ phản ứng dữ dội, sao nghe như dọa ma thế nhỉ! 】

Lúc Khương Sơ và các chị em khác vui chơi về thì đã 7 giờ tối. Khương Sơ vẫy tay chào mọi người rồi về phòng, cô mở cửa ra thì thấy bên trong rất tối.

"Hứa Đình Thâm chưa về sao?" Cô vừa tự hỏi vừa đưa tay bật công tắc đèn phía trên.

Nhưng tay vừa chạm đến công tắc thì bị một bàn tay ấm áp khác ngăn lại, Khương Sơ vô thức lùi về sau: "A!"

Cô ngẩng đầu, bỗng thấy có ánh đèn đột nhiên chiếu lên một khuôn mặt tái nhợt, dòng máu đỏ tươi đang chảy xuống từ mắt, ngay sau đó căn phòng lập tức bị lấp đầy bởi một tiếng hét chói tai, Khương Sơ định lao ra khỏi phòng nhưng cánh cửa đã bị ai đó đè lại, thế là cô lại chạy đến ghế sofa tròn: "Người tìm Hứa Đình Thâm ý, anh ta ăn ngon hơn tôi."

Người nào đó: "..."

Căn phòng lại chìm trong bóng tối, Khương Sơ không dám động đậy, chỉ sợ vừa duỗi tay ra lại chạm phải thứ gì đó.

Xung quanh đột nhiên sáng lên, trước mặt cô bỗng xuất hiện một người đàn ông mặc bộ đồ gấu, tay cầm một bó hoa, chú gấu đáng yêu lắc lư qua lại, bóng bay bảy màu rơi từ trên xuống.

Thời gian bỗng như trôi chậm lại, ngay cả bóng bay cũng thoát khỏi lực hút của trái đất, rơi rất chậm và cực kỳ nhẹ nhàng, hai người bị vây ở giữa, tựa như đứng trong một thế giới lãng mạn khác.

Khu bình luận vừa mới bị chủ nghĩa lãng mạn làm đứng hình cuối cùng cũng lấy lại tinh thần:

【 Phản ứng dữ dội, đây chẳng phải phản ứng dữ dội hay sao? 】

【 Diên mắt thôi! Hứa Đình Thâm lại thật sự giả ma để dọa người, gào thét! 】

【 Tôi đã bảo là dọa ma rồi mà, cả đời này cũng không chờ được đến ngày Hứa Đình Thâm lãng mạn đâu! 】

【 Tôi lại cảm thấy rất lãng mạn mà! 】

【 Tôi có dự cảm Khương Sơ sẽ đánh người, ahuhu chị đừng đánh vào mặt nha, tên gốc Hứa Đình Thâm này vẫn cần dựa vào mặt để kiếm com đấy. 】

Khương Sơ nhận bó hoa trong tay Hứa Đình Thâm.

"Cảm động à?"

Cô lắc đầu, khóe miệng còn mang ý cười: "Không cảm động."

Cuối cùng cục diện biến thành cảnh một cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn đuổi bắt chú gấu to lớn, không hiểu sao Khương Sơ bỗng bị trượt chân ngã lên ghế sofa, cô vừa định đứng dậy thì chú gấu to lớn kia cũng bị trượt chân.

Cô nhắm mắt, ôi, sắp bị đè chết rồi!

Không khí vô cùng yên tĩnh, Khương Sơ bị hơi thở vừa xa lạ vừa quen thuộc bao quanh, cô nghe thấy tiếng của chú gấu trên người đè đặt nói: "Anh thích

em!"

- - - - -

Mọi người đoán xem gương này lành được chưa ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thích ăn cỗ cũ

Năm 2014

Lúc Khương Sơ ra ngoài, bạn cùng phòng còn nhét thêm một chai nước vào balo của cô.

"Sao vậy?"

"Sợ cậu khát thôi."

Khương Sơ không suy nghĩ nhiều, đeo balo rồi đi làm thêm.

*

Gọi là làm thêm nhưng thật ra chỉ là phát tờ rơi giúp một người bạn, phải hóa trang thành nhân vật hoạt hình rồi đứng ven đường để thu hút sự chú ý của mọi người, Khương Sơ mặc bộ đồ hình chú gấu, cầm tập tờ rơi liên tục phát cho người qua đường...

Đột nhiên có một người xuất hiện trước mặt cô, Khương Sơ liền đưa tờ rơi ra nhưng người đó không nhận, tầm nhìn của cô đột nhiên được mở rộng, trước mặt bỗng được soi sáng.

Đầu của bộ đồ chú gấu đã bị người ta tháo ra.

Khương Sơ nghi ngờ ngẩng đầu nhìn thì thấy một gương mặt vô cùng tinh xảo, hai tai cô lặng lẽ đỏ lên.

Cuối cùng cảnh tượng biến thành, Khương Sơ ngồi dưới bóng cây uống nước, thiếu niên mặc bộ đồ gấu phát tờ rơi, bởi vì chân cậu dài nên trông hơi kỳ quặc, không những hóa trang thành nhân vật đáng yêu, mà còn phải chụp ảnh cùng mọi người.

Khương Sơ thử tưởng tượng nét mặt của cậu bên trong bộ đồ, không nhìn được liền phì cười, bỗng cô có cảm giác chú gấu đang nhìn mình nên đành nhịn cười, khoe miệng cất giấu sự vui vẻ, hai cánh tay đặt trên đầu gối trắng như tuyết.

Sau khi kết thúc công việc, Khương Sơ lấy chai nước trong balo ra mới hiểu ý của bạn cùng phòng. Cô liền đưa nước cho Hứa Đình Thâm.

Trên trán Hứa Đình Thâm còn vương mồ hôi, tay cầm bộ đồ gấu, nhìn Khương Sơ trêu chọc: "Không có tay để uống."

Bất cô cảm hộ sao?

Khương Sơ trầm nghĩ, anh chỉ cầm bộ đồ bằng một tay chứ có phải hai tay đâu! Nhưng trên mặt cô vẫn giả vờ ngoan ngoãn, mở nắp chai nước suối rồi đưa Hứa Đình Thâm, nhưng không ngờ là cậu vẫn không chịu cầm.

Khương Sơ đứng tại chỗ duy trì động tác, không dám ngẩng đầu nhìn cậu, hai người cứ xấu hổ đứng đó đối mặt nhau, cuối cùng Khương Sơ nghĩ một hồi mới lắp bắp nói: "Cảm ơn anh, tiền lương hôm nay em mời anh ăn cơm."

"Chút tiền lương ấy không đủ để cảm ơn anh thì phải?"

Giọng của cậu hết sức vô lại.

Khương Sơ tròn tròn mắt, trầm nghĩ, rõ ràng là anh chủ động giúp tôi chứ tôi đâu có nhờ anh, sao còn đổ lỗi cho tôi...

Cô nhìn gầy của Hứa Đình Thâm: "Vậy anh muốn cảm ơn như thế nào?"

Cơn gió đầu thu còn lưu lại hơi nóng của mùa hè, thổi vào những tán lá phong phát ra âm thanh xào xạc.

"Làm sao đây?" Trông Hứa Đình Thâm giống như không biết nên làm gì, cậu hơi nghiêng người tiến lại gần bên tai Khương Sơ: "Anh chỉ cần em!"

*

Tiếng nhịp tim đập kịch liệt như xuyên qua thời gian để đến hiện tại: Thạch, thạch, thạch...

Mũi Khương Sơ bỗng chua xót, bất giác vành mắt đã ửng hồng.

Người bên trên đã tháo đầu của bộ đồ gấu xuống, lẳng lặng nhìn cô.

Giương mặt kia rất xa lạ nhưng lại vô cùng quen thuộc, có lẽ là do nó đã vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của cô bằng dáng vẻ dịu dàng nên có chút hư ảo, dưới sự mai mơn của năm tháng, gương mặt ấy đã mất đi vẻ ngây thơ, thay vào đó là mị lực của người đàn ông trưởng thành.

Trong nháy mắt, Khương Sơ suyết tin là Hứa Đình Thâm thật lòng, nhưng sau đó cô liền tỉnh táo lại, giọng nói xen lẫn chút ghen ngào mà cô đã kiềm chế, không khác với lúc bình thường: "Hứa Đình Thâm, anh đứng dậy đi."

Cô tức giận ngược nhìn anh, vành mắt vẫn còn hồng.

Trong mắt Hứa Đình Thâm thoáng hiện lên tia yếu ớt, anh đứng dậy, cong môi nhàn nhạt nói: "Coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, mọi người nhìn Khương Sơ cảm động đến phát khóc này."

Nhân viên: "... Cậu xác thực là cô ấy không phải bị dọa hay tức giận đến phát khóc đấy chứ?"

Lúc sau cùng, có mấy anh chàng còn chăm chú nhìn Khương Sơ vài lần, không khỏi đau lòng cho một cô gái đáng yêu như vậy. Ai cũng cảm thấy Hứa Đình Thâm hơi quá đáng, nhưng vừa bất gặp ánh mắt âm hiểm của anh thì bị dọa chạy mất.

Hiện tại, chương trình gần như đã hoàn thành, Khương Sơ nhìn bóng bay rơi đầy trên sân nhà, lòng hơi tủi thân: "Hứa Đình Thâm, anh có thể dừng dừng lại cách này để đùa giỡn tôi được không?"

Hứa Đình Thâm hơi giật mình.

"Tôi sẽ tưởng là thật đấy."

"Em có thể xem đó là thật!"

Khương Sơ nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng cong môi nở nụ cười khinh thường, đã nhiều năm rồi, vậy mà anh ta còn dùng thủ đoạn này để đối phó với mình.

"Chương trình đã quay xong, camera cũng đã đóng, anh không cần phải tiếp tục diễn nữa."

Trong lòng Hứa Đình Thâm liền lóe lên một tia lửa, anh quay mặt đi, cong môi khẽ cười nhạo.

Vành mắt Khương Sơ vẫn còn hồng, cô cúi đầu nói: "Anh có biết là tại anh mà ngay cả cơ hội để thử vai diễn mà mình muốn, tôi cũng không có hay không?"

Hứa Đình Thâm nhìn cô, lông mi run rẩy.

Cô hơi khịt mũi, vẻ mặt cố giả vờ bình tĩnh, giọng nói run run nhưng vẫn lộ ra chút tâm tình mà lúc này cô không thể kiềm chế: "Có phải anh thấy mình rất lợi hại hay không, có thể tùy ý khống chế người khác?"

Có thể tùy tiện trêu chọc cô, rồi lại biến tất cả thành trò cười giống như lúc xưa.

Nếu trước kia anh chưa từng qua lại với cô, thì giờ cô còn có thể chịu đựng được. Nhưng kiểu đùa giỡn ngày hôm nay, lại khiến cô không thể chấp nhận.

Khương Sơ sợ, sợ bản thân sẽ đánh mất lòng tự trọng mà mình đã vất vả duy trì từ trước.

"Anh nổi tiếng hơn tôi, kỹ năng diễn tốt hơn tôi, có diện mạo hơn, nhiều tài nguyên hơn, tôi đây cái gì cũng không bằng anh, tôi nhận thua." "Đối thủ một mất một còn" của Hứa Đình Thâm giờ đây thắng thắn một cách lạ thường: "Từ giờ trở đi, anh có thể nương tay, buông tha cho tôi được không?"

Ánh mắt của Hứa Đình Thâm càng tỏa ra âm hiểm, các ngón tay nắm chặt lại cho thấy bây giờ anh đang vô cùng tức giận, nhưng trên mặt lại không để lộ chút dấu vết nào, thậm chí còn nhẹ nhàng cười rộ lên. Một lúc sau anh mới ngồi thẳng người, ngón tay lạnh buốt nắm cầm Khương Sơ, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn thẳng vào mắt cô.

Người đàn ông như cười như không, từng chữ như phun ra từ trong kẽ răng: "Năm mơ đi!"

Cuộc tranh chấp giữa hai người đã chấm dứt trước đôi mắt ửng hồng của Khương Sơ.

*

Hứa Đình Thâm đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu mới trở lại căn phòng đầy bóng bay kia, dường như làm vậy mới có thể giảm bớt sự tức giận và phiền

muộn trong anh.

Tại anh mà Khương Sơ không nhận được vai diễn mà cô mong muốn, chuyện này Hứa Đình Thâm quả thực không biết, chẳng qua là anh chỉ cố ý giả vờ bất hòa với cô, chưa từng nghĩ tới sẽ gây ra hậu quả lớn như vậy.

Anh gọi điện cho người đại diện Liên Thắng. Vì gần đây hai người đều liên hệ qua Wechat nên khi nhận được điện thoại của anh, Liên Thắng còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, giọng nói còn mang theo chút căng thẳng: "Có chuyện gì không?"

"Anh giúp em liên hệ với đạo diễn Từ Thành, nói rằng em sẽ tham gia 《Bình Thượng Tước》, nhưng mong ông ấy có thể cho Khương Sơ một cơ hội tham gia."

Có lẽ là người ở đầu dây bên kia cho rằng mình nghe lầm, trước khi anh ta gào thét, Hứa Đình Thâm đã kịp gọi điện thoại ra xa nên lúc này mới may mắn giúp tai thoát khỏi kiếp nạn.

"Hứa Đình Thâm! Có phải nào cậu vừa bị đụng hông rồi không? Đã tham gia loại show giải trí thấp kém xuyên lục địa này lại còn tham gia cùng với nghệ sĩ nữ, bây giờ lại định bỏ đóng phim điện ảnh để tham gia show truyền hình cơ đấy! Có phải tôi quá dung túng cậu rồi hay không? Cậu còn định hành hạ người khác như thế nào nữa?" Liên Thắng tức giận đến nỗi toàn thân phát hỏa, hận không thể chui từ trong điện thoại ra để chất vấn Hứa Đình Thâm: "Có phải cậu chê tôi sống lâu, nên muốn tôi phát bệnh tim đúng không?! Tôi khổ tám đời mới dẫn dắt phải nghệ sĩ như cậu mà!"

"Ngại quá!" Giọng Hứa Đình Thâm thản nhiên: "Não của em có vấn đề cũng không phải lần đầu anh biết, nếu không thì sao ngày xưa em lại theo người đại diện như anh chứ!"

Liên Thắng: "..."

Sau một hồi im lặng, người ở đầu dây bên kia lại càng tức giận: "Hứa Đình Thâm, có phải cậu muốn ăn đòn hay không?"

Mặc dù mọi ngày Hứa Đình Thâm đều không đứng đắn, nhưng mỗi việc làm đều rất có chừng mực, nếu không thì trong khoảng thời gian ngắn như vậy anh cũng chẳng thu được danh tiếng như bây giờ, không biết Liên Thắng nghĩ gì, đột nhiên giật mình tỉnh ngộ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Là vì Khương Sơ đúng không? Cậu không biết là ngựa tốt không ăn cỏ cũ à?"

Tựa như Hứa Đình Thâm vừa nghe được chuyện gì thú vị, anh dựa người về sau, vất chéo chân cười khê: "Tiếc là, em lại chẳng phải ngựa tốt!"

Nên chỉ thích ăn cỏ cũ!

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Dụng ngón giữa

Từ lúc Hứa Đình Thâm mới ra mắt đã báo cáo toàn bộ chuyện tình cảm của mình cho người đại diện, để tránh sau này nếu bị lộ thì studio có thể kịp thời xử lý, vậy nên đối với chuyện tình cảm giữa Hứa Đình Thâm và Khương Sơ, tuy Liên Thắng không hiểu rõ cận kề nhưng vẫn biết chút ít.

Khi đó, Liên Thắng không hề ý kiến gì về chuyện này, nhưng lúc này lại không chịu đựng được: "Cậu đột nhiên phát bệnh thần kinh à? Thật sự cho rằng mình là minh tinh hạng nhất, có rating cao sao? Cậu khó khăn lắm mới nhận được cơ hội này nên đừng tự tìm đường chết. Khương Sơ có gì đáng để cậu vứt bỏ cơ hội quý giá như vậy? Vì tình yêu sao? Nếu cậu cứ yêu như vậy thì tôi dám chắc sau này cậu sẽ không còn lối thoát nữa. Hứa Đình Thâm, tôi không ngăn cản cậu tự tìm đường chết, nhưng đừng để nỗ lực của tôi đều đổ sông đổ bể!"

Thật ra tài nguyên của 《Bình Thượng Tước》 cũng không tệ, không biết bao nhiêu nghệ sĩ đều mơ ước được tham gia. Chưa kể đến ekip là chế tác lớn, kỹ xảo của tất cả diễn viên là online, mà ngay cả vai phụ cũng đều là những người dày dặn kinh nghiệm. Không những bộ phim sẽ hot, mà ngay cả rating và doanh thu cũng đều được đảm bảo tuyệt đối. Cho dù chỉ diễn vai phụ cũng có rất nhiều cơ hội để tích lũy kinh nghiệm.

Nhưng đối với Hứa Đình Thâm, được tham gia diễn phim điện ảnh là một cơ hội khó có được, hơn nữa, không ai hiểu rõ điều này bằng Liên Thắng, bản thân Hứa Đình Thâm cũng muốn diễn phim điện ảnh, dù sao thì đây cũng là mơ ước hàng đầu của rất nhiều diễn viên.

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng cười khê: "Câu cuối mới là lời thật lòng của anh chứ gì."

Tình cảm giữa hai người rất bền chặt, từ trước đến nay Liên Thắng vẫn luôn ăn ngay nói thẳng, bây giờ lại bị anh vạch trần nên bỗng hơi chột dạ.

Nhưng Hứa Đình Thâm lại không hề tức giận như anh ta tưởng, trong mắt ngay cả chút gợn sóng cũng không có, ung dung nói: "Vậy mới nói... Anh là cậu độc thân"

Liên Thắng: "???"

Đang nói chuyện nghiêm túc, sao lại đã kích người khác thế này!

Liên Thắng nhú mày: "Nói như kiểu cậu không giống cậu độc thân vậy!"

"Sắp không phải rồi!" Hứa Đình Thâm dựa lên sofa: "Hơn nữa, nguyên nhân độc thân của em và anh khác nhau về bản chất."

Liên Thắng: "..."

Haha, không thoát khỏi ngày này mà!

Anh ta vừa định cúp máy thì Hứa Đình Thâm đột nhiên nghiêm túc nói: "Nhớ nói với đạo diễn Từ Thành đấy!"

Thật ra Hứa Đình Thâm có thể tự mình làm chuyện này, nhưng anh vẫn nhờ Liên Thành là bởi tôn trọng chức danh người đại diện của anh ta.

Liên Thắng cũng hiểu điều này, anh ta thầm mắng Hứa Đình Thâm vạn lần: "Lần sau lại định nhờ tôi tìm tài nguyên cho Khương Sơ chứ gì? Nếu không thì để một mình tôi dẫn dắt cả hai nghệ sĩ các người luôn cho rồi!"

Các ngón tay thon dài đẹp đẽ của Hứa Đình Thâm khẽ gõ trên đùi, tao nhã tựa như đang chơi đàn dương cầm, gương mặt anh tỏ ra vẻ hứng thú: "Đề nghị này của anh không tệ đấy!"

"Cút!"

Liên Thắng vội vàng cúp máy, nói chuyện với Hứa Đình Thâm nửa chắc nửa đùa!

Nhớ lại lúc trước nói chuyện với Nguyễn Sơ Tinh, đối phương từng nói nghệ sĩ trong giới giải trí đều không chịu an phận, rõ ràng là nhân vật của công chúng nhưng lại không hề chú trọng hình tượng, bị phóng viên săn tin đều dẫn đến lộn xộn, không cho làm nóng couple thì nhất định phải làm, người đại diện nói gì cũng không nghe, lúc nào cũng làm ngược lại.

Lúc đó Liên Thắng rất kiêu ngạo, bèn khoe với Nguyễn Sơ Tinh rằng Hứa Đình Thâm xuất sắc như thế nào, khiến anh ta bớt lo ra sao, đến tận khi Nguyễn Sơ Tinh muốn thọc gậy bánh xe thì anh ta mới ngừng lại. Bây giờ thì... để anh ta đập đầu vào tường chết đi cho rồi!

Hứa Đình Thâm tắt điện thoại, khoe miệng không nhịn được khẽ cong lên, tự cười nhạo bản thân. Hứa Đình Thâm anh từ bao giờ lại trở thành nam phụ vô danh, trao đi tất cả mà không mong nhận lại trong phim tình cảm ngày xưa rồi! Chuyện này cũng chẳng phù hợp với tác phong của anh, không mong được báo đáp thì cũng hơi cặn kẽ...

Hứa Đình Thâm ra khỏi phòng, Khương Sơ đang thu dọn đồ đạc ngoài phòng khách, Hứa Đình Thâm yên lặng dựa lên cửa nhìn cô, ánh mắt âm thầm không rõ.

Khương Sơ cố gắng không để ý đến ánh mắt kia, nhưng cô lại cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của đối phương như sắp đục lỗ trên người mình, cô ngược mắt lườm anh, khoe miệng Hứa Đình Thâm cong lên, anh bước đến trước mặt Khương Sơ, dựa người lên bàn: "Không phải em nói không nhận được vai diễn sao?"

Khương Sơ vẫn ngược nhìn anh.

"Em cũng biết rõ tôi là tài nguyên của ngành giải trí. Anh hơi nghiêng người: "Không thì như vậy đi."

Anh lại nghiêng thêm một chút, chỉ lên mặt mình: "Hôn một cái, anh đây sẽ liên hệ với đạo diễn Từ Thành giúp em, thế nào?"

Mặt Khương Sơ hết đỏ lại trắng, cô vốn tưởng lúc không có camera thì Hứa Đình Thâm sẽ bớt lại, không ngờ anh lại càng giở trò lưu manh: "Hứa Đình Thâm, tôi đã nói..."

"Em nói gì?" Bàn tay mát lạnh của Hứa Đình Thâm khẽ xoa cổ cô, anh hạ mắt, nhẹ giọng đưa ra một phương án khác: "Không thì bị phong sát [1] vậy, chắc sẽ thú vị hơn đấy."

[1] Phong sát: không được đóng phim, tham gia chương trình, hoạt động...vì không nhận được tài nguyên.

Khương Sơ không nhịn được nữa, bèn đá mạnh lên chân Hứa Đình Thâm, anh hít vào một hơi, đau đến mức phải khom người: "Thế mà em lại ra tay thật!"

"Ngại quá, tôi dùng chân!" Khương Sơ bình tĩnh nói sự thật.

"..." Giọng nói hơi khàn pha chút ý cười của Hứa Đình Thâm lọt vào tai cô: "Lúc trước còn cầu xin tôi, vậy mà lại trở mặt rồi à?"

Khương Sơ không để ý đến anh nữa.

"Ai da, em ra tay mạnh thế!" Nét tươi cười của Hứa Đình Thâm biến mất, đáng vẻ đáng thương cúi người ôm chân, như thể bị thương rất nghiêm trọng: "Chân của tôi cũng mua bảo hiểm đấy, Khương Sơ, em định bồi thường thế nào đây?"

Kỹ thuật lừa người của anh rất cao siêu, Khương Sơ đã bị anh lừa nhiều lần mà vẫn mắc bẫy như cũ, sự tức giận trên mặt cô đã phai đi, trong mắt mang theo vài tia lo lắng, lén nhìn đuôi anh rồi rời đi: "Tôi thấy chắc không nghiêm trọng đâu."

"Nghiêm trọng lắm đấy, không tin thì em ra mà xem!" Hứa Đình Thâm đuổi chân: "Thâm tím rồi!"

Khương Sơ liếc nhìn, Hứa Đình Thâm đang mặc quần jean xanh nhạt, muốn xem có bị động máu hay không chỉ còn cách phải cởi quần ra, thế mà anh lại nói dối trắng trợn là chân bị thâm tím rồi, lúc này Khương Sơ mới nhận ra là Hứa Đình Thâm lại trêu mình, liền đá anh một phát còn mạnh hơn trước.

Khốn kiếp!

Hôm sau, trong lúc tất cả thu dọn hành lý trở về, Hứa Đình Thâm đã đứng đắn hơn, Khương Sơ cảm thấy rằng nhất định cú đá hôm qua đã phát huy tác dụng, bỗng lại nhớ đến cảnh người ta đánh nhau. Cô kéo vali đi ra cửa, đột nhiên quay đầu lại, dựng ngón giữa với anh.

"..."

Xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh lại, Khương Sơ cảm thấy bản thân rất oai phong, ngay cả Hứa Đình Thâm cũng bị mình dọa đến không nói nên lời. Nhưng trong mắt mọi người thì đều thấy một cô gái rất đáng yêu, rất ngoan ngoãn lại dựng thẳng ngón giữa lên, hai bên má nhuộm vẻ hồng hồng, khiến người khác nhìn đều muốn cắn một miếng.

Thế này thì ai mà chịu đựng được?

Hứa Đình Thâm cũng thật sự cặn lời, sao cô gái của anh lại học thói xấu thế này!

Anh hơi nhếch môi, nghĩ lại hàm ý dựng ngón tay giữa của cô, chẳng những không sợ hãi mà còn có chút mong đợi.

Fuck you?... Anh quả thật đã xem thường Khương Sơ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tránh xa lão sói xám

【 Dựng ngón giữa luôn rồi, thôi xong, Khương Sơ thực sự ghét Hứa Đình Thâm rồi! 】

【 Hứa Đình Thâm cũng chẳng tốt vậy đâu, lần trước có phóng viên hỏi chuyện của Khương Sơ, anh ấy còn hỏi lại Khương Sơ là ai cơ! 】

【 Vốn dĩ đã không quen nhau rồi, lần trước Khương Sơ cũng hỏi Hứa Đình Thâm là ai mà! 】

【 Tò ra không quen biết cũng là một loại tình thú đấy, hai người này ngọt ghê cơ! 】

【 Fan couple lúc nào cũng thích soi moment nhĩ? Lần trước cũng có người cảm thấy tình cảm của couple họ rất tốt, kết quả là cả năm đều không liên lạc, lúc biết được sự thật thì tan nát cõi lòng. 】

Fan hai nhà đều phải sạch quan hệ với đối phương, fan couple lại xôn xao nhay vào, thế là khu bình luận lại bắt đầu ầm ĩ, cuối cùng chiến trường chuyển từ video cho đến Weibo, fan của Hứa Đình Thâm và Khương Sơ đều liệt kê toàn bộ chứng cứ cho thấy quan hệ giữa hai người không tốt.

Thứ nhất, lúc Hứa Đình Thâm vừa hot, bên ngoài liền tung tin đồn Khương Sơ là bạn gái bí mật của anh, Hứa Đình Thâm lại nói: "Tiêu chuẩn chọn vợ của tôi rất cao!"

Thứ hai, Khương Sơ bị Hứa Đình Thâm nhắm vào khi có phóng viên phỏng vấn cảm nghĩ của cô, người trong cuộc lại vô cùng thờ ơ nói: "Hứa gì Thâm cơ?"

Thứ ba, dựa vào thông tin được tiết lộ ra, quan hệ giữa hai người rất tệ, Hứa Đình Thâm vì tránh mặt Khương Sơ mà chưa từng đi họp lớp.

...

Fan couple không chịu yếu thế, cũng bám sát theo liệt kê chứng cứ cho thấy quan hệ của hai người rất tốt.

Thứ nhất, Hứa Đình Thâm đối xử với Khương Sơ không giống với những người khác, cho nên giữa họ nhất định có gì đó.

Thứ hai, Hứa Đình Thâm chỉ biết châm chọc ngoài miệng, nhưng chưa từng làm chuyện gì thật sự tổn thương Khương Sơ.

Thứ ba, Khương Sơ thừa nhận Hứa Đình Thâm rất có sức hấp dẫn...

Cả ba bên còn náo nhiệt đến đỉnh điểm: "Rốt cuộc quan hệ giữa Khương Sơ và Hứa Đình Thâm là thế nào?"

Quần chúng ăn dưa cảm thấy lời fan couple nói không hề có sức thuyết phục: "Giới giải trí hỗn tạp này có ai mà không biết fan couple đáng ghét cỡ nào cơ chứ, giả sử Hứa Đình Thâm và Khương Sơ thật sự ghét nhau, cãi nhau trên đường thì mấy người cũng nhất định muốn bọn họ kết hôn sinh con à?"

Đúng lúc này, không biết ai lại cắt khoảnh khắc ngọt ngào của hai người trong show giải trí, quần chúng liền đánh rơi cả dưa trong tay...

Má ơi, ngọt quá!

Sự việc chỉ âm ỉ trong chốc lát rồi lại ngừng, mặc dù mạng lưới có Hứa Đình Thâm tham gia, nhưng cũng không thay đổi được bản chất của mạng lưới, nên cuộc bàn luận về quan hệ giữa hai người cũng không đi quá giới hạn, rất nhiều người không hề hay biết.

Lúc Khương Sơ xuống xe, Trần Niệm Niệm đỡ hành lý giúp cô: "Đã nói mang đồ ăn về cho chị rồi mà!"

Khương Sơ hơi chột dạ, chưa kịp lên tiếng thì lại nghe thấy Trần Niệm Niệm nói: "Có phải ở cùng đối thủ rất thoải mái hay không?"

"?" Khương Sơ nhú mày, thoải mái cái rắm!

Cô về đến nhà, Trần Niệm Niệm giúp cô sắp xếp đồ: "Em có thể nghỉ ngơi một lúc, hai ngày nay sẽ có lịch trình quảng cáo cho thương hiệu."

Nghỉ ngơi đối với Khương Sơ mà nói không phải chuyện gì tốt lành, cô nằm liệt trên giường. Ánh nắng ngoài cửa sổ bị lớp rèm trắng che lại, đành nhẹ nhàng chiếu lên cặp đùi trắng như tuyết của cô gái.

"Còn nữa, Lật Diệp luôn nói phải giữ dáng, đừng có ăn linh tinh đấy!"

Khương Sơ úp mặt vào chiếc gối mềm mại giả bộ không nghe thấy, điện thoại đột nhiên kêu lên, là người đại diện Lật Diệp gửi cho cô một tấm hình, Khương Sơ ấn mở, không ngờ lại là tất cả đồ mà cô đã ăn trong ba ngày tham gia show giải trí, ngay cả đồ uống cũng ghi chú hàm lượng 50g bên cạnh.

Cô nàng này là quỷ à?

Khương Sơ lăn một vòng trên giường, thầm nghĩ may mà lúc mình ăn vụng không bị chụp được, đúng lúc này điện thoại lại kêu lên.

Lật Diệp: Gửi cân nặng của em cho chị! 【mặt cười】

Khương Sơ hận không thể đập đầu vào tường mà chết, cuối cùng đành ngậm ngùi gửi cân nặng cho Lật Diệp, Lật Diệp lại gửi một mặt cười cho cô, hàm ý thì không cần nói cũng biết.

Trần Niệm Niệm cười trên nỗi đau của người khác: "Vậy nên mới nói không thể ăn đồ của đối thủ!"

Khương Sơ gật gật đầu tỏ vẻ vô cùng đồng tình, một khi đã ăn thì nhất định sẽ không có chuyện gì tốt lành.

Trần Niệm Niệm nghĩ đến gì đó, nói: "Em thấy Hứa Đình Thâm thế nào?"

Khương Sơ bĩu môi: "Chị hỏi câu này khác gì bắt em nói xấu anh ta."

Trần Niệm Niệm nhìn cô một lúc lâu, mặc dù Khương Sơ đối với Hứa Đình Thâm vẫn là oán hận và bất mãn, nhưng nét mặt đã hơi khác, nhớ đến sự việc trong show giải trí, Trần Niệm Niệm vô cùng lo sợ Khương Sơ sẽ bị sắc đẹp mê hoặc.

Dù sao thì danh tiếng lão công quốc dân của tên gốc Hứa Đình Thâm kia cũng không phải khoa trương.

"Giữa em và cậu ta thật sự không có gì à? Em không thích cậu ta sao?"

Khương Sơ tròn tròn mắt: "Ghét còn không kịp!"

Nhưng Trần Niệm Niệm càng nhìn càng cảm thấy không đúng.

"Theo như chị thấy, kiểu đàn ông như Hứa Đình Thâm mặc dù rất ưu tú nhưng em phải tránh xa, cậu ta tuyệt đối không phải kiểu người mà em có thể nắm bắt." Trần Niệm Niệm vừa lấy điện thoại ra vừa nói: "Em mạnh mai yếu đuối như vậy, tên lưu manh như cậu ta nhất định sẽ chơi đùa em đến hỏng mất!"

Khương Sơ ho khan dữ dội, mặt đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận nói: "Chị nói bậy gì đó!"

Trần Niệm Niệm không thấy mình nói sai chỗ nào: "Chị nghiêm túc đấy, nếu em ở cùng một chỗ với loại người như vậy, chắc chắn em sẽ sớm bị ăn sạch thôi. Chỉ là, nói những lời châm chọc như vậy, chẳng qua là để em ngoan ngoãn lên giường với cậu ta thôi..."

Mặt Khương Sơ nóng như sắp nổ tung, cô đứng dậy dùng tay bịt miệng Trần Niệm Niệm lại, không cho nói nữa: "Chị có thể suy nghĩ lành mạnh một chút không?"

"Aaa..." Chị rất lạnh mạnh mẽ!

"Hứa Đình Thâm sẽ không như vậy đâu có được không?"

"Aaa..." Sao em biết?

Khương Sơ và Hứa Đình Thâm bên nhau nửa năm, hai người cùng nắm tay, số lần hôn có thể đếm trên đầu ngón tay, đâu có như Trần Niệm Niệm nói chứ?

Khương Sơ đỏ mặt, đột nhiên thất thần, đứng rồi, ai cũng thấy Hứa Đình Thâm không phải kiểu người sẽ kiềm chế tình cảm của mình, cho nên, vốn dĩ ngay từ đầu anh ta đã không hề yêu mình.

Cô nhận ra mình đã sa vào lưới địch, lại giận bản thân không có tiền đồ.

Trần Niệm Niệm phát hiện Khương Sơ đột nhiên ủ rũ, bèn đẩy tay Khương Sơ, muốn nói xấu Hứa Đình Thâm nữa nhưng lại thôi, một lúc sau mới nói: "Tóm lại, thỏ trắng nhất định phải tránh xa lão sói xám, nếu không thì cuối cùng cũng sẽ bị ăn đến không còn một mẫu xương!"

Nhưng dường như Trần Niệm Niệm đã dự đoán ngược, chưa tới nửa tháng sau, Khương Sơ và Hứa Đình Thâm lại gặp nhau tại sân khấu diễn tập đêm hội Trung Thu của nhà đài.

Trần Niệm Niệm giật giật huyết thái dương, nghiêng răng nghi, cái tên Hứa Đình Thâm đã thề sẽ không cùng chung khung hình với Khương Sơ đây sao? Gắn đây lại trùng gió gì rồi! Nhưng cô ngậm lại, dù sao thì cũng là đêm hội của nhà đài Thủy Quả, Hứa Đình Thâm sẽ không vì Khương Sơ mà từ chối cơ hội tốt như vậy đâu.

Khương Sơ đang ngồi bên dưới uống nước thì vừa hay đến lượt Hứa Đình Thâm lên sân khấu diễn tập. Thật ra diễn tập cũng chỉ là đến cho có hình thức, rất nhiều khách mời biểu diễn đều hát không nghiêm túc, nhưng Hứa Đình Thâm thì khác, anh vẫn nghiêm túc giống như đang diễn thật.

Người đàn ông mặc một bộ âu phục, nhìn vô cùng đứng đắn, hoàn toàn khác với những bộ đồ rộng rãi thường ngày, anh cầm microphone, lộ ra một đoạn cổ tay trắng ngần, bên trên còn đeo đồng hồ màu đen. Khi anh hát, nét mặt rất chăm chú.

Anh vẫn luôn nghiêm túc như vậy, mặc dù nhìn bề ngoài thì không hề đáng tin, nhưng mỗi việc làm đều rất thỏa đáng. Không hiểu sao tìm Khương Sơ bỗng đập nhanh hơn, cô đưa tay lên véo véo tai đang nóng lên.

Sau khi kết thúc buổi tập, có phóng viên đến phỏng vấn Hứa Đình Thâm, anh dừng bước, tựa như nháy mắt đã thoát khỏi cảm xúc nhân vật, nở nụ cười lễ phép lại mang theo chút vô lại.

Một tay anh để trong túi quần, hơi nghiêng người về phía trước chăm chú lắng nghe, lông mi dài run run, đuôi mắt mang theo độ cong mê người, khiến phóng viên suýt quên mất chuyện mà mình muốn hỏi.

"Anh Hứa có đang nhận kịch bản nào không? Sau này có lịch trình làm việc không?"

"Gần đây vẫn đang xem kịch bản, khi nào xác định tôi sẽ nói với mọi người sau."

Phóng viên hỏi thêm một tràng, cuối cùng lại đột nhiên hỏi: "Tôi muốn hỏi một vấn đề mà các fan rất quan tâm, hiện giờ anh đang độc thân sao? Có thích cô gái nào hay không?"

Hứa Đình Thâm nhếch lông mày: "Cô khẳng định fan của tôi rất quan tâm đến vấn đề này sao?"

Fan hâm mộ ngoài màn hình: Tôi quan tâm lúc nào? Là cô thay mặt chúng tôi hỏi vấn đề này đấy chứ!

Phóng viên cười cười: "Có ai mà không biết anh là một trong Tứ đại đầu tường, là mơ ước của hàng ngàn cô gái chứ!"

Về mặt Hứa Đình Thâm mờ mịt: "Tôi không biết."

Phóng viên: "..."

Vậy là Hứa Đình Thâm đã thành công đánh lạc hướng vấn đề này, nhưng phóng viên lại không biết xấu hổ mà kéo về, trước khi đi còn không chịu bỏ cuộc: "Anh Hứa có thích cô gái nào hay không?"

"Thích cô gái nào à, nhiều lắm! Hứa Đình Thâm hơi nghiêng người, nở cười trên khóe môi nhuộm chút vô lại và thân mật: "Nhưng trong đó không có cô đâu!"

Anh nói xong liền quay người bước đi trước khuôn mặt kinh ngạc của cô nàng phóng viên, vừa hay Khương Sơ đứng cách đó không xa, chưa kịp rời mắt đi thì đụng phải ánh mắt của anh, ý cười trên khóe môi của người đàn ông càng đậm.

Khương Sơ nhanh chóng rời mắt đi, Trần Niệm Niệm bên cạnh lặng lẽ đẩy cô: "Tiểu Sơ Sơ, em mà có một nửa EQ của Hứa Đình Thâm thì bây giờ đã hot rồi!"

Khương Sơ: "..."

Cô mà mặt dày bằng một nửa Hứa Đình Thâm thì giờ đã xưng bá thế giới rồi ý chứ!

Khương Sơ ném đồ trong tay cho Trần Niệm Niệm, Trần Niệm Niệm giữ tay cô lại: "Làm gì vậy?"

Khương Sơ tức giận: "Đi vệ sinh."

Lúc cô đi ra lại không khéo gặp Hứa Đình Thâm ở bồn rửa tay, Khương Sơ nhìn bóng anh trong gương, không ngờ lại nhìn lâu hơn, kết quả là vừa vặn đụng phải ánh mắt của anh trong gương.

Cô liền chột dạ, vội vàng cúi đầu, tiếng cười nhẹ nhàng của người đàn ông vang lên bên tai.

"Em nghe bài phỏng vấn vừa nãy chưa?"

Khương Sơ không hiểu: "Nghe rồi, anh nói anh thích cô phóng viên kia."

"..." Hứa Đình Thâm khẽ liếm thịt bên dưới lưỡi, xoay người nói: "Sao em không nói là tôi thích em?"

"Vậy thì tôi sẽ tức chết mất."

"À? Nhưng người năm đó nói thích tôi..." Hứa Đình Thâm chậm rãi đến gần cô: "Không phải em sao?"

Khương Sơ nghĩ một hồi vẫn không nhớ ra, không hiểu nói: "Tôi nói thích anh lúc nào?"

Đôi mắt đen như mực của Hứa Đình Thâm khóa chặt trên người cô, các đốt ngón tay hơi gấp lại, nhưng trong mắt không hề có chút gợn sóng nào, anh tiến lên một bước, giọng nói mang theo vẻ châm chọc: "Không phải em còn viết công thức tỏ lộ với tôi sao? Đáp án là "I Love You"."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ghen tị

128√e980, che đi phần trên có nghĩa là "I love you."

Lông mi của Khương Sơ thoáng run lên, đôi mắt hạnh chứa đầy nghi hoặc, vừa định hỏi "Thật sao", Hứa Đình Thâm bước đến gần cô, Khương Sơ lơ mơ nhận thấy trong mắt anh chứa vài tia nguy hiểm, đành phải nuốt nước bọt, cố gắng nhớ lại.

Hình như....

"Anh nói là..."

Cánh cửa buồng vệ sinh đột nhiên mở ra, một người đàn ông bước ra ngoài, ánh mắt anh ta lướt qua hai người, sau đó không nhận được hỏi: "Hai người... chẳng lẽ..."

Khương Sơ còn chưa kịp nói xong thì đã bị chặn lời, đúng lúc này lại bị người ngoài bắt gặp, cảm giác giống như bản thân đang làm việc mờ ám, cô cúi đầu, mở cửa rồi nhanh chóng ra ngoài.

Trong WC bây giờ chỉ còn lại Hứa Đình Thâm và Trì Tĩnh.

Đây là WC mà đài truyền hình dành riêng cho nghệ sĩ, nên có rất ít người dùng, hơn nữa, những nghệ sĩ khác đều đang diễn tập hoặc đã trở về rồi, chỉ còn một số khác, ví như Trì Tĩnh trước mặt đây, không cần thận đã nghe được một bí mật kinh thiên động địa rồi.

Hứa Đình Thâm nghiêng đầu nhìn anh ta, không hiểu sao Trì Tĩnh lại có cảm giác như mình sắp bị diệt khẩu, anh ta lùi về sau vài bước: "Anh à, em không hề nghe thấy gì hết."

Về mặt Hứa Đình Thâm không tốt cho lắm, mặc dù bình thường lúc anh không vui, khuôn mặt vẫn luôn mang theo vẻ cười cợt, đôi mắt đào hoa đa tình trời sinh, có fan từng nói đùa rằng, cho dù Hứa Đình Thâm chỉ nhìn cột điện thôi cũng rất thâm tình, nhưng lúc này, trong mắt anh tựa như có tầng băng, khóe môi chậm rãi mím lại, chỉ đứng nguyên tại chỗ lẳng lặng nhìn Trì Tĩnh.

Trì Tĩnh: "..."

Hứa Đình Thâm như vậy còn đáng sợ hơn lúc anh nổi giận, anh ta bị dọa đến nỗi không dám cự quạ: "Thật sự là em không hề cố ý mà."

"Thà hủy mười tòa miếu, chứ không phá hỏng một mối nhân duyên", đã nghe câu này bao giờ chưa?"

Mặc dù Trì Tinh không hiểu, nhưng vẫn hơi gật đầu.

Hứa Đình Thâm đi đến bên cạnh, đề lên vai anh ta, thì thầm "Đừng lo, anh sẽ không "có ý" gây khó dễ cho chú đâu."

"..." Trì Tinh sắp phát khóc, anh ta chỉ đi vệ sinh thôi mà đã đắc tội với ai rồi.

Hứa Đình Thâm ra khỏi WC, anh lấy điện thoại ra, suy nghĩ một lúc vẫn quyết định không nhắn tin cho Khương Sơ.

Nếu như anh hỏi, có lẽ sẽ bị Khương Sơ hiểu lầm rằng mình còn để ý đến cô ấy.

Lòng tự trọng của Hứa Đình Thâm lại khơi dậy, hoặc có thể là anh đang sợ hãi, rất muốn biết đáp án lại sợ phải biết, nên mới nghĩ mọi biện pháp để thăm dò, dù sao thì lúc chia tay, Khương Sơ đã nói rằng cô không hề yêu thật lòng, Hứa Đình Thâm cũng không biết Khương Sơ có yêu mình hay không.

Cuối cùng thì chuyện này vẫn chưa được giải quyết.

Khương Sơ vẫn không nhớ ra, sau khi kết thúc diễn tập liền về nhà ngủ bù.

Tuy diễn tập cho đêm hội kéo dài nhiều buổi nhưng Khương Sơ không hề gặp Hứa Đình Thâm, ngược lại gặp Trì Tinh vài lần, mỗi lần đối phương nhìn thấy cô đều mang vẻ mặt sống không còn gì lý thú, trong đầu Khương Sơ thì lại nhớ đến cảnh cô và Hứa Đình Thâm ở chung một chỗ bị anh ta bắt gặp, thế là lúc đối mặt với nhau, ánh mắt cả hai đều rất phức tạp, hoàn toàn không phát hiện có người ở góc phòng đang nhìn bọn họ.

Hứa Đình Thâm dựa người về sau, lòng lại thầm ghi nợ với Trì Tinh.

Sau khi kết thúc buổi biểu diễn chính thức, Khương Sơ và Hứa Đình Thâm không còn cơ hội gặp nhau, Khương Sơ cho rằng từ nay về sau cô sẽ khôi phục lại cuộc sống yên bình như trước. Nhưng lúc trở về lại nghe được tin tức từ người đại diện, nói rằng đã giúp cô nhận một vai diễn nhỏ trong bộ phim 《Bình Thượng Tước》.

Hai mắt Khương Sơ phát sáng, ngay cả vai diễn nào cũng không quan tâm, cô nhớ rõ đạo diễn của 《Bình Thượng Tước》 là Từ Thành, cô cực kỳ hâm mộ vị đạo diễn này, nên rất hi vọng có thể hợp tác cùng với ông, hơn nữa, đoàn làm phim này có rất nhiều diễn viên dày dặn kinh nghiệm, có thể đóng phim cùng họ cũng là một cơ hội để học tập hiếm có.

"Lật tẩy, yêu chị chết mất!"

Lật Diệp liếc mắt nhìn, cô còn chưa quên chuyện bị Khương Sơ chửi là người phụ nữ chết tiệt lúc bị mình bắt giâm cần đầu.

"Được rồi, chuyện này chưa chắc chắn đâu, em cũng biết đấy, các vai phụ trong 《Bình Thượng Tước》 đều phải nhờ đến quan hệ, ngay cả nhà hoàn bên cạnh nữ chính cũng là do studio của cô ấy thêm vào."

Khương Sơ không quan tâm, vô cùng chân chó mà bày tỏ tấm lòng yêu thương với Lật Diệp.

Lật Diệp bật cười: "Chị sẽ không để mình bị lừa đâu, em chỉ cần giữ mồm giữ miệng, chăm chỉ vận động giúp chị là được rồi."

Về tươi cười trên khuôn mặt của kẻ ham ăn, mới đi hai bước đã thờ gấp là Khương Sơ dần biến mất: "..."

Vài hôm sau, người đại diện dẫn Khương Sơ đến đoàn làm phim gặp đạo diễn, Khương Sơ đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng cho mọi trường hợp, cuối cùng cũng thuận lợi nhận được vai diễn này, chính là người giúp đỡ sự nghiệp của nam chính: Thái tử phi Thành Bình Uyển.

Tối hôm đó, Weibo chính thức của đoàn làm phim đã đồng thời công bố vai diễn của Khương Sơ và Trì Tinh, Trì Tinh diễn vai một Thái tử không tài cán, vừa hay hai người lại là một cặp vợ chồng, Khương Sơ thầm nghĩ, cô và Trì Tinh có duyên thật đấy, thế là sau khi chia sẻ bài viết, cô liền nhấn follow Trì Tinh.

Trì Tinh vừa chia sẻ xong liền phát hiện Khương Sơ follow mình, tay anh ta hơi run run.

Người đại diện liếc nhìn, khó hiểu hỏi: "Sao không follow lại?"

Trì Tinh ngoan ngoãn nhấn follow lại, chưa đến 3 giây sau đã nhận được tin nhắn Wechat của Hứa Đình Thâm, không có chữ, chỉ có một icon mặt cười.

Cách màn hình điện thoại, Trì Tinh cũng có thể cảm nhận được sát khí của Hứa Đình Thâm, anh ta lại nhớ đến ánh mắt Hứa Đình Thâm nhìn mình khi bị phá hủy chuyện tốt của anh ấy và Khương Sơ.

Trong khi Trì Tinh đang cảm thấy câu tiếp theo Hứa Đình Thâm sẽ uy hiếp mình thì lại có tin nhắn mới: "Hôm nào mời chú ăn cơm."

Sao anh ta lại cảm thấy không đáng tin vậy nhỉ?

Hứa Đình Thâm bên kia đang ngậm một viên kẹo, khoe miệng còn mang theo một nụ cười kỳ quái, anh ngồi trên ghế sofa chơi điện thoại.

Trợ lý Lâm Kỳ vô cùng hiểu rõ Hứa Đình Thâm, lúc cô nàng đi ngang qua, không nhận được rung mình một cái: "Anh à, về mặt này lại là muốn chinh ai đây?"

Hứa Đình Thâm chưa nói gì, Lâm Kỳ đã sớm cầu nguyện cho tên xui xẻo kia rồi.

Trì Tinh: "Không cần đâu, cảm ơn."

"Khách sáo như vậy làm gì? Chẳng phải nửa tháng sau lại gặp nhau sao?"

"?"

Hứa Đình Thâm chậm rãi gõ chữ: "Nam chính trong 《Bình Thượng Tước》 là anh đây."

Trì Tinh suốt nửa thì phun ra một ngụm máu, do công tác bảo mật của đoàn làm phim rất tốt, nam chính của bộ phim vẫn chưa công bố, nên bây giờ Trì Tinh mới biết Hứa Đình Thâm là nam chính, anh ta tuyệt vọng nghĩ, lúc này đổi ý thì liệu còn kịp không?

"Chú và Khương Sơ follow nhau à?"

Trì Tinh: "... " Mẹ nó chứ, biết ngay là vì chuyện này mà!

"Chú và Khương Sơ diễn vợ chồng?"

"..." Trì Tinh sắp phát khóc.

Weibo của Hứa Đình Thâm và Khương Sơ đều không follow nhau, mà cô lại follow Trì Tinh vừa mới quen biết. Hứa Đình Thâm hơi híp mắt, ghen tị đến nỗi ngực hơi khó chịu, anh mở bình luận bên dưới bài viết Weibo, vậy mà có cả fan couple của Khương Sơ và Trì Tinh...

"Hai người này đều bé nhỏ đáng yêu, vừa nhìn đã thấy có tướng vợ chồng nhà, đoàn làm phim tuyển diễn viên giỏi thật đấy."

"Đáng yêu lớn gặp đáng yêu bé, hai người bọn họ mà là nhân vật chính phim thần tượng thì tốt quá."

Trì Tinh không nhỏ cũng không đáng yêu, chẳng qua là vẻ mặt có hơi non nớt, không hiểu sao trong mắt người khác lại thấy bọn họ giống một đôi.

Bàn tay cầm điện thoại của người đàn ông nắm chặt đến mức nổi cả gân xanh, một tiếng cười nhẹ phát ra từ cổ họng.

Mặc dù Trì Tinh không nhìn thấy nét mặt của Hứa Đình Thâm, nhưng lại vô cùng sợ chết mà gửi cho đối phương một tin nhắn: "Nếu có thể thì em sẵn lòng đổi vai với anh."

"Không được, chú quá xấu!"

Trì Tinh: "... "

Một tuần sau, Weibo của 《Bình Thượng Tước》 cũng công bố Hứa Đình Thâm diễn vai nam chính Hách Liên Tuyết, Hứa Đình Thâm thấy bình luận đứng top đều là fan nhà mình, bèn lướt xuống bên dưới, rồi cuộc cũng tìm được fan couple của mình và Khương Sơ trong một đồng bình luận, lúc này mới thỏa mãn cong khoe môi.

Du couple không nên theo phe ác, ngài Hứa nghĩ.

Nhưng bình luận đó đều bị tất cả các fan couple khác vui đập túi bụi, nhà nào cũng cảm thấy couple của mình mới là thật.

"Hứa Đình Thâm và Khương Sơ đều không follow Weibo của nhau, quan hệ của hai người bọn họ còn không bằng Khương Sơ và Trì Tinh đâu, couple Hàng Tự [1] các người nên dừng lại đi, couple nhà chúng tôi mới là thật nè, hoan nghênh gia nhập đại doanh couple Trì Dao [2] nha!"

[1] Hàng Tự (jiàng xù): đồng âm với Khương Hứa (jiāng xǔ)

[2] Trì Dao (迟刀): tác giả dùng lối chơi chữ với Trì Khương (迟刀)

Lời vừa nói ra, fan couple của Hứa Đình Thâm và Khương Sơ đã bị ăn cú knock out dễ dàng.

Hứa Đình Thâm: "... "

Anh mở Wechat, nhắn tin cho Khương Sơ: "Nhắc nhở em một việc."

Khương Sơ còn chưa xem Weibo, cô vuốt vuốt mái tóc mềm mại: "?"

Đầu lưỡi của Hứa Đình Thâm chống sau răng hàm, hàng lông mi dài in bóng cao thấp không đều trên khuôn mặt: "Với tư cách là nam chính của 《Bình

Thượng Tước》, em nên biết điều mà follow Weibo của anh."

Yên lặng, yên lặng thật lâu.

Khương Sơ sắp phát điên rồi, cô quay đầu hỏi Trần Niệm Niệm: "Sao nam chính của 《Bình Thượng Tước》 lại là Hứa Đình Thâm!"

Trần Niệm Niệm vừa lướt nhìn tin tức, cô nàng còn bàng hoàng hơn cả Khương Sơ, Trần Niệm Niệm nghi ngờ mình chính là miếng quạ đen, sợ điều gì thì sẽ gặp phải điều đó.

Nhưng nhờ vào tâm lý vô cùng mạnh mẽ của mình, cô nàng liền tỉnh táo lại: "Tên Hứa Đình Thâm thói tha này thật là không biết xấu hổ, thế mà lại chủ động tiếp cận em, nhất định là vì say mê sắc đẹp của em đấy, cưng à, dù sao thì em cũng phải tránh xa cậu ta ra."

Đến lúc này mà cũng không quên nói xấu Hứa Đình Thâm.

Khương Sơ: "..."

Vài phút sau.

Khương Sơ nhắn tin cho Hứa Đình Thâm: "Anh muốn tôi follow như vậy sao? Anh thiếu fan à?"

Nói bóng gió là anh không biết xấu hổ.

Đã nhiều năm rồi mà Hứa Đình Thâm vẫn không biết da mặt là gì: "Giúp em trải nghiệm cảm giác follow chéo với đại minh tinh là như thế nào."

"..." Tôi thật sự vô cùng cảm ơn ngài.

Khương Sơ luôn cảm thấy câu nói tiếp theo của anh sẽ là bắt mình cảm ơn, bèn ân cần hỏi: "Anh là chó à?"

"Người nuôi chó."

Ngón tay Khương Sơ dừng lại, nhớ tới vụ mình đã từng vì vài món ăn mà "Gâu" một tiếng: "..."

Cô gái nhỏ nghiêng răng nghiêng lợi: "Anh đừng có chiếm tiện nghi của tôi!"

Chiếm tiện nghi?

Hứa Đình Thâm tắt điện thoại, cười nhẹ.

Nếu anh thật sự muốn chiếm chút tiện nghi, thì sẽ không chỉ đơn giản như vậy thôi đâu.

Lâm Kỳ đi tới, nói: "Anh, gối ôm chân dung trên bàn vẫn chờ anh ký tên để tặng fan làm phúc lợi đấy."

Hứa Đình Thâm không nhìn đồng hồ vật chồng chất trên mặt bàn, anh thu mắt nói: "Không có hứng."

"?" Ký tên còn cần hứng thú sao?

"Tại Trì Tĩnh ý."

Lâm Kỳ một lời khó nói hết, hơi nhú mày nhìn xem anh còn có thể nghiêm túc nói hươu nói vượn gì nữa.

Hứa Đình Thâm nâng mắt, bày ra dáng vẻ yếu ớt đến nỗi tay cũng không nhắc lên được, uể oải nói: "Cô đưa những thứ này cho Trì Tĩnh đi, để cậu ta ký giúp anh."

"..." Anh cảm thấy fan hâm mộ sẽ đồng ý sao?

"Không thì anh đăng Weibo xin lỗi mọi người vậy."

Lâm Kỳ bội phục, cô không nhận được nữa, đá chân Hứa Đình Thâm dưới ghế sofa: "Cút!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Nai con chạy loạn

Liên Thắng vừa đến, Lâm Kỳ liền vội vàng tố cáo: "Anh Thắng mau nhìn Hứa Đình Thâm kìa, anh ấy không những bỏ bê công việc mà còn đăng Weibo tố cáo với fan rằng tất cả đều là lỗi của Trì Tinh đấy!"

Hứa Đình Thâm thấy cô nói linh tinh thì nhún mày, hơi nghiêng người nói: "Ý này không tồi!"

Nói xong thì vươn tay định cầm điện thoại.

Liên Thắng tức giận, tiện tay cầm gối ôm trên mặt bàn đập vào ngực anh: "Thần kinh à? Chuyện lần trước tôi đã đồng ý với cậu rồi, có thể an phận một chút, đừng có gây sự nữa được không?"

Hứa Đình Thâm bắt lấy gối ôm, vừa chậm rãi cầm bút để ký tên, vừa nói: "Để xem tâm trạng thế nào đã!"

Liên Thắng tức đến trợn trắng mắt, Lâm Kỳ giữ chặt anh ta: "O? Chuyện lần trước là gì vậy?"

Anh ta sợ nếu mình nói ra lại càng cảm thấy áp lực, tức giận nói: "Chuyện người lớn, trẻ em không được xen vào!"

Lâm Kỳ: "... " Cô là trẻ em lúc nào?

Thấy anh ta đi, Lâm Kỳ lại đến gần Hứa Đình Thâm, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Hứa Đình Thâm mang vẻ mặt nghiêm túc: "Liên Thắng thấy cô ham ăn lười làm nên định sa thải, cuối cùng nhờ anh xin hộ nên anh ấy mới đành để cô ở lại."

"Cút!"

Nếu Lâm Kỳ không đi theo anh từ lâu thì chắc rằng đã bị mắc lừa rồi. Lúc vừa đến làm ở studio, Hứa Đình Thâm đã không ít lần lừa cô, lúc đó Lâm Kỳ còn rất ngây thơ, tưởng Hứa Đình Thâm là người tốt, còn Liên Thắng lại là đại ma đầu*, ngày nào cũng chân chó giúp Hứa Đình Thâm làm việc. Lúc rảnh rỗi còn đăng Weibo khen anh là ông chủ tốt, bây giờ vẫn được fan hâm mộ dùng để đi khoe.

Lúc này nghĩ lại thì... haha!

Ngón trỏ của Hứa Đình Thâm để dọc trước đôi môi mỏng: "Kiếm chị dâu cho cô, giữ bí mật đấy!"

"Chị dâu?" Lâm Kỳ vừa định hét lên liền bị Hứa Đình Thâm bịt kín miệng.

Hứa Đình Thâm duỗi một ngón tay đẩy trán cô ra: "Trẻ em ra chỗ khác chơi!"

Lâm Kỳ biết tin liền khiếp sợ, lập tức nhắn tin Weibo cho bạn thân: "Giữ giúp tôi một chức trong công ty bà với, tôi cảm thấy ngày studio đóng cửa không xa nữa rồi!"

Cô lại nhìn Hứa Đình Thâm vài lần, thầm nghĩ, chẳng trách gần đây Hứa Đình Thâm càng ngày càng vô lại, thì ra là yêu rồi.

*

Lúc vào đoàn làm phim thì đã là nửa tháng sau, Hứa Đình Thâm vừa đi công tác ở Australia về liền tham dự lễ khai máy. Khương Sơ hiển nhiên cũng có mặt ở đây, cô nhìn Hứa Đình Thâm phía trước, cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Trì Tinh bên cạnh còn khoa trương hơn, đội mũ, đeo kính râm núp trong góc sợ bị Hứa Đình Thâm phát hiện.

Khương Sơ nghiêng đầu nhìn anh ta, chỉ nghe được tiếng Trì Tinh nói nhỏ: "Cô đừng nhìn tôi!"

"Hà?"

Anh ta dùng ngón trỏ hơi gạt kính dâm xuống, lộ ra đôi mắt đẹp đẽ: "Tôi sợ cô bị tôi mê hoặc!"

Khương Sơ: "... " Tuổi còn trẻ mà bệnh không nhẹ!

Thấy cô không nhìn mình nữa, Trì Tinh thờ phào nhẹ nhõm, anh ta lại nhìn Hứa Đình Thâm đang ở phía xa, thầm nghĩ, như vậy sẽ không bị tên đại dâm chúa nào đó theo dõi rồi!

Buổi tối, trong phòng khách sạn mà đoàn làm phim phân chia, Khương Sơ vừa ăn tối xong thì nghe thấy có tiếng chuông cửa bên ngoài, cô mở cửa ra thì thấy trợ lý Liễu Lâm chuyển đồ đến cho mình.

Khương Sơ nhận đồ, vừa định vào phòng thì thoáng thấy một cô gái mặc váy, mái tóc dài uốn xoắn đứng ở cửa phòng đối diện, Khương Sơ nhận ra cô ấy là Minh Dĩ Hân, một minh tinh không mấy nổi tiếng trong giới giải trí, diễn vai chị dâu của nam chính trong bộ phim, giấu cọt đối thủ Hứa Đình Thâm không ít.

Nhìn xa hơn nữa thì thấy, người đang đứng trước mặt cô ấy là Hứa Đình Thâm.

Sao Hứa Đình Thâm lại ở đối diện phòng mình? Hai người này đang làm gì vậy? Trong đầu Khương Sơ nhanh chóng bị những vấn đề này chất đầy.

Có lẽ Minh Dĩ Hân đã nhìn ra nghi ngờ của cô.

"Tôi và Hứa Đình Thâm đang định tập lời thoại" Cô nàng hơi vuốt mái tóc dài, nở nụ cười ngọt ngào xinh đẹp, nói xong còn nhìn Hứa Đình Thâm cười cười: "Đúng không?"

Hứa Đình Thâm hơi nhú mày, sau đó "Ừ" một tiếng.

Khương Sơ gật đầu nhẹ, ánh mắt thoáng lướt qua hai người, trong lòng hơi khó chịu, cô đang định đóng cửa đi vào, bên tai liền truyền đến giọng nói lười biếng của Hứa Đình Thâm, mang theo vài phần không vui khó phát hiện: "Vào cùng đi!"

"Hả? Tôi à?" Khương Sơ ngây người: "Làm gì?"

"Tập lời thoại."

"..." Cô im lặng: "Hai người tập là được rồi mà!"

Vào tình cảnh này, ai cũng phát hiện ra Minh Dĩ Hân có hứng thú với Hứa Đình Thâm, hai người cô nam quả nữ chung một phòng đương nhiên là hẹn hò rồi, cô là người ngoài đột nhiên chen vào thì sẽ ra sao? Chẳng lẽ định làm bóng đèn à?

Hắn là không được đâu?

Khương Sơ ngẩng đầu liếc nhìn Minh Dĩ Hân, thấy người kia đang nhìn mình bằng ánh mắt có chút không vui và khó hiểu nhìn, thậm chí còn như muốn ăn thịt cô nhưng về mặt vẫn khẳng khái giả bộ ung dung, hòa đồng. Khương Sơ bỗng hiểu ra, nhất định là Hứa Đình Thâm muốn chinh cô đây mà!

Cô xoay người đang định chuẩn bị, Hứa Đình Thâm lại nhếch môi nói: "Tôi mời em cùng tập lời thoại, em không vừa ý à?"

"Tôi..."

"Không đồng ý thì thôi, dù sao thì cũng có rất nhiều người sẵn lòng." Hứa Đình Thâm hạ mắt, thờ ơ sửa lại ống tay áo: "Tưởng em kính nghiệp lắm, ai ngờ chuyện nhỏ như vậy mà cũng không làm."

"..." Khương Sơ khóc không ra nước mắt, vốn dĩ Hứa Đình Thâm chính là hồ ly xảo quyệt, lúc nào cũng khiến cô vô thức sa vào bẫy của anh, Khương Sơ tuyệt vọng đành gạt đầu: "Được thôi."

Trên mặt tỏ vẻ thấy chết cũng không sòng!

Người đàn ông thích thú thưởng thức biểu cảm của cô, khóe môi lạnh lẽo mang theo ý cười.

Nói là tập lời thoại, thật ra cũng chẳng liên quan mấy đến Khương Sơ, lời thoại của Minh Dĩ Hân và Hứa Đình Thâm tương đối nhiều, còn cô chỉ có một đoạn ngắn mà thôi, Hứa Đình Thâm cảm kích bản nghiêm túc tập với Minh Dĩ Hân, Khương Sơ bên cạnh nhìn một hồi liền bắt đầu buồn ngủ.

Thật nhàm chán, mà lo đang thì lại bất lịch sự!

Minh Dĩ Hân đã sớm tức đến học máu, thực ra cô nàng tìm Hứa Đình Thâm không phải vì muốn tập lời thoại, nhưng không ngờ anh lại rất kính nghiệp, về mặt vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn là trạng thái làm việc như ngày thường.

Trước khi đến, thật ra cô nàng đã chuẩn bị tâm lý bị từ chối rồi, không ít nữ sinh tình nguyện vào phòng của Hứa Đình Thâm, cho dù không phát sinh gì mà chỉ tạo scandal để hot thôi cũng được rồi, thế nhưng Hứa Đình Thâm lại khá cẩn thận, cũng coi thường không muốn tạo scandal với người khác.

Trước khi Khương Sơ xuất hiện, Hứa Đình Thâm đứng ngăn cô ở cửa phòng, trên mặt lộ vẻ tươi cười lịch sự nhưng lại xa cách, một tay để trong túi quần, cả người đều mang vẻ vô lại, ai không biết còn tưởng rằng anh là playboy. Lúc nói chuyện còn đùa với cô, nhìn qua thì mọi thứ đều vô cùng bình thường.

Thế nhưng Hứa Đình Thâm vẫn không hề cho cô bước chân vào phòng anh, tựa như giữa căn phòng và hành lang là một khoảng cách không thể vượt qua.

Minh Dĩ Hân đang định từ bỏ, nhưng Khương Sơ vừa xuất hiện thì Hứa Đình Thâm liền lập tức đồng ý, còn chưa kịp vui mừng thì không ngờ Hứa Đình Thâm lại gọi cả Khương Sơ theo.

Cô nàng nhìn Khương Sơ, giọng điệu đùa giỡn: "Khương Sơ, cô có biết là có bao nhiêu người khao khát phòng của cô không?"

Khương Sơ dụi dụi mắt, khó hiểu hỏi: "Khao khát phòng của tôi, vì sao?"

"Vì ở đối diện phòng của Hứa Đình Thâm đó." Cô nàng bật cười.

Minh Dĩ Hân không tin đây chỉ là trùng hợp, cô nàng cảm thấy nhất định Khương Sơ đã sử dụng thủ đoạn gì đó mới có thể ở đối diện phòng của Hứa Đình Thâm, không ngờ Khương Sơ chỉ gặp một cái, về mặt tiếc nuối nói: "Tiếc thật, bây giờ phòng đã chia rồi, không thể đổi nữa."

Sao lần nào cô cũng ở đối diện phòng Hứa Đình Thâm vậy? Khương Sơ lòng đầy ai oán nghĩ.

Về mặt Hứa Đình Thâm lập tức có chút bối rối, bàn tay cầm kịch bản siết chặt, anh nghiêm túc nhìn nét mặt Khương Sơ, cô thật sự đang tiếc nuối, không hề giả bộ như không quan tâm.

Minh Dĩ Hân không ngờ đẳng cấp của Khương Sơ lại cao như vậy: "Tất cả mọi người đều thích anh Hứa, chẳng lẽ cô không thích sao?"

Khương Sơ không biết việc người khác có thích Hứa Đình Thâm hay không có liên quan gì đến việc mình thích Hứa Đình Thâm hay không, cô hé miệng định phủ nhận thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Hứa Đình Thâm, tựa như anh đang sợ nghe được đáp án kia: "Tiếp tục tập lời thoại."

Khương Sơ không nói gì nữa.

Trong phòng nhanh chóng trở lại không khí lúc làm việc, thật lâu sau, Khương Sơ đã mơ mơ màng màng ngủ mà vẫn nguyên rủa Hứa Đình Thâm trong mộng, thật nhảm chán, bao giờ mới có thể rời khỏi đây. Bọn họ hẹn hò thì cứ hẹn đi, sao lại lôi cả mình vào chứ?

Minh Dĩ Hân thấy Khương Sơ đã nhắm mắt lại, liền vươn tay lay cô dậy: "Đã muộn rồi, cô về phòng trước đi!"

Cô nàng nghĩ việc chỉ cần Khương Sơ về phòng thì mình sẽ có cơ hội ở cùng Hứa Đình Thâm, không ngờ Hứa Đình Thâm lại bỏ kịch bản xuống, lạnh nhạt ngăm ra lệnh đuổi khách: "Muộn vậy rồi, Minh tiểu thư nên về phòng đi."

Minh Dĩ Hân mở to mắt, ngón tay chỉ chỉ sống mũi, khó hiểu hỏi: "Tôi á?"

"Không phải à?" Hứa Đình Thâm nghiêng đầu, lộ ra nốt ruồi nhỏ gọi cảm trên cổ.

Minh Dĩ Hân vẫn muốn nói gì đó, nhưng người đàn ông đối diện lại có vẻ không dễ nói chuyện như lúc đầu, ánh mắt tựa như không chút biến hóa, nhưng lại khiến người khác không dám nói từ "Không".

Minh Dĩ Hân liếc nhìn Khương Sơ một lúc, không cam lòng nhưng cũng đành phải trở về phòng của mình.

Khương Sơ vẫn còn mơ màng, đến khi tỉnh táo lại thì phát hiện trong phòng chỉ còn lại mỗi cô và Hứa Đình Thâm, không biết Minh Dĩ Hân đã đi từ lúc nào, cô cũng đứng dậy chuẩn bị về phòng thì thấy Hứa Đình Thâm bước đến chỗ mình: "Có biết vì sao cô ấy đến phòng anh không?"

"Không phải để tập lời thoại sao?" Nhân tiện còn hẹn hò nữa.

Khương Sơ bị hai kẻ kính nghiệp này làm cho bội phục, tập lời thoại mà lại lâu như vậy, trên mặt cô gái mang theo vài tia không vui, tức giận nhìn Hứa Đình Thâm.

Hứa Đình Thâm thấy vậy, anh hơi híp mắt, lại tiến vài bước đến chỗ cô, giọng nói khàn khàn: "Em có biết nếu hôm nay em không xuất hiện thì sẽ xảy ra chuyện gì không?"

Khương Sơ lùi về sau một bước: "Xây... xây ra chuyện gì?"

Hứa Đình Thâm vây cô trong góc, Khương Sơ trừng mắt nhìn anh, hai tay chống lên lồng ngực anh, nhưng vẫn không ngăn được hormone phát ra từ cơ thể người đàn ông, tim không ngừng đập kịch liệt, ngay cả trong hơi thở cũng đều là mùi hương của Hứa Đình Thâm.

Tựa như còn mang theo cả mùi nước hoa nhàn nhạt dễ chịu, cô nghĩ đến xuất thần.

Khương Sơ nuốt nước miếng, vừa ngẩng đầu, một đôi môi mềm mại gọi cảm chạm rãi tiến lại gần, tựa như chỉ một giây sau sẽ chạm vào môi cô, nai con trong lồng ngực nhanh chóng vọt chạy.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Vô liêm sỉ

May mà Khương Sơ đã lấy lại tinh thần, nhanh chóng dùng sức đẩy Hứa Đình Thâm ra, hô hấp có chút khó khăn, cô nghiêng đầu hít thở từng chút một nhưng vẫn chưa bình ổn, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, tựa như bông hồng còn đọng sương sớm.

Hứa Đình Thâm chớp mắt, vươn tay định chạm vào, lại bị Khương Sơ né tránh.

"Anh... Đồ lưu manh." Khương Sơ thờ gấp nói, cô cẩn thận suy đoán: "Nếu tôi không đến thì anh sẽ làm vậy với Minh Dĩ Hân, anh là... đồ lòng lang dạ sói... mặt người dạ thú..."

Khương Sơ ghen hòng một lúc lâu: "Vô liêm sỉ!"

Hứa Đình Thâm bị đáng về cổ tìm từ ngữ của cô chọc cười: "Còn gì nữa không?"

Khương Sơ hơi há miệng, bỗng nhận ra rằng anh đang trêu chọc mình, cô thẹn quá hoá giận, giờ tay định đánh anh thì bị anh nắm cổ tay.

"Lưu manh?" Khuôn mặt Hứa Đình Thâm sát lại gần, giọng nói mềm mại tựa lông vũ phả vào cổ cô tạo ra cảm giác ngứa ngáy, giọng nói hơi khàn khiến tâm hồn người khác cũng rung động theo: "Vẫn còn lưu manh hơn đây, em có muốn thử không?"

Vành mắt Khương Sơ ửng hồng, không biết là sợ hãi hay tức giận, bộ ngực vừa đủ phập phồng gợi cảm, tựa như sắp chạm vào ngực anh.

Lông mi của Hứa Đình Thâm run lên, anh lặng lẽ rời ánh mắt: "Em cho rằng tôi sẽ làm với cô ấy sao?"

Khương Sơ lờm anh: "Rõ ràng anh vừa nói..."

"Đề em hiểu lầm thôi." Hứa Đình Thâm ngắt lời cô, anh xoay người ngồi trên ghế sofa, chậm rãi lấy một quyển tạp chí dưới bàn trà ra xem: "Ý của tôi là, nếu em không đến, cô ấy sẽ quyến rũ tôi. Nhưng chuyện vừa xảy ra, tôi chỉ có hứng thú với em thôi."

Câu nói gần như thổ lộ khiến Khương Sơ không thờ nổi, trí mạng nhất chính là thế mà cô lại nhớ đến đáng về mê muội của mình lúc hôn anh ngày trước, ánh mắt vô thức chuyển qua đôi môi mềm mại đẹp đẽ của Hứa Đình Thâm.

Cô lắc đầu, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân rằng, loại người như Hứa Đình Thâm này vốn dĩ thường không nói lời thật lòng, không thể tin tưởng anh ta, cô liền mở miệng nói giọng khách sáo: "Hứa tiên sinh, lần trước tôi đã nói với anh rất rõ ràng rồi, quan hệ hợp tác đã kết thúc, anh không cần phải đùa giỡn tôi nữa. Ví như chuyện xảy ra ngày hôm nay, anh trực tiếp từ chối Minh tiểu thư là được rồi, sao lại lòi cả tôi vào?"

Hứa Đình Thâm cho rằng bản thân đã vứt bỏ tự tôn để thổ lộ tình cảm, ít nhất thì Khương Sơ cũng phải cảm động một chút, không ngờ lại nhận được câu nói đầy tổn thương của đối phương, con giận trào dâng trong lòng, anh mím môi, đành nói giọng châm chọc: "Chẳng phải em thích nhất là đùa giỡn sao?"

Khương Sơ không dám tin, nghiêng đầu nhìn anh, không khí mập mờ vừa nãy nhanh chóng biến mất.

Đôi mắt Hứa Đình Thâm đã lạnh nhạt hơn trước: "Khương Sơ, tôi cứ nghĩ rằng em sẽ hối hận."

"Tôi chưa từng hối hận." Mắt Khương Sơ hơi ươn ướt, cô cho rằng từ trước đến nay Hứa Đình Thâm đều muốn xem trò cười của mình: "Nói về đùa giỡn thì không ai hơn được anh đâu, Hứa đại diễn viên."

Cửa đóng "sầm" một tiếng, đầu ngón tay của Hứa Đình Thâm hơi run run.

Giết địch một ngàn, ta tổn thất tám trăm. Còn gì đau khổ hơn chuyện này nữa.

Không biết anh đã ngồi trên ghế sofa bao lâu, miệng ngậm một điếu thuốc chưa châm lửa. Hứa Đình Thâm thừa nhận không quên được cô nguyên nhân một phần là vì không cam tâm và đau lòng, nhưng hơn cả chính là sự ngọt ngào và khắc sâu của mối tình đầu, nếu không thì sao anh lại tránh mặt cô mọi nơi chứ. Hứa Đình Thâm hiểu rõ, chỉ cần anh đến gần Khương Sơ, nhất định lòng tự tôn sẽ sớm bị vỡ vụn hoàn toàn.

Anh lấy tờ giấy tờ tình trong ví ra, ánh mắt có hơi chua xót, sau đó xé tờ giấy thành từng mảnh nhỏ. Hứa Đình Thâm lại thấy trong ví còn một bức ảnh hai người chụp chung, nhìn Khương Sơ lúc đó ngây thơ biết bao, tóc tết bím hai bên, mặc váy liền áo màu xanh trắng, ngay cả tựa lên vai anh cũng không dám.

Hứa Đình Thâm không dám chạm đến bức ảnh nữa, gất gao nhắm mắt, cúi thấp đầu, anh cười khẽ một tiếng khó nghe thấy, tự giễu nói: "Đồ không có lòng tự trọng."

Nếu biết tự trọng, sao anh lại cố ý tham gia gameshow để tiếp cận Khương Sơ, tạo cơ hội cùng quay phim với cô chứ, lại càng không sắp xếp phòng của cô đối diện phòng mình.

Liên Thắng đã từng nói, đợi đến khi anh bắt đầu một đoạn tình cảm mới thì sẽ quên được cô. Nhưng Hứa Đình Thâm không thể bắt đầu một đoạn tình cảm nào khác được, ngay cả thuốc lá khó cai mà anh vẫn cai được, nhưng làm thế nào cũng không quên được cô.

*

Ngày hôm sau, trong lúc ghi hình mọi người đọc lời thoại rất trôi chảy, nhờ nỗ lực tối qua nên cảnh quay rất thuận lợi, ngay cả Khương Sơ cũng hơi khó tin.

Hứa Đình Thâm vẫn còn có mấy cảnh quay nữa, cảnh của cô cũng đã gần hết, bèn ngồi một bên uống nước, người đàn ông diễn vai Hoàng tử Chúc Hàm Dục là một nghệ sĩ vào đoàn nhờ quan hệ, diện mạo vô cùng anh tuấn, anh ta là giọng ca chính của một nhóm nhạc nam, khó khăn lắm mới nhận được cơ hội đóng phim lần này.

Nhưng không hiểu vì sao mà tất cả mọi người đều xa lánh anh ta, sau khi gặp được Khương Sơ, Chúc Hàm Dục như gặp được người cùng cảnh ngộ, vô cùng nhiệt tình đưa một chai nước chưa mở nắp cho cô: "Cô tên là Khương Sơ à?"

Khương Sơ quay đầu, thấy Chúc Hàm Dục hơi quen mắt, nhú mồm đáp: "Ừ."

"Ồi, gặp được cô, tôi thấy thoải mái hơn hẳn." Chúc Hàm Dục uống một ngụm nước: "Hình như tôi có xem qua phim cô diễn rồi."

Chúc Hàm Dục nói một tràng về chủ đề xoay quanh bộ phim mà Khương Sơ diễn, Khương Sơ lễ phép đáp lại, anh ta lại thấp giọng nói: "Tôi cũng mới đóng phim thôi, vừa hay chúng ta đều nhờ quan hệ, sau này mong chỉ bảo nhiều hơn."

Chúc Hàm Dục mang theo vẻ mặt cầu xin, tựa như đang nói: Đừng bỏ mặc tôi mà.

Ý cười trong mắt Khương Sơ hoàn toàn biến mất, cô chớp mắt: "Cậu nói gì cơ?"

"Chẳng phải nhờ có Hứa Đình Thâm tìm đạo diễn nên cô mới được vào đoàn sao?"

Những lời này tựa như sét đánh ngang tai khiến Khương Sơ sửng sốt, một lúc lâu sau cô mới nghiêng đầu nhìn về phía Hứa Đình Thâm đang quay phim bên kia, lửa giận trong lòng cuộn cuộn trào dâng.

"Sao cậu biết?"

"Tôi cũng nhờ quan hệ nên tất nhiên biết." Chúc Hàm Dục mở điện thoại lên: "Hơn nữa, scandal của cô và Hứa Đình Thâm còn bay đầy ngoài kia kia."

Chúc Hàm Dục dùng từ hơi quá, bình thường anh ta vẫn hay lớt diển đàn nên biết rất nhiều tin vệt.

Anh ta mấp máy môi, nhỏ giọng hỏi: "Tôi qua cô ngồi đợi hơn hai tiếng trong phòng Hứa Đình Thâm phải không?"

Khương Sơ quay đầu nhìn về mặt bát quái của Chúc Hàm Dục, lạnh mặt cười "ha ha" một tiếng.

Chúc Hàm Dục: "...". Thật đáng sợ.

Lúc Trần Niệm Niệm trở lại thì nhìn thấy trên mặt Tiểu Sơ Sơ mang vẻ tức giận, cô nàng lườm Chúc Hàm Dục: "Có phải cậu bắt nạt Khương Sơ nhà tôi hay không?"

Chúc Hàm Dục nghiêng đầu liếc nhìn, anh ta nuốt nước bọt, cẩn thận nhớ lại xem có phải mình đã nói sai chỗ nào rồi hay không. Thế nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, nếu không thì sao lại vô ý chọc giận người khác rồi.

Trần Niệm Niệm nhìn anh ta bằng ánh mắt sắc bén.

*

Buổi chiều, sau khi kết thúc cảnh quay cuối, Khương Sơ đang chuẩn bị rời đi thì Minh Dĩ Hân gọi cô lại: "Chúng ta cùng đi ăn đi?"

Cô nàng biết, nếu một mình mình mời Hứa Đình Thâm, nhất định đối phương sẽ không đồng ý, nên mới gọi Khương Sơ đi cùng.

Khương Sơ đen mặt: "Mọi người đi đi, tôi có việc."

Minh Dĩ Hân kéo cánh tay cô: "Chỉ ăn một bữa cơm thôi, không có gì đâu..."

Hứa Đình Thâm vẫn còn đang tức giận, nhất là hồi sáng thấy cô và Chúc Hàm Dục ngồi cùng nhau, trong lòng lại càng khó chịu, anh nhớ tới câu mà cô nói tối qua, lạnh lùng nói: "Cô ấy có việc, đừng ép cô ấy."

Khương Sơ nâng mắt, chăm chú nhìn anh, một lúc lâu sau mới quay mặt đi.

Minh Dĩ Hân không ngờ mình lại có cơ hội ở cùng một chỗ với Hứa Đình Thâm, cô nàng còn chưa kịp vui sướng thì Hứa Đình Thâm lại kéo cả Trì Tĩnh vào: "Cùng đi ăn cơm đi."

Trì Tĩnh: "?" Con mẹ nó chứ, tôi chỉ là người qua đường vô tội thôi mà.

Minh Dĩ Hân hơi ủ rũ, nhưng lại cảm thấy có thể cùng ăn cơm cũng tốt. Cô nàng có chút vui vẻ, nhưng không ngờ sau khi lấy đồ xong thì chỉ còn lại mỗi Trì Tĩnh.

Minh Dĩ Hân nhìn xung quanh: "Anh Hứa đâu rồi?"

Vừa dứt lời, Wechat của Trì Tĩnh kêu lên.

Hứa Đình Thâm: "Vi để tạo cơ hội cho hai người ở cùng nhau, nên tối nay anh có việc, không cần cảm ơn."

Trì Tinh: "... Đến khi nào thì tên khốn này mới bị sét đánh chết?

Minh Dĩ Hân định gọi điện cho Hứa Đình Thâm, Trì Tinh cười nói: "Anh ấy có việc nên không đến, gọi thêm mấy người nữa đi ăn cùng đi."

Thế là toàn bộ kế hoạch của Minh Dĩ Hân đều bị ngâm nước nóng.

Trì Tinh không dễ bị lừa Hứa Đình Thâm, anh ta cố ý gọi thêm mấy người nữa là vì không tạo scandal với Minh Dĩ Hân. Minh Dĩ Hân nhếch môi, lạnh lẽ hỏi dò: "Có phải anh Hứa thích Khương Sơ không?"

"Cô thật sự muốn biết à?"

Minh Dĩ Hân gạt nhẹ đầu: "Muốn."

Trì Tinh ngoắc ngoắc ngón tay, dáng vẻ như muốn tiết lộ bí mật gì đó cho cô nàng, hai mắt Minh Dĩ Hân sáng lên, vội vàng đến gần, sau đó cô nàng chỉ nghe thấy Trì Tinh nói: "Thật ra Hứa Đình Thâm là gay, không thích phụ nữ."

Về mặt Minh Dĩ Hân khiếp sợ, trong giới giải trí cũng có rất nhiều gay, nhưng nhìn Hứa Đình Thâm thế nào cũng thấy không liên quan đến từ này, cô nàng nuốt nước bọt: "Không phải chứ?"

Nhưng nghĩ kỹ lại thì, Hứa Đình Thâm giữ mình trong sạch như vậy, chưa từng lãng xê với nữ nghệ sĩ nào cả, lại càng không để các cô có cơ hội đến gần, hình như đúng là không thích phụ nữ thật.

Trì Tinh thấy dáng vẻ nghiêm túc suy nghĩ của cô nàng liền bật cười: "Không ngờ cô lại tin đấy."

Minh Dĩ Hân: "..."

*

Ngày hôm sau, Minh Dĩ Hân ôm hận đi hỏi Hứa Đình Thâm, cô nàng còn cố tình tìm một nơi không có nhân viên, về mặt kính ngạc, chớp chớp mắt nói: "Anh Hứa, nhìn anh thật sự không giống..."

Hứa Đình Thâm: "?"

Minh Dĩ Hân thấp giọng nói: "Gay."

Hứa Đình Thâm híp mắt: "Ai nói với cô vậy?"

Minh Dĩ Hân liếc nhìn Trì Tinh, anh ta tựa như có cảm ứng, từ từ nhìn sang bên này, sau đó liền nhận được ánh mắt sắc bén của Hứa Đình Thâm.

Trì Tinh nhát gan lần đầu bịa chuyện mà đã thất bại thảm hại rồi.

Đúng lúc này, Khương Sơ lại đi tới, thấy Hứa Đình Thâm và Minh Dĩ Hân đang thân mật đứng chung một chỗ, cô định tránh sang một bên để giảm bớt cảm giác tồn tại, đột nhiên nghe thấy giọng nói trêu chọc của Hứa Đình Thâm: "Tôi có phải là gay hay không, Khương Sơ biết rõ nhất."

Khương Sơ đột nhiên bị nhắc tên: "?"

Minh Dĩ Hân ngẩn người: "Hai người?"

Hình như cô nàng biết được bí mật kinh hoàng gì rồi.

Lời này thực sự khiến cho người khác phải suy nghĩ linh tinh, Trì Tinh và Minh Dĩ Hân lập tức nhìn Khương Sơ bằng ánh mắt sâu xa, Khương Sơ thuận miệng đáp: "Hả, chính anh thì có."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Mảnh giấy bỏ đi

Sau một hồi yên tĩnh, Trì Tinh không nhịn được liền phì cười.

Khương Sơ đình thật đấy, ngay cả mấy câu này mà cũng dám nói, Trì Tinh lập tức bội phục Khương Sơ gấp ba lần, anh ta rất tán thành nếu cô có thể trở thành chị dâu của mình.

Nói không chừng thì đời này cũng có thể thấy cảnh Hứa Đình Thâm quỳ váng giết đồ đây.

Khương Sơ vịn nắp chai nước uống, Hứa Đình Thâm nghiêng đầu nhìn cô, thần nhiên nói: "Em phẫu thuật chuyển giới lúc nào thế?"

Cô suýt thì phun hết nước ra ngoài, đôi mắt hạnh tròn tròn nhìn anh, vì bị sặc nên vẫn còn ho khan, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Sao lại là đáng vẻ khiến người ta động tâm thế này, lông mi của Hứa Đình Thâm in bóng trên khuôn mặt, yểu hâu khẽ dịch chuyển.

Trì Tĩnh bên cạnh vừa buồn cười, vừa cảm thấy cạn lời.

Quả là vô quyết dây có móng tay nhọn, tiểu Khương Sơ không thể đấu lại với đại ma vương Hứa Đình Thâm. Trì Tĩnh thu lại suy nghĩ vừa nãy, yên lặng cầu nguyện cho tương lai của Khương Sơ.

Nếu Minh Dĩ Hân còn chưa nhận ra tình cảnh giữa hai người kia thì chắc là đồ đàn rồi, cô nàng đứng bên cạnh, chỉ cười cười chứ không nói chuyện.

Hứa Đình Thâm ôm bả vai Trì Tĩnh: "Anh có chuyện muốn nói với chú."

"Anh, anh..." Trì Tĩnh mở to mắt, định thoát khỏi bàn tay của Hứa Đình Thâm nhưng không thành, anh ta tuyệt vọng nhìn Khương Sơ: "Khương Sơ, mau cứu tôi."

Hứa Đình Thâm nhú mày, cười chế giễu: "Sao? Chú cầu cứu Khương Sơ à?"

Trì Tĩnh sụp đổ, nhanh chóng sửa lời: "Chị dâu, chị nói vài lời giúp em với."

Khương Sơ nghe thấy cách xưng hô này, liền phải chịu đựng lần trọng kích thứ hai, cô tức giận vỗ vỗ ngực đi đến chỗ khác.

Trì Tĩnh: "..."

Minh Dĩ Hân cúi đầu bước đến, nhìn như vô tình nói: "Thì ra hai người là một đôi, thảo nào cô đều ở đối diện phòng với Hứa Đình Thâm nhỉ?"

"Phòng?" Khương Sơ khó hiểu: "Phòng là do đoàn phim sắp xếp, liên quan gì đến Hứa Đình Thâm, hơn nữa, Hứa Đình Thâm chỉ đùa chút thôi, tôi không có gì với anh ấy đâu."

"Thế à?" Minh Dĩ Hân quay đầu, giọng nói mang vẻ thăm dò: "Tôi thấy hình như anh Hứa thích cô đấy."

Ánh mắt khi thích một người, dù thế nào cũng không giấu được.

Khương Sơ đưa lưng về phía cô nàng, ánh mắt dao động tựa như chiếc lá bị một cơn gió nhẹ cuốn đi, lông mi run rẩy: "Làm gì có? Ai mà không biết nghệ sĩ nữ mà anh ấy không chào đón nhất chính là tôi chứ?"

Sau đó, cô cũng không trả lời Minh Dĩ Hân nữa, trở về phòng nghỉ ngơi.

Thấy Khương Sơ về, Trần Niệm Niệm liền vội vàng đến gần, vẻ mặt như gà con nhà mình bị tha đi mất, cẩn thận hỏi: "Tên thói tha Hứa Đình Thâm kia lại nói gì với em rồi? Có phải cậu ta có ý đồ gì với em không?"

May mà đây không phải studio, giọng của Trần Niệm Niệm cũng không lớn, hơn nữa, xung quanh đều là người nhà: "Anh ta trêu đùa em thôi, không có gì đâu."

"Không có gì sao?" Trần Niệm Niệm hạ giọng, ghé vào tai cô nói xấu Hứa Đình Thâm: "Ánh mắt cậu ta nhìn em giống hệt với con heo nhà chị lúc thềm củ cải trắng vậy."

Khương Sơ: "..."

Trong lúc nhất thời, vậy mà cô lại không biết nên phủ nhận bản thân là củ cải trắng, hay phủ nhận rằng Hứa Đình Thâm không phải là heo, bởi vì anh ta còn không bằng heo.

Khương Sơ hắng giọng một cái: "Anh ta vốn không đứng đắn, thích nói đùa mà thôi."

Trần Niệm Niệm không tin, lòng thầm bới lông tìm vết, từ lúc Hứa Đình Thâm mới ra mắt cho đến nay, ngay cả bạn gái scandal cũng không có, mặc dù nhìn vẻ ngoài thì không hề đứng đắn, nhưng đều giữ khoảng cách với nghệ sĩ nữ, con nhóc này, sao em không thể tinh táo một chút, tránh xa cậu ta ra chứ.

Trần Niệm Niệm thật sự muốn vuron tay lay bả vai Khương Sơ để cô tỉnh táo lại, nhưng studio quá nhiều người, cô nàng đành nuốt lại lời muốn nói, nhìn Khương Sơ rồi thở dài.

Cảm giác như bà mẹ già đang lo lắng cho con vậy!

*

Tối hôm đó, trên diễn đàn của giới giải trí bất quải, có người đăng một bài viết:

"Theo như tôi biết, một cặp đôi không ưa nhau nhất giới giải trí đang hẹn hò, hơn nữa, nhà gái nhờ có quan hệ với nhà trai nên nhận được tài nguyên rất tốt."

Lập tức liền có quần chúng ăn dưa suy đoán cặp đôi này là Hứa Đình Thâm và Khương Sơ, càng nhìn càng cảm thấy chính xác 100%.

Lúc này, chủ lầu lại bổ sung một câu: "Nghe nói nghệ sĩ nam này còn bị một diễn viên nữ cùng đoàn quấy rối, nhưng vẫn cứng rắn đứng chặn cửa, không cho vào phòng."

"Mẹ nó, không phải Hứa Đình Thâm và Khương Sơ thì tôi ăn tôm sống luôn."

"Có trả tiền cameo không mà lôi Hứa Đình Thâm lên đây? Có chuyện cũng gọi Hứa Đình Thâm, không có chuyện cũng gọi Hứa Đình Thâm."

"Mấy tin này thì chắc tôi bịa 10086 cái cũng được, đã report để xóa bài, đừng reply."

Nhưng sau một hồi trà trộn vào các diễn đàn lớn, Lâm Kỳ lại cảm thấy đây không phải một bài đăng được biên soạn đơn giản, cô vội vàng báo cho Liên Thắng, thế là giữa trưa ngày hôm sau, Hứa Đình Thâm bị nhắc nhở: "Cậu an phận ở đoàn phim một chút đi."

Hứa Đình Thâm cảm thấy thú vị: "Anh lắp camera ở đoàn phim à?"

Liên Thắng đọc được tin nhắn này, lập tức cảm thấy bệnh tim lại sắp phát tác, cậu ta nói vậy chẳng phải gián tiếp thừa nhận là mình đã làm gì đó rồi sao?

Quả nhiên không thể nào bắt Hứa Đình Thâm an phận được, cả đời này cũng không thể.

"Cậu đã làm gì ở đoàn phim thế?" Liên Thắng cảm thấy đau đầu.

"Quay phim, nhân tiện giải quyết đại sự cả đời, sao vậy?"

Cách màn hình điện thoại, Liên Thắng cũng có thể cảm nhận được lý lẽ hùng hồn của Hứa Đình Thâm, anh ta ôm ngực, nhìn Lâm Kỳ nói: "Mau lấy giúp anh thuốc trợ tim cấp tốc."

Hứa Đình Thâm liền nhận được một tin nhắn: "Quên không nói, bệnh tim của anh Thắng phát tác rồi."

Anh cười nhạo một tiếng, quen Liên Thắng nhiều năm như vậy mà chưa từng nghe nói anh ta bị bệnh tim đấy.

Hứa Đình Thâm để điện thoại bên cạnh, chăm chú nhìn tờ giấy ghi chú trên tay, các ngón tay với những khớp xương rõ ràng đặt trên mặt bàn, lông mày nhẹ nhàng nhíu lại, như sợ làm nát tờ giấy.

Điện thoại đột nhiên kêu lên, Hứa Đình Thâm thấy biên kịch có chuyện tìm mình, bèn tiện tay cầm quyển tạp chí che bên trên tờ giấy ghi chú có keo dính, vừa định ra ngoài thì trợ lý đi mua com về liền bước vào.

"Tôi ra ngoài một lúc."

Sa Minh gật đầu: "Vâng."

Trợ lý thấy Hứa Đình Thâm ra ngoài, liền cất hộp com đi, dọn dẹp qua loa ghế sofa giúp Hứa Đình Thâm, anh ta thấy trên mặt bàn có một quyển tạp chí, liền cầm lên rồi đặt bên dưới bàn trà, vô tình làm rơi một tờ giấy ghi chú.

Sa Minh cầm lên nhìn thoáng qua, thấy trên đó cũng không có nội dung gì quan trọng, hơn nữa, tờ giấy này đã cũ nát như vậy, nhìn rất giống đồ bỏ đi. Anh ta nhếch miệng, tiện tay ném tờ giấy vào trong thùng rác.

Một lát sau, nhân viên của khách sạn đến quét dọn vệ sinh, lúc đi còn mang cả rác ra ngoài.

Lúc Hứa Đình Thâm trở về, vừa hay gặp nhân viên quét dọn đang bước ra ngoài, anh cũng không để ý.

Sa Minh đứng lên: "Anh, com nguội rồi, hay là em mua hộp khác cho anh vậy."

"Không cần đâu." Hứa Đình Thâm vén tay áo, vừa định ngồi xuống, ánh mắt liền lướt qua bàn trà, nhíu mày nói: "Cậu động vào bàn của tôi à?"

Sa Minh hơi nghi ngờ, lại có hơi sợ hãi: "Em chỉ tiện tay... Tiện tay thôi..."

Về mặt Hứa Đình Thâm mang theo vài tia lo lắng, anh ngồi xổm xuống, lật quyển tạp chí xem có phải tờ giấy bị kẹp bên trong hay không: "Tiện tay cái gì? Cậu có thấy tờ giấy ghi chú bên dưới quyển tạp chí không?"

"Tờ giấy?" Sa Minh hít sâu một hơi, nhận ra mình đã gây họa, hai tay nắm chặt, cúi đầu vừa căng thẳng, vừa áy náy nói: "Thật xin lỗi, em tưởng là bỏ đi"

nên vừa ném vào thùng rác rồi."

Ngón tay của Hứa Đình Thâm dừng lại, tiếng lật sách cũng biến mất.

Sa Minh càng cúi đầu thấp hơn, anh ta cảm thấy chắc hẳn mình đã làm mất đồ vật quan trọng của Hứa Đình Thâm rồi. Mặc dù bình thường Hứa Đình Thâm đều dễ nói chuyện, nhưng Sa Minh vẫn biết rõ tính anh.

Hứa Đình Thâm đứng dậy, nhớ đến nhân viên quét dọn vừa ra ngoài, bèn đuổi theo.

May mà nhân viên quét dọn còn chưa đi, Hứa Đình Thâm vừa mở cửa, bà liền bước ra từ phòng đối diện, anh gọi di nhân viên quét dọn lại: "Chào đi, trợ lý của cháu tưởng đồ vật quan trọng của cháu là rác nên vừa vứt đi, cháu muốn tìm lại nó."

Khương Sơ đứng cạnh cửa, nghe thấy Hứa Đình Thâm nói, bèn khoanh tay tựa lên cửa: "Hả? Vứt gì vậy?"

Mái tóc của cô hơi xoăn, một sợi còn vương trên bờ môi mềm mại, đôi mắt trong veo như nước nhìn anh.

Đôi môi mỏng của Hứa Đình Thâm mím lại thành một đường: "Bình thường sao không thấy em quan tâm đến chuyện của tôi như vậy?"

Cô đảo mắt, gợn tay vén mái tóc lộn xộn, giọng vui vẻ: "Vì khi đó anh chưa gặp xui xẻo thôi, chỉ lúc gặp chuyện không may thì anh mới có thể cảm nhận được sự yêu mến từ nội tâm của tôi dành cho anh."

"Không cần đâu." Hứa Đình Thâm đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô: "Đề cha quan tâm con gái là được rồi."

Hừ.

Hứa Đình Thâm không trêu chọc Khương Sơ nữa, cùng nhân viên quét dọn tìm lại tờ giấy ghi chú bị vứt đi. Hứa Đình Thâm nhẹ nhàng thở ra, may mà túi rác trong không có gì bẩn, nhìn anh cũng không quá nhếch nhách.

"Cảm ơn đi."

Nhân viên quét dọn đẩy xe đi, trên hành lang lập tức chỉ còn lại Khương Sơ và Hứa Đình Thâm.

Khương Sơ vừa tò mò vừa ngạc nhiên: "Anh chính là vì tìm mảnh giấy bỏ đi này sao?"

Hứa Đình Thâm nhún mày, thế nào cũng không ngờ rằng Khương Sơ sẽ nói như vậy: "Mảnh giấy bỏ đi?"

Anh coi như bấu vật, vậy mà trong mắt đối phương lại không đáng một đồng.

Khương Sơ không hiểu, cô nhìn thoáng qua mảnh giấy nhăn nhúm trong tay Hứa Đình Thâm: "Không phải bỏ đi sao? Chẳng lẽ trên đó viết bí mật gì?"

Cô tò mò đoán: "Thật sự có bí mật sao?"

Khương Sơ vươn tay tùy ý kéo ra, tờ giấy trên tay Hứa Đình Thâm liền rơi vào tay cô, Khương Sơ vừa nhìn vừa đọc: "126 căn e980..."

Hứa Đình Thâm hơi căng thẳng, cuối cùng thì cô ấy cũng có thể cho mình một câu trả lời rõ ràng sao?

Khiến người khác không ngờ đến chính là, kẻ ghét toán là Khương Sơ nhún chặt lông mày, khó hiểu hỏi: "Cái quái gì đây? Cái này có thể giải ra à? Sao khó thế?"

Cái gì mà "căn" rồi lại "e", Khương Sơ choáng váng.

Hứa Đình Thâm "..."

- - - - -

Chào cả nhà~

Mình sửa lại lịch đăng chương nha, sẽ không có lịch cụ thể, nhưng từ giờ mình sẽ đăng khoảng 3-4 chương / tuần, hoặc có thể hơn tùy theo khả năng của mình:))))

Cảm ơn các nàng đã ủng hộ, chúc cả nhà đọc truyện vui zè hihi <3

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ngã hai lần

Khương Sơ không hiểu logic này: "Cái này liên quan gì đến việc tôi thích anh?"

Lòng tự trọng còn sót lại của Hứa Đình Thâm rốt cuộc cũng bị Khương Sơ chà đạp hoàn toàn, anh như một trò cười được phơi bày trước mặt cô một cách trần trụi từ đầu đến đuôi, giống hệt với năm đó.

Sống hơn hai mươi năm, anh chưa từng ngã hai lần vào cùng một cái hố.

Hứa Đình Thâm không trả lời.

"Anh giữ lại cái này làm gì?" Khương Sơ không hiểu: "Bối anh cho rằng tôi thích anh?"

Một tay của Hứa Đình Thâm để trong túi quần, đầu lưỡi để ở răng hàm, hỏi ngược lại: "Em thật sự không biết?"

Khương Sơ lắc đầu.

Ánh mắt người đàn ông thoáng qua một tia mắt mát, anh cúi đầu cười nhạo một tiếng: "Đây chẳng phải để nhắc nhở tôi rằng em đã từng là đồ đàn sao?"

Khương Sơ: "?" Người này thần kinh rồi.

"À..." Dáng vẻ của Hứa Đình Thâm tựa như đột nhiên nhớ ra gì đó: "Bây giờ vẫn thế."

"..." Khóe môi Khương Sơ mím chặt thành một đường thẳng, đôi mắt hạnh phúc giãn nhìn anh chằm chằm.

Hứa Đình Thâm rút lại tờ giấy trong tay Khương Sơ, ý vào thân hình cao lớn mà vò rối tóc cô: "Đồ lùn."

Con giận của Khương Sơ tưởng chừng như đã lên đến đỉnh điểm, sĩ khí sát bất khả nhục [1], cô kéo cổ tay của Hứa Đình Thâm, ra sức cắn anh.

[1] Sĩ khí sát bất khả nhục: giết thì giết đại đi, đừng có mà làm nhục.

Hứa Đình Thâm nhủ mảy, rút tay lại liếc nhìn, trên đó hiện rõ một dấu răng, anh híp mắt, vuron tay ra, trong giọng nói mang theo vài tia uy hiếp: "Này, cắn nữa đi."

"..." Vẻ mặt Khương Sơ tựa như viết: "Tôi thấy bệnh của anh cũng không nhẹ."

Tờ giấy trên tay cô đã bị Hứa Đình Thâm lấy đi, thấy anh về phòng, Khương Sơ cũng nhếch miệng trở lại phòng của cô, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Cái gì mà dấu khai căn các thứ, đau cả đầu."

Trần Niệm Niệm cầm hộp cơm bước đến: "Ăn đi này."

Lúc này, cái người vẫn luôn cảm thấy hứng thú với đồ ăn là Khương Sơ lại không hề quan tâm đến hộp cơm trên tay cô nàng, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, thành thật hỏi: "Bài toán thì có liên quan gì đến thích hay không thích?"

Trần Niệm Niệm khó hiểu: "Bài toán gì?"

Mà đồ nào cá vàng Khương Sơ này hiển nhiên là không nhớ rõ: "Gì mà "căn" với lại "e"."

"Căn e? e chẳng phải là hai phẩy bảy mấy sao, lại khai thêm căn thôi mà?" Thấy Khương Sơ vẫn đang trong trạng thái hoang mang, Trần Niệm Niệm im lặng: "Em đừng có thách thức IQ của mình nữa được không?"

Lại chê bai IQ của cô rồi.

Khương Sơ tức giận cướp hộp cơm trong tay Trần Niệm Niệm: "Chị nghĩ em sẽ không trừ lương của chị chắc."

"Không sao, cứ trừ đi." Trần Niệm Niệm cười: "Dù sao thì em cũng sẽ cảm thấy áy náy rồi lại tặng cho chị thôi."

Khương Sơ: "..."

"Đúng rồi." Trần Niệm Niệm nhắc nhở cô: "Chiều nay có truyền thông đến khảo sát, chú ý học hỏi EQ của Hứa Đình Thâm một chút đấy."

Khương Sơ giương mắt nhìn cô nàng, suy nghĩ cẩn thận, mọi ngày Trần Niệm Niệm đều rất có ác cảm với Hứa Đình Thâm, nhưng sao cô lại cảm thấy trong mắt cô nàng... mình còn không bằng Hứa Đình Thâm vậy.

*

Buổi chiều, Khương Sơ không có cảnh quay, mấy diễn viên chính đều đang bận rộn quay phim, nên phóng viên truyền thông liền chuyển sang phỏng vấn

Khurong Sơ đang luyện tập ở studio: "Bình thường nhóm người Hứa Đình Thâm đều phải quay nhiều cảnh như vậy sao?"

"Mỗi ngày đều rất nhiều."

Khurong Sơ không phải diễn viên chính, hơn nữa, cô cũng không hot cho lắm, mấy vấn đề liên quan đến diễn viên chính mà phóng viên hỏi, Khurong Sơ đều trả lời từng câu một, không có sai sót gì.

Phóng viên đột nhiên hỏi: "Cô cảm thấy Hứa Đình Thâm thế nào?"

Nét tươi cười trong mắt Khurong vụt tắt, cô duy trì vẻ mặt ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nếu phóng viên không thấy vẻ chán ghét của cô thì chắc cô nàng sẽ hỏi tận trời đất, nhưng diễn viên Khurong Sơ vẫn luôn nhớ lời dặn của trợ lý, cô gạt nhẹ đầu, nhìn vô cùng thân thiết: "Anh ấy vô cùng ưu tú, tôi rất hâm mộ anh ấy."

Lúc nói hai chữ "vô cùng" còn nghiêng răng rất mạnh.

Trần Niệm Niệm: "..."

Em còn có thể tiếp tục giả bộ nữa sao?

Sau khi kết thúc phóng vấn, Khurong Sơ tung tăng chuẩn bị đi trang điểm: "Biểu hiện của em thế nào?"

Trần Niệm Niệm thờ dãi: "Diễn đạt lắm."

Khurong Sơ nhận được lời khen, ánh mắt sáng lấp lánh, chỉ thiếu cái đuôi vẫy vẫy phía sau: "Thật không?"

"Thật đấy." Trần Niệm Niệm duy trì vẻ tươi cười ngoài mặt: "Diễn xuất của em tựa như nói cho cả thế giới biết rằng em không hề hâm mộ Hứa Đình Thâm, Hứa Đình Thâm không hề ưu tú vậy."

Khurong Sơ: "...". Vẻ tươi cười dần biến mất.

*

Sau khi buổi khảo sát kết thúc, Khurong Sơ vẫn còn cảnh quay, mặc dù cô bị hai người Hứa Đình Thâm và Trần Niệm Niệm kia trêu chọc đến nỗi sắp nghi ngờ nhân sinh, nhưng trên thực tế, kỹ năng diễn xuất của cô cũng không hề kém như vậy, mấy diễn viên dày dạn kinh nghiệm đều rất quý cô.

Tất cả đều rất thuận lợi, trước khi kết thúc công việc, vẫn còn một cảnh quay thân mật của Thái tử phi và Thái tử, Khurong Sơ tỏ ra không có vấn đề gì, nhưng Trì Tĩnh vẫn luôn cảm giác như bị Hứa Đình Thâm uy hiếp, liên căng thẳng đến nỗi liên tục diễn hỏng.

Đạo diễn cũng không nghiêm khắc, hơn nữa còn rất thích truyền cảm xúc cho diễn viên, nên bầu không khí trong studio vẫn rất thoải mái, ông vừa tiến lên định làm mẫu bỗng bị Hứa Đình Thâm đột nhiên kéo lại: "Đề tôi."

Khurong Sơ nghe thấy anh nói vậy, tim liền đập liên hồi, cô chớp chớp mắt, ngại ở đây có nhiều người nên không từ chối.

Hứa Đình Thâm mặc một bộ trường sam thêu hoa băng, làm tăng rõ thân hình hoàn hảo, tạo cho người khác cảm giác lạnh lùng. Anh ngồi trước mặt Khurong Sơ, độ cong cổ dưới mắt bên phải rất đẹp. Bên tai Khurong Sơ ngập tràn tiếng nhịp tim đập nhanh như sấm của mình, cô hận không thể dùng hai tay ôm ngực mình lại, để người trước mặt không thể phát hiện rung động và căng thẳng của cô.

Nét mặt Hứa Đình Thâm rất khác với vẻ không đứng đắn mọi ngày, lúc làm việc, anh vẫn luôn vô cùng nghiêm túc, anh nắm lấy cổ tay Khurong Sơ, nếu không phải đang dán lên lồng ngực ấm áp kia, Khurong Sơ còn tưởng rằng cả người anh đều lạnh lẽo giống như đóa hoa băng trên áo anh vậy.

Nơi cổ tay mà Hứa Đình Thâm đang nắm chặt kia như bị thiêu đốt, càng dần càng nóng, lúc này, Khurong Sơ đã không còn nhớ mình phải diễn thế nào nữa, cô chớp chớp lông mi, khuôn mặt của người đàn ông bỗng phóng đại trước mắt, một đôi môi mềm mại tiến lại gần.

Khurong Sơ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tựa như có gì đó ù ù bên tai, khiến cô đột nhiên không thể suy nghĩ gì cả, thậm chí còn không nhận ra mình đang mất tập trung.

"Được rồi."

Giọng nói của Hứa Đình Thâm kéo Khurong Sơ về với thực tại, nhiệt độ trên người cũng đã tiêu tan, cô mới nhận ra nụ hôn vừa rồi của Hứa Đình Thâm vẫn chưa rơi xuống, vốn dĩ cảnh quay này cũng không cần hôn thật, bởi vì máy quay không ghi hình đến.

Nghĩ cũng đúng thôi, sao Hứa Đình Thâm lại có thể chiếm tiện nghi của cô ngay trước mặt nhiều người như vậy chứ.

Sau khi những lời này xuất hiện trong đầu, Khurong Sơ liền bị bản thân làm cho hoảng sợ, sao lại cảm thấy như mình có hơi tiếc nuối nhỉ?

Hai tai cô đỏ bừng, lòng thầm phi báng bản thân.

Không có tiền đồ gì cả.

Đạo diễn gật đầu: "Đúng là cảm xúc này, cậu diễn như cậu ấy là được."

Trì Tĩnh tuyệt vọng đứng một bên, không hề muốn diễn thử: "Hay là dùng cảnh lúc này đi, ghép mặt tôi vào Hứa Đình Thâm là được."

Đạo diễn: "..."

Khương Sơ cũng bó tay, thuận miệng nói: "Chẳng lẽ anh và Hứa Đình Thâm chỉ khác nhau mỗi khuôn mặt hay sao."

Trì Tĩnh: "..."

Quả nhiên là tên súc sinh lão luyện hay hại người mà, ngay cả Khương Sơ đơn thuần đáng yêu như vậy cũng bị Hứa Đình Thâm ảnh hưởng rồi. Trì Tĩnh cảm thấy hết sức đau lòng, không khỏi nghiễm túc suy nghĩ, rốt cuộc là không có đạo đức hay là nhân tính vụn vụn vậy?

Hứa Đình Thâm vuốt dọc theo chiếc quạt đạo cụ trên tay, anh thu mắt, cười khẽ một tiếng, nhìn có vẻ như tâm trạng rất tốt.

Mọi người bắt đầu quay lại cảnh vừa này, dưới sự giám sát tỉ mỉ của Hứa Đình Thâm, không hiểu sao Trì Tĩnh lại vô cùng căng thẳng, tuy động tác đúng, nhưng lời thoại và biểu cảm vẫn chưa tốt lắm, đạo diễn bắt anh ta diễn lại lần nữa.

Diễn hỏng là chuyện thường gặp, mọi người đều bằng lòng giúp Trì Tĩnh quay lại cảnh vừa này, đạo diễn cũng không nói gì, nhưng Trì Tĩnh lại cảm thấy ánh mắt của người nào đó vẫn luôn khóa chặt trên người mình, hận không thể thiêu cháy một lỗ trên quần áo của anh ta.

Trì Tĩnh liếc nhìn Hứa Đình Thâm, đối phương liền cười khẽ với anh ta. Lúc Trì Tĩnh và Khương Sơ tiếp xúc cơ thể lần thứ ba, Hứa Đình Thâm nhú lông mày nhìn anh ta, cây quạt trên tay mở ra rồi lại khép vào.

May mắn là lần thứ tư đã thành công, Khương Sơ nhận chai nước từ trợ lý, thuận tiện đem câu nói đùa của anh ta ra trêu chọc lại: "Bị tôi mê hoặc à?"

Trì Tĩnh: "...". Cho dù anh ta có tư tưởng đó thì cũng không có lá gan kia đâu.

Không không không, ngay cả tư tưởng đó cũng không dám có.

Lúc rời đi, Hứa Đình Thâm ôm bả vai Trì Tĩnh, giọng nói hàm chứa ý cười: "Chú cố tình?"

Trì Tĩnh khóc huhu: "Em không có, không phải em, em bị oan."

*

Tối hôm đó, có người phát hiện Hứa Đình Thâm một tháng không đăng Official Weibo, cũng không hề online, có thể nói là không thấy bóng dáng đâu, lại đột nhiên xuất hiện trong livestream của người khác.

Một đám người mê muội xông vào, buổi livestream vốn rất ít người xem lập tức tăng thêm mấy trăm vạn view.

"Sao Hứa Đình Thâm lại không tự mở livestream vậy aaa."

"Anh tan làm rồi à?"

"A a a a a anh ơi em nhớ anh muốn chết đi được."

Khu bình luận cái gì cũng có, chỉ là không có Trì Tĩnh. Mặc dù đây là livestream của anh ta, nhưng rõ ràng là chẳng mấy ai nhớ điều này.

Hứa Đình Thâm cũng không nói gì, chỉ rù Trì Tĩnh chơi game, ngay khi mọi người đều tưởng hai vị đại nam thần muốn tổ đội chơi game, Hứa Đình Thâm lại chọn hình thức PK, sau đó liên tục hành hạ Trì Tĩnh hết lần này đến lần khác.

"..." Hình như không giống với kịch bản mà chúng ta tưởng tượng thì phải.

Đến lần thứ mười, Trì Tĩnh khó khăn lắm mới nắm quyền chủ động, Hứa Đình Thâm đối diện lại dùng kỹ năng gây choáng để không chế anh ta, sau đó là một loạt công kích...

"Cái này gọi là, kẻ ác không phí lời?"

"Chuyện gì đây? Sao Trì tiểu khả ái lại làm Hứa đại bảo bối không vui rồi? Đừng bắt nạt anh ấy mà."

"Mặc dù Trì Tĩnh rất thô lỗ nhưng tôi buồn cười quá, thật xin lỗi."

"Đây là tương ái tương sát sao?"

Sau khi PK không biết bao nhiêu ván, rốt cuộc Hứa Đình Thâm cũng buông tha cho Trì Tĩnh, livestream kết thúc trước khi mọi người kịp nghe thấy hai chữ chấm biếm nhưng trí mạng của Hứa Đình Thâm.

"Đồ gà."

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng lực sát thương lại gấp mười.

Kẻ mê game, chưa từng bị chửi chơi gà là Trì Tinh tuyệt vọng, anh ta oan ức nói: "Quay phim chỉ là công việc thôi, sao anh lại phản ứng dữ dội như vậy?"

"Anh nghi ngờ chủ cố ý chiếm tiện nghi của cô ấy."

"Anh à, em thật sự không cố ý mà." Trì Tinh hận không thể đập đầu vào tường.

Hứa Đình Thâm nhủ mày: "Không cố ý hay là diễn xuất kém? Cảnh đơn giản như vậy mà chú cũng diễn hỏng."

Được lắm, lúc này thì ngay cả diễn xuất cũng bị châm biếm rồi.

Hứa Đình Thâm chua nồng nặc đặt một tay lên ghế của Trì Tinh: "Lúc anh và cô ấy ở bên nhau rất ít khi thân mật như vậy, chú ngược lại thì hay rồi?"

Trì Tinh không dám tin nhìn anh: "Tên súc sinh nhà anh mà cũng có lúc trong sáng cơ đấy?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đau Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Trợ lý nhỏ

Trợ lý nhỏ

"Cút."

Trì Tinh nhìn thế nào cũng thấy Hứa Đình Thâm không giống với người đứng đắn gì, giễu cợt nói: "Yêu đương mà lại không đụng chạm, đây mà là anh sao?"

"Lúc đó cô ấy vừa trưởng thành." Hứa Đình Thâm híp mắt: "Liên quan gì đến chú?"

"Vừa trưởng thành..." Trì Tinh cân nhắc ý nghĩ sâu xa trong lời nói của anh, may mà lúc đó Khương Sơ còn ít tuổi, không thì không biết tên súc sinh đã làm chuyện gì rồi: "Kể chuyện xưa của anh xem nào."

"Ra chỗ khác chơi."

Trì Tinh bắt đầu đi lắc đầu, dùng cùi chỏ chọc anh: "Em quen anh lâu như vậy rồi, lẽ nào cũng không phải tác phong của anh, nếu vẫn luôn nhớ mãi không quên thì theo đuổi Khương Sơ đi, hiện tại cô ấy cũng không có bạn trai, đợi đến khi cô ấy có bạn trai thì chắc đã muộn rồi."

Lông mi của Hứa Đình Thâm run lên, lấy bao thuốc trong túi quần Trì Tinh ra, cầm một điếu ngậm trong miệng, không châm lửa.

Trên Weibo xuất hiện một bài viết nói về hành động của Hứa Đình Thâm, bình luận bên dưới chủ đề "Hứa Đình Thâm tàn sát Trì Tinh" đã lên đến đỉnh cao, mọi người đều không hiểu đây là tình huống gì.

"Hứa Đình Thâm ức hiếp người khác quá rồi nha?"

"Bạn bè đùa với nhau thôi, không ai tưởng thật mà ông lại tưởng là thật à?"

"Không đâu, bạn bè mà chửi nhau là chơi gà à?"

Vì quan hệ giữa hai người mà quần chúng ăn dưa đã mở ra một cuộc tranh luận rất quyết liệt, Trì Tinh đăng Weibo trả lời: "Đã hẹn trận quyết đấu tiếp theo."

Bình luận top là fan hâm mộ của Trì Tinh: "Tôi nhớ có một lần Trì Tinh chơi game bị đồng đội chửi là chơi gà, mấy trận sau anh ấy đều không đánh phe địch, chỉ một mực truy sát đồng đội. Anh ấy thật sự không chịu được việc bị người khác chửi chơi game gà."

Bình luận trả lời bên dưới chẳng những không chỉ trích Hứa Đình Thâm, trái lại còn vô cùng chờ mong: "Hay quá, xem ra đúng là huyết hải thâm cừ mà."

"Lâu trên nói hay nhỉ, ông là quỷ à? Tôi nghiêm khắc lên án suy nghĩ này của ông, đây không phải hay, rõ ràng là kích thích thì có."

"Lót dép hóng Trì Tinh trả thù Hứa Đình Thâm."

"Thế mà tôi lại không nhận ra lâu trên là antifa cơ đấy, trình độ của Trì Tinh so với Hứa Đình Thâm thì chỉ có nước bị ngược thôi."

Trì Tinh vừa mở bình luận liền thấy có người thật thà nói anh ta không bằng Hứa Đình Thâm, suýt nữa thì bị tức chết, một đám fan giả dối, anh ta thầm ghi lại mối thù này lên người Hứa Đình Thâm, thế là, liên tiếp vài ngày sau, anh ta đều không hề để ý đến Hứa Đình Thâm.

Xem ra quả thật là rất dễ ý đến vụ bị chửi là chơi gà.

Mọi người cảm thấy hơi nghi hoặc, sao hai người này lại xích mích gì với nhau rồi, trái lại, Minh Dĩ Hân lại không hề bất ngờ, cô nàng thấy Trì Tinh đang dựa người trên bức tường ở hành lang của khách sạn, thuận miệng hỏi: "Chắc anh ngửa mặt Hứa Đình Thâm lâu rồi nhỉ?"

"Không hề." Ngón tay thon dài đẹp mắt của Trì Tinh vuốt vuốt chiếc bật lửa, ngọn lửa ánh lên khuôn mặt anh ta, tỏa ra một mảng sáng nhỏ. Khuôn mặt rất tinh xảo, vẻ đẹp không phân biệt giới tính, khiến người khác không thể rời mắt.

Minh Dĩ Hân cho rằng Trì Tinh không dám nói thật, cô nàng đang định nói gì đó, Trì Tinh đột nhiên nhìn cô bằng đôi mắt chứa đầy ý cười: "Cô thì sao?"

"Tôi?" Cô nàng không biết vì sao đối phương lại chuyển chủ đề này lên người mình, nhưng vẫn khách sáo trả lời: "Tôi tôn trọng anh Hứa còn không kịp, sao có thể ngửa mặt anh ấy chứ..."

"Vậy thì đưa đây..." Trì Tinh lười biếng sát lại gần, ánh mắt vẫn đặt trên người cô nàng.

Về mặt Minh Dĩ Hân không giấu được bối rối: "Cái... Cái gì?"

Anh ta cong môi cười: "Bức ảnh cô bước ra từ phòng Hứa Đình Thâm."

Minh Dĩ Hân sững sốt: "Anh..."

"Sao tôi lại biết phải không?" Trì Tinh cười nhạt một tiếng: "Cô cho rằng Hứa Đình Thâm không biết sao? Mặc dù bình thường anh ấy không đứng đắn, nhưng vẫn giữ mặt mũi cho phụ nữ, cô chỉ chụp trộm mấy bức ảnh, vẫn chưa chạm đến ranh giới cuối cùng của anh ấy, nhưng nếu cô thật sự đăng chúng lên mạng thì chính là không muốn giữ thể diện cho mình rồi."

Khuôn mặt cô nàng đỏ bừng lên, móng tay cắm sâu trong lòng bàn tay, căng thẳng đến nỗi ngay cả một câu cũng không thốt ra được.

"Hứa Đình Thâm ra mặt lâu như vậy, loại phụ nữ hư danh nào mà chưa từng gặp, thật ra cũng có không ít người như cô, chỉ là anh ấy lười tính toán thôi, cũng không muốn vạch trần, nhưng tôi thì khác..." Đôi mắt thâm thúy của Trì Tinh gắt gao dính chặt trên người cô nàng, trong giọng nói còn mang theo vài phần hung ác: "Con người của tôi cũng chẳng có đạo đức gì, tốt nhất là cô nên an phận một chút cho tôi."

Minh Dĩ Hân không ngờ anh ta lại nói chuyện khó nghe như vậy, lúc Trì Tinh ở trong đoàn phim luôn là người phải phép nhất, fan mẹ ruột [1] của anh ta cũng rất đông, ấn tượng của mọi người đối với anh ta đều là một chàng trai đáng yêu, nếu bộ dạng này của anh ta mà bị người khác nhìn thấy, e rằng sẽ được mở rộng tầm mắt.

[1] Fan mẹ ruột: những fan coi idol như bảo bối, luôn bao dung, bảo vệ idol...

Cô nàng vô cùng bối rối, sắc mặt tái nhợt: "Tôi... Tôi biết rồi."

Hứa Đình Thâm đến tìm Trì Tinh, vừa vặn thấy Minh Dĩ Hân trở về phòng, anh quan sát Trì Tinh rồi cười xùy một tiếng: "Hẹn hò?"

"Hẹn hò cái rắm ý." Trì Tinh mở cửa phòng mình: "Vừa giúp anh giải quyết một kẻ phiền phức, anh định báo đáp em thế nào đây?"

Hứa Đình Thâm nhú mày, nói hết sức chân thành: "Được, lát nữa chơi game không chửi chú gà nữa."

Vậy mà Trì Tinh lại tin là thật, kết quả là vẫn bị Hứa Đình Thâm tàn sát, sau đó còn nhận được một câu: "Chú quả là lãng phí tiền mạng."

"..."

Trì Tinh thật sự muốn lập tức tìm Minh Dĩ Hân lời trở lại, để cô nàng thỏa sức tạo scandal với Hứa Đình Thâm.

*

Không khí vui vẻ trong đoàn phim lắng xuống, nửa tháng nhanh chóng trôi qua. Tuy cảnh quay của Khương Sơ không nhiều, nhưng cô vẫn đến đoàn phim để học tập kinh nghiệm, bình thường cô đều tham gia hoạt động khá ít, nên vẫn có thời gian ngồi đợi ở đoàn phim.

Trái lại, Hứa Đình Thâm có rất ít thời gian rảnh, chẳng những có rất nhiều hoạt động cần tham gia, mà còn phải quay quảng cáo, mặc dù vậy nhưng anh vẫn không làm ảnh hưởng đến tiến độ quay phim của cả đoàn, anh cũng không coi chuyện đóng phim là một công việc khô khan, ngày nào cũng rất nghiêm túc, không chút lười biếng.

Khương Sơ ngắm nhìn dáng vẻ của anh khi đang đắm chìm hoàn toàn trong cảm xúc của nhân vật, ánh mắt chăm chú dính trên người anh, ngay cả khi bị

Trần Niệm Niệm vỗ hai lần nhưng vẫn chưa lấy lại tinh thần.

"Em xem bọn họ quay phim hay xem mỗi Hứa Đình Thâm vậy?"

Khương Sơ nắm chặt kịch bản, hỏi ngược lại: "Hai chuyện này có mâu thuẫn hả?"

Trần Niệm Niệm ngăn trước mặt cô: "Nhìn Hứa Đình Thâm ít thôi."

Cô cảm thấy khó hiểu: "Chị là fan có dục vọng chiếm hữu rất mạnh của anh ta sao?"

"Hừ, ai là fan của cậu ta chứ." Trần Niệm Niệm vặn nắp chai nước đưa cho Khương Sơ, "Người đàn ông Hứa Đình Thâm này có một sức hấp dẫn rất đặc biệt, những người phụ nữ bình thường không thể chống lại được, vì sự an toàn của em, chị đề nghị em tiếp xúc ít với Hứa Đình Thâm thôi, tránh bị tên đàn ông kia mê hoặc."

Khương Sơ: "..."

Vậy mà nói không phải fan, đây không phải che giấu thì là gì?

Trần Niệm Niệm vì muốn để Khương Sơ tin tưởng, còn đeo một chiếc kính trên sống mũi, tay cầm một quyển sách dày trông rất chuyên nghiệp, nhìn vô cùng cặn kẽ.

Khương Sơ thở dài, đợi sau này studio có tiền rồi, nhất định phải dẫn Trần Niệm Niệm đi kiểm tra não mới được.

"Đúng rồi." Trần Niệm Niệm liếc nhìn điện thoại: "Chủ nhật này em phát livestream đi."

"Hả?" Khương Sơ không hiểu: "Sao tự nhiên lại bắt em livestream, chẳng phải chị bảo studio đăng mấy tấm ảnh là được sao?"

Trần Niệm Niệm lắc đầu: "Chị cảm thấy em hot rồi."

Khương Sơ tựa như vừa nghe được câu chuyện cười gì: "Chị lừa em phát livestream đúng là ngày càng có thủ đoạn nha, được rồi được rồi, em phát được chưa, đừng lừa em nữa."

Trần Niệm Niệm: "... " Minh vô tội mà.

*

Chủ nhật, Khương Sơ tan làm khá sớm, cô bảo Trần Niệm Niệm ra ngoài mua đồ ăn, còn mình thì phát livestream nói chuyện phiếm với fan. Khương Sơ phát hiện người xem livestream nhiều hơn mọi ngày một chút, nhưng cô cũng không để ý nhiều.

"Khương Sơ quay phim với Hứa Đình Thâm cảm thấy thế nào?"

"Có bị gọi dậy nữa không?"

"Chắc là tương ái tương sát nhỉ?"

"Sơ Sơ, em rất yêu chị nhaaa."

Khương Sơ khen ngợi từng người một, từ đoàn phim, đạo diễn Từ, cho tới bác gái quét rác, nhưng không hề nhắc đến ba chữ Hứa Đình Thâm, giống như tự động che giấu vậy.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Khương Sơ rời màn hình ra ngoài mở cửa, cô tưởng Trần Niệm Niệm mua đồ ăn về, nhưng vừa mở ra thì thấy Hứa Đình Thâm đang đứng dựa lên khung cửa, dáng người tinh tế được bao phủ dưới ánh đèn.

"Đi ăn cùng đi."

Vừa hay mấy hôm nay Hứa Đình Thâm không có cảnh quay, khá rảnh hơn trước.

Khương Sơ đang vui sướng chuẩn bị chào đón bữa tối của mình, khi thấy anh thì bỗng cảm thấy hoang mang, sau đó mới chậm chạp gạt đầu, cô nhận ra trong phòng vẫn đang phát livestream, hoảng hốt nhanh chóng đóng cửa "rầm" một tiếng.

Hứa Đình Thâm còn chưa kịp vui mừng?

Đến lúc trở lại, fan hâm mộ xem livestream không ngừng hỏi giọng nói vừa nãy là của ai, may mà chỗ này cách xa cửa nên mọi người không nghe rõ, vì vậy Hứa Đình Thâm không bị phát hiện, Khương Sơ thở dài một hơi, sau đó mặt không đổi sắc mà nghiêm túc nói: "Trợ lý đấy."

Khu bình luận vô cùng sôi nổi:

"Sao hơn nửa đêm rồi mà trợ lý còn làm phiền Sơ Sơ, em cũng muốn làm phiền Sơ Sơ nè."

"Sơ Sơ, chị còn thiếu trợ lý không? Không cần lương, chỉ cần hưởng phúc kia thôi."

"Em không cần hưởng cũng không cần lương, Sơ Sơ nhìn em nè."

"Em cũng có thể hợp tác làm việc với trợ lý vừa này."

Khương Sơ uống một ngụm nước, má phồng lên: "Trợ lý vừa này là cấp thấp nhất, không được nghỉ ngơi, gọi là phải có mặt 24/24, mọi công việc như cọ bôn cầu đều do anh ta làm, công việc này không thích hợp với mọi người đâu nha."

Tri Tinh bên kia nhận được lệnh của Hứa Đình Thâm, liền mở livestream xem, vừa hay nghe thấy Khương Sơ nhắc đến hai câu trợ lý.

"..."

Căn phòng yên tĩnh một lúc lâu, Tri Tinh hí hóp mắt nói: "Bạn gái cũ của anh, rất cá tính đấy."

Khương Sơ tiếp tục livestream, hoàn toàn không biết lời mình nói đã bị người trong cuộc nghe thấy, một lát sau, Trần Niệm Niệm mua đồ ăn trở về, Khương Sơ vừa ăn vừa livestream, các fan hâm mộ đều vô cùng đau lòng, liên tục chúc Khương Sơ ăn ngon miệng.

Khương Sơ ăn một miếng mỳ, sau đó nhìn thấy một hàng chữ hiện lên trên màn hình: " "Trợ lý nhỏ cấp thấp cọ bôn cầu" tặng bạn một chiếc Lamborghini."

Khương Sơ suýt thì bị mỳ trong miệng làm nghẹn chết, trợ lý nhỏ? Không thể nào.

Cô nhìn khu bình luận lại lần nữa, hầu như tất cả fan đều đổi ID của mình thành các kiểu như "Trợ lý nhỏ đáng yêu của Khương Sơ", "Trợ lý nhỏ chuyên cọ bôn cầu cho Sơ Sơ", rất nhiều ID của fan tặng quà đều có chữ "Trợ lý nhỏ".

Khương Sơ thở dài một hơi.

Sau khi livestream kết thúc, chuông cửa đột nhiên vang lên, Khương Sơ tưởng là trợ lý, không ngờ lại là Hứa Đình Thâm, hai chân Khương Sơ mềm nhũn, suýt thì định đập ngã người trước mặt.

"Sao anh lại đến đây?"

Hứa Đình Thâm nhú mồm: "Trợ lý?"

Khương Sơ nhận ra lời cô nói đã bị Hứa Đình Thâm nghe thấy, bắt đầu lúng túng: "Cái kia..."

Người đàn ông bước vào phòng, có lẽ anh vừa tắm xong, trên người còn mang theo mùi sữa tắm nhàn nhạt, rất dễ chịu.

Cánh tay với những đường gân đẹp mắt của anh chống lên bức tường lạnh buốt sau cô: "Cọ bôn cầu? Hử?"

- - - - -

Aww mọi người ơi, mình vừa tìm thấy một bộ có văn án hấp dẫn cực, nhưng mk đang phân vân không biết nên đào luôn hay không ☐

Nếu đào thì tiến độ edit của mình lại càng chậm, hơn nữa còn bắt mn đợi lâuuu:"((

Nếu không đào thì hơi tiếc huuu:((

Thôi thì để mình làm chuột bạch cây convert trước đã, nếu ok thì mình suy nghĩ lại nhaaaaaa

iu mọi người hí hí hí ♥ ♥ ♥

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Anh muốn gặp em

Khương Sơ cúi đầu, hàng lông mi cong vút khẽ run lên, hai tai hơi ửng hồng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống: "Không, không cần đâu."

Hứa Đình Thâm rất thích ngắm dáng vẻ này của cô, đôi môi ảm áp của anh tiến lại gần bên tai cô, giọng nói khàn khàn: "Vậy làm ầm giường thì sao?"

Khương Sơ giật mình, hai tai liền nóng lên, khuôn mặt cũng nóng bừng như bị lửa đốt: "Anh... anh..."

Hứa Đình Thâm sợ cô bị dọa, đành phải giữ chừng mực, anh đứng thẳng người dậy, cách xa cô một chút: "Không nghỉ ngơi, gọi là phải có mặt 24/24... Đình trả lương bao nhiêu đây?"

Khương Sơ không ngờ anh lại nhắc đến chuyện này, bắt lực giải thích: "Tôi chỉ là..."

Hứa Đình Thâm không muốn nghe cô ngụy biện: "Tôi có giá lắm đấy, em không thuê nổi thì sao bây giờ?"

Cô nhìn sang hướng khác, thấy Hứa Đình Thâm có ý trêu đùa mình, thầm nghĩ xem liệu không thuê nổi thì sẽ làm sao, rồi cẩn thận ngẩng đầu, chậm chạp nói: "Vậy thì... không thuê nữa chứ sao."

Hứa Đình Thâm hừ một tiếng, vươn tay nắm chiếc cầm trắng nõn của Khương Sơ: "Sao lại quyết tiền thế này?"

"Không được à?" Cô hỏi lại.

Đôi mắt nai vô tội nhìn anh chăm chú, hàng lông mi vừa dày vừa dài chớp chớp, như chạm đến đáy lòng anh, Hứa Đình Thâm không thể phản bác câu nói của cô, thầm nghĩ "Em nói gì cũng đúng".

"Được." Hứa Đình Thâm cúi đầu, đôi môi mềm mại gọi cảm phủ lên khóe môi cô.

Ánh mắt Khương Sơ dò dẫm, thời gian tựa như dừng lại, cô có thể cảm nhận được hơi thở của người đàn ông bao quanh mình, rồi lại phai nhạt dần đi, đến khi Khương Sơ hơi khó thở, cô mới nghe thấy giọng nói ấm nóng của Hứa Đình Thâm: "Thu lãi trước đã."

Cô suýt thì bị tắc thở.

*

Sau khi Hứa Đình Thâm đi, Khương Sơ vẫn chưa bình tĩnh lại được, cô lăn lộn trên giường, không hiểu sao bên tai lại vang lên câu nói làm ấm giường của Hứa Đình Thâm, trong đầu không thể khống chế mà tưởng tượng ra cảnh tượng đó... Khương Sơ với lấy điều khiển của điều hoà, chỉnh nhiệt độ xuống thấp hơn mấy số.

Hứa Đình Thâm có ý gì?

Khương Sơ nhắm mắt lại, nghĩ tới nghĩ lui liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, hôm sau tỉnh lại, khóe miệng còn mang theo ý cười, cô mơ thấy Hứa Đình Thâm đang ngồi một mình trong phòng học, từng hạt mưa bên ngoài rơi xuống đất, không gian vừa yên tĩnh lại ngọt ngào, khóe môi chàng trai nhuộm ý cười, vẻ mặt nhu tình đang viết gì đó.

Khương Sơ không nhớ rõ nội dung, hình như anh kéo cô lại rồi ôm trong ác khoác, vết son môi vẫn in trên mặt, dù biết là không phải thật, nhưng cô vẫn xấu hổ mà rung động.

Khương Sơ kiểm chế nhịp tim của mình, sự ngọt ngào còn sót lại trong giấc mơ vẫn đang gặm nhấm lục phủ ngũ tạng của cô, lan nhanh hơn bất kỳ loại thuốc độc nào khác.

*

Thế là, Hứa Đình Thâm phát hiện ra Khương Sơ đang trốn tránh mình, mặc dù trước đó cô cũng trốn tránh anh, ngay cả Trì Tĩnh cũng cảm thấy không đúng: "Anh lại bắt nạt Khương Sơ à?"

Hứa Đình Thâm nghĩ lại một chút, tối qua nhất thời không kiềm chế được nên hôn cô: "Cứ cho là vậy đi."

"Anh còn làm vậy sao." Trì Tĩnh cạ lời: "Anh theo đuổi người ta mà lại có thể hăng hái bắt nạt cô ấy vậy sao? Đáng đời anh độc thân là phải."

Hứa Đình Thâm híp mắt, người nào đó chưa từng yêu đương ngược lại còn hăng say dạy dỗ anh: "Vâng vâng vâng, anh đây đáng đời."

Hứa đại thiếu gia lại đột nhiên tốt bụng không mắng anh ta, Trì Tĩnh cảm thấy hơi không quen, nghi ngờ Hứa Đình Thâm đang có âm mưu gì đó, quả nhiên câu tiếp theo của anh chính là: "Hôm qua Nghiêm Hi về nước rồi."

Trì Tĩnh sùng sốt, hai chữ này tựa như sét đánh ngang tai, da đầu của anh ta như căng lên, hận không thể ngay lập tức biến mất khỏi trái đất: "Em buồn đi vệ sinh, gặp lại sau."

Hứa Đình Thâm cười khề một tiếng, có người bước đến trò chuyện với anh, anh lúc thì cúi đầu nghiêm túc lắng nghe, lúc thì cong mắt cười nhạt.

Khương Sơ nhìn trộm anh, không ngờ lại đụng phải ánh mắt của Hứa Đình Thâm, liền chột dạ cúi đầu, giả bộ đang nói chuyện với người khác. Hứa Đình Thâm nhìn cô thật lâu, ý cười trên khóe miệng đã phai nhạt chút ít.

Trần Niệm Niệm vỗ bả vai cô: "Ngày mai không phải sinh nhật em sao? Chị định sắp xếp cho em một buổi livestream, chắc không có vấn đề đâu nhì."

Khương Sơ hơi mất tập trung: "Vâng, được."

*

Ngày hôm sau, bánh sinh nhật là do Trì Tinh chuẩn bị, anh ta tặng cô một món quà được chuẩn bị kỹ lưỡng, còn đưa cô một bó hoa hồng tươi, sau đó thì thăm với Khương Sơ: "Có phải tôi đối xử với cô tốt hơn Hứa Đình Thâm không?"

Chẳng qua là Hứa Đình Thâm không đến, nếu không thì Trì Tinh có một trăm cái lá gan cũng không dám nói lời này.

Fan couple xem livestream thấy hai người thì thăm, liền kích động không ngừng.

"Trì Tinh chúc mừng sinh nhật Khương Sơ" lập tức lên hot search, dẫn tới một đồng fan couple.

"Hai người này kể tai nhau nói thăm à? Trời ơi, tôi đu couple thật rồi, ánh mắt Trì Tinh nhìn cô ấy rất nuông chiều nha."

"Nghe nói bánh kem và hoa tươi đều do Trì Tinh chuẩn bị, đôi này mà không phải thật thì tôi cũng không còn tin tưởng vào tình yêu nữa."

"Huhuhu sao Hứa Đình Thâm không đến, tôi khóc đâyyyy."

"Đừng khóc, mau gia nhập couple Trì Đào (Trì Sơ) nhà tôi này, mỗi ngày đều ăn đường đến đau cả răng. Couple Hàng Tự (Khương Hứa) không có tiền đồ, không có tiền đồ, không có tiền đồ, hai người kia vốn dĩ quan hệ không tốt, ngay cả sinh nhật cũng không đến chúc mừng."

"Đúng đúng đúng, đu nhầm couple là một chuyện rất bi thương, bể khổ vô biên, quay đầu là bờ."

Một đám fan couple Hàng Tự điên cuồng thử đổi sang đu couple khác.

Khương Sơ nhìn xung quanh, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng người nào đó, ánh mắt có hơi âm đạm, dường như Trì Tinh đã đọc đọc suy nghĩ trong lòng cô: "Tối qua anh ấy chụp quảng cáo đến tận ba giờ sáng, lúc này chắc vẫn đang ngủ."

Khương Sơ ôm chặt bó hoa trong tay, không nói gì.

Cả đoàn phim cũng tới đây tham dự, vì không phải quay phim nên tất cả mọi người đều đến chúc mừng sinh nhật Khương Sơ. Thấp nèn, cầu nguyện, Khương Sơ không phải người thích cầu nguyện, nên bỏ qua bước này.

Bánh kem mà Trì Tinh mua là loại ba tầng, hơn nữa còn rất thành tâm, trên mặt bánh kem còn có nhật vật chibi của Khương Sơ, Khương Sơ lấy hình chibi xuống, cắt một miếng đưa cho Trì Tinh.

Dù sao thì bánh kem cũng là do anh ta mua.

Trì Tinh nhận lấy, bôi chút bơ dính trên tay lên mặt Khương Sơ, biến cô thành một chú mèo vằn.

Fan couple trên khu bình luận lại bùng nổ, con mẹ nó chứ, couple thần tiên gì đây.

Khương Sơ vừa định nổi giận, người trước mặt lại cười haha, giống hệt một chú chó ngốc nghếch: "Sinh nhật vui vẻ."

Mọi người xung quanh thấy thế, liền bắt đầu ồn ào, có mấy người còn không ngừng vỗ tay: "Chúc cô sinh nhật vui vẻ."

Khương Sơ phồng má, mắt hướng nhìn anh ta, được rồi được rồi, tha cho anh ta vậy.

Khương Sơ cắt bánh kem, tất cả mọi người nói chuyện phiếm rất vui vẻ, cô đột nhiên nhận được một tin nhắn Wechat, Khương Sơ mang theo chờ mong mở điện thoại ra, khi thấy tên Lật Diệp thì không khỏi có chút mất mát.

Lật Diệp: "Sinh nhật vui vẻ."

Khương Sơ còn chưa kịp cảm động, tin nhắn tiếp theo của cô nàng lại hiện lên: "Nhớ giữ dáng đấy."

"..." Một ngum máu tươi sặc trong cổ họng cô.

Người này ngay cả sinh nhật cũng không quên nhắc cô phải ăn uống chừng mực, quả là tận tụy với công việc mà. Khương Sơ ném thử một miếng bánh kem rồi lại đặt xuống, lén lút giấu mọi người cắt một miếng bánh và hình chibi bỏ vào trong hộp.

*

Đến tối, Khương Sơ vẫn không gặp Hứa Đình Thâm, cô không ra ngoài uống rượu với các diễn viên khác, trở về phòng ngủ một giấc để bảo dưỡng nhan sắc. Hơn mười giờ, lúc cô đang mơ mơ màng màng ngủ thì bên ngoài đột nhiên có tiếng động, chuông cửa vang lên.

Khương Sơ đi chân trần ra mở cửa, trông thấy khuôn mặt Hứa Đình Thâm: "Anh..."

Trên người anh còn mang theo mùi rượu, đôi mắt đảo hoa đẹp đẽ lúc này đang nhắm chặt lại, vành mắt hơi hồng hồng, anh cầm bó hoa hồng và túi quà, bước đi lảo đảo suốt nửa thì ngã sấp xuống.

Khương Sơ không rõ, Hứa Đình Thâm mở mắt như vừa tỉnh ngủ, hỏi cô: "Sao em lại ở đây?"

Đình đầu cô xuất hiện một chuỗi dấu chấm hỏi: "Cậu này phải là tôi hỏi anh chứ?"

"Đây là phòng tôi."

"..." Khương Sơ cạn lời, khó trách anh ta lại đứng bên ngoài muốn mở cửa phòng mình: "Đối diện mới là phòng của anh."

"Không thể nào, đây chính là phòng của tôi." Hứa Đình Thâm vẫn nhớ vị trí phòng mình, chỉ về phía cô hỏi: "Em vào phòng tôi làm gì?"

"..." Khương Sơ ý thức được rằng anh uống say, mặc dù nhìn giống như rất tỉnh táo, nhưng đôi mắt tựa như phủ một tầng sương, khuôn mặt hơi hồng hồng.

Cô không muốn so đo với con sâu rượu này, đóng cửa lại: "Đúng, đây chính là phòng của anh, tôi đến lấy trộm đồ."

"Lấy trộm?" Hứa Đình Thâm chớp chớp hàng lông mi dài, kéo cổ tay cô rồi đặt lên ngực mình: "Chẳng phải thứ quý giá nhất đã bị em trộm đi mất rồi sao?"

Khương Sơ bối rối nhìn anh, bàn tay mềm mại cảm nhận được nhịp tim đập kịch liệt của anh.

Hừ, cô rút về tay, mắt tự nhiên nhìn về phía khác, đang say mà cũng không quên trêu chọc người khác.

"Anh biết vì sao rồi, em muốn gặp anh chứ gì." Khuôn mặt không chút khuyết điểm của Hứa Đình Thâm tiến lại gần, khóe miệng chậm rãi cong lên.

"..." Tật xấu tự luyến này quả là không thay đổi được mà.

Khương Sơ vừa định phản bác, con ma men nào đó đột nhiên đưa đồ vật trong ngực mình cho cô, giọng nói bỗng trở nên rất nghiêm túc: "Anh cũng muốn gặp em."

Cơ thể Khương Sơ cứng đờ lại, lông mi khẽ run, đứng im tại chỗ nhìn anh.

Trong mắt Hứa Đình Thâm chứa đầy ý cười, đột nhiên bắt đầu hát bài chúc mừng sinh nhật một cách cọt nhả, độ khó nghe phải lên đến năm sao.

Rõ ràng rất buồn cười, nhưng Khương Sơ lại không cười nổi, sợi dây nào đó trong lòng cô bị kích thích mạnh mẽ, Khương Sơ thấy trong túi có một hộp quà hình trái tim, cô nhận ra đó là bao bì của một hãng nước hoa số lượng có hạn nào đó, Khương Sơ không biết mình đã mang tâm tình gì khi mở nó ra, chỉ thấy bên trong là một chai nước hoa màu xanh nhạt và một hộp chứa đầy ngôi sao được gấp bằng ống hút.

Cô cầm chai nước hoa, đôi môi mềm mại đỏ hồng hơi hé mở, các ngón tay cầm hộp quà siết chặt, giọng nói run rẩy: "Đây là gì?"

Nếu Khương Sơ nhớ không lầm, có một lần cô nói đùa với anh, bắt anh sinh nhật lần sau phải tự tay gấp sao tặng mình, lại còn đòi dùng ống hút để gấp. Lúc ấy Hứa Đình Thâm không thèm để ý, còn nói chuyện này chỉ có con gái mới làm.

Về sau, còn chưa đến sinh nhật Khương Sơ thì bọn họ đã chia tay.

Nhưng hiện tại, những thứ này...

Hứa Đình Thâm vẫn còn say, đưa tay ra muốn giải thích với cô, lại không cẩn thận làm rơi chiếc hộp, những ngôi sao đủ mọi màu sắc văng tung tóe đầy mặt đất.

Anh ngồi xồm xuống, bối rối nhặt từng ngôi sao nhỏ lên, một viên... hai viên...

Hứa Đình Thâm đột nhiên dừng tay lại một chút: "Khương Sơ, anh hối hận rồi."

Khương Sơ khẽ giật mình, lại nghe thấy anh lặp lại câu đó, giọng nói vô cùng từ tốn: "Anh hối hận rồi."

Vành mắt cô lập tức đỏ lên.

- - - - -

Gương này sắp lành rồi nha bà con hí hí hí □□

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chiếm tiện nghi

Ngày đó, Hứa Đình Thâm hỏi cô có hối hận không, cô trả lời rằng không.

Cả hai đều dùng những lời lẽ châm biếm để thăm dò đối phương, ai cũng không chịu khuất phục trước. Nhưng bây giờ Hứa Đình Thâm lại nói, anh hối hận rồi.

Anh nhận thua quá sớm, nên Khương Sơ cảm thấy hơi bất ngờ, không kịp chuẩn bị. Cô vẫn cho rằng Hứa Đình Thâm luôn dùng đoạn tình cảm kia để khiến cô phải khó xử, nhưng cô không hề biết Hứa Đình Thâm cũng là kiểu người giống cô.

Tự trọng, tự ti, không muốn cho người khác thấy những tổn thương mà mình đã gánh chịu.

Có lẽ Hứa Đình Thâm thật sự uống say, nếu không thì anh tuyệt đối sẽ không nói ra những lời đó: "Nếu như anh nhận sai sớm hơn, nếu lúc trước anh ít xúc động hơn, có phải hiện tại sẽ khác không. Thỉnh thoảng anh lại cảm thấy hối hận, có đôi khi cũng hận em nhẫn tâm, nhưng thật ra anh không hề tức giận vì trước đây em đã làm như vậy, anh chỉ đau lòng vì em không thích anh, chuyện này còn khiến anh khó có thể chấp nhận hơn bất kỳ điều gì."

Khương Sơ cảm thấy lý trí của mình đang dần tan biến từng chút một.

*

Lúc Hứa Đình Thâm tỉnh rượu thì thấy mình đã trở về phòng, anh đỡ trán ngồi dậy, hoàn toàn lâm vào trạng thái bên ngoài, liếc nhìn bốn phía, trên tủ đầu giường đặt một hộp bánh kem, anh hơi nghi ngờ, đưa tay mở hộp giấy ra, bên trong là một miếng bánh kem màu xanh, còn có một hình mô phỏng chibi.

Đáy lòng Hứa Đình Thâm run lên, liếc mắt liền nhận ra hình chibi mặc váy ngắn caro là Khương Sơ.

*

Cảnh quay ngày hôm nay của mấy diễn viên chính trong đoàn khá ít, Khương Sơ đang tập lời thoại với Trì Tinh, Trì Tinh thần thần bí bí lại gần: "Cô đoán xem tối qua Hứa Đình Thâm chụp quảng cáo xong thì đi làm gì."

Khương Sơ vừa định đoán, Trì Tinh lại không cho cô cơ hội này, anh ta vỗ đùi, vô cùng khiếp sợ nói: "Vậy mà anh ấy lại không về khách sạn ngủ, trực tiếp ngồi máy bay về nhà."

Khương Sơ nâng mắt, như thế nào cũng không ngờ rằng Hứa Đình Thâm lại trở về Hoài Thành, thảo nào hôm qua không thấy anh đâu.

"Tôi cũng vừa mới biết tối qua, sau khi anh ấy trở về liền bị bọn Hứa Trì kéo đi uống rượu." Dáng vẻ Trì Tinh hưng phấn lạ thường, "Về sau, Hứa Đình Thâm uống say, hỏi cái gì cũng nói, nếu tôi không ngăn lại thì có lẽ ngay cả mật mã thẻ ngân hàng cũng bị người ta lừa mất rồi."

Khương Sơ nhớ đến lời anh nói tối qua, trong lòng tư vị không rõ. Cô nhủ mày: "Anh mà lại tốt vậy à?"

Về mặt Trì Tinh như bị người khác nhìn thấu: "Những thứ như này càng nhiều người thì càng hưởng ít, tất nhiên không thể để cho mọi người đều biết rồi. Tôi lên hỏi Hứa Đình Thâm, có thể chiếm tiện làm của riêng không?"

"..."

Nói đùa thì nói đùa, nhưng Khương Sơ vẫn nhận ra được Trì Tinh có ý bảo vệ Hứa Đình Thâm, nếu mặc kệ anh bị người xấu dụ dỗ, chẳng phải Hứa Đình Thâm chết chắc rồi sao.

Sau khi hai người quay phim xong, tạm thời không có thông cáo, sau khi thay quần áo, tháo trang sức chuẩn bị đi ăn cơm thì thấy Hứa Đình Thâm mặc một chiếc áo khoác dài màu lam nhạt bước tới, một tay để trong túi quần jeans: "Đi ăn cơm không?"

Về mặt Trì Tinh đầy chán ghét: "Sao anh luôn quấy rầy thế giới hai người của em và Khương Sơ thế?"

Hứa Đình Thâm híp mắt, giọng nói mang theo vẻ uy hiếp: "Anh không nghe rõ, chú lặp lại lần nữa xem?"

"Em nói là mong anh đi cùng còn không được ý chứ, hôm nay em mời khách." Trì Tinh lập tức trở mặt, nhiệt tình ôm chặt lấy bả vai Hứa Đình Thâm, vỗ lên ngực anh, không chút khách khí nói: "Đều là người một nhà cả."

"Người một nhà?" Anh nhủ mày, quay đầu liếc nhìn Khương Sơ, hỏi ngược lại: "Chú là con trai của anh và Khương Sơ à?"

Trì Tinh: "..."

Khương Sơ lại bị sặc, nói chiếm tiện nghi là chiếm tiện nghi, lại còn chiếm cả hai người cùng một lúc.

Ba người vào phòng bao, Hứa Đình Thâm xoa xoa mi tâm: "Tối hôm qua xảy ra chuyện gì?"

Khương Sơ biết anh rất ít khi uống rượu, trước kia có một lần tụ tập bên ngoài, Hứa Đình Thâm uống say trở nên rất ngoan, thích nói thật, lúc tỉnh rượu lại chẳng nhớ gì.

Cô nổi hứng muốn trêu đùa anh: "Tối qua anh uống nhiều, chạy sang phòng tôi trộm đồ."

Hứa Đình Thâm cảm thấy kỳ lạ, nửa tin nửa ngờ nhìn cô: "Sao tôi có thể làm chuyện này chứ?"

"Hình như anh hiểu lầm nhân phẩm của mình thì phải?"

Trì Tinh cũng cảm thấy Khương Sơ nói đúng: "Có chuyện gì mà anh không làm được cơ chứ? Em gái Khương Sơ, nói xem tối qua Hứa Đình Thâm lấy trộm thứ gì? Để anh đây làm chủ giúp em."

Hứa Đình Thâm cảm thấy hứng thú, ngón tay thon dài đặt trên môi, khoe miệng tràn đầy ý cười, anh nghiêng người đến gần Khương Sơ, thì thầm nói: "Trừ sắc đẹp của em ra, hình như chẳng có gì đáng để trộm cả."

Bên tai bị hơi ấm phả lên, bỗng chốc trở nên nóng hổi.

"Em gái Khương Sơ." Hứa Đình Thâm giờ trò lưu manh: "Tôi trộm đồ của em à?"

Trì Tinh còn đang chờ Khương Sơ tố cáo Hứa Đình Thâm, không ngờ Khương Sơ lại lấp bắp nói: "Không có... Không có."

Trì Tinh: "..."

Anh ta lòng đầy cảm phẫn nghi, nhất định là Hứa Đình Thâm vừa uy hiếp Khương Sơ rồi, tiểu Khương Sơ đáng thương không thể không khuất phục dưới uy quyền của Hứa Đình Thâm, chỉ có thể nghĩ một đằng nói một nẻo, thật quá đáng mà.

Đồ ăn nhanh chóng được dọn lên, Hứa Đình Thâm lấy điện thoại ra lướt Weibo, càng xem, sắc mặt càng khó chịu: "Trì Tinh, chú thừa dịp anh không có mặt nên đã làm ra chuyện tốt gì rồi?"

Trì Tinh nghĩ lại, thử thăm dò hỏi: "Có à?"

Hứa Đình Thâm nhìn fan couple của Trì Tinh và Khương Sơ tràn lan trên Weibo, ngoài cười nhưng trong không cười, đặt điện thoại xuống, "Không có gì, lúc về tính sổ với chú sau."

Trì Tinh: "...". Có phải nhiệt độ của điều hoà để hơi thấp hay không, lạnh quá.

Anh ta cười ngượng ngùng hai tiếng, còn chỉ chỉ món tiết vịt: "Khương Sơ ăn nhiều một chút."

Khương Sơ còn chưa nhìn rõ, Hứa Đình Thâm đã mở miệng trước: "Cô ấy không ăn tiết động vật, chú tự ăn bản thân đi được không?"

Lần này Trì Tinh hoàn toàn ngậm miệng.

Lúc mới dùng bữa được một nửa, Trì Tinh nhận được tin gì đó, anh ta liếc nhìn đồng hồ: "Em có việc, hai người cứ ăn đi."

Bàn tay cầm đũa của Khương Sơ dừng lại, cô vội vàng đặt xuống: "Tôi cũng ăn xong rồi."

Hứa Đình Thâm đặt một tay lên ghế dựa của cô: "Dạ dày của em mà lại nhỏ vậy à?"

"..." Lại dă kích người khác rồi! Khương Sơ đành phải tìm cớ khác: "Tôi... Tôi có việc."

"Có việc?"

Dĩ nhiên Khương Sơ không có việc gì, chỉ là cô không muốn ở chung một chỗ với Hứa Đình Thâm: "Cái kia..."

Hứa Đình Thâm nghiêng mặt liếc nhìn, Trì Tinh đã rời đi, anh ngồi sát lại gần cô: "Em đưa bánh kem hình mô phỏng kia cho anh là có ý gì?"

Khương Sơ suýt bị nghẹn, cô trừng to mắt, mặt bỗng đỏ lên, tức giận hỏi: "Hình... mô phỏng gì cơ?"

"Bánh kem." Hứa Đình Thâm trở về chỗ ngồi: "Mùi vị không tệ."

Sao nghe như đang đùa giỡn lưu manh thế này, Khương Sơ kìm nén xúc động muốn cầm ly nước trên bàn hất lên mặt Hứa Đình Thâm, cô cầm túi đứng lên định đi: "Đó là trợ lý không cẩn thận nên bỏ vào thôi, liên quan gì đến tôi?"

Cô vừa giận vừa thẹn mở cửa, cổ tay mảnh mai lại bị một bàn tay dày rộng giữ lại: "Có phải hôm qua em đã hôn tôi không?"

Chẳng phải nói uống say sẽ không nhớ gì sao?

Lòng ngực Khương Sơ phập phồng lên xuống, vẻ mặt không giấu được khiếp sợ, cô thầm cảm thấy may mắn vì mình đang quay lưng về phía Hứa Đình Thâm nên không bị anh phát hiện, Khương Sơ chắc chắn rằng Hứa Đình Thâm không nhớ rõ, cô tức giận nói: "Có phải anh không phân biệt được mơ với thực rồi hay không?"

Hứa Đình Thâm không nhớ đầy đủ, chỉ có nụ hôn kia là nhớ rõ ràng, anh đến gần cô: "Em chiếm tiện nghi của tôi mà còn định lừa tôi nữa sao?"

"Tôi... Tôi..." Khương Sơ xoay người, liền đụng vào lòng ngực săn chắc của anh, cô hơi ngửa ra sau: "Chẳng phải lần trước anh cũng chiếm tiện nghi của tôi sao?"

Cô chưa từng gặp qua người nào không có đạo lý như vậy.

Vừa nói xong câu đó, Khương Sơ liền cảm thấy không đúng, mình nói như vậy chẳng phải là thừa nhận trái hình sao? Hai tai cô đỏ bừng lên, ngẩng đầu nhìn, quả nhiên Hứa Đình Thâm đang dùng đôi mắt chứa đầy ý cười nhìn cô, Khương Sơ cắn răng, rõ ràng là ồ sển nhất gan, lại còn muốn giả làm sư tử dũng mãnh, cô hùng hồn nói: "Tôi đây là khó chịu chuyện lần trước anh chiếm tiện nghi của tôi nên trả thù lại thì sao? Không được à?"

"Mong còn không được ý chứ." Hứa Đình Thâm chớp chớp mắt, càng nhìn Khương Sơ lại càng cảm thấy cô đáng yêu, anh ngược đuôi mắt nhuộm đầy ý cười lên, duỗi hai tay bao vây hai bên cô, hỏi đùa: "Không nhìn ra đã tâm trả thù lại lớn như vậy đấy?"

Khương Sơ gắt gao nhắm mắt lại, cúi đầu xuống, lúc này mình phủ nhận liệu còn kịp không?

Tối hôm qua, rõ ràng người say là Hứa Đình Thâm, nhưng Khương Sơ lại như bị cái gì đó mê hoặc, cô đưa Hứa Đình Thâm về phòng anh, phải vất vả dùng sức chín trâu hai hổ mới diu được anh nằm trên giường, cô cắt bánh kem, vừa định đi, Hứa Đình Thâm lại níu cổ tay cô: "Anh yêu em."

Thậm chí cô còn nghi ngờ rằng Hứa Đình Thâm đang giả vờ say, nhưng lúc đó Khương Sơ vẫn không kìm lòng được mà hôn anh, vốn tưởng rằng có thể toàn vẹn lui về, nhưng lại bị một đôi tay hữu lực đè lại, đành để mặc cho anh chiếm đủ tiện nghi rồi mới trốn đi, thế nhưng bây giờ, người nào đó được tiện nghi còn khoe mẽ.

Hứa Đình Thâm thường thức đủ vẻ mặt quần bách của cô rồi, cúi đầu xuống hôn lên bờ môi cô, mùi máu tươi xông ra từ đầu lưỡi, Hứa Đình Thâm hít một ngụm khí, bị đau nên buông cô ra.

"Giờ thì thấy chưa?"

Khương Sơ đẩy cửa bước ra ngoài, Hứa Đình Thâm giờ tay chạm lên cánh môi, cổ họng phát ra tiếng cười khẽ.

*

Buổi chiều phải chụp quảng cáo, Hứa Đình Thâm hỏi thợ trang điểm: "Bị thương ngoài miệng thì che được không?"

"Hơi khó." Thợ trang điểm không phải người nhiều chuyện, nhưng vẫn là không nhịn được hỏi: "Anh Thâm, anh bị con gì cắn đây?"

Anh đưa mắt qua, cười nói: "Mèo, một con mèo rất xấu tính."

"..." Anh đùa em đấy à.

Mọi người đành phải hoãn chụp ảnh quảng cáo, may mà hôm nay cũng không phải quay phim.

Cuối cùng, việc này hiển nhiên đã truyền đến tai Liên Thắng, anh ta nhắm mắt cũng biết chuyện gì đã xảy ra, liền nhắn tin cho Hứa Đình Thâm: "Ha ha, tôi phục cậu rồi, tôi thấy mình vẫn nên đến đoàn phim để trông chừng cậu."

Hứa Đình Thâm vô cùng lo lắng cho anh ta: "Nhớ mang nhiều thuốc trợ tim cấp tốc đấy."

"..." Liên Thắng suýt bị tức chết: "Nếu cậu cảm thấy trước đây cô ấy đùa giỡn tình cảm của mình, thì sao lại không thể buông bỏ được? Kết thúc một đoạn tình cảm khó vậy sao?"

Hứa Đình Thâm có chút hoảng hốt, tuy anh không trả lời, nhưng vẫn biết bản thân đã không còn quan tâm tới cuộc trước đây Khương Sơ ở bên anh là vì lý do gì, bởi lúc này anh đã nhận ra được một điều, ngoại trừ việc mất đi Khương Sơ, anh vẫn có thể chấp nhận bất cứ điều gì.

*

Lúc Khương Sơ về khách sạn, Trần Niệm Niệm nhìn cô bằng ánh mắt rất kỳ quái: "Mặt em đỏ vậy, không phải là đi yêu đương vụng trộm với Hứa Đình Thâm đấy chứ?"

"..." Khương Sơ trừng to mắt nhìn cô nàng: "Chị đi yêu đương vụng trộm thì có."

Khương Sơ thực sự không hiểu sao Trần Niệm Niệm lại nhìn cô và Hứa Đình Thâm như nhìn thấy một đôi cầu nam nữ.

Trần Niệm Niệm liếc nhìn lịch trình: "Tuần sau sẽ tham gia 《Happy Moon》 để quảng bá cho bộ phim mới, nhân tiện đàm phán chuyển hợp tác thương

mại với YYG, đến lúc đó chị Lật Diệp cũng đi cùng."

Khương Sơ gạt đầu, rồi cúi đầu liếc nhìn điện thoại, bạn tốt đã lâu không liên lạc của cô là Đàm Diễm đột nhiên gửi tin nhắn đến: "Minh đang ở Hoàn Hiểm, nếu không bạn thì đi ăn một bữa đi."

Quan hệ giữa hai người hồi học đại học cũng không tệ, chỉ là tốt nghiệp xong thì công việc bận rộn, lúc nào cũng phải đi khắp nơi để quay phim nên rất ít khi tụ tập cùng nhau, lúc này vừa hay Khương Sơ cũng rảnh, vui vẻ trả lời: "Tối nay mình rảnh, cùng đi ăn đi."

*

Khương Sơ đặt phòng bao, cô đến điểm hẹn sớm một chút, một lúc sau, phục vụ dẫn một cô gái đáng người thon thả bước vào.

"Đàm Diễm."

Thoạt nhìn, Đàm Diễm và Khương Sơ là hai cô gái hoàn toàn khác biệt, Khương Sơ hoạt bát đáng yêu, Đàm Diễm lại rất có khí chất nữ thần, nhưng tính cách hai người có điểm giống nhau, nên chơi rất thân.

Bởi vì đã lâu không gặp, nên hai người hàn huyên rất nhiều chuyện, từ công việc cho đến sinh hoạt. Ăn được một nửa, điện thoại của Khương Sơ đặt bên cạnh Đàm Diễm đột nhiên sáng lên, Đàm Diễm vô tình nhìn thấy tên Hứa Đình Thâm bên trên.

"Đúng rồi, nghe nói cậu và Hứa Đình Thâm đang cùng tham gia một đoàn phim sao?" Đàm Diễm hiển nhiên cũng cảm thấy hứng thú với tiết mục xấu hổ người yêu cũ gặp lại này.

Khương Sơ tránh né ánh mắt của cô nàng "À..."

"Cậu và cậu ta còn cùng nhau tham gia một gameshow?"

"Ừ..."

"Thế nào?" Đàm Diễm trêu đùa: "Định nói lại tình xưa?"

Cô nàng cho rằng Khương Sơ sẽ phủ nhận, nhưng không ngờ Khương Sơ không nói gì, Đàm Diễm nhìn thấu suy nghĩ của cô, bỗng cảm thấy tò mò: "Rốt cuộc là vì sao năm đó cậu và Hứa Đình Thâm lại chia tay?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bí mật

Mặc dù Đàm Diễm và Khương Sơ rất thân thiết, nhưng sau khi Khương Sơ và Hứa Đình Thâm chia tay, Khương Sơ không muốn cô nàng nhắc đến tên Hứa Đình Thâm nữa, Đàm Diễm cũng đồng ý, lúc này thấy Khương Sơ đã buông bỏ rồi, cô nàng mới dám nhắc đến chuyện trước kia.

Khương Sơ nâng mắt nhìn Đàm Diễm, bàn tay nắm cốc thủy tinh siết chặt.

Hàng lông mi dài của Đàm Diễm chớp chớp như chiếc quạt nhỏ, in bóng không đều trên khuôn mặt trắng nõn, cô nàng không ngờ Khương Sơ vẫn còn để ý đến chuyện kia, cũng khó trách thôi, sau khi chia tay, nhìn có vẻ như Khương Sơ không hề để tâm, nhưng Đàm Diễm đã nhiều lần bắt gặp cảnh cô trốn một nơi rồi lặng lẽ khóc.

Đàm Diễm vừa định tìm chủ đề khác để chuyển hướng, Khương Sơ đột nhiên mở miệng: "Bởi vì có một lần mình đi tìm anh ấy, vô tình thấy anh ấy và bạn cùng phòng..."

*

Hôm đó là chủ nhật, có rất ít học sinh ở lại trường, Hứa Đình Thâm tìm một phòng học trống để đợi cô cùng tự học, Khương Sơ nghĩ rằng chỉ có hai người là cô và Hứa Đình Thâm, không ngờ lúc đến cửa sau lại phát hiện không phải vậy.

Khương Sơ bị cận nhẹ, tưởng mình tìm nhầm phòng nên không bước vào, đột nhiên một giọng nói quen thuộc phát ra từ bên trong: "Hứa Đình Thâm, cậu giỏi thật đấy."

Một cậu bạn cùng lớp khác cột nhà phụ họa theo: "Lần trước đánh cược với bọn mình rằng trong một tuần có thể theo đuổi được Khương Sơ, thế mà lại thật sự thành công. Cậu đoán xem sao cô ấy lại ngây thơ tin người như vậy..."

Hứa Đình Thâm không phủ nhận, chỉ cúi đầu, không biết đang nhìn gì.

Khương Sơ đứng ở cửa, sắc mặt trắng bệch.

Vậy nên, sau đó cô đã dùng cách này để nói lời chia tay, cứu vớt lòng tự trọng bị chà đạp của mình.

*

Đoạn ký ức kia tựa như chiếc xương bị mắc kẹt trong cổ họng Khương Sơ, vừa nuốt trôi được, lại không thể mặc kệ nó, lúc này đây, lần đầu tiên để lộ vết sẹo, Khương Sơ chỉ cảm thấy đau đến máu chảy đầm đìa.

Đàm Diễm không ngờ sự thật lại là như vậy, cô nàng không thể tin được: "Nhưng Hứa Đình Thâm đối xử với cậu, không giống như giả vờ thích đâu."

Mặc dù cô nàng và Khương Sơ không phải bạn cùng lớp, nhưng lại học cùng khóa, Hứa Đình Thâm thường lên lớp cùng Khương Sơ, ánh mắt của cậu khi nhìn cô nếu không phải là thích, thì có lẽ lúc này Hứa Đình Thâm đã đoạt giải ảnh đế rồi.

Đàm Diễm nghĩ một lúc rồi nói: "Hon nữa, sau khi chia tay, cậu ta cũng không không hẹn hò với người khác, ngay cả đối tượng scandal cũng không có. Nếu thật sự là vì đánh cược thì cậu ta được lợi lộc gì chứ?"

Khương Sơ cúi đầu: "Lúc đó mình, quả thực đã quá xúc động."

Đàm Diễm hiểu rõ cô, mỉm cười: "Bởi vì lòng tự trọng của cậu lớn, nên không thể chấp nhận việc tình cảm của mình bị lừa dối, đúng không?"

"Không chỉ vì lí do này thôi đâu." Khương Sơ cầm cốc uống một ngụm nước, chất lỏng lạnh buốt chảy xuống cổ họng: "Mình cảm thấy anh ấy không đủ thích mình, anh ấy là kiểu người có tình cảm mãnh liệt, nếu thích thì sẽ không bình thản như nước suối vậy đâu."

Đàm Diễm hạ mí mắt, khóe môi cong lên: "Cậu thật là."

Người quá tự trọng cũng sẽ không tự tin, vì sợ không nhận được đáp án mà mình mong muốn, nên dứt khoát không muốn nữa.

Đàm Diễm thở dài: "Tiểu Khương Sơ của tôi ơi, cậu có thể tự tin một chút được không. Trước đây cậu là nữ thần của toàn học viện chúng ta đấy. Ai mà không thích cậu chứ?"

Khương Sơ ngược đôi mắt đầy nghi hoặc lên: "Cậu mới là nữ thần chứ, có phải mình đâu?"

"Thì là mình." Đàm Diễm gật đầu, vô cùng chí khí thừa nhận: "Nhưng cậu là nữ thần mang vẻ đẹp ngọt ngào của học viện chúng ta, là mối tình đầu trong lòng vô số chàng trai đấy."

Cô bị Đàm Diễm nói một hồi, cảm thấy ớn lạnh: "Cậu hơi buồn nôn rồi đấy."

"..." Đàm Diễm lắc đầu, không khỏi cong môi cười.

Mặc dù gương mặt Khương Sơ thiên về vẻ đáng yêu, ngũ quan lại vô cùng tinh xảo, khí chất đơn thuần động lòng người, có lần được tôn là nữ thần mang vẻ đẹp ngọt ngào, có rất nhiều bạn học nam xung quanh Đàm Diễm đều thầm mến cô. Học viện điện ảnh không thiếu trai tài gái sắc, nhưng Khương Sơ vẫn rất nổi trội thì có thể nhìn ra được cô đẹp cỡ nào rồi, nhưng cái người này vẫn luôn không hề hay biết gì.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách Khương Sơ, bình thường được mọi người khen đáng yêu quen rồi, ai mà cảm thấy mình là nữ thần cơ chứ.

Hai người lại kể cho nhau nghe những chuyện thú vị thường ngày của mình, lúc nói đến lịch trình tuần sau, Đàm Diễm tươi cười: "Vừa hay mình cũng tham gia sự kiện đó, đến lúc đó lại gặp."

"Được."

Sau khi hai người vui vẻ trò chuyện xong, đều rơi vào trạng thái làm việc bận rộn.

*

Lúc mọi người quay phim, Hứa Đình Thâm không có cảnh quay nên chỉ đứng một bên nhìn, Trì Tĩnh chỉ vào vết thương trên môi anh, tưởng anh bị nhiệt nên nói: "Ôi, anh bị sao thế? Lại khẩu nghiệp hơn mọi ngày à?"

Mặc dù Khương Sơ chột dạ nhưng vẫn không nhịn được mà bật cười.

"..." Hứa Đình Thâm nở nụ cười thân thiện: "Hỏi Khương Sơ ý."

"..." Trì Tĩnh liếc nhìn Khương Sơ: "Có phải hai người hơi quá đáng rồi không, có nghĩ đến cảm nhận của cậu độc thân không đấy?"

Khương Sơ ho khan một tiếng: "Cái đó... anh bị nhiệt thì sao tôi biết được lí do chứ, có cần tôi mua cho cốc trà lạnh không?"

Thấy sắc mặt của Hứa Đình Thâm, Trì Tĩnh liền cười trên nỗi đau của người khác: "Không cần không cần, để tôi bảo trợ lý mua."

Trợ lý bên cạnh nhanh chóng đi mua đồ uống, không ngờ lại thật sự mua trà lạnh cho Hứa Đình Thâm, nhân tiện còn mua nước khoáng cho những người khác. Khương Sơ nhìn cười, sau khi nhận nước liền nói cảm ơn.

Tri Tinh không nhận được, cười nhạo Hứa Đình Thâm, tiến đến gần tai anh nói thầm: "Bị nhiệt? Muốn cô ấy lo lắng cho anh?"

Hứa Đình Thâm cười lạnh, cầm điện thoại lên bấm số: "A lô, Nghiêm Hi hả?"

Tri Tinh liền rùng mình.

"Cô nói trưa nay sẽ đến chơi à? Được, đến lúc đó anh sẽ bảo trợ lý đón cô."

Tri Tinh tựa như vừa nghe chuyện ma: "Bình thường em chỉ chọc anh có vài câu, cùng lắm là nói xấu một chút sau lưng anh..."

Hứa Đình Thâm bình tĩnh ngắt lời: "Lần trước fan couple của chú và Khương Sơ làm phiền anh và cô ấy nói chuyện."

Tri Tinh không ngờ anh lại thù sâu như vậy, trên mặt còn dính hai sợi mỳ to, giống hệt hai hàng nước mắt: "Anh, dù vậy thì anh cũng đừng dồn em vào chỗ chết chứ."

Khương Sơ nghe thấy câu "dồn vào chỗ chết", cô nhìn về phía Hứa Đình Thâm: "Hai người sao thế?"

"Không có gì, dạy dỗ con trai thôi."

Tri Tinh quên không cài lại anh, anh ta lau nước mắt: "Anh, anh không thể chỉ mang thù mà không ghi ơn được, em cũng đã bận rộn giúp đỡ anh rồi còn gì? Hôm qua em còn tạo cơ hội giúp anh và Khương Sơ bên nhau... um... um..."

Anh ta còn chưa nói xong đã bị Hứa Đình Thâm bịt miệng, Khương Sơ ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn bọn họ, nuốt lại toàn bộ lời muốn nói tốt giúp Tri Tinh xuống.

Sắc mặt Hứa Đình Thâm như mây đen kéo đầy trời, Tri Tinh biết mình chết chắc rồi: "Lúc này em mà chạy thì liệu còn kịp không?"

*

Buổi chiều, Tri Tinh quay hết cánh cửa mình liền vội vàng chuẩn bị, anh ta vừa trốn thoát thành công thì Nghiêm Hi đến.

Nghiêm Hi được trợ lý dẫn vào, cô nàng rất yên tĩnh nhìn Hứa Đình Thâm quay phim, sau khi kết thúc, Nghiêm Hi gặp Khương Sơ đang đứng bên cạnh lối đi: "Cô là Khương Sơ?"

"Cô là?"

"Tôi là Nghiêm Hi, tôi đến gặp anh Đình Thâm."

Khương Sơ nghe thấy tên gọi thân mật của anh, không nói gì, chỉ là trên mặt hơi mất tự nhiên.

Sau khi tan làm, Nghiêm Hi chạy đến túm tay áo Hứa Đình Thâm, bĩu môi, không vui hỏi: "Tiểu Tinh Tinh đâu rồi?"

Hứa Đình Thâm kêu một tiếng, liếc mắt nhìn cô: "Cái con bé này, vừa đến đã hỏi Tiểu Tinh Tinh của cô rồi. Anh còn tưởng cô đến thăm anh cơ đấy."

Nghiêm Hi không thêm đề ý: "Anh thì có gì đẹp để nhìn đâu, nếu không phải vì Tiểu Tinh Tinh thì em còn lâu mới đến."

Khương Sơ không nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, chỉ thấy bọn họ rất thân mật, không giống quan hệ bạn bè bình thường, cô nhớ đến lời Đàm Diễm nói, không nhận được tự cười giễu. Khương Sơ, chẳng lẽ mày còn hi vọng Hứa Đình Thâm thủ thân như ngọc vì mình sao?

Cô cúi đầu, không biết là đang nghĩ gì, Hứa Đình Thâm cách đó không xa gọi cô: "Đi ăn cơm thôi."

Khương Sơ liếc nhìn Nghiêm Hi bên cạnh: "Tôi có hẹn rồi."

Nghiêm Hi hơi đói bụng, cũng không để ý Khương Sơ, đứng bên cạnh kéo áo Hứa Đình Thâm: "Em đói rồi, mau đi ăn đi."

Dưới góc nhìn của Khương Sơ, Nghiêm Hi giống như đang làm nũng với Hứa Đình Thâm, ngực cô như bị thứ gì đó đè lại, rất khó chịu.

*

Hôm đó, sau khi ăn xong, Khương Sơ liền suy nghĩ, quả nhiên trước đây né tránh Hứa Đình Thâm là cách làm lý trí, Hứa Đình Thâm nói cô nhẫn tâm, nhưng anh sao biết được, Khương Sơ không thể không chế bản thân ngừng thích anh, vì để bảo vệ lòng tự trọng của mình mà dứt khoát chọn cách tránh mặt.

Cô xóa toàn bộ phương thức liên lạc của anh, ép bản thân phải quên, không cho mình bất kỳ cơ hội cúi đầu nào trước Hứa Đình Thâm.

Khương Sơ đang nghĩ về tình cảnh hiện tại, chuông cửa bỗng vang lên.

Cô mở ra nhìn, không ngờ lại là Hứa Đình Thâm.

Khương Sơ không vui: "Sao anh lại đến đây?"

"Lần trước quên không tặng quà sinh nhật cho em." Hứa Đình Thâm cầm một chiếc túi, đưa cho cô.

Khương Sơ không hiểu: "Anh tặng rồi mà."

"Lúc ấy uống nhiều quá, quên không đưa em cả cái này."

"À." Khương Sơ gạt đầu, nhận lấy túi.

Hứa Đình Thâm đứng dựa lên cửa phòng cô, không có ý định muốn đi, anh cúi đầu nhìn mái tóc đen nhánh mềm mại của Khương Sơ.

"Sao anh còn chưa đi?"

"Tôi tặng em quà mà em không mời tôi được cốc nước à?"

Khương Sơ hối hận vì đã hỏi câu này, may mà biện pháp bảo mật của khách sạn này rất tốt, cô đành mở cửa để Hứa Đình Thâm vào, nhưng lại đột nhiên nhận ra, phòng của Hứa Đình Thâm cũng có nước, còn chạy sang phòng cô uống nước làm gì, chẳng lẽ nước chỗ cô ngọt hơn nước phòng anh?

Mia mai thì mia mai, nhưng Khương Sơ vẫn rót một cốc nước nóng đặt trước mặt anh, sau đó giả bộ thuận miệng hỏi một câu: "Anh bỏ mặc một mình Nghiêm Hi trong phòng à?"

Hứa Đình Thâm bật cười một tiếng, hai tay tùy ý khoác lên trên đầu gối: "Cô ấy cũng đã trưởng thành, chẳng lẽ còn cần tôi cho bú sao?"

Khương Sơ không nói gì. Sau một hồi yên tĩnh, cô lại hỏi: "Anh không đi à?"

Vốn dĩ Hứa Đình Thâm cũng chuẩn bị đi, thấy cô muốn đuổi mình, không khỏi có hơi ngang ngược: "Em đối xử với khách vậy à?"

"..." Khương Sơ một lời khó nói hết nhìn anh: "Tôi làm gì có vị khách nào không biết xấu hổ như anh chứ."

Kẻ không biết xấu hổ là Hứa Đình Thâm kiên quyết không biết xấu hổ đến cùng, anh chống đầu thường thức về mặt của Khương Sơ, nhìn vô cùng thỏa mãn, điện thoại sáng lên, anh liếc nhìn màn hình, vừa không để ý một lúc mà trợ lý đã gửi tin nhắn cho anh rồi.

Nghiêm Hi: Anh đi đâu đấy.

Hứa Đình Thâm: Cần anh thay tã cho cô à?

Nghiêm Hi:...

Nghiêm Hi: Anh đi chết đi.

Nghiêm Hi: Trợ lý của anh đến rồi, anh ta nói có việc tìm anh.

Khương Sơ thấy tâm tư Hứa Đình Thâm vốn không hề đặt ở đây: "Anh về với Nghiêm Hi đi, tôi muốn xem kịch bản."

Hứa Đình Thâm cảm thấy giọng nói của cô không bình thường, nhưng không rõ lý do, anh vẫn giải thích theo bản năng: "Em gái tôi lớn vậy rồi còn cần tôi trông chừng làm gì? Là chuyện công việc thôi."

"À." Khương Sơ hết sức thờ ơ trả lời, một lúc sau ánh mắt mới sáng lên, lông mi dài chớp chớp: "Em gái anh?"

Sao không cùng họ?

Hứa Đình Thâm nhìn thấu nghi ngờ của cô, nghiêng người dùng ngón tay thon dài gãi một cái lên trán cô: "Em họ."

Khương Sơ cho rằng suy nghĩ của mình đã bị anh thấy rõ, hai tai hơi nóng lên, cô cúi đầu không nhìn mắt anh: "Ừ."

Trong mắt Hứa Đình Thâm lóe lên ý cười, khóe miệng không nhịn được cong lên, anh liếc nhìn Khương Sơ, bức bối trước đó đã bị quét sạch, ngọt ngào liên tục từ tim lan rộng ra.

Giống như trời đông giá rét qua đi, gió xuân ấm áp dần thổi tan băng giá nơi đáy lòng.

Khương Sơ không biết nên giải thích thế nào, chuông cửa bỗng vang lên, cô đứng dậy mở cửa thì thấy Nghiêm Hi thò đầu ra.

"Khương Sơ."

Cô nàng chào một tiếng, sau đó vào phòng lời Hứa Đình Thâm ra: "Mau lên mau lên, trợ lý chờ anh lâu muốn chết rồi, anh còn ở chỗ này tán gái à."

Lời nói này khiến Khương Sơ hơi xấu hổ, trái lại, Hứa Đình Thâm lại rất thản nhiên, thậm chí anh còn đặt hai tay trên ghế sa lon, đáng vẻ lười biếng, hoàn toàn coi lời của Nghiêm Hi như gió thoảng qua tai.

Cuối cùng, Nghiêm Hi phải dùng sức chín trâu hai hổ mới có thể kéo Hứa Đình Thâm ra ngoài, sau đó lại thầm nghĩ bản thân rất giống với câu "Hoàng đế còn không gấp, thái giám đã sốt ruột", cô nàng hận không thể đạp Hứa Đình Thâm một cái, nhưng vì chú ý hình tượng của mình nên không ra tay.

Hứa Đình Thâm vuốt lại vết nhăn không hề tồn tại trên vạt áo, cất bước về phòng của mình. Nghiêm Hi liếc nhìn Khương Sơ, chẳng những không về phòng mà còn bước vào phòng cô: "Ngại quá, hôm qua em mệt quá nên chưa nghiêm túc chào hỏi chị."

"Không sao." Khương Sơ đành đóng cửa lại, rót cho cô nàng một cốc nước.

"Thật ra em mới về nước, nên không quen nghề sĩ nào cả, chị biết vì sao em lại biết chị không?" Về mặt Nghiêm Hi trở nên thần bí, hai tay chấp sau lưng nhìn cô.

Khương Sơ đảo mắt, suy đoán: "Hứa Đình Thâm nhắc đến chị?"

Nghiêm Hi lắc đầu, giải thích: "Thật ra là vì trong phòng anh trai em có giấu ảnh của chị."

Một bí mật quý báu không thể chạm vào.

Hàng lông mi vừa dày vừa dài của Khương Sơ khẽ run lên.

"Em vô tình làm vỡ khung ảnh, đó là lần đầu tiên anh trai nổi giận với em."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chân tướng

Tình cảm bị đứt đoạn được che giấu tại nơi không có ánh mặt trời, bỗng nhiên bị xé mất một góc, có thứ gì đó đang giã giụa như muốn nảy mầm, ngược cô như bị một con rắn rắn ả núp tại nơi sâu thẳm đã lâu, nay bỗng hung hăng cắn một cái, khiến cô không thể thờ nổi, lại không biết làm thế nào để kiềm chế.

Mà Khương Sơ bỗng nhiên không biết nên nói gì, hơi nghiêng đầu nhìn về phía túi giấy trên bàn, đầu ngón tay chọc chọc túi giấy.

Nghiêm Hi chống đầu nhìn cô: "Anh ấy giấu cả một thùng đồ, vô tình bị em phát hiện, bên trong chứa rất nhiều đồ, hình như đều có liên quan đến chị. Về mặt của anh ấy nói cho em biết, đó là vết thương không thể chạm vào của anh ấy. Lúc đó em mới biết, chị chính một người vô cùng đặc biệt đối với anh ấy."

Khương Sơ lẳng lặng nghe cô nàng kể, nhìn có vẻ như không hề có một tia xúc động nào, nhưng gợn sóng trong ánh mắt lại phơi bày toàn bộ cảm xúc của cô.

"Em chưa từng nghĩ anh ấy sẽ nhớ mãi không quên một người." Nghiêm Hi nâng cằm: "Người như anh ấy, dám yêu dám hận, trong mắt em, anh ấy tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì khiến bản thân phải chịu khổ. Cho đến một ngày, em thấy trong phòng anh ấy có ảnh của chị, từ cấp ba đến tận đại học, thậm chí còn có ảnh chụp bài thi cấp ba của chị, em đoán, anh ấy đã thích chị từ rất lâu rồi."

Cảm xúc trên gương mặt Khương Sơ hoàn toàn tan vỡ.

"Được rồi, em kể bí mật của anh trai em cho chị rồi, có phải chị cũng nên giúp em một chuyện hay không?" Hứa Đình Thâm hoàn toàn không biết Nghiêm Hi đã bán đứng anh: "Bí mật này của em đáng giá lắm đấy, nếu để Hứa Đình Thâm biết, chắc ngày mai em không nhìn thấy mặt trời mặt."

Khương Sơ nâng mí mắt, hơi nghi hoặc nhìn cô nàng: "Chuyện gì?"

Khóe miệng Nghiêm Hi cất giấu nụ cười ngượng ngùng, hơi do dự tiến lại gần: "Chị có thể nói cho em biết Tri Tinh đang ở đâu không?"

"Anh ta nói chiều nay có việc, nên không đến đoàn phim."

Cô nàng không khỏi có hơi mất mát: "Vậy chị có thể hỏi giúp em được không?"

Khương Sơ cắn môi, khó hiểu nói: "Sao em không hỏi?"

Nghiêm Hi vừa định nói nếu mình hỏi, Trì Tinh nhất định sẽ không nói cho cô nàng, đành phải nuốt lại lời đã đến bên miệng, khuôn mặt tươi cười: "Em không có phương thức liên lạc của anh ấy, chị yên tâm, em quen anh ấy, sẽ không làm gì anh ấy đâu."

Khương Sơ bị cô nàng lừa, gật nhẹ đầu, cô mở điện thoại, nhắn tin hỏi Trì Tinh đang ở đâu. Người thật thà như Trì Tinh đương nhiên sẽ lập tức gửi lại vị trí, thuận tiện còn nói đùa: "Cô nhớ tôi rồi à?"

Khương Sơ đưa địa chỉ cho Nghiêm Hi xem, đôi phương lập tức vui mừng rời đi, lúc này cô mới trả lời Trì Tinh: "Không liên quan đến tôi, là Nghiêm Hi muốn gặp anh."

Người ở đầu bên kia im lặng thật lâu, cuối cùng mới gửi một tin nhắn đến: "Chị dâu, em còn tưởng chị là người tốt."

Kết quả lại còn chơi ác hơn cả Hứa Đình Thâm, Trì Tinh khóc không ra nước mắt.

Khương Sơ hoàn toàn không hề hay biết mình vừa bán đứng Trì Tinh, trong lòng còn thắc mắc, chẳng phải hai người họ là bạn bè sao?

Cô đặt điện thoại xuống, đầu ngón tay đụng phải túi quà Hứa Đình Thâm tặng, Khương Sơ thu mắt lại, không biết đang suy nghĩ gì, một lúc sau, các ngón tay thon dài mới lấy chiếc hộp tinh xảo bên trong ra.

Khương Sơ mở hộp ra, bỗng dung cảm thấy thứ này hơi quen, cô nhìn gần hơn, chỉ cảm thấy món đồ trên tay như nặng ngàn cân, ép cô không thờ nổi.

*

Hồi cấp ba, có lần cô ra ngoài dạo phố, vô tình nhìn thấy một sợi dây chuyền hình hoa hồng, kiểu dáng vô cùng tinh xảo, cô vừa nhìn liền không thể rời mắt, vì giá của nó lên đến năm con số, nên cô vội vàng đặt xuống như bị bỏng tay, sau khi ra khỏi cửa hàng mới vô tình nói với cô bạn đi cùng rằng mình rất thích sợi dây chuyền ấy.

Cuối cùng không biết đã lọt vào tai ai.

Nhìn kiểu gì cũng không giống trùng hợp, Khương Sơ khó tin nhìn món đồ trên tay. Vậy mà Hứa Đình Thâm lại có thể thích cô trước đó từ lâu rồi, anh chỉ đứng ở nơi mà cô không nhìn thấy, lặng lẽ quan sát sở thích của cô, dè dặt đến nỗi không dám quấy rầy cuộc sống của cô.

Khương Sơ bỗng hơi ngẩn người, lại sinh ra một loại ảo giác hư vô.

Màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên: "Cậu hiểu lầm Hứa Đình Thâm rồi."

Trái tim Khương Sơ đột nhiên rơi xuống, nhìn tin nhắn mà Đàm Diễm gửi đến, cảm thấy bản thân như sắp được tiết lộ bí mật gì đó khiến người ta khát khao muốn biết, nhưng lại sợ nhận được chân tướng đau lòng.

"Bạn cùng lớp với Hứa Đình Thâm cũng ở trong đoàn phim tội mình."

Trước đó, Đàm Diễm không hề có ấn tượng gì với bạn cùng lớp của Hứa Đình Thâm, nhưng lúc cô nàng đang nghỉ ngơi lại trùng hợp nghe thấy bọn họ nhắc đến Hứa Đình Thâm, trong đó có một diễn viên phụ không đáng chú ý nói rằng mình là bạn cùng lớp của Hứa Đình Thâm, Đàm Diễm vốn dĩ không thêm để ý, đầu ngón tay đột nhiên khựng lại, nghiêng đầu nhìn cậu ta.

"Cậu còn nhớ tôi không, tôi là bạn thân của Khương Sơ."

Lục Nhẫn tươi cười: "Nữ thần của học viện chúng ta, sao tôi có thể quên được chứ?"

Đàm Diễm nói chuyện phiếm với cậu ta chốc lát, rồi giả bộ vô tình nhắc đến Hứa Đình Thâm: "Cậu còn liên lạc với Hứa Đình Thâm không?"

"Thỉnh thoảng."

"Tôi thấy hồi đó quan hệ của các cậu rất tốt, còn rất thích cùng nhau chơi đùa, đánh cược gì đó."

Lục Nhẫn vừa nghe được hai chữ "đánh cược", dường như nhớ lại hồi ức đáng sợ gì đó: "Đừng nhắc đến hai chữ này."

Cậu ta hạ giọng, để người bên cạnh không nghe được: "Cậu cũng biết đấy, lúc đó Hứa Đình Thâm và Khương Sơ yêu nhau, bọn tôi đều cho rằng vì vụ đánh cược nên Hứa Đình Thâm mới hẹn hò với Khương Sơ, có một hôm vô tình nhắc đến chuyện này, ai ngờ Hứa Đình Thâm lại phát cáu, đánh tên đầu xỏ đến nỗi mặt mũi bầm dập."

Lục Nhẫn nuốt nước bọt, may mà cậu ta không bị ảnh hưởng gì: "Mặc dù nhìn Hứa Đình Thâm có hơi vô lại, nhưng bọn tôi đều biết cậu ấy đối xử với bạn bè rất thật lòng, đừng nói là đánh người, ngay cả nổi giận cũng chưa từng, hôm đó âm ỉ như vậy, quả thực là mấy người bọn tôi đều bị dọa sợ chết khiếp. Kể từ ngày đó, bọn tôi đều không dám nhắc lại vụ đánh cược nữa."

Cậu ta xúc động: "Nhưng giờ nghĩ lại mới thấy, Hứa Đình Thâm chính là kiểu người nhìn thì không hề đáng ghét, nhưng thật ra lại nghiêm túc hơn người, là do bọn tôi không hiểu rõ cậu ấy."

Đàm Đàm trầm nghĩ, đầu chỉ có mỗi các cậu, mà ngay cả Khương Sơ cũng không hiểu rõ, ai mà ngờ được chuyện nhỏ như vậy lại trở thành vách ngăn tình cảm giữa hai người chứ.

Nếu coi tình cảm như một ván cờ, nhất định phải phân thắng thua, thì cuối cùng cũng chỉ còn lại hai bàn tay trắng.

Tay Khương Sơ khẽ run lên, cô không dám tin ngày chia tay hôm đó, vậy mà mình lại nói với Hứa Đình Thâm những lời tổn thương như vậy.

Nếu Hứa Đình Thâm thật sự thích cô từ hồi cấp ba, nếu anh chưa từng đùa giỡn tình cảm của cô, mà cô lại nói với một người kiêu ngạo như Hứa Đình Thâm rằng mình vốn dĩ không hề thích anh, thậm chí sau khi chia tay còn xóa toàn bộ phương thức liên lạc của anh, không gặp mặt, không cho anh bất kỳ cơ hội giải thích nào, đơn phương tuyên án tử hình.

Lúc ấy, cảm nhận của anh ra sao?

Có lẽ cũng giống Khương Sơ lúc đứng trước cửa phòng học ngày đó, đau lòng, không thể chấp nhận, tựa như rơi vào hầm băng, cảm giác như toàn bộ tự tôn của mình đều bị người mình thương ra sức dẫm nát dưới chân.

Khương Sơ càng nghĩ càng khó chịu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Khiến người ta đau khổ nhất chính là, sau khi cho rằng cô chỉ đùa giỡn tình cảm của anh, vậy mà Hứa Đình Thâm còn đến tìm cô. Anh ra sức thăm dò tình cảm mà Khương Sơ dành cho anh, chủ động dâng hết tôn nghiêm của mình, để mặc cô chà đạp.

Khương Sơ muốn biết đáp án, đáp án đã khiến cô không cam lòng suốt nhiều năm qua.

Khương Sơ mở cửa, cơn gió khẽ thổi qua vạt áo và mái tóc cô, cô giơ tay lên gõ cửa phòng đối diện, nhưng bên trong không có ai. Khương Sơ trầm nghĩ, chắc anh có việc nên ra ngoài rồi.

Cô không định trở về, đứng dựa ngoài cửa phòng Hứa Đình Thâm một lúc lâu, mãi cho đến khi hai chân mềm nhũn, không thể đứng vững.

Thế là, lúc Hứa Đình Thâm trở về liền nhìn thấy một cô gái đang ngồi xồm trước cửa phòng mình, mái tóc hơi lộn xộn, lúc cô ngẩng đầu nhìn anh, vành mắt và sống mũi đều hồng hồng, giống như vừa bị ai đó bắt nạt.

Trái tim Hứa Đình Thâm bị cô làm cho dao động, vội vàng bước đến đỡ cô dậy, rõ ràng là vô cùng để ý, nhưng miệng vẫn không quên trêu chọc: "Em ngồi xồm trước cửa phòng tôi làm gì? Ăn vạ hả?"

Cô gái trong ngực không có lúc nào ngoan ngoãn như lúc này, cô liếc nhìn người đang đứng phía sau Hứa Đình Thâm, Nghiêm Hi nhận được tín hiệu, mở to hai mắt, cô nâng lập tức hiểu ra điều gì đó, kéo trợ lý về phía hành lang bên cạnh: "Chúng ta đi ăn khuya đi."

"Tôi không đói mà."

"Im miệng."

Hành lang bỗng chốc trở nên yên tĩnh lại, Hứa Đình Thâm nắm cánh tay cô, mở cửa phòng: "Vào đi."

Khương Sơ không nhúc nhích.

"Em làm sao vậy?" Hứa Đình Thâm buông tay, nghiêng đầu cẩn thận quan sát cô, khóe môi cong lên: "Ăn vạ cũng được thôi, gọi một tiếng anh trai xem nào."

Khương Sơ không để ý đến lời nói đùa của anh, cô ngẩng đầu, chột dạ nhìn anh: "Anh có yêu em không?"

- - - - -

Hê hê, sắp đến lúc ngược cầu rồi □□

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Canh một

Thực ra, tối hôm đó anh đã cho cô đáp án, giây phút Hứa Đình Thâm giữ chặt Khương Sơ, nói câu "Anh yêu em" kia, còn nói thêm một câu: "Anh thua rồi."

Vì yêu cô, nên anh đã thua triệt để, thua vì đã quên bản thân từng thề rằng sẽ không bao giờ tự rước lấy nhục nữa. Ngay từ khoảnh khắc gặp lại Khương Sơ, anh đã tước vũ khí đầu hàng, trái tim không thể không chế mà hướng về phía cô.

Nhưng giờ phút này, anh bỗng hơi giật mình, thế nào cũng ngờ rằng Khương Sơ lại đột nhiên hỏi vấn đề như vậy. Anh nghĩ, có lẽ cô định chế giễu mình, lặp lại trò cười trước đây.

Nhưng lúc Hứa Đình Thâm đối diện với ánh mắt động lòng người của cô, anh cũng chậm rãi nhắm mắt lại, tựa như đang đưa ra một quyết định rất gian nan, không màng đến hậu quả.

Khương Sơ còn chưa kịp phản ứng, liền rơi vào một lồng ngực ấm áp, một đôi môi mềm mại phủ xuống, đầu lưỡi người đàn ông cạy mở hàm răng của cô, điên cuồng càn quét như muốn tìm kiếm vật gì đó.

Cô bị hôn đến nổi chân mềm nhũn, hai tay chủ động đặt trên tấm lưng hoàn mỹ của anh.

Hứa Đình Thâm mở mắt, nhìn đôi mắt đang nhắm chặt của cô gái trong lòng, lông mi dài của cô khẽ run, in bóng trên gương mặt trắng nõn, đôi môi hồng nhuận bị anh cắn có chút ướt át, khiến cho người ta không nhịn được lại muốn nếm thêm ngọt ngào của cô.

Anh nhất thời không thể không chế tình cảm của mình, lời nói thoát ra từ kẽ môi một cách tự nhiên: "Anh yêu em."

Đáy lòng Khương Sơ khẽ run lên, mũi bỗng chua xót.

Rõ ràng chỉ là một câu nói cực kỳ đơn giản, nhưng lại gọi cho người ta nhớ đến tất cả những mảnh vụn ngọt ngào và rung động mà mình đã cất giấu.

Hứa Đình Thâm cho rằng mình sẽ bị Khương Sơ đối xử lạnh nhạt, khinh thường, hoặc là chế giễu, nhưng bất kể là loại nào, anh cũng đã chuẩn bị tốt để đón nhận, nhưng Khương Sơ chỉ mở to mắt, sau đó chậm rãi quay mặt đi chỗ khác, như muốn che giấu cảm xúc gì đó.

"Vì sao?"

Khương Sơ hiểu rõ con người của Hứa Đình Thâm, tự tin, kiêu ngạo, nhưng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như vậy. Khương Sơ thì ngược lại, làm việc gì cũng đều quyết tuyệt [1] hơn người, cô sẽ không cho người khác đường lui, càng sẽ không cho chính mình đường lui.

[1] Quyết tuyệt: quyết đoán, đoạn tuyệt.

Cô muốn nói gì đó, cách đây không xa bỗng có một giọng nói cực kỳ phần nộ truyền đến: "Hứa Đình Thâm!"

Khương Sơ sững sốt, quay mặt nhìn thì thấy Trần Niệm Niệm đang tức giận bước tới, cái vẻ mặt như bất gian tại trận này, ai không biết còn tưởng rằng cô và Hứa Đình Thâm là một đôi cầu nam nữ yêu đương vụng trộm. Khương Sơ vô thức buông lỏng bàn tay đang đặt trên lưng Hứa Đình Thâm ra, sau đó lùi về sau một bước.

"Em..." Nhìn Trần Niệm Niệm dường như rất tức giận: "Ngựa tốt không ăn cỏ cũ, thỏ không ăn cỏ gần hang..."

Trần Niệm Niệm tức giận đến mức nói năng lung tung, Khương Sơ cũng không có ý định nhắc nhở cô nàng rằng câu phía sau không quá thích hợp.

Thấy cô vẫn chưa nói hết, Hứa Đình Thâm liền bổ sung: "Con hư biết nghĩ còn quý hơn vàng? [2]"

[2] Nguyên văn là "浪子回头金不换": khuyên những kẻ sa ngã, làm điều sai trái nên biết quay đầu, tỉnh ngộ...

"Cút!"

Khương Sơ nhìn cười, Trần Niệm Niệm nổi giận đùng đùng, kéo tay cô lùi về phòng.

"Tôi biết ngay là các người có gian tình mà." Về mặt Trần Niệm Niệm như rất hối hận, cô nàng chống nạnh, đi tới đi lui trong phòng: "Nói mau, đã bắt đầu từ lâu rồi phải không?"

Khương Sơ mở to mắt, mơ màng lắc đầu.

"Chị đã bảo em tránh xa Hứa Đình Thâm rồi mà em không nghe, sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào bẫy của cậu ta thôi." Trần Niệm Niệm bắt đầu phân tích cho cô: "Hứa Đình Thâm là đỉnh cấp lưu lượng [3] đấy, em có biết fan của cậu ta đáng sợ cỡ nào không?"

[3] Đỉnh cấp lưu lượng: nghệ sĩ rất nổi tiếng hiện tại, có rất rất rất nhiều fan hâm mộ, độ bàn luận cực kỳ cao.

Khương Sơ lại lắc đầu.

Trần Niệm Niệm mở hộp đồ ăn khuya mà mình vừa mang cho Khương Sơ ra, lấy chiếc đĩa bên trong, bẻ "rắc" thành hai đoạn: "Thấy chưa?"

Cô nuốt nước bọt, gật nhẹ đầu.

Trần Niệm Niệm tưởng cô đã bị dọa sợ rồi, thỏa mãn gật đầu. Kết quả là Khương Sơ lại lấy hai nửa chiếc đĩa trong tay cô nàng, rồi dùng nó để gấp đồ

ăn.

Thì ra là thèm ăn.

Trần Niệm Niệm: "..."

Trần Niệm Niệm im lặng, cô nàng chưa từng thấy nghệ sĩ nữ nào không quần được miệng như người này. Nhưng khi nhìn thấy cơ thể nhỏ bé mỏng manh của Khương Sơ thì lại không nổi trách mắng.

Làm nghệ sĩ nữ vẫn luôn không dễ dàng, mỗi khi lên hình đều bị kéo rộng dáng người, nên họ bắt buộc phải giữ dáng.

*

Mấy ngày sau, rõ ràng là Hứa Đình Thâm và Khương Sơ có hơi không giống với lúc trước, ngay cả Trì Tinh cũng cảm giác được điều này, anh ta đập cánh tay Hứa Đình Thâm: "Làm hòa rồi à?"

Hứa Đình Thâm gật đầu, khoe miệng cất giọng cười: "Ừ."

Trì Tinh còn muốn nói gì đó, Nghiêm Hi đột nhiên nhảy vọt tới: "Tiểu Tinh Tinh, anh quay xong rồi à, chúng ta đi chơi đi."

Về mặt Trì Tinh tựa như sống không còn gì luyến tiếc, liếc nhìn Hứa Đình Thâm: "Em chơi với Hứa Đình Thâm đi, anh còn có việc... Anh muốn học hỏi thêm kinh nghiệm của các tiền bối."

"Hứa Đình Thâm thì có gì vui chứ, chơi Tiểu Tinh Tinh thú vị nhất."

Trì Tinh: "...". Không muốn bị chơi.

Hứa Đình Thâm tự động tránh xa hai người này, gửi tin nhắn cho Khương Sơ, hẹn cô buổi tối cùng đi ăn cơm.

Khương Sơ có hơi mất mát: "Tối nay em phải ra ngoài bàn chuyện hợp tác với một nhãn hiệu, ngày mai còn phải đi Tỉnh Thành."

Điều này có nghĩa là mấy ngày tới bọn họ sẽ không gặp nhau.

"Đi với ai?"

"Hương Diệc." Nam chính trong bộ phim mà Khương Sơ đang quảng bá.

Hứa Đình Thâm không trả lời.

Khương Sơ hoài nghi liệu có phải anh đang giận hay không, cô xấu hổ không dám hỏi. Sau khi tham dự bữa tiệc liền trở về phòng, Khương Sơ thu dọn đồ vật xong xuôi, trợ lý cũng đã rời đi, Hứa Đình Thâm đột nhiên gửi tin nhắn cho cô: "Anh đang ở ngoài cửa."

Cô mở to đôi mắt hạnh, vội vàng đứng dậy mở cửa, thò đầu ra nhìn.

Người đàn ông đang dựa trên bức tường bên ngoài phòng cô, nghe thấy tiếng mở cửa, anh chậm rãi quay đầu, đứng thẳng người, rồi bước đến gần Khương Sơ.

Khương Sơ thầm nghĩ, may là khách sạn này phòng chống sasaeng fan nên bảo mật vô cùng nghiêm ngặt, phòng Hứa Đình Thâm lại ở trên tầng cao nhất, nếu không thì e rằng hai người đã sớm lên trang bìa rồi.

"Vào đi."

Thấy dáng vẻ khản trương của cô, Hứa Đình Thâm liền nảy sinh ý định muốn trêu đùa, anh hơi nghiêng người, vô cùng thật thà hỏi: "Em thấy chúng ta có giống yêu đương vụng trộm không?"

Khương Sơ bị anh chọc ghẹo, mặt đỏ lên, cô vội vàng bước vào phòng định đóng cửa lại, nhốt tên súc sinh này bên ngoài. May mà Hứa Đình Thâm nhanh tay nhanh mắt chặn lấy cửa, anh bước vào phòng, đóng cửa lại.

Khương Sơ đi thẳng đến ghế sofa rồi ngồi xuống, cô ngoảnh mặt, không để ý đến anh.

Hứa Đình Thâm bước đến, một tay để sau ghế sofa, anh xấu xa thưởng thức dáng vẻ xấu hổ của cô, thậm chí còn muốn nhìn thấy dáng vẻ càng ngượng ngùng của cô. Vài sợi tóc rơi lộn xộn trên cổ Khương Sơ, lộ ra một đoạn cổ trắng nõn mềm mại, khiến người khác không nhìn được muốn cắn một miếng.

Hứa Đình Thâm liếc nhìn sợi dây chuyền mình tặng đang đeo trên xương quai xanh trắng nõn của cô. Anh lặng lẽ cong khóe môi, hệt như một cậu nhóc không thể chờ đợi muốn được khen ngợi: "Em có thích món quà này không?"

Anh cho rằng, đã lâu như vậy rồi, có lẽ Khương Sơ cũng không nhớ sợi dây chuyền này nữa, cho dù nhớ thì cũng sẽ chỉ nghĩ rằng đây là trùng hợp, ai dè

tâm tư của mình đã sớm bị Khương Sơ thấy rõ không sót chút nào.

Khương Sơ cố tình nói: "Không thích, vừa nhìn đã biết là kiểu đáng thịnh hành mấy năm trước rồi."

Hứa Đình Thâm nghe vậy, nhủ mày, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới cũng không thấy cô giống như không thích, anh vươn tay: "Vậy thì trả lại anh."

Khương Sơ lờm anh: "Làm gì có ai đã tặng quà còn đòi lại cơ chứ?"

"Có anh đấy." Hứa Đình Thâm vươn bàn tay đến gần hơn.

Đĩ nhiên là Khương Sơ không đồng ý, thấy Hứa Đình Thâm vẫn chưa chịu từ bỏ, liền giấu sợi dây chuyền vào trong cổ áo ngay trước mặt anh, về mặt vô tội nói: "Anh đi mà tự lấy."

Hứa Đình Thâm hơi sững sốt, lúc cô vén cổ áo, tuy không thể thấy gì, nhưng lại khiến người khác không thể không tưởng tượng đến phong cảnh bên dưới xương quai xanh trắng nõn kia, chứ đừng nói đến lời nói vô cùng sâu xa của cô, anh nhẫn nại chịu đựng, một lúc sau mới nói: "Em chắc chắn?"

Mặt Khương Sơ đỏ bừng lên, cô nuốt nước bọt, nhận ra rằng mình đã tuyền nhảm đối tượng, Hứa Đình Thâm cũng chẳng phải chính nhân quân tử gì, ngộ nhờ anh thật sự ra tay thì làm sao bây giờ.

Khương Sơ nghĩ vậy, nhanh chóng đưa tay lên che ngực, tim đập thình thịch: "Em vô cùng thích quà anh tặng."

Người đàn ông không nhịn được thấp giọng cười một tiếng, đuôi mắt mang một độ cong rất động lòng người, anh ngồi lại gần Khương Sơ, Khương Sơ tưởng anh thật sự muốn ra tay, căng thẳng dịch người sang bên phải, Hứa Đình Thâm cũng dịch sang phải theo cô, anh nghiêng đầu, dùng giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng hỏi: "Trước mặt người khác cũng vậy sao?"

Khương Sơ lắc đầu.

Hứa Đình Thâm như đã lừa gạt được cô gái nhỏ, giọng nói dịu dàng như nước: "Những lời đó chỉ được nói trước mặt anh thôi, biết chưa?"

Gò má cô nóng lên, xấu hổ ngẩng đầu: "Vì sao?"

Hứa Đình Thâm điều chỉnh lại tư thế ngồi, anh duỗi ngón tay, gảy một phát lên trán Khương Sơ: "Còn dám hỏi anh vì sao."

Khương Sơ cúi đầu, ngược đôi mắt long lanh lên, chăm chú nhìn anh.

Hứa Đình Thâm đã thất thố, anh cảm thấy nếu mình còn tiếp tục ở đây thì sẽ không thể khống chế được nữa: "Chăm sóc bản thân thật tốt, anh về phòng đây."

"A." Khương Sơ gật nhẹ đầu, không hiểu sao bỗng có hơi mất mát, luôn cảm thấy như vẫn thiếu gì đó.

Hứa Đình Thâm chưa đi, anh đứng nguyên tại chỗ, chăm chú nhìn người đang ngồi trên ghế sofa, thầm đoán xem rốt cuộc cô gái của anh đang nghĩ gì mà lại mất hồn như vậy: "Này."

Khương Sơ nghi hoặc ngẩng đầu, về mặt tựa như: "Sao anh vẫn còn ở đây?"

"Phải nhớ anh đấy, còn nữa..." Long mi của anh run lên: "Về sớm một chút."

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Khương Sơ đưa tay che gương mặt đang nóng lên, cô còn chưa đi mà đã bắt đầu nhớ Hứa Đình Thâm rồi.

Cách hai bức tường, Hứa Đình Thâm đang cởi quần áo bước vào phòng tắm, nghĩ đến dáng vẻ động lòng người của cô, máu toàn thân lại bắt đầu sôi trào, may mà có nước lạnh trút xuống mới ngăn cản được dao động trong lòng anh.

*

Ngày hôm sau, Khương Sơ hạ cánh xuống sân bay, Hứa Đình Thâm không nhịn được lén lút dùng tài khoản clone để xem video được đăng tải trên mạng, anh thấy một đám người vây quanh Khương Sơ, cô không dẫn theo vệ sĩ, chỉ có hai trợ lý đi bên cạnh, fan hâm mộ đến đón nhiều hơn mọi ngày, ra sức chen đến bên người cô.

"Khương Sơ em yêu chị, em yêu chị!"

"Chúc chị yêu công tác thuận lợi!"

"Chị Khương Sơ, ký tên cho em với."

Khương Sơ và Trần Niệm Niệm đều sững sốt, các cô đều không ngờ lại có nhiều người đến đón như vậy, Trần Niệm Niệm đành phải ra sức che chắn giúp Khương Sơ, xung quanh đông người đến nỗi ký tên cũng không thể. Khương Sơ nhớ đến ngày đó ở sân bay bị fan của Hứa Đình Thâm bao vây liên sợ hãi, không nhịn được rung mình một cái, mặc dù không nhiều người như hôm đó, nhưng di chuyển cũng rất khó khăn.

Hứa Đình Thâm nhìn thấy bên cạnh Khương Sơ còn có rất nhiều fan nam, lông mày anh chậm rãi nhíu lại, vô cùng lo lắng cho sự an toàn của cô. Hầu hết lịch trình tham gia hoạt động của nghệ sĩ đều rất kín đáo, xảy ra sự cố cũng không chỉ lần một lần hai.

Nhưng ngay sau đó, màn hình liền xuất hiện một người phụ nữ ăn mặc già dặn, bà chen đến bên cạnh Khương Sơ, dẫn cô đến chỗ Hường Diệc.

Sau đó, Hứa Đình Thâm nghe thấy một cô gái trong video hét lên: "A a a a a đó là người đại diện của Hường Diệc, vậy mà Hường Diệc lại bảo người đại diện đến đón Khương Sơ, rất ngọt nhaaa."

Sắc mặt Hứa Đình Thâm hết đen, trắng, rồi lại xanh, cuối cùng chuyển sang xanh lá.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Canh hai

Khương Sơ nhìn người đại diện của Hường Diệc đang đi về phía mình, cô mơ mơ màng màng bị bà kéo đi, bỗng bị một fan hâm mộ bên cạnh không cẩn thận va phải, cô khó chịu nhíu mày.

Cuối cùng, Khương Sơ và Hường Diệc cùng lên một chiếc xe.

Thật ra Hường Diệc đã hợp tác với cô không chỉ một lần, bộ phim đầu tiên kể từ khi anh ta ra mắt, hai người đóng vai một cặp đôi, nhưng nếu nói quen biết thì cũng không đúng. Cho nên, Khương Sơ cũng không hiểu vì sao hôm nay Hường Diệc lại phá lệ thân thiết như vậy, còn cố tình bảo người đại diện đến đón cô.

Lúc này, fan couple đã kích động tận trời.

"Ôi trời ơi các chị em ơi, những ai không có mặt ở sân bay quả thực đã bỏ lỡ khoảnh khắc ngàn vàng rồi! Hường Diệc dẫn theo vệ sĩ nên đã sớm ra khỏi sân bay. Khương Sơ mơ mơ màng màng phía sau, có lẽ là không biết mình đã hot nên chỉ dẫn theo hai trợ lý, Hường Diệc liền bảo người đại diện ra đón Khương Sơ, Hường Diệc còn đợi cô ấy ở bên ngoài sân bay, vẻ mặt rất cung chiêu đấy! Tôi lợi hại quá, đôi này ngọt ghê cơ..."

Một đồng fan couple bên dưới gào khóc thảm thiết, âm ỉ rằng đây là thứ tình yêu ngọt ngào gì!

Hường Diệc bước lên phía trước, cầm ống tay áo màu hồng nhạt của cô, vẻ mặt lo lắng hỏi: "Sao bây giờ mới đến?"

Khương Sơ: "... Chúng ta... thân thiết đến vậy sao?"

Khương Sơ đang mơ mơ màng màng lại bị kéo đi.

Xung quanh lại bắt đầu kêu gào, mọi người đều nhao nhao lên như marmot. Sau đó, trên Weibo lập tức có fangirl "Sơ Nhất" [1] tin tưởng chuyện tình yêu giả dối này, lập tức hò la ăn tết.

[1] Sơ Nhất (chữ yī): đồng âm với Sơ Diệc (chữ yì)

Dọc đường đi, Hường Diệc vẫn luôn săn sóc cho cô, khiến Khương Sơ có một loại ảo giác rằng mình có quan hệ rất tốt với anh ta.

*

Sau khi Trần Niệm Niệm về đến khách sạn liền kiên định thể hiện quan điểm của mình: "Chị thà để em bị Hứa Đình Thâm bán đi còn hơn là xào couple với Hường Diệc."

Khương Sơ: "... Quả nhiên không so sánh thì sẽ không tổn thương.

"Không biết tên Hường Diệc này flop đến mức nào nữa, lần trước phỏng vấn cậu ta thậm chí còn nói mình từng xem video ship đôi của mình và Hứa Đình Thâm trên Bilibili, xào couple đến mức ngay cả nghệ sĩ nam cũng không tha, rõ ràng là ý việc mình flop nên mới quang minh chính đại lợi dụng người khác, hơn nữa còn hơi một tí là lại thích lên lút bán thăm [2], nào là không có ai thích mình, không có fan nào đối xử thật tình với mình này nọ."

[2] Bán thăm: lợi dụng tình cảnh đáng thương của mình để tranh thủ nhận sự đồng cảm của người khác.

Vốn dĩ Khương Sơ không thèm để ý, khi nghe thấy ba chữ Hứa Đình Thâm thì gật nhẹ đầu: "Em sẽ giữ chừng mực, nhưng lúc quảng bá bộ phim thì vẫn phải giao lưu."

Lần trước, Trần Niệm Niệm nói cô đã hot mà cô không tin, không ngờ năm ngoái vừa đóng máy, năm nay quảng bá phim thành công mà đã thu được một đồng fan, mặc dù cô không muốn, nhưng vẫn phải giao lưu với Hường Diệc trong gameshow.

"Kỹ năng diễn xuất của Hường Diệc không tệ, chỉ là rất thích gây chuyện." Trần Niệm Niệm lắc đầu: "Về điểm này thì chị khá khâm phục Hứa Đình Thâm, từ trước đến nay cậu ta đều làm tốt công việc của mình."

Chắc, đúng là fan chân chính của Hứa Đình Thâm

Khương Sơ cảm khái xong, liền thấy trên điện thoại xuất hiện một tin nhắn.

"Chị dâu, lúc về nhớ dỗ người đàn ông của chị đấy." Trì Tinh bí mật báo tin cho cô: "Anh ấy nhìn thấy video của chị và Hường Diệc rồi."

Cái gì mà người đàn ông của tôi cơ chứ...

Khương Sơ hơi ho khan, cầm cốc nước thủy tinh bên cạnh lên uống, nhiệt độ trên mặt lúc này mới giảm xuống.

Trần Niệm Niệm tinh mắt, lớn tiếng nói: "Về mặt này của em, có phải là lại bị Hứa Đình Thâm đùa giỡn rồi không?"

Khương Sơ suýt phun hết nước ra ngoài.

*

Bên kia, Trì Tinh thấy Hứa Đình Thâm cau mày, không nhịn được cười hả hê, lời đến bên miệng lại trở thành đồng cảm giả tạo: "Thương anh ghê, chắc là fan couple của Hường Diệc và Khương Sơ đã khiến anh khó chịu lắm rồi."

Hứa Đình Thâm lơ đãng nhìn anh ta, trong mắt còn mang vẻ trêu chọc: "Fan couple của chú và Khương Sơ... cũng không ít đâu."

Trì Tinh: "..."

Trì Tinh vô tình tự chuốc lấy họa, tính nói đạo lý với Hứa Đình Thâm: "Fan couple cũng không phải fan, bọn họ làm gì thì cũng đâu liên quan đến em?"

Thấy Hứa Đình Thâm không nói gì, Trì Tinh lại dè dặt thăm dò: "Anh có thể bảo Nghiêm Hi trở về được không vậy."

Hứa Đình Thâm nhún mày: "Nghiêm Hi không phải em gái ruột của anh, con bé làm gì thì cũng đâu liên quan đến anh?"

Trì Tinh: "... Xem như anh lợi hại."

Hứa Đình Thâm lướt Weibo, thấy một đoàn fan hâm mộ của Khương Sơ đang khen cô. Khương Sơ trời sinh đã có một khuôn mặt kiểu mới tình đầu, khi cười lộ lên thì đẹp động lòng người, vừa hay trong bộ phim quảng bá đang hot, vai diễn mà cô đóng lại là một nàng tiên cá mới đến tuổi biết yêu, rất hợp với hình tượng của cô, ngay cả fangirl nhìn còn động lòng huống chi là fanboy.

Hứa Đình Thâm thấy có fanboy gọi Khương Sơ là mới tình đầu, liền dùng tài khoản clone trả lời: "Tôi mới là mới tình đầu của Khương Sơ."

Dân mạng tưởng anh chỉ là một trong những fan hâm mộ đông đảo của Khương Sơ, liền trực tiếp cười nhạo:

"Biết nằm mơ là tốt."

"Tùng giấc mơ bay qua cửa sổ."

"Ăn rằm ý, tôi mới là mới tình đầu của Khương Sơ."

"Tôi mới đúng, tôi vừa thức dậy trên giường của Khương Sơ nè."

"Giường của Khương Sơ lớn không, có thể chứa hết mấy trăm vạn fan không?"

Hứa Đình Thâm: "..."

Anh muốn tìm xem có fan couple của mình và Khương Sơ hay không, kết quả là tìm được nội dung như này:

"Ngôi hóng đường của Khương Sơ và Hứa Đình Thâm mà khó quá, có lẽ quan hệ của hai người đó thật sự không tốt rồi, fan couple chúng tôi thực sự không chịu đựng nổi, có lẽ nên chuyển sang đu couple Khương Sơ và Hường Diệc thôi, các chị em, hẹn gặp lại."

Có bình luận viết: "Không thì thăm đu couple Trì Tinh và Khương Sơ đi, Khương Sơ và Hường Diệc chỉ là hợp tác trong công việc thôi, nhưng Trì Tinh và Khương Sơ lại là bạn bè thật đấy."

"Khương Sơ và Hường Diệc đã hợp tác từ nhiều năm trước rồi, couple "đầu tiên" vẫn có hy vọng nhất."

Hứa Đình Thâm: "..."

*

Khương Sơ gửi tin nhắn cho anh: "Anh có giận không?"

Mãi cho đến tối, Khương Sơ cũng không nhận được tin nhắn trả lời của Hứa Đình Thâm, vì phải đi diễn tập, nên Khương Sơ không quan tâm Hứa Đình Thâm nữa. Từ đài truyền hình đi ra, bên ngoài có một vài fan hâm mộ đang đứng chờ, Khương Sơ nhắc nhở mọi người lúc trở về nhớ chú ý an toàn, sau đó lên xe cùng Hường Diệc.

"Anh biết một quán có tôm hùm rất ngon, chúng ta cùng đến nhé."

Khương Sơ còn chưa trả lời, Trần Niệm Niệm bên cạnh đã căng thẳng nhìn cô, sợ cô không chịu nổi sức hấp dẫn của tôm hùm mà đồng ý.

"Tôi có hẹn với bạn rồi."

Hường Diệc thu mắt, cười khẽ, dùng giọng điệu trêu đùa nói: "Chắc không phải là vì không muốn đi ăn với anh nên mới lấy cớ này chứ."

Khương Sơ nhìn sang hướng khác, cười ngượng ngùng: "Chính là Đàm Diễm tham gia chương trình với chúng ta ngày hôm nay, tôi không lừa anh."

Hường Diệc lúc này mới chịu từ bỏ.

*

Khương Sơ xuống xe, hẹn gặp Đàm Diễm tại một quán lẩu, dẫn theo cả mấy người trợ lý đi cùng. Đàm Diễm hỏi cô: "Cậu nói với cậu ấy rồi à? Cởi bỏ hiểu lầm rồi sao?"

Khương Sơ giật mình, một lúc sau mới hiểu Đàm Diễm đang nói gì: "Làm hòa rồi, nhưng mình vẫn không dám nói với anh ấy."

Cô không dám nói rằng, bởi vì mình đã từng không tin anh, bởi vì muốn bảo vệ lòng tự trọng của bản thân quá mức, nên mới coi những lời tổn thương như một nhát dao mà cố chấp đâm trên người anh.

"Có gì mà không dám chứ, cậu ấy cũng đã chọn cậu rồi còn gì."

Bàn tay cầm đũa của Khương Sơ khựng lại.

Với điều kiện tiên quyết là không biết tâm chân tình của mình có bị chà đạp hay không, hay phải đánh đổi toàn bộ giống như lúc trước. Nếu cô là Hứa Đình Thâm, e rằng sẽ hận đối phương suốt đời, dù thế nào cũng không thể làm ra chuyện như thô lộ tình cảm của mình lần nữa được.

Về mặt Trần Niệm Niệm mê man, không hiểu các cô đang nói gì: "Chọn gì? Khương Sơ, em lại làm gì rồi hả?"

Khương Sơ nhìn đáng vẻ muốn biết mà không có cách nào để biết của cô nàng, khóe môi cong lên, không để ý đến cô nàng: "Đàm Diễm, miếng thịt này chín rồi."

Trần Niệm Niệm tức giận.

*

Cơm nước xong xuôi, Khương Sơ gọi điện thoại cho Hứa Đình Thâm, nhưng đầu dây bên kia vẫn luôn không nghe máy, cô thấy hơi ừ ừ.

Không phải thật sự giận rồi chứ, nhưng Khương Sơ lại cảm thấy, có lẽ cũng không đến mức đấy, lúc đó, cô và Hường Diệc chẳng có chuyện gì cả.

Khương Sơ lại gọi điện thoại cho Trì Tĩnh, đầu kia nhận máy: "À lô."

"Anh biết Hứa Đình Thâm ở đâu không?"

Trì Tĩnh đang bận chơi game, hoàn toàn không để ý đến nội dung cuộc gọi, thuận miệng nói: "Chắc anh ấy đi liên hoan rồi."

Khương Sơ còn muốn hỏi thêm, Trì Tĩnh hơi sốt ruột: "Chị đâu, em đang chơi game, có gì nói sau nha."

Cô mở điện thoại, nhìn tin nhắn mà mình đã gửi cho anh lúc 7 giờ, nhưng đối phương vẫn chưa trả lời. Khương Sơ hơi mất mát, cho dù liên hoan cũng sẽ không bận đến mức không trả lời được một tin đó chứ.

Cô ném điện thoại sang một bên, vùi đầu vào chăn phụng phịu.

Điện thoại bỗng kêu "tinh" một tiếng, Khương Sơ cầm lên xem.

"Em đoán xem anh đang ở đâu?"

Đoán gì mà đoán? Khương Sơ vô cùng tủi thân, anh đi liên hoan không thèm trả lời tin nhắn của cô mà còn bắt cô đoán xem anh đang ở đâu.

"Không biết."

Tiếng chuông cửa bên ngoài đột nhiên vang lên, Khương Sơ đứng dậy, đi ra mở cửa, một người đàn ông ăn mặc vô cùng kín đáo, đeo khẩu trang đen, đội mũ đen, mặc áo ni đen đang đứng bên ngoài, ai không biết còn tưởng anh là gián điệp.

Khương Sơ mở to mắt: "Hứa... Hứa Đình Thâm?"

Hứa Đình Thâm bước vào phòng, đóng cửa lại giúp cô: "Ngạc nhiên không?"

Lông mi cô khẽ run lên, cảm giác mát mát vừa rồi đã bị quét sạch, tảng đá đè nặng trong ngực dường như đã biến mất, dòng nước mát lạnh chậm rãi chảy qua, lan rộng khắp lục phủ ngũ tạng.

Khương Sơ đưa bàn tay trắng nõn lên tháo khẩu trang và mũ của anh, vừa định rút tay về lại bị Hứa Đình Thâm nắm lấy, đôi môi mềm mại phủ lên các ngón tay trắng ngần của cô.

Khương Sơ cảm thấy hơi nóng, nhiệt độ lan dần lên cả gương mặt, khóe miệng cô cất giấu ý cười: "Sao anh lại ở đây?"

Vốn dĩ anh định giải thích rằng, đúng lúc anh cũng đang có một hoạt động ở Tỉnh Thành, liền bay đến đây sớm hơn để gặp cô. Nhưng lúc nhìn thấy Khương Sơ, trong đầu dù có nhiều câu nói hơn nữa cũng không chứa nổi.

Hứa Đình Thâm hạ mắt nhìn cô: "Anh nghe thấy tiếng lòng em vẫn luôn nói nhớ anh, nên liền tới đây."

Khương Sơ giương mắt lườm anh, sao người này lại không biết xấu hổ như vậy.

Hứa Đình Thâm thích nhất là lúc ngắm vẻ mặt này của cô, giống như chỉ một giây sau sẽ lập tức nhe răng nanh ra, Khương Sơ thấy anh càng đắc ý hơn, liền xoay người định đi, Hứa Đình Thâm đột nhiên kéo tay cô lại.

"Làm gì vậy?"

Hứa Đình Thâm quan sát cô, nâng cánh tay của cô lên liếc nhìn, giọng nói dịu dàng: "Sân bay nhiều người như vậy, có bị thương không?"

Cô tưởng rằng Hứa Đình Thâm sẽ hỏi cô chuyện của Hường Diệc, nhưng anh vượt ngàn dặm xa xôi tới đây, vấn đề quan tâm trước tiên lại là "Có bị thương không".

Sợi dây nào đó trong lòng Khương Sơ đột nhiên rung lên, cô cúi đầu nhìn đôi dép lê màu hồng của mình, đã bị thương còn gắt gao nắm chặt mũ và khẩu trang của anh, nhỏ giọng nói: "Không."

Bên tai lại đổ lên.

Hứa Đình Thâm cười khẽ một tiếng, quyết định không trêu chọc cô gái của anh nữa, một tay anh để vào trong túi quần jean, liếc nhìn xung quanh: "Giường của em đâu?"

Khương Sơ đột nhiên bị hỏi vấn đề này, không hiểu nói: "Giường?"

"Đúng."

Cô chớp chớp mắt, vẻ mặt đầy hoang mang nhưng vẫn mở cửa phòng ngủ.

Hứa Đình Thâm đi vào, trực tiếp ngồi lên chiếc giường lớn màu trắng, sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Đến đây."

Khương Sơ nuốt nước bọt, đây là hướng đi gì vậy? Bọn họ vừa mới làm hòa... không cần phát triển nhanh vậy chứ?

Một tay Hứa Đình Thâm chống cằm, đôi mắt dài hẹp nhìn cô: "Nghe nói giường của em có thể chứa được mấy trăm vạn fan?"

Khương Sơ: "???"

"Tiểu Khương Sơ, anh có thể trở thành một trong mấy trăm vạn kia không?"

- - - - -

Trời ơi cái chương này nhiều ngôn ngữ mạng ghê (ㄟ____ㄟ)

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tiểu ngây thơ

Đôi chân dài của người đàn ông hơi dịch chuyển, vết rách trên quần lộ ra một mảng da trắng ngần, hai tay tùy tiện đặt trên đầu gối, ánh mắt lười biếng rơi trên người cô.

Cho dù như vậy cũng khiến người khác khó có thể kháng cự được mị lực của anh.

Nhiệt độ trên mặt Khương Sơ vẫn chưa giảm, cô biết rõ trọng điểm của Hứa Đình Thâm chính là nửa câu sau, nhưng vẫn không chịu phối hợp diễn với anh: "Giường của em sao có thể chứa nổi nhiều người như vậy?"

Hứa Đình Thâm đưa tay ra hiệu cho cô tới gần: "Bọn họ nói ngày nào cũng thức dậy trên giường em."

Khương Sơ bước đến, bàn tay phải bị anh nắm, cô không dám tin nói: "Bọn họ nằm mơ à?!"

Hứa Đình Thâm cười xùy một tiếng, ngược đôi mắt đầy ý cười nhìn cô: "Anh cũng muốn nằm mơ."

Khương Sơ rút tay về, phồng má, cúi đầu nghịch khẩu trang của anh, ngực phập phồng lên xuống, im lặng một lúc mới nói: "Em là người đứng đắn."

Hứa Đình Thâm bị cô chọc cười: "Nhưng anh không phải người đứng đắn."

Cô còn chưa kịp nói gì, một bàn tay hữu lực liền kéo cô ngồi trên đùi người đàn ông, Khương Sơ theo bản năng muốn thoát khỏi, lại bị Hứa Đình Thâm dùng sức giữ lại, cô ngược khuôn mặt hồng hồng lên, tức giận hỏi: "Có phải anh muốn làm vậy từ rất lâu rồi phải không?"

Lần trước cũng mượn danh nghĩa đóng phim để chiếm tiện nghi của cô, lại còn ra vẻ đứng đắn.

"Bị em phát hiện rồi." Hứa Đình Thâm nắm cằm của cô, giọng nói khàn khàn mang theo hơi nóng: "Idol, có muốn ngủ với em không?"

Nếu không phải đang bị anh bao vây, thì Khương Sơ đã xử đẹp Hứa Đình Thâm rồi, cô cảm thấy toàn thân nóng lên, nhất là chân của anh: "Anh thả em xuống."

"Không thả." Rõ ràng Hứa Đình Thâm vẫn canh cánh chuyện kia trong lòng: "Anh có phải mối tình đầu của em không?"

Khương Sơ không hiểu sao đang yên đang lành mà anh lại hỏi vấn đề này, cô quay mặt đi chỗ khác: "Không... Không phải."

Giọng nói của người đàn ông cất giấu vẻ đắc ý: "Hồi cấp ba em không yêu sớm, lên năm nhất cũng không hẹn hò với người khác, anh không phải mối tình đầu của em thì là ai?"

Cô hơi kinh ngạc: "Sao anh biết?"

Hồi năm nhất đại học, Khương Sơ vẫn luôn được người khác theo đuổi, vì thật sự không chịu nổi quá rối nên dứt khoát tuyên bố với mọi người rằng mình đã có bạn trai lâu năm, chỉ là không học cùng trường. Chuyện này ngoại trừ Đàm Diễm và bạn cùng phòng ra thì không ai biết.

Cô chớp chớp mắt, ngay cả việc phủ nhận cũng đã quên mất.

Hứa Đình Thâm lại không nhịn được cười, đồ ngốc này ngay cả nói dối cũng không biết.

"Không phải anh... từ cấp ba đã bắt đầu thăm men em rồi đấy chứ?" Khương Sơ thử dò hỏi.

Mặc dù Nghiêm Hi đã nói với cô, nhưng đến bây giờ Khương Sơ vẫn không thể tin được, sao Hứa Đình Thâm hào quang vạn trường lại có thể thích thăm một người được chứ?

"Không phải là em thăm men anh à?" Hứa Đình Thâm hạ mắt nhìn cô, ngạo mạn nói: "Bức thư tình lần trước kia, em quên rồi à?"

Cô nhú mày: "Lần trước gì cơ?"

"Ổ cửa khách sạn suýt bị di nhân viên quét dọn ném đi đấy."

Khương Sơ thử nhớ lại, sau đó mở to mắt, không thể nhịn được mà nở nụ cười: "Cái đó thật sự không phải do em viết, không phải anh cho rằng hồi học cấp ba em đã thích anh đó chứ?"

Hồi cô học cấp ba là kiểu người thích sống một mình trong vòng tròn nhỏ hẹp, rất ít khi nói chuyện với các bạn nam.

Hứa Đình Thâm hí mắt: "Có phải em đùa anh không?"

Khương Sơ khoát tay, dở khóc dở cười nói: "Thật sự không mà, chuyện kia thật sự không liên quan đến em."

Thấy vẻ mặt của cô vô cùng thành thật, Hứa Đình Thâm không nhịn được cười khẽ một tiếng, sau đó lại quay mặt đi chỗ khác tiếp tục cười, tựa như bị

mở công tắc nào đó trên người.

Khương Sơ kinh hãi nhìn anh, chuyện lúc đó mình không thích anh đã gây kích thích lớn đối với anh vậy sao?

Cô đang nghĩ xem có nên nói chút gì đó để an ủi tâm hồn mỏng manh yếu đuối của Hứa Đình Thâm hay không, người đàn ông đột nhiên nhìn cô bằng đôi mắt đầy cảm xúc: "Trái lại, anh còn phải cảm ơn cái người đùa ác kia mới đúng."

"Hả?"

Nếu không tưởng lầm tờ giấy kia là do Khương Sơ viết, Hứa Đình Thâm cũng sẽ không hạ quyết tâm tìm cô, tờ giấy kia giống như ngòi thuốc nổ, khơi dậy toàn bộ chấp niệm và tương tư trong anh.

Anh không giải thích, chỉ cúi đầu: "Chúng ta như vậy, đã tính là làm hòa chưa?"

Làm hòa mà Hứa Đình Thâm nói, Khương Sơ dĩ nhiên biết là chuyện gì.

Niềm vui trên mặt cô chậm rãi tan ra, thái độ rất khác thường, cô duỗi tay nắm chặt áo anh: "Hứa Đình Thâm... Em muốn nói với anh về chuyện chia tay năm đó."

Biểu cảm của Hứa Đình Thâm vỡ vụn trong một giây, Khương Sơ cũng thấy anh đã khôi phục trạng thái bình thường, anh buông bàn tay đang đặt trên lưng cô ra, giọng điệu thờ ơ, dường như không để ý chút nào: "Chuyện đã qua còn nhắc lại làm gì?"

Chuyện trước đây cũng không phải một viên đá thả xuống biển lớn, cứ như vậy mà bị từng đợt sóng nhấn chìm rồi biến mất không thấy tung tích, ngược lại, nó như một vách ngăn giữa hai người, không cách nào biến mất, Hứa Đình Thâm cho rằng, chỉ cần không chạm vào nó, sẽ có thể khiến nó không tồn tại.

Thế nhưng, một tấm gương đã vỡ nát khi ghép lại, cũng không thể hoàn chỉnh như ban đầu.

"Hứa Đình Thâm... Thật ra..."

"Em thích anh không?"

Vấn đề giống như vậy, anh cũng đã từng hỏi. Khương Sơ không khỏi ngơ ngác, chớp chớp mắt: "Thích."

"Em do dự."

"Em..."

Khương Sơ đang nghĩ xem phải giải thích thế nào mới không tổn thương trái tim Hứa Đình Thâm, không ngờ đối phương vốn dĩ không hề đau lòng, còn quang minh chính đại chiếm tiện nghi của cô, anh cúi đầu, khẽ hôn lên khóe môi cô, rất ngọt.

"Phật em."

Cái gì mà mối tình đầu của mấy trăm vạn fan, cô chỉ là tình đầu của một mình anh thôi, Hứa đại ngây thơ thâm nghĩ.

Khương Sơ bị anh đến nỗi tim đập thình thịch, nhưng vẫn giữ lại một tia lý trí cuối cùng, đứng dậy khỏi người anh.

Điện thoại của Hứa Đình Thâm bỗng sáng lên, anh liếc nhìn: "Anh có việc, đi trước đây."

"A, hẹn gặp lại."

Vốn dĩ Hứa Đình Thâm đứng lên chuẩn bị đi ra cửa, bỗng quay đầu nhìn cô, hai tay đặt bên hông: "Sao anh lại cảm thấy em có vẻ như rất vui mừng nhỉ?"

Đôi mắt Khương Sơ mở to, cô đang định phủ nhận, lại sợ Hứa Đình Thâm thật sự ỷ lại điều này nên không đi, loại chuyện vô lại như thế này, cô tin Hứa Đình Thâm chắc chắn sẽ làm.

Cô xoa xoa cổ, bắt đầu nói sang chuyện khác: "Một quá đi."

Hứa Đình Thâm quả nhiên đau lòng: "Lần sau nhớ dẫn theo vệ sĩ đấy, ngộ nhờ bị sasaeng fan làm bị thương thì sao?"

"Vâng." Khương Sơ nhanh trí gạt đầu: "Em nhớ rồi."

*

Lúc Hứa Đình Thâm ra khỏi phòng, liền bị phóng viên bát quái Vương Hi chụp được, anh ta nhớ rõ Khương Sơ ở trong phòng khách sạn này, dù không chụp được cảnh hai người ra vào cùng nhau, nhưng vẫn có thể tung tin đồn nhằm để tạo tiêu đề.

Hon nữa, đã khuya rồi mà Hứa Đình Thâm vẫn còn ra vào khách sạn, nhưng không ở lại trong phòng, vừa nhìn đã biết là hẹn hò với người yêu, dù thế

nào cũng đều đáng xem.

Nhưng Vương Hi tất nhiên sẽ không lập tức đăng ảnh chụp lên mạng, anh ta vốn định tung tin đồn thực hư về câu chuyện tình giữa Hứa Đình Thâm và Khương Sơ, đúng lúc hai người đều ở Tỉnh Thành, có phần hơi trùng hợp. Hơn nữa, lịch trình của Hứa Đình Thâm rất thất thường, ngay cả fan hâm mộ cũng không mấy ai biết.

Sau khi lên hotsearch mà không đưa ra chứng cứ xác thực thì rất nhiều người sẽ không tin, nhưng cũng có người tỏ ý rằng scandal của nghệ sĩ có đến tám chín phần đều là thật.

Vương Hi thấy tin tức này khá hot, lập tức liên hệ với studio của Hứa Đình Thâm, hi vọng đối phương có thể dùng tiền mua lại những bức ảnh này, tránh tổn thất danh dự cho Hứa Đình Thâm.

Vương Hi đã làm những chuyện như này từ rất lâu rồi, cơ bản nghệ sĩ đều sẽ ngoan ngoãn mua lại scandal của mình, chứ đừng nói đến những nghệ sĩ siêu hot lại không thích tạo scandal với người khác như Hứa Đình Thâm, vậy nên anh ta mới nắm chắc thắng lợi trong tay.

Nhưng Vương Hi lại không ngờ Hứa Đình Thâm cũng tham gia quản lý studio, lúc anh kiểm tra hòm thư bỗng thấy một phóng viên bắt quai gửi tin cho mình, liền cười khê một tiếng.

Lúc này, anh đã ghi hình cho chương trình xong, vừa trở về đoàn phim, Trì Tinh bên cạnh thấy anh cười như vậy, liền nói: "Anh lại có ý định xấu gì thế?"

Khiến cho toàn thân Trì Tinh đều nổi da gà thì chắc chắn sắp có người gặp phải xui xẻo rồi.

"Không." Hứa Đình Thâm khinh mạn dựa người trên ghế sofa, không biết nghĩ đến điều gì mà ý cười trên khóe miệng càng đậm, anh đặt kịch bản trong tay xuống, ngón tay thon dài đặt trên bàn phím, nhẹ nhàng gõ ra hai chữ: "Tùy anh."

Nhận được câu trả lời ngắn gọn tùy tiện như vậy, Vương Hi quả thực không dám tin, giọng điệu như thế này chắc chỉ có nghệ sĩ tuyến mười tám mới có, anh ta không chịu từ bỏ, hỏi lại lần nữa: "Cậu thật sự chắc chắn sao? Nếu đăng lên mạng sẽ ảnh hưởng không tốt đến Hứa Đình Thâm, hơn nữa, tôi ra giá cũng không cao."

"Bây giờ anh đăng luôn đi."

Lúc này, Vương Hi quả thật bó tay rồi.

*

Ngày hôm sau, lúc Liên Thắng kiểm tra hòm thư, tức giận đến nổi suýt phát bệnh tim, anh ta chỉ vào máy tính: "Cậu ta có ý gì? Em cảm thấy anh có thể dẫn dắt được nghệ sĩ như này nữa không?"

Lâm Kỳ liếc nhìn, an ủi Liên Thắng: "Chắc là Hứa Đình Thâm cảm thấy mấy bức hình này không quan trọng thời, chẳng phải chỉ chụp cảnh anh ấy ra vào khách sạn thôi sao? Dù có đăng lên mạng cũng không gây chấn động gì cả."

Con tức của Liên Thắng lúc này mới tiêu tan, nhớ đến đáng về không thêm bác bỏ tin đồn mọi ngày của Hứa Đình Thâm, liền cảm thấy đây chính là tác phong của anh, Liên Thắng nghĩ một lúc, vẫn quyết định liên hệ với Vương Hi để mua ảnh chụp.

Liên Thắng chờ Hứa Đình Thâm tan làm liền gọi điện cho anh: "Mấy bức ảnh kia là như thế nào?"

"Bức ảnh á..." Hứa Đình Thâm dường như mất rất nhiều thời gian mới nhớ ra chuyện này, anh để chế độ hands-free rồi đặt điện thoại trên bàn, tiện tay cầm một quyển tạp chí lật qua lật lại: "Em còn rất thích tên phóng viên kia đấy, vậy mà anh ta lại hiểu ý em như vậy, anh ta đã muốn giúp em, em đương nhiên không có lý do từ chối rồi."

Nếu vậy, mấy couple không chính đáng kia có thể đẹp sang một bên rồi, hơn nữa còn có thể nói cho bọn họ biết rốt cuộc Khương Sơ là ai.

Liên Thắng: "..."

Lâm Kỳ: "..."

Sau ba giây im lặng, Liên Thắng như phát điên lên mà đập phá đồ đạc, phá cái gì thì không biết, nhưng tóm lại là không phải thứ gì đáng tiền. Hứa Đình Thâm không hề để ý, thậm chí còn cầm cốc thủy tinh đưa lên môi, uống một ngụm.

"Hứa Đình Thâm!"

"Anh Thắng, anh Thắng, anh đừng nóng giận, đừng nóng giận..."

Sau đó lại là một trận rối loạn, Hứa Đình Thâm đã sớm thành thói quen, anh liền cúp máy.

Nhưng cảnh tượng Hứa Đình Thâm mong chờ cũng không xuất hiện, quần chúng ăn dưa đang chờ scandal tiếp đến của Hứa Đình Thâm, hoặc Hứa Đình Thâm đứng ra bác bỏ tin đồn, nhưng không ngờ lại có một scandal khác bị tung ra.

"Thực hư chuyện tình cảm giữa Khương Sơ và Hường Diệc."

Trên ảnh chụp cảnh hai người lần lượt cùng vào một quán ăn, sau đó lại vào cùng một khách sạn, nếu nói bên trên đều là trùng hợp, bên dưới còn có ảnh hai người mặc đồ đôi đi trên đường.

Fan couple nào đó trước đây từng ship Hứa Đình Thâm với Khương Sơ đăng Weibo: "Lần trước tôi nói nếu hai người kia không phải là thật, tôi sẽ lập flag cho tất cả mọi người đã bình luận bài viết đó, bây giờ tôi đang nghĩ xem rốt cuộc nên bắt đầu từ đâu, bỏ sào riêng hay ăn cọt đây nhỉ."

Một loạt ha ha bên dưới.

Thấy dân mạng chẳng những không cảm thấy anh và Khương Sơ là một đôi giống như anh tưởng tượng, ngược lại còn ship couple không chính đáng, Hứa Đình Thâm không cười nổi.

Anh gửi tin nhắn cho Lâm Kỳ: "Cô có phương thức liên lạc của Hường Diệc không?"

Trực giác của Lâm Kỳ mách bảo rằng Hứa Đình Thâm lại định gây chuyện, cô nàng vô cùng cẩn thận: "Anh định làm gì?"

"Bảo hấn ta tránh xa người phụ nữ của anh ra một chút."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tiểu ngạo mạn

Lâm Kỳ thật sự hít thở xong thông, cô nàng cảm thấy, nếu mình còn tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ bị bệnh tim giống Liên Thắng mất.

"Hai người ở bên nhau sao?!"

Hứa Đình Thâm suy nghĩ cẩn thận, hình như vẫn chưa xác định danh phận: "Chuyện sớm muộn thôi."

Lâm Kỳ hít sâu một hơi: "Ông chủ."

Hứa Đình Thâm thấy cô nàng nghiêm túc gọi mình là "ông chủ", mà không phải "tên súc sinh", "đồ lưu manh" "tên đàn", bỗng cảm thấy thú vị.

"Cô thiếu tiền sao?"

Lâm Kỳ không ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy của Hứa Đình Thâm, đang hơi hơi cảm động thì đối phương lại gửi tin nhắn đến: "Mấy hôm nay vẫn trốn nợ suốt, cáo từ."

"Hứa! Đình! Thâm!"

Nhưng người nào đó đã chuẩn bị quay phim rồi.

*

Trên mạng, couple "Sơ Nhất" đã bị lăng xê lên tận trời rồi, Khương Sơ mở Weibo thì thấy fan hâm mộ của Hường Diệc vô duyên vô cớ mắng mình, cô chỉ nhún mày, không có để ý cho lắm, nhưng đối với chuyện lăng xê này, cô có hơi phản cảm.

Tốt xấu gì thì Khương Sơ cũng đã vào nghề được mấy năm, cũng hiểu đôi chút chiêu trò của giới giải trí. Những bức ảnh này có phải do Hường Diệc cố ý tung ra hay không? Cô lắc đầu, bất kể có phải hay không thì cô cũng đã dự định giữ khoảng cách với Hường Diệc.

*

Buổi chiều, có một nhãn hiệu mà Hứa Đình Thâm làm đại diện phát ngôn đến đoàn phim tặng bình giữ nhiệt, mỗi người đều được tặng một bình, nhưng chỉ mỗi Khương Sơ là không có.

Trời đang dần lạnh, ai cũng cần bình giữ nhiệt, mọi người nhận được quà đều rất vui vẻ.

Trì Tĩnh bĩu môi: "Hứa Đình Thâm, anh tặng cái quái gì đây? Không bằng cho em lì xì còn hơn."

Hứa Đình Thâm mất kiên nhẫn nhìn anh ta: "Không lấy thì trả lại đây."

"Không trả!"

Anh ta "xúy" một tiếng, trông rất ấu trĩ.

Lúc này, Nghiêm Hi đã trở về, Trì Tinh phải chịu áp lực đã lâu rồi cuộc cũng được giải thoát, anh ta cực kỳ hưng phấn định chơi game, còn nhất định phải lôi cả Khương Sơ và Hứa Đình Thâm chơi cùng.

Về mặt Khương Sơ tràn đầy oán giận nhìn về phía Hứa Đình Thâm, sao tất cả mọi người đều được tặng quà mà chỉ mỗi cô là không vậy?

Cô giật giạt tay áo Hứa Đình Thâm, do dự một lúc mới mặt dày mảy dạn nói: "Em cũng muốn bình giữ nhiệt."

Hứa Đình Thâm cong khóe môi, xấu xa nhìn cô: "Được, để xem biểu hiện của em đã."

Sao người khác đều được tặng không mà đến lượt cô thì phải biểu hiện tốt chứ?

Khương Sơ quay mặt đi chỗ khác, không để ý đến anh.

Ba người vào phòng Trì Tinh, Khương Sơ nói không muốn chơi, Trì Tinh khẳng khái lôi kéo cô: "Em yên tâm, anh đây sẽ bảo kê em."

Vừa dứt lời, Trì Tinh liền nhận được ánh mắt sắc bén của Hứa Đình Thâm, anh ta lập tức đổi giọng: "Không không không, là anh Thâm bảo kê chị."

Khương Sơ chun mũi, vừa khinh thường vừa tức giận liếc nhìn Hứa Đình Thâm, lập tức nói với Trì Tinh: "Hay là anh dẫn tôi chơi đi, tôi không muốn chơi với anh ấy."

Trì Tinh nhìn thoáng qua hai người, liếc mắt ra hiệu cho Hứa Đình Thâm.

Anh lại sao vậy, ngay cả đồ bà xã mà cũng không biết.

Chơi game của chú đi.

Trì Tinh phát livestream, màn hình chỉ quay một mình anh ta vì studio yêu cầu phải lộ diện, Trì Tinh nghĩ, lúc chơi game chỉ cần nói bừa vài câu là được rồi.

Khương Sơ chơi khá kém, vừa vào trận đã bị người ta giết. Cô bó tay nhìn giao diện màu xám, dựa lưng lên ghế xem Trì Tinh chơi.

Trì Tinh bị cô nhìn, thấp thòm không yên, thật sự là tôi không phải không dám cứu mà, rồi lại nhìn về phía Hứa Đình Thâm.

Vừa nãy Hứa Đình Thâm đang điều chỉnh trang bị nên không để ý đến tình huống bên này, chur kịp phản ứng thì Khương Sơ đã bị giết, Khương Sơ tưởng anh sẽ đau lòng một chút, kết quả là anh không nhận được mà cười phì một tiếng.

Khương Sơ: "..."

Ha ha, đồ đàn ông tôi.

Trận đầu tiên, chỉ có hai người tay to là Trì Tinh và Hứa Đình Thâm giành chiến thắng dễ dàng. Trận thứ hai, Hứa Đình Thâm cũng không nói chuyện, vừa vào trận đã dí sát rồi đập chết tên đã giết Khương Sơ, tên kia còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh cho chết khiếp rồi.

Hắn ta còn tưởng sau khi hồi sinh thì có thể tiếp tục chém giết địch, kết quả là Hứa Đình Thâm vẫn đứng chờ tại chỗ, tên kia vừa hồi sinh là lại bị anh đánh cho chết, lần nào cũng hoa cả mắt nhưng vẫn chưa kịp nhìn rõ xem đây là cục diện gì thì màn hình lại toàn màu xám.

"Đờ mờ, mày điên à?"

Hứa Đình Thâm chậm rãi gõ chữ trên kênh chat: "Mày có biết cái thằng lúc trước dám nói chuyện như vậy với tao hiện giờ thế nào rồi không?"

Trì Tinh phối hợp diễn với anh: "Hình như bị quăng xuống biển cho cá mập ăn thì phải."

Mùi trẻ trâu theo phong cách "bá đạo tổng tài" này khiến tên trai trắng phe bên kia phải trợn mắt: "Hai thằng thần kinh."

Nhưng game này vẫn còn trận thứ ba, tên kia tưởng Hứa Đình Thâm sẽ không nhằm vào mình nữa, kết quả là vừa mới đứng tại vị trí xuất phát, chưa kịp động đậy đã bị đối phương đánh cho một trận tơi bời.

"..." Móa nó chứ!

Kịch bản trận thứ ba vẫn giống như cũ, hơn nữa, Trì Tinh còn cố ý nương tay để trận đấu lâu kết thúc hơn, cuối cùng, tên kia đã sinh ra bóng ma tâm trầm trọng, không thể chịu được nữa, để lại một câu chửi tục rồi trực tiếp thoát trận.

Nếu thoát trận, người chơi sẽ bị phạt không nhẹ, thông thường, cho dù vào trận mà thua thì cũng sẽ không chủ động thoát, xem ra tên này thật sự rất xuy súp rồi.

Người qua đường A đáng thương, hoàn toàn không biết lí do khiến mình bị ngược đến đỏ mắt như vậy là bởi vô tình giết chết bạn gái của đại lão [1].

[1] Đại lão: ở đây ý chỉ những người chơi game giỏi, thường cân team

Hứa Đình Thâm đánh xong vẫn không quên khoe khoang trên kênh chat: "Chị gái nhỏ, lúc này vui chưa?"

Khương Sơ vốn dĩ đang giận dữ, khi thấy những lời này, tim liền run lên.

"Chị gái nhỏ?"

"Có hài lòng với phục vụ vừa nãy không?"

"Có cần phục vụ gì nữa không?"

"Từ thân cho đến tâm, cái gì cũng được, gọi là có mặt 24/24, cân nhắc thử đi?"

"Em đây đáng người đẹp, ăn cũng không tốn cơm, chị gái nhỏ có muốn bao nuôi em không?"

Rõ ràng chỉ là đoạn chat, nhưng người bên ngoài màn hình lại cảm giác như đuôi chó của người phía sau đang vẫy vẫy như sắp tạo ra gió lốc rồi.

Tri Tĩnh không nhìn thấy, nhưng Khương Sơ vẫn cảm thấy rất mất mặt, vành tai đỏ lên, gửi một chữ "A" vô cùng lạnh nhạt để ngăn cản anh tiếp tục nói linh tinh, nếu anh còn nói phục vụ làm âm giương gì đó nữa thì chắc cô thật sự không còn mặt mũi để gặp người mất.

Trong team còn có vài người khác, nghĩ đến thao tác nín thở vừa nãy của Hứa Đình Thâm thì không khỏi quý gỏi ôm chân đại lão, rồi lại yên lặng liếc nhìn Khương Sơ, đồng loạt quyết định cách xa cô một chút.

Tri Tĩnh thấy Hứa Đình Thâm dí tên kia đến mức hần ta phải thoát trận, không khỏi nhin cười, khu bình luận lại nhao nhao cả lên, hỏi anh ta rằng đã xảy ra chuyện gì, Tri Tĩnh vừa chuẩn bị vừa nói: "Ông xã của mọi người đang ngồi bên cạnh tôi."

Đầu lưỡi của Hứa Đình Thâm chống lên răng hàm, nghiêng đầu hỏi anh ta: "Chú cũng muốn thoát trận à?"

Ngay trước mặt Khương Sơ mà còn ngứa da?

Tri Tĩnh vừa xem náo nhiệt vừa đổ thêm dầu vào lửa, anh ta thấy vì có giọng nói của Hứa Đình Thâm nên càng ngày càng có nhiều người vào xem livestream, liền cười khê một tiếng, sau đó trả lời câu hỏi của fan trên khu bình luận: "Đúng, tôi chơi game với Khương Sơ."

"Hả, mọi người hỏi vì sao không nhắc đến Hứa Đình Thâm à."

"Anh ấy không phải người..."

Khương Sơ không nhịn được, cười phì một tiếng.

Tri Tĩnh còn chưa nói xong, màn hình đã xám đen, thế là, team địch liền thấy cảnh các đại lão phe bên kia đang tự giết nhau.

Tàn nhẫn đến nỗi ngay cả đồng đội cũng giết, không thể trâu vào, không thể trâu vào mà.

"Xem ra ngày tháng an lành của chú hơi nhiều rồi đấy..." Hứa Đình Thâm như cười như không: "Có muốn anh giúp chú nhớ lại những đắng cay ngọt bùi hay không?"

Khu bình luận lại đầy ha ha.

Tri Tĩnh biết chừng mực xua xua tay, anh ta lái sang chuyện khác: "Hai người có phải bạn học cấp ba không?"

"Đúng." Hứa Đình Thâm vì những lời này mà dễ dàng tha thứ cho Tri Tĩnh.

Lúc anh đang tưởng như vậy sẽ có thể đánh bại fan couple không chính đáng, Khương Sơ bên cạnh lại tỏ vẻ lạnh lùng: "Thế à? Chúng ta là bạn học cấp ba sao?"

Ngữ khí lại có vẻ không hề ngạc nhiên chút nào, Khương Sơ im lặng một chút, vô cùng nghi hoặc nói: "Sao em không biết chuyện này?"

Hứa Đình Thâm "..."

Mọi người trên khu bình luận cười đến phát điên rồi.

Đối với fan couple mà nói, trí mạng nhất không phải là chuyện hai người đối nghịch với nhau, bởi nếu vậy thì vẫn có thể ship couple tương ái tương sát này, nhưng hoàn toàn không quen biết mới thật sự trí mạng.

"Lần trước tham gia gameshow, Hứa Đình Thâm cũng dùng những lời như vậy để chọc Khương Sơ, gây ông đập lưng ông là đây chứ đâu?"

"Ha ha ha ha ha ha chẳng biết nữa."

"Vậy mà Khương Sơ lại không biết Hứa Đình Thâm là bạn học cấp ba sao? Đây là cố tình đùa hay thật sự không quen thế?"

"Couple Trì Dao couple Trì Dao couple Trì Dao, đảm bảo ngọt, không bị thiệt, không bị lừa!"

Sau đó, màn hình lại dày đặc fan couple không chính đáng, lần cột nhà thứ 101 của Hứa Đình Thâm đã thất bại trong tay bà xã tương lai.

*

Chơi game xong, Khương Sơ trở lại phòng mình, trên mặt bàn đặt một túi quà, cô vừa mở ra thì thấy bên trong là một bình giữ nhiệt, còn có một chiếc nhẫn đính kim cương.

"Đây là món quà không có cảm tình mà nhà tài trợ tặng."

Nét chữ thanh mảnh, khỏe khoắn khiến cô nhớ đến dáng người cao gầy của anh, Khương Sơ lật tờ giấy ghi chú lên, mặt sau còn viết: "Cũng muốn trở thành món quà dành tặng em QAQ".

Cô hoàn toàn không thể tin được đây là do Hứa Đình Thâm viết, các ngón tay nắm tờ giấy ghi chú nóng lên.

"Cái này để ở đây lúc nào thế?"

"Lúc chị trở về, trợ lý của Hứa Đình Thâm len lút đưa cho chị đấy." Trần Niệm Niệm liếc nhìn, lại nói: "Sao lại có cả nhẫn, có phải cậu ta định tán tỉnh em hay không?"

Khương Sơ ho kịch liệt.

"..." Không thể trả lại, may mà tiền trị bệnh cho Trần Niệm Niệm đã tích lũy được một phần rồi, Khương Sơ dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô nàng.

Toàn thân Trần Niệm Niệm đều nổi da gà, trước khi đi còn dặn cô: "Hai người đừng có giấu tôi yêu đương vụng trộm đấy, nhất là ngoài hành lang."

"Khụ khụ khụ..." Khương Sơ suýt té xỉu, yêu đương vụng trộm ngoài hành lang?

Nhưng có lẽ Trần Niệm Niệm thật sự có thể tiền tri ngược, cô nàng vừa đi thì Hứa Đình Thâm liền gửi tin nhắn cho Khương Sơ.

"Nhận được đồ chưa?"

"Rồi."

"Có phải nên biểu hiện tốt một chút hay không?"

Khương Sơ cắn môi, quả quyết cự tuyệt: "Không, đây là món quà không có cảm tình mà nhà tài trợ tặng, không mất tiền."

Hứa Đình Thâm trầm nghĩ, thực ra chiếc nhẫn là dùng tiền của anh để mua, nhưng anh vẫn không nói cho cô: "Em ra đây, anh vẫn còn một món đồ chưa đưa cho em."

"Đồ gì?"

"Em mà bỏ lỡ món đồ này thì sẽ hối hận cả đời."

Khương Sơ tin lời anh, ra khỏi phòng thì chỉ nhìn thấy Hứa Đình Thâm đang dựa lên tường, vài sợi tóc lộn xộn trên trán rủ xuống đuôi mắt, nhìn vô cùng tiêu người.

Khương Sơ hơi liếc mắt, vươn tay về phía anh: "Đồ đâu?"

Một giây sau, cô liền bị sa vào trong một lồng ngực ấm áp hữu lực, giọng nói dễ nghe vang lên bên tai cô; "Không phải đây sao?"

Lồng ngực rắn chắc mạnh mẽ của người đàn ông ôm lấy cô, gần như có thể cảm nhận được nhịp tim đập và nhiệt độ nóng bỏng trên người anh, hai tai cô đỏ lên, vậy mà lại bị anh chọc ghẹo rồi.

Không hiểu sao Khương Sơ lại nghĩ đến câu yêu đương vụng trộm mà Trần Niệm Niệm nói, bên tai đỏ lên như sắp nhỏ ra máu: "Chúng ta vào trong đi."

Lúc nào cũng ở ngoài hành lang như vậy cũng ảnh hưởng không quá tốt rồi.

Hứa Đình Thâm không hề lo lắng, cho dù mọi chuyện có bị vỡ lở thì cùng lắm là anh thừa nhận, huống chi những tên phóng viên bát quái kia cũng chỉ chụp ảnh để lừa tiền thôi, trước khi đăng ảnh lên mạng nhất định sẽ đến dọa anh.

Thấy dáng vẻ chống cự này của Khương Sơ, Hứa Đình Thâm lại không nhịn được đùa cô: "Ồ đây rất tốt mà."

Tốt cái rắm ý, nếu bị diễn viên nào đó bắt gặp, sao cô còn gặp người khác được nữa? Khương Sơ lườm anh: "Nếu bị chụp thì anh chịu trách nhiệm à?"

"Ừ, anh chịu trách nhiệm." Hứa Đình Thâm nghiêm túc nói: "Kiệu tám người khiêng rước em về nhà."

Lời thoại trong phim cứ như vậy bị anh lôi ra, ngay sau đó, chân của anh liền bị dẫm.

Khương Sơ nhăn mặt, vừa bắt đắc dĩ lại vừa sốt ruột đẩy anh ra, kéo dài giọng, nghe như đang làm nũng: "Vào đây~"

Tìm Hứa Đình Thâm tan chảy luôn rồi, suýt vì một câu nói nũng nịu của cô mà làm ra chuyện không phải người: "Được lợi gì?"

Khương Sơ nhất thời nôn nóng, đành phải ký kết hợp ước mất quyền lợi bất bình đẳng với anh: "Vào trước đã, sau đó tùy anh quyết định."

Hứa Đình Thâm cảm thấy vui mừng vì bản thân vẫn còn là người, bằng không, Khương Sơ mà không chút đề phòng với anh như vậy thì..

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Vậy mà

Khương Sơ thở dài một hơi, lườm anh.

"Sao? Mới qua cầu mà đã rút ván rồi à?" Hứa Đình Thâm nói giọng ngả ngớn, thờ ơ xoay chiếc nhẫn trên ngón tay giữa, hàng lông mi dày hơi cong lên.

Cô dựa người trên cửa, lý lẽ hùng hồn nói: "Đúng."

Hứa Đình Thâm cong khóe môi: "Em định nhốt anh trong này à?"

"Làm gì có." Khương Sơ không ngờ tâm tư của mình lại bị anh nhìn thấu, cô ngoảnh mặt đi, vừa định giải thích thì Hứa Đình Thâm đã đến gần, trước mắt cô tối sầm lại, có thể nghĩ được hương gỗ nhàn nhạt trên người anh.

Anh cảm thấy hơi thú vị, trong giọng nói xen lẫn một chút bắt đắc dĩ, cười nhạo cô: "Lá gan của em... sao lại lớn như vậy?"

Bốn chữ "dẫn sói vào nhà" này, Hứa Đình Thâm cảm thấy mình cần phải nghiêm túc phổ cập chút kiến thức cho cô gái trước mặt này mới được.

Nếu thỏ trắng nhỏ dẫn lão sói xám về nhà, thì nhất định sẽ bị ăn sạch.

Khương Sơ thấy anh cách mình ngày càng gần, hai tay vô thức che trước ngực, ra lệnh: "Anh lùi về sau đi."

Anh trông thấy phản ứng của cô, không khỏi dờ khóc dờ cười nói: "Khương Sơ?"

Gương mặt của cô vẫn đang nóng bừng, nghe thấy anh gọi tên mình, bèn nhỏ giọng đáp lại.

"Năm nay em 23 tuổi rồi?"

Khương Sơ không hiểu sao anh lại hỏi vấn đề này, rõ ràng là anh biết rõ mình nhỏ hơn anh một tuổi mà, dù nghĩ vậy nhưng cô vẫn gật đầu.

"Đã rưởng thành rồi." Ngón tay thon dài của Hứa Đình Thâm chạm vào những sợi tóc lộn xộn trên trán cô, rõ ràng đầu ngón tay của anh lạnh buốt, nhưng Khương Sơ lại cảm thấy chỗ trên trán bị anh chạm vào như đang râm ran nóng, một giây sau, cô đột nhiên run lên.

Cô đưa tay che cái trán bị đau, tức giận nhìn anh.

"Tiểu Khương Sơ, em cho rằng anh vẫn sẽ đối với em như trước kia sao?"

Cô không hiểu: "Trước kia gì?"

Hứa Đình Thâm thấy dáng vẻ đó của cô, có chút không đành lòng nói ra, nhưng dù sao thì tên tiểu súc sinh kia cũng đã trở thành lão súc sinh, sẽ không có khả năng còn làm người giống lúc trước, anh ghé sát bên tai cô, dùng giọng khàn khàn nói: "Trước kia cứ lo em còn nhỏ tuổi, nên rất nhiều chuyện đều không nữ làm."

Sợ cô gái mà anh đã vất vả lắm mới theo đuổi được lại bị dọa sợ, nên muốn tiến hành theo tuần tự.

Sao "rất nhiều chuyện" mà Hứa Đình Thâm nói, nghe thế nào cũng chẳng thấy giống chuyện tốt gì cả, trận này Khương Sơ đã phải chịu "sức công phá" của anh, rõ ràng suy nghĩ đã bị anh làm cho lệch lạc, nam nữ trưởng thành còn có thể làm chuyện gì khác cơ chứ?

Khuôn mặt Khương Sơ đỏ bừng, cô không biết tại sao Hứa Đình Thâm lại có thể không biết xấu hổ như vậy!

"Vậy mà anh... từ rất lâu trước đây đã muốn làm chuyện đó với em rồi, anh thật biến thái."

"..." Hứa Đình Thâm bị cô nói, bỗng hơi nghi hoặc: "Biến thái?"

Mặc dù nói Hứa Đình Thâm đùa giỡn lưu manh đã thành quen, nhưng quả thật vẫn chưa từng bị hình dung bằng từ ngữ này. Dù sao thì Hứa Đình Thâm cũng khá điềm đạm [1], ngoài bản tính hay lừa người ra thì nhìn qua hoàn toàn không hợp với hai chữ "biến thái" này.

[1] Khả điềm đạm: thường dùng để chỉ idol, có khi rất đáng yêu, dễ thương, cũng có khi rất bá đạo, khí chất; phong cách có thể luân phiên thay đổi trong vài giây.

Cổ họng anh phát ra tiếng cười nhẹ nhàng, giọng nói mang theo vài tia nghi hoặc: "Anh làm loại chuyện này với bạn gái mình thì rất biến thái sao?"

Vừa dứt lời, một bàn tay hữu lực liền đặt lên vòng eo mảnh mai của cô, hơi nóng phả lên cổ, Khương Sơ tựa hồ có thể cảm giác được hàm răng của người đàn ông giống như quỷ hút máu, chậm rãi kê lên mạch máu mỏng manh của cô, cô bị dọa sợ, liền né tránh anh, lắp bắp nói: "Em còn chưa phải bạn gái của anh đâu."

"Em không phải bạn gái của anh?" Hứa Đình Thâm hơi bức bối cười cười, anh cảm giác như mình đang bị đùa giỡn, mặc dù danh phận còn chưa xác định, nhưng hai người vẫn luôn mập mờ với nhau, cho dù bây giờ không phải thì sau này cũng sẽ trở thành sự thật.

Cô lắc đầu, rướn cổ nói: "Không phải."

Hứa Đình Thâm thấy cô kiêu ngạo, cố ý nói đùa: "Không phải thì sao lúc anh hôn em, em lại không cự tuyệt? Không ngờ em lại là badgirl đấy?"

Khương Sơ bỗng dưng bị mang tiếng badgirl, cảm thấy vừa oan ức vừa bất lực, không giải thích được liền dứt khoát không nói đạo lý: "Dù sao thì em vẫn chưa phải bạn gái của anh, bây giờ anh ra ngoài đi."

Nếu anh còn không đi thì Khương Sơ sẽ phải tìm một cái lỗ để chui xuống mất.

Cô nói những lời này, rõ ràng là vì khó xử.

"Em nói rõ cho anh." Hứa Đình Thâm đưa bàn tay với những khớp xương rõ ràng lên, đặt trên má cô: "Chỉ mới vậy mà đã biến thái sao?"

Khương Sơ gạt nhẹ đầu, trông thấy ánh mắt anh viết rõ: Anh không nghĩ em lại là người như vậy.

Hứa Đình Thâm thực sự không biết tại sao mình chỉ ôm hôn bạn gái mà lại biến thành tên biến thái, vừa phải chịu oan ức thấu trời cao mà còn bị bạn gái đuổi ra ngoài.

"Mới vậy mà đã không chịu nổi?" Thì ra cô gái của anh vẫn chưa trưởng thành, nhưng Hứa Đình Thâm cũng không thể chờ đợi giống trước, anh hơi cúi đầu, nhả nạt hỏi: "Muốn thế nào thì mới chịu đồng ý?"

Giọng nói dịu dàng giống như đang dỗ dành đứa trẻ nghịch ngợm.

Khương Sơ giương mắt, liền sa vào trong một ánh mắt chuyên tình mà nghiêm túc, cô không chịu nổi nhất là một Hứa Đình Thâm như vậy, luôn có thể tùy ý dùng mị lực của mình khiến cô đầu hàng.

Cô cúi đầu, nắm góc áo của anh: "Đợi... đợi đến khi tình cảm của hai chúng ta phát triển hơn... Em còn chưa chuẩn bị kỹ..."

Khương Sơ nói rất nghiêm túc, thật ra lúc trước cô không hề tin vào tình yêu, cho dù trước đây hẹn hò với Hứa Đình Thâm, cô cũng không tin tưởng hoàn toàn, cho tới bây giờ, cô vẫn không tin vào tình yêu như trước, có thể là cô chỉ tin tưởng Hứa Đình Thâm.

Trước đây, khát vọng được yêu đã phải chịu sự kiềm nén, bị lòng tự trọng chiến thắng dễ dàng, nhưng bây giờ, nó giống như một ngọn núi lửa phun trào, không thể khống chế.

Khương Sơ thật sự thích anh.

Về mặt Hứa Đình Thâm hơi nghi hoặc, cảm giác như hai người rõ ràng không cùng một tần đạo.

Bên tai cô đã đỏ đến nỗi sắp nhỏ ra máu, cô lấy hết dũng khí, chậm rãi nói: "Tóm lại là bây giờ chưa được... Dù sao thì... sớm muộn gì thì em cũng là..."

Vậy mà người luôn mặt dày như Hứa Đình Thâm lại vì những lời này của Khương Sơ mà hai tai đỏ lên, ngay cả cổ cũng đỏ một mảng, anh suy ngẫm về câu nói cuối cùng của Khương Sơ, chỉ cảm thấy máu toàn thân đang chậm rãi sôi trào, chảy toàn bộ xuống chỗ nào đó bên dưới.

Anh hiếm khi nói lắp, gương mặt nóng lên: "Anh chỉ muốn hôn em, ôm em thôi, không cảm thú như vậy đâu."

Chỉ là không ngờ rằng bản thân trong mắt Khương Sơ lại là cảm thú, hơn nữa, cô đã đồng ý rồi?

Khương Sơ trừng mắt, cảm giác như sợi dây cung yếu ớt trong đầu đã bị đứt, Hứa Đình Thâm không có ý kia, vậy mà cô lại tự nghĩ đến cảnh đó, sao suy nghĩ của cô lại xấu xa hơn cả Hứa Đình Thâm rồi?

Thực sự không còn mặt mũi để gặp người nữa mà.

Nhưng Hứa Đình Thâm vẫn nhớ rõ lời cô vừa nói, anh nhấp máy môi, không xác định hỏi: "Sớm muộn gì thì em cũng là..."

Mặt Khương Sơ đỏ như sắp nổ tung, cả người đều bối rối muốn chết, cô xù lông lên, vội vàng đuổi anh ra khỏi phòng mình, còn vì chuyện này mà ghi hận anh cả một thời gian dài.

*

Tri Tinh thấy Khương Sơ giận dữ Hứa Đình Thâm, không khỏi cười trên nỗi đau của người khác: "Anh có thấy mình quá cợt nhả rồi không?"

Hứa Đình Thâm không vui: "Ra chỗ khác chơi."

Trông thấy người anh em tốt vẫn đang nhìn Khương Sơ, Tri Tinh dùng cùi chỏ chọc chọc anh "Đi, chúng ta chơi game đi?"

Khương Sơ vẫn chưa hết giận mà còn rù anh chơi game?

Hứa Đình Thâm cười hai tiếng: "Lại còn chơi game, sao ngày nào cũng chơi game mà vẫn gà như vậy?"

"..." Tri Tinh cảm giác như mình lại vừa tự rước lấy nhục: "Không phải lần trước Khương Sơ cũng vậy sao? Sao anh không nói cô ấy mà chỉ nói em? Làm người sao có thể tiêu chuẩn kép như vậy? Đối xử tốt với em một chút cũng không được à?"

Chơi vài trận game, cuối cùng ngay cả chiêu thức tấn công cũng không hiểu.

Hứa Đình Thâm chỉ cảm thấy buồn cười: "Cô ấy có sắc đẹp là được rồi, không cần cô ấy ra tay tôi vẫn có thể dẫn cô ấy thắng, chú thì có cái gì?"

Tri Tinh: "???"

"Thật không biết chú lấy đâu ra tự tin mà đòi so sánh với Khương Sơ, sao ngày nào cũng không biết xấu hổ như vậy?"

Tri Tinh: "???"

Mẹ nó chứ, tên này quả thực đang nói tiếng người sao?

*

Cảnh quay cuối của Khương Sơ được quay vào trước thời hạn đóng máy hơn hai tháng, chính là cảnh cô chết trong ngực nam chính.

Tuy Khương Sơ không muốn đề ý đến anh, nhưng lúc quay phim vẫn rất chuyên nghiệp, từ biểu cảm cho đến lời thoại đều không mắc lỗi gì cả, Hứa Đình Thâm và cô vô cùng nhập tâm vào vai diễn.

Đến tận khuya, cảnh quay mới kết thúc, sau khi đạo diễn hô cắt, Hứa Đình Thâm vẫn ôm cô trong ngực không cho đứng lên: "Máu giả uống ngon không?"

"..." Khương Sơ nhẫn nại xúc động muốn trợn mắt, chỉ vào nhân viên phụ trách đạo cụ: "Anh muốn uống thì tự tìm anh trai kia đi."

Anh trai kia...

Nếu không phải nơi này có nhiều người thì Hứa Đình Thâm thật sự sẽ không buông cô ra.

Bởi vì không thể ra tay, nên Hứa Đình Thâm lại thấp giọng đùa cô: "Không phải đã có sẵn đây sao? Lấy gói khác thì lãng phí lắm."

Về mặt anh tựa như muốn nói: Cần cù tiết kiệm là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa.

Ha ha, Khương Sơ duy trì nụ cười giả tạo trên mặt, đưa tay ra đập vào cánh tay anh, sau đó đứng dậy, đi chụp ảnh với các diễn viên khác.

Hứa Đình Thâm tặng bó hoa mà anh đã chuẩn bị trước cho cô, lại đoạt lấy bó hoa của diễn viên nam nào đó tặng cô rồi ôm trong ngực.

*

Sau khi chụp ảnh xong, Khương Sơ về phòng thì thấy Hứa Đình Thâm đang dựa trên bức tường ngoài cửa, ngón tay khẽ đùa nghịch cánh hoa bách hợp: "Em không lưu luyến anh à?"

Khương Sơ không để ý đến anh, sau khi về phòng, lập tức đăng Weibo: "Đóng máy rồi, vui quá."

Phía sau còn chèn thêm một icon cười nhe răng, xem ra tâm tình tốt hơn mọi ngày, lướt đến ảnh chụp bên dưới, diễn viên quan trọng nào cũng đều có mặt, chỉ có Hứa Đình Thâm là không.

Hứa Đình Thâm xem trộm Weibo của Khương Sơ, anh hí hóp mắt nghĩ, rồi xa mình mà lại vui vẻ vậy à?

Sao hết lần này đến lần khác mà bản thân vẫn không chịu thức tỉnh, chỉ nghĩ đến việc ngày mai Khương Sơ rời đoàn mà lúc này đã không nhớ rồi?

Hứa Đình Thâm chống đầu gối lên răng hàm, cái đồ không có lương tâm này.

Anh lướt xuống một chút nữa, thấy diễn viên nam tặng hoa cho Khương Sơ bình luận: "Nghỉ ngơi thật tốt, ăn uống ngon miệng [ôm]."

Ôm? Lúc này, Hứa Đình Thâm chỉ muốn bắt người này phải ôm đất.

Anh mở tài khoản clone, gửi tin nhắn Weibo cho Khương Sơ: "Ngày mai nàng dâu phải rời đoàn phim rồi, không nữa."

Hứa Đình Thâm không biết nên xin lỗi thế nào mới tốt, nghĩ nghĩ một lúc, bèn gửi một ký hiệu cầu hòa cho Khương Sơ.

Khương Sơ: "?"

Hứa Đình Thâm: "Ký hiệu toán học mà em không hiểu?"

Khương Sơ: Mất trợn ngược.jpg

Lại mang toán học ra để chế giễu IQ của cô đấy.

Hứa Đình Thâm: "Không lên mạng à? Ngay cả ký hiệu phổ biến này mà cũng không biết?"

Hứa Đình Thâm thề rằng bản thân chỉ đùa với Khương Sơ một chút thôi, nhưng chữ viết cách một màn hình rất dễ bị hiểu nhầm, vậy nên, khi gửi đến Khương Sơ lại trở thành châm biếm.

Chẳng những chế giễu IQ của cô, mà còn chế giễu cô không lên mạng. Khương Sơ lấy sổ ghi thù ra, chép lại toàn bộ để nhớ kỹ mỗi hận này.

Hứa Đình Thâm chưa nhận được câu trả lời, có hơi cuống cuống, một lúc lâu sau, anh nhận được một icon mặt cười, một mặt cười vô cùng thân thiện.

Anh chụp màn hình lại, gửi cho Trì Tinh: "Đây là ý gì?"

Trì Tinh lập tức tìm mua ván giặt đồ, điều khiển từ xa, sậu riêng, những đồ dùng cần thiết của các bà vợ, sau đó chụp lại đơn đặt hàng rồi gửi cho Hứa Đình Thâm, vô cùng nghĩa khí nói: "Em chỉ giúp anh được đến đây thôi."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Bị chụp ảnh

Trì Tinh cảm thấy mình thật đúng là một tên quỷ lang lợi, nhưng không ngờ Hứa Đình Thâm lại trả lời: "Tặng cho Khương Sơ à?"

"..."

Trì Tinh cảm thấy tên thằng nam Hứa Đình Thâm này đúng là ung thư hết thuốc chữa rồi, nếu tặng cho Khương Sơ thì chắc sẽ bị cô dùng sậu riêng đập chết mất, anh ta vừa định giáo dục tên thằng nam nào đó vài câu, kết quả là Hứa Đình Thâm lại nói: "Chú tốt với anh quá, on này anh sẽ nhớ kỹ."

"..." Meo meo meo?

Tóm lại, hôm nay lại là một ngày bị Hứa Đình Thâm giờ trò gây khó dễ.

*

Khương Sơ vừa đóng máy, cô cảm thấy rất mệt, ngày hôm sau liền mua vé máy bay về nhà nghỉ ngơi.

Nghĩ đến chuyện mình bị Hứa Đình Thâm chế giễu là không lên mạng, cô không phục mở Weibo ra lướt một lát, đầu tiên là xem bình luận của diễn viên

nam cùng đoàn, cô nghĩ đi nghĩ lại, thấy bình thường hai người cũng không quen biết, vẫn là lãnh đạm một chút thì hơn, nên không trả lời.

Cô lướt siêu thoại [1], ngắm fanart, rồi lại lướt bản tin và hotsearch, vậy mà thấm thoát đã qua một giờ.

[1] Siêu thoại: là một tính năng của Weibo, dùng để bàn luận, chủ đề thường xoay quanh thần tượng, cũng có thể giúp fan hâm mộ và thần tượng giao tiếp với nhau.

Khương Sơ cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn không dừng lại được. Cô thấy vài @ không đáng chú ý, hầu hết đều của fan hâm mộ, nhưng trong đó có xen lẫn một vài người nói lời lẽ thô tục.

"Cô đúng là không biết xấu hổ, ngày nào cũng bám fame Hường Diệc, tự biên tự diễn một mình để chớ sẵn chụp được cảnh cô và Hường Diệc ra vào khách sạn và quán com, đồ kỹ nữ tâm cơ, bạch liên hoa, định qua mặt fan bạn gái [2] chúng tôi sao, đợi kiếp sau đi."

[2] Fan bạn gái: Xem mình như bạn gái của idol, tưởng tượng idol là bạn trai mình.

"Có thể thôi đi được không, đã xấu xí lại tác oai tác quái, còn biết hút máu Hường Diệc cơ đấy."

"Sao anh Hường Diệc có thể để ý loại phụ nữ như cô chứ, cô nên tự soi lại xem mình là mặt hàng gì đi."

Khương Sơ mở máy ảnh trên điện thoại ra, lúc này, camera trước đang phản chiếu một gương mặt tinh xảo, không chút khuyết điểm, mái tóc đen hơi xoắn, làn da vô cùng mịn màng, vàng trán đầy đặn, hai mắt đen nhánh, sống mũi cao, đôi môi anh đào mềm mại, nhìn thế nào cũng là một gương mặt động lòng người, không chỉ xinh đẹp, mà khí chất ngọt ngào càng khiến cả người cô như được phủ trong một tầng filter duy mỹ.

Khương Sơ nhú mày, nghĩ mãi cũng không biết mình có liên quan gì đến chữ "xấu xí" này? Từ nhỏ đến lớn vẫn chưa có ai dùng hai chữ này để miêu tả cô cả.

Khương Sơ cảm thấy tò mò, tiếp tục lướt xem, vô tình gia nhập vào một động phốt.

"Fan Hường Diệc lớn mặt thật đấy, chính anh nhà các người bám lấy Khương Sơ đấy chứ, hiện tại bộ phim đang hot, vẫn không hot bằng Khương Sơ lúc trước, tôi chỉ thấy ăn mày ăn vạ đại gia chứ chưa từng thấy đại gia ăn vạ ăn mày bao giờ cả, mặt còn dày hơn cả địa cầu cơ đấy."

"Nghe thấy câu hút máu mà cười chết mất, muối hút máu người, chứ người mà hút máu muối à? Có thể nói đạo lý chút được không?"

"Hường Diệc dựa vào dây dưa mới lấy được xuất thân, ngay cả nghệ sĩ nam cũng không tha, sao lúc này lại không biết xấu hổ mà nói người khác dây dưa anh ta."

"Hường Diệc mà cũng lại có fan bạn gái cơ đấy, anh nhà mấy người không biết xấu hổ như vậy mà mấy người còn nói gái nhà tôi xấu xí? Mở camera trước của Iphone ra rồi nhìn lại gương mặt kinh dị của mình trước khi nói người khác được không?"

Khương Sơ dựa vào gương mặt mà thu được rất nhiều fan hâm mộ, có nhiều bức ảnh của cô ngay cả người qua đường cũng cảm thấy đẹp đến nỗi phải lưu lại, còn được coi là dùng sắc đẹp để thu hút người khác. Hường Diệc thì ngược lại, tháo đi lớp filter mà vai diễn ông chú đã phủ lên người, anh ta không còn xuất chúng như vậy giữa giới giải trí không thiếu người tài sắc này, dù nói về độ hot hay tác phẩm thì quả thực cũng không bằng diễn viên mới vào nghề không lâu là Khương Sơ.

Nhưng các fandom gây war với nhau đều không nói đạo lý, chỉ xem nhà ai phun bắn hơn, phun kịch liệt hơn với lại có nhiều người hay không. Fan của Khương Sơ đều là vài em gái yếu đuối, không cãi lại đám fan bạn gái điên cuồng của Hường Diệc, thậm chí còn không hề @ Hường Diệc vào để chửi thẳng. Khương Sơ bên này thì ngược lại, tất cả đều do fan của Hường Diệc chửi, có những từ quả thực đã khai sáng kiến thức của Khương Sơ, từ "chết" này là câu chửi phổ biến nhất, hạ đẳng nhất, từ tổ tông mười tám đời, cho tới con cháu chưa sinh ra.

Khương Sơ hít sâu một hơi, giả bộ không để trong lòng. Mở camera, tự chụp một bức ảnh rồi đăng lên Weibo, kèm theo dòng chữ: "Không phải làm việc".

Vừa đăng xong liền thấy Hứa Đình Thâm gửi tin nhắn cho mình: "Hết giận rồi à?"

Khương Sơ xem lại những tin nhắn mà Hứa Đình Thâm đã gửi cho cô mấy hôm nay, cố ý không trả lời.

Tri Tinh hỏi cô: "Chị dâu, chị giận thật à?"

Khương Sơ nhếch môi, khóe miệng cất giấu ý cười, ngón tay trắng nõn chậm rãi gõ chữ: "Cùng cố địa vị gia đình."

"..." Cãi nhau đều như vậy sao?

Tri Tinh bị nhét đầy miệng thức ăn cho chó đến nỗi hít thở không thông, sau đó liếc nhìn Hứa Đình Thâm cũng không giống như đang sốt ruột bên cạnh, hơi nghi hoặc: "Không phải hai người đang cãi nhau à?"

"Chú thì biết gì?" Trên màn hình điện thoại của Hứa Đình Thâm là tấm ảnh mà Khương Sơ vừa đăng, trên cổ trắng nõn của cô gái đeo một sợi dây chuyền hình hoa hồng, nhìn kỹ thì thấy phía trên còn lồng một chiếc nhẫn đính kim cương, anh mỉm cười: "Cái này gọi tình thú."

"..."

Tri Tinh chỉ cảm thấy một ngày của cậu độc thân trôi qua cực kỳ khó đỡ, anh ta rất muốn nói với Khương Sơ rằng kế hoạch của cô có lẽ đã bị ngâm nước nóng rồi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể gửi cho đối phương một câu đơn giản: "Bảo trọng."

Ý còn lại, để Khương Sơ tự hiểu đi.

Khương Sơ tất nhiên không hiểu, cô vừa nghĩ đến hôm đó đã cảm thấy nhất định phải giáo huấn Hứa Đình Thâm một chút, con mèo xù lông còn có thể cắn người, nếu tha thứ cho Hứa Đình Thâm đơn giản như vậy, chẳng phải sau này cô sẽ bị anh bắt nạt đến chết sao.

Huống chi, Khương Sơ thật sự không còn mặt mũi gặp anh nữa.

Hứa Đình Thâm biết Khương Sơ không giận, nhưng ngày nào cũng dỗ cô, thỏa mãn tính kiêu ngạo và làm bộ của cô.

Chỉ là, thỏ trắng nhỏ ngây thơ cảm thấy lão sói xám xấu xa tìm đủ mọi cách để lấy lòng cô, thì nhất định sau này sẽ nghe lời cô, nhưng lại không biết rằng, lão sói xám làm vậy để khiến thỏ trắng nhỏ buông lỏng cảnh giác, đợi một ngày nó lớn rồi ăn sạch vào bụng.

Thấy Khương Sơ vẫn không để ý đến mình, Hứa Đình Thâm dứt khoát mỗi tối đều gửi tin nhắn đến làm phiền cô, thậm chí còn bắt đầu dùng các kiểu meme cún mèo đang làm nũng.

Phong cách này và từng chân tơ kẽ tóc thường ngày đều chẳng ăn nhập gì với Hứa Đình Thâm men lỳ cá, thoát nhìn có hơi không đành lòng. Khương Sơ cong khóe môi, cuối cùng cũng trả lời một câu: "Anh không sợ em đăng những thứ này lên mạng à?"

Fan của Hứa Đình Thâm mà nhìn thấy thì e rằng sẽ phát điên mất.

Nhưng Khương Sơ đã đánh giá thấp trình độ mặt dày của Hứa Đình Thâm: "Không sợ, anh dỗ bà xã thì có gì sai chứ?"

"..."

"Chẳng lẽ dân mạng chưa thấy ai dỗ bà xã bao giờ à?" Hứa Đình Thâm không nhịn được chế giễu: "Vậy chắc bọn họ cũng quá chưa trải sự đời rồi."

Dân mạng không làm gì cũng bị trúng đạn: "???"

Khương Sơ quả thực bó tay với anh rồi.

*

Gần đây, đúng lúc phải tham gia hoạt động nên Khương Sơ đi một chuyến đến Giang Thành, sau khi từ cửa hàng đi ra liền trực tiếp trở về khách sạn, Trần Niệm Niệm vừa lướt Weibo vừa nói: "Tên Hướng Diệc này có thời đi không?"

Khương Sơ mở một hộp sữa chua, giọng điệu bình thản hỏi: "Anh ta làm sao vậy?"

"Bộ đồ mà cậu ta mặc là đồ đòi với em."

Khương Sơ nhớ lại lần đụng hàng với Hứa Đình Thâm, nhấp một ngụm sữa chua, mơ hồ nói: "Chắc là trùng hợp thôi."

"Trùng hợp?" Trần Niệm Niệm hơi tức giận: "Chiếc nhẫn trên tay cậu ta với chiếc em đeo trên cổ cũng giống nhau."

Về mặt của Khương Sơ rốt cuộc cũng giãn ra, hàng lông mi vừa dài vừa dày hơi run rẩy.

Chiếc nhẫn là của Hứa Đình Thâm tặng, đương nhiên cô không hề hi vọng nó bị mang ý nghĩa khác.

Trần Niệm Niệm thức tỉnh cô: "Em đừng tưởng Hướng Diệc vô tội, trước đây cậu ta tham gia hoạt động còn nhắc đến em đấy, tất cả truyền thông đều nói cậu ta thâm tình gì đó, fan couple ảo tưởng là một chuyện, nhưng cậu ta tự lẳng xê để lợi dụng em lại là một chuyện khác. Hơn nữa, em cũng biết cậu ta dây dưa như vậy thì sẽ dây dưa cả đời, một khi đã bắt đầu thì cho dù sau này em có bạn trai cũng không phải hết được."

Đúng lúc Lật Diệp vừa bước ra từ WC: "Em đừng dọa Khương Sơ nữa được không? Em mà nói vậy thì em ý còn dám hợp tác với nghệ sĩ nam sao?"

Cô nàng nhếch miệng muốn nói tiếp.

Lật Diệp đi tới: "Đã bị dính phân vậy rồi thì mau chạy trước đi, em nói vậy cũng rất buồn nôn đấy."

Trần Niệm Niệm làm ra vẻ buồn nôn, cô nàng thật sự chưa gặp nghệ sĩ nào flop như vậy, đây có lẽ gọi là "ý flop mà làm liều" nhì.

Trên mạng, fan couple lúc này đã lên đến cao trào: "Couple mà tôi ship là thật, ngọt quá, ngọt quá đi mất, không phải chiếc nhẫn trên cổ Khương Sơ là của Hướng Diệc tặng đấy chứ?"

"Không phải bọn họ đã tự định chuyện chung thân đại sự rồi đấy chứ? Đeo nhẫn trên ngón giữa biểu hiện cho tình yêu nồng nhiệt đấy!"

"Không ngờ cũng có ngày couple mà tôi ship cũng có kết quả, hai người đứng nguyên tại chỗ đứng động đậy, để tôi chuyển cục dân chính đến cho hai người."

Lúc này, đột nhiên có người phát hiện ra một manh mối:

"Sao chiếc nhẫn mà Khương Sơ và Hường Diệc đeo đều là trang sức xa xỉ mà Hứa Đình Thâm quảng cáo?"

Phía dưới còn kèm theo ảnh chụp đã đăng lúc nhân hiệu chính thức tuyên bố Hứa Đình Thâm là đại diện phát ngôn, nhẫn kim cương đeo trên ngón giữa hiển nhiên chính là chiếc trong ảnh.

Lời vừa nói ra, tất cả đều trầm mặc, sau đó liền lập tức bùng nổ!

"Tình tay... ba sao?"

"Hứa Đình Thâm: Tôi không nên ở đây, tôi nên ở gầm xe."

"Khương Sơ và Hường Diệc thích chiếc nhẫn này đây, không được sao? Có ai quy định không thể mua đồ mà Hứa Đình Thâm quảng cáo chứ?"

"Quan hệ giữa Khương Sơ và Hứa Đình Thâm không tốt, sao có thể mua đồ Hứa Đình Thâm quảng cáo?"

"Vi là Hường Diệc tặng, nên dù Hứa Đình Thâm quảng cáo thì Khương Sơ cũng sẽ nhận. Thứ tình yêu thần kỳ gì đây."

Lúc này, fan hâm mộ của Khương Sơ đã bị tức chết, rõ ràng nhìn qua cũng thấy Khương Sơ và Hường Diệc quan hệ không hề tốt, đám fan couple này không có việc gì làm, chỉ vì hành động từ một phía của Hường Diệc mà phản kích mấy lần. Lúc các cô thấy fan của Hường Diệc mắng Khương Sơ, vừa ra mặt bảo vệ idol của mình mà đám fan couple này lại nhảy ra đáp trả rồi.

"Hai người họ quan hệ tốt như vậy, sao fan lại gây war với nhau thế?"

"Diễn giỏi nhất chính là fan hâm mộ."

"Các người gây war với nhau như vậy, sau này hai người họ gặp mặt sẽ không xấu hổ sao?"

Fan Khương Sơ: "... " Thật không biết ai mới là người phải xấu hổ.

Ngay lúc sự việc vẫn đang âm ỉ chưa dứt, trên mạng đột nhiên lan truyền một vài ảnh gif, quần chúng ăn dưa liền chạy vào xem, chỉ thấy dưới ánh đèn yếu ớt, hai bóng người đang vào khách sạn cùng nhau, bên cạnh còn có tên do phóng viên giải trí chú thích.

Trên đó viết rõ: "Khương Sơ", "Hứa Đình Thâm".

Cả đám người cùng nhìn kỹ, mặc dù hai người trong ảnh đều đeo khẩu trang, nhưng từ dáng người cho đến khí chất thì đúng là Khương Sơ và Hứa Đình Thâm. Hơn nữa, hai người còn chênh lệch chiều cao, đứng cạnh nhau nhìn rất xứng đôi.

Quần chúng rơi hết dưa, chậm rãi gõ một hàng chữ: "Chờ đã, thì ra tôi vẫn đu nhầm couple sao?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Scandal

Hường đi này quả thực khiến người khác trở tay không kịp.

"Lúc trước ai nói Hứa Đình Thâm nên ở gầm xe? Nhìn tình hình này thì rõ ràng người ở gầm xe phải là Hường Diệc chứ?"

"Trong bộ phim tình tay ba, luôn có một người là diễn viên xuất sắc."

"Không phải Hứa Đình Thâm đang quay phim ở Hoàn Kiếm sao? Sao lại xuất hiện ở nơi này! Ôi trời ơi, chẳng lẽ bọn họ thật sự có gì đó sao?"

"Tôi mặc kệ, tôi mặc kệ, tôi mặc kệ, Khương Sơ và Hường Diệc mới là couple thật; nhất định đây chỉ là trùng hợp, ai nói vào khách sạn cùng nhau nhất định là thuê phòng chứ! Suy nghĩ của các người thật bẩn thỉu!"

Sự việc phải kể đến hai ngày trước, đúng lúc Hứa Đình Thâm phải tham gia một hoạt động rất quan trọng ở Giang Thành, trước lúc chuẩn bị đã bàn bạc với nhân hiệu về địa điểm tổ chức hoạt động xong, chính là vì muốn gặp Khương Sơ.

Đêm đó, Hứa Đình Thâm nhờ trợ lý mua hộ vé máy bay, phần khởi thu dọn hành lý. Nếu theo lời Lâm Kỳ miêu tả, thì đây có lẽ chính là cảnh tượng một chú mèo động dục chạy nhảy khắp nơi.

Khương Sơ gửi địa chỉ khách sạn của mình cho Hứa Đình Thâm, để anh đặt phòng trước.

Vì đây chỉ là lịch trình tạm thời, nên cơ bản không có ai biết tin này, ở sân bay cũng không có fan và truyền thông bao vây. Khương Sơ đi đón anh, hai người lên lút lên xe rồi khỏi sân bay.

Cô mặc một chiếc áo len kẻ ngang màu hồng, mái tóc không biết đã nhuộm màu vàng nhạt từ lúc nào, búi thành một chõm, nhìn rất hoạt bát, cô tháo khẩu trang xuống, mấy sợi tóc lộn xộn rơi trên vầng trán trắng nõn, đôi mắt tròn đen nhánh thỉnh thoảng liếc nhìn anh.

"Hết giận rồi à?" Hứa Đình Thâm như cười như không, nhìn cô bằng đôi mắt đào hoa.

Khương Sơ không ngờ anh lại nhắc đến chuyện kia, cô liếc nhìn xung quanh, giả bộ không hiểu: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Nói xong, hàng mi dài còn chớp chớp vô tội, tựa như chuyện gì cũng không nhớ.

Hứa Đình Thâm không nhận được liền bật cười, anh sợ đùa nữa thì cô lại đòi giận dỗi, đành phải nhin xuống, không nói gì nữa, anh giờ bàn tay với những khớp xương rõ ràng lên, gầy gầy dầy dầy buộc tóc hình anh đào trên đầu cô: "Vì gặp anh nên cố ý thay đổi kiểu tóc à?"

"..." Khương Sơ một lời khó nói hết nhìn anh, rõ ràng tóc cắt từ hai hôm trước, chẳng liên quan gì đến anh cả, cô hơi hé môi: "Mái tóc này là..."

Ngón trỏ của người đàn ông đột nhiên đặt nhẹ trên đôi môi anh đào của cô, giọng nói vừa nhẹ vừa khàn: "Xuyt."

Anh nháy nháy mắt, giọng điệu mập mờ: "Muốn nói nhớ anh, đợi chút nữa rồi nói."

"..." Khương Sơ nhìn anh chằm chằm, lại không biết xấu hổ rồi. Đúng lúc này, lão Lưu lái xe cho studio nhìn họ qua gương chiếu hậu, ánh mắt mang theo dò xét và kinh ngạc. Cô hơi ngượng, ngồi nghiêm chỉnh, quyết định tạm tha cho Hứa Đình Thâm.

Nhưng sao Hứa Đình Thâm lại bỏ qua cơ hội lần này cơ chứ, anh vừa chơi điện thoại vừa nói chuyện với lái xe: "Khương Sơ đã nhắc đến cháu với chú bao giờ chưa ạ?"

Lái xe hơi sững sốt, sau đó kịp thời nhận ra Hứa Đình Thâm đang hỏi mình, ông suy nghĩ lại cẩn thận, vô cùng thẳng thắn nói: "Chưa."

Vậy mà Hứa Đình Thâm lại nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo, chỉ vờ vờ hai chữ thế thôi mà đã vội vàng kết thúc cuộc đối thoại giữa hai người, Khương Sơ đang hóng chuyện, không nhận được cười phì một tiếng.

"Cháu là anh hàng xóm thanh mai trúc mã của Khương Sơ." Hứa Đình Thâm lại bắt đầu vận dụng kỹ năng chém gió mà mình đã dày công tôi luyện: "Lúc cô ấy còn bé, qua từng nhà khóc lóc ầm ĩ đòi gả cho cháu, nếu cháu không đồng ý thì sẽ bám đuôi cả ngày, về sau, cháu thực sự không chịu nổi nữa, đành phải nói đợi đến khi cô ấy trưởng thành rồi cưới cô ấy, bây giờ không, cháu..."

"Á..." Anh còn chưa nói hết câu đã bị cô tàn nhẫn véo lên lưng.

Lão Lưu lái xe tươi cười, nhìn họ từ gương chiếu hậu: "Hóa ra là thanh mai trúc mã, thảo nào tình cảm lại tốt như vậy."

Hứa Đình Thâm rất hài lòng, ngón tay thon dài gõ nhẹ trên đầu tựa như đang đàn dương cầm, quả là cảnh đẹp ý vui. Khương Sơ thầm cười trong lòng, đến khi vào phòng bao của nhà hàng, cô gọi món xong, hai tay vòng trước ngực, ngồi xuống: "Anh trai thanh mai trúc mã?"

"Ừ."

"Em bám đuôi đòi gả cho anh?" Khương Sơ chỉ lên mũi mình, nhớ đến những lời mà hôm đó cô nhìn thấy khi lướt Weibo, lúc này mà dùng trong hoàn cảnh này thì quả thực vô cùng thích hợp, cô nháy mắt mấy cái rồi nói: "Da mặt của anh còn dày hơn cả địa cầu."

Hứa Đình Thâm bị những lời này của cô chọc cười.

Anh tiến lại gần, kéo cánh tay cô: "Em sờ xem địa cầu có dày không."

Khương Sơ đập vào tay anh.

Hứa Đình Thâm mím môi, ngồi xuống vị trí bên cạnh, giọng nói khàn khàn truyền đến tai cô: "Tiểu Khương Sơ, nếu chúng ta là thanh mai trúc mã thì thật tốt, anh sẽ thương em từ bé."

Bên tai cô đỏ lên, lập tức dịch sang vị trí bên phải.

Chỉ cần mình cách tên đàn này đủ xa thì lưu manh tấn công cũng không tới.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi trên xe, Khương Sơ thăm dò hỏi một câu: "Đạo này anh không lên mạng à?"

Cô đảo đảo đôi mắt nai, bàn tay nhỏ nhắn đặt trên đầu gối, nhìn qua có hơi căng thẳng. Khương Sơ sợ Hứa Đình Thâm tức giận. Mặc dù bình thường cô đều thích nghĩ một đằng, nói một nẻo, nhưng quà Hứa Đình Thâm tặng, cô đều cảm thấy rất quý giá.

Hứa Đình Thâm quay đầu nhìn cô, cổ họng phát ra tiếng cười khê: "Sao thế? Lại làm chuyện trái với lương tâm rồi à?"

Biểu tình trên mặt tựa như nói cho cả thế giới rằng mình đã làm chuyện xấu, thế nhưng, hết lần này đến lần khác, đáng về mềm mại đó lại khiến cho người khác không thể thức giận.

"Không." Cô cúi đầu, túm lấy vạt áo.

"À..." Hứa Đình Thâm cố ý đùa cô, lấy điện thoại trong túi ra: "Vốn dĩ không muốn lên mạng, nhưng em đã nhắc nhở, xem ra anh lại phải mở điện thoại ra rồi."

Khương Sơ mở to mắt, vội vàng đưa tay ngăn cản anh: "Không có gì đâu."

Lúc cô nói lời này còn chớp chớp mắt, tỏ vẻ mình rất thành thật.

"Không muốn cho anh xem à?" Hứa Đình Thâm chỉ lên mặt mình, xấu xa nói: "Hôn một cái."

Gương mặt Khương Sơ hồng hồng, liếc nhìn tài xế đang lái xe phía trước, có lẽ đối phương đã nghe được cuộc đối thoại của đôi tình nhân này, cố ý giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, thế nhưng, Khương Sơ vẫn xấu hổ lắc đầu.

Hứa Đình Thâm giả vờ mở điện thoại, Khương Sơ quýnh lên, ghé vào bên tai anh nói nhỏ: "Trở về rồi...được không?"

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, mềm mại, hơi nóng phả lên cổ anh, trái tim Hứa Đình Thâm đã tan chảy luôn rồi.

Thật ra anh đã sớm nhìn ra hành động lằng lơ của Hường Diệc, nếu nói không tức giận thì cũng không đúng, anh đã tặng riêng cho Khương Sơ chiếc nhẫn cùng đôi vớ chiếc trên tay anh, bên trong còn khắc tên viết tắt của đôi phương, Hường Diệc đột nhiên chui ra thò một chân vào, khiến người ta chán ghét đến không chịu được.

Nhưng Khương Sơ vừa dỗ anh, Hứa Đình Thâm đã không còn cảm thấy gì nữa.

*

Hai người vào một khách sạn có tính bảo mật tương đối cao, nhưng dù bảo mật có tốt đến đâu thì cũng không thoát khỏi mấy tên chó săn không có việc gì làm, ngồi xồm bên ngoài khách sạn, hai người vừa vào đã bị chụp lại.

Trước khi vào phòng, Hứa Đình Thâm giữ cô lại, Khương Sơ nhớ đến câu nói vừa nãy, cô liếc nhìn bốn phía, thừa dịp không có ai liền nhón chân hôn một cái lên mặt anh, không đợi đối phương kịp phản ứng, cô gái nhát gan đã chuồn vào phòng.

Đầu lưỡi Hứa Đình chống lên quai hàm, đứng ngoài cửa cười ngốc một lúc lâu.

Sau khi về phòng, Hứa Đình Thâm không nhịn được, gửi tin nhắn cho Trì Tinh: "Nói cho chú một chuyện rất ý nghĩa."

"..." Trì Tinh rất nghiêm túc trả lời: "Chuyện gì?"

"Hôm nay Khương Sơ chủ động hôn anh."

"..." Trì Tinh nhẩn nại nói: "Đây chính là chuyện ý nghĩa mà anh nói?"

"Đúng." Anh cong khóe môi: "Anh muốn ghi lại khoảnh khắc thần thánh này."

Trì Tinh không thể nhịn được nữa: "Cút!"

*

Lại nói đến tên chó săn chụp lên kia, sau khi hắn ta trở về liền dự định gửi hình ảnh cho Hứa Đình Thâm để thương lượng giá cả.

Vì hành động cợt nhả lần trước của Hứa Đình Thâm, nên bây giờ Liên Thắng vô cùng đề phòng anh, trực tiếp đổi mật khẩu hòm thư, không cho Hứa Đình Thâm đăng nhập, ngay cả mật khẩu official Weibo của studio cũng đổi lại.

Ai ngờ, tên chó săn này lại gửi đến hòm thư công tác của Hứa Đình Thâm, tuy Liên Thắng cũng kiểm tra hòm thư của Hứa Đình Thâm, nhưng cũng không thể sánh nổi tốc độ tay của Hứa Đình Thâm.

"Không trả tiền thì sẽ đăng lên mạng sao?"

Tên chó săn dường như có thể đọc được một tia hoảng sợ trong lời nói của Hứa Đình Thâm, hắn ta vô cùng đặc ý nói: "Đừng, chỉ cần cậu đưa tiền, tôi cam đoan sẽ không có người thứ ba nhìn thấy những bức hình này."

Hứa Đình Thâm lại bắt đầu cọt nhả, lười biếng trả lời: "Đã đi, không đi thì anh là cháu tôi."

Gõ xong hàng chữ này, anh gồng hai tay sau đầu, dựa người trên ghế sofa, nhìn không có vẻ sốt ruột chút nào, thậm chí tâm tình còn rất tốt, mở ti vi lên xem mấy quảng cáo phát đi phát lại.

"..." Tên chó săn bị nghẹn họng, nghĩ lại cẩn thận thì thấy, Hứa Đình Thâm cố ý nói như vậy là để chọc giận mình, có lẽ là Hứa Đình Thâm chắc chắn rằng mình sẽ không đi. Đã đi thì đi, ai sợ ai chứ! Dù sao thì mình cũng không tổn thất gì, đến lúc đó xem liệu Hứa Đình Thâm có mất fan bạn gái hay không.

Thế là, ảnh chụp lên vừa ra lò đã mau chóng bị lan truyền trên mạng, tạo ra một chủ đề nóng cho dân mạng.

"Khương Sơ Hứa Đình Thâm yêu nhau", "Khương Sơ Hứa Đình Thâm kết hôn bí mật", "Khương Sơ Hứa Đình Thâm hẹn hò"... đều xuất hiện trên tất cả các blog lớn trên Weibo, đối với chuyện này, fan hai nhà đều tỏ vẻ: "Bọn họ vào khách sạn đánh nhau còn đáng tin hơn là hẹn hò!"

Bình luận này đã chiếm lượt like cao nhất, bởi fan couple của Hướng Diệc và Khương Sơ đến chết cũng không chịu tin couple nhà mình là giả, không có chứng cứ xác thực thì bọn họ nhất định không tin!

"Chắc chỉ vào đây đánh nhau thôi nhì, vốn dĩ quan hệ giữa họ đã không tốt rồi."

"Đúng đấy, hẹn nhau vào khách sạn đánh một trận."

Hứa Đình Thâm: "???"

Anh vừa lướt đến tin này, Liên Thắng bên cạnh vẫn đang mắng chửi.

"Hứa Đình Thâm, rốt cuộc cậu muốn thế nào đây? Có muốn tôi bảo studio trực tiếp tuyên bố cậu và Khương Sơ kết hôn luôn không, bây giờ không biết có bao nhiêu fan hâm mộ đã bỏ đi rồi, cậu có bệnh à?"

"..." Hứa Đình Thâm trầm mặc một lúc: "Ý này của anh không tệ, để em suy xét lại..."

"Cút!" Anh ta tức giận đến mức mi tâm nhú lại: "Bây giờ anh lập tức bảo Lâm Kỳ bác bỏ tin đồn."

"Chẳng qua chỉ là tình cờ gặp nhau ngoài cửa khách sạn thôi, có gì đâu mà phải bác bỏ tin đồn." Hứa Đình Thâm vắt chéo hai chân: "Bị lộ thì rút giả mất."

Lâm Kỳ bên cạnh Liên Thắng đã cạ lời: "Anh, nếu anh không muốn bác bỏ tin đồn thì cứ việc nói thẳng."

"..." Bị vạch trần rồi.

"Tôi thật sự sắp phát điên rồi, hai ngày nữa tôi sẽ đến đoàn phim giám sát cậu quay phim."

Lâm Kỳ vì muốn Liên Thắng nguôi giận, hỏi Hứa Đình Thâm: "Không phải lần trước anh nói còn chưa hẹn hò với Khương Sơ sao?"

"Mặc dù hôn rồi nhưng vẫn chưa hẹn hò." Nói xong, anh không nhịn được mà cười ra tiếng, thử hỏi dò: "Nếu không thì dùng những lời này để bác bỏ tin đồn đi?"

"..." Huyết thái dương của Liên Thắng giật giật, ngực anh ta bị nghẹn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hứa! Đình! Thâm!"

Lâm Kỳ vội vàng vỗ lên lưng anh ta, trấn an nói: "Giết người là phạm pháp, giết người là phạm pháp."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Ngọt ngào

Lưu lượng trong giới giải trí có thể biến hiện [1] thành tài nguyên, nhưng đối với Hứa Đình Thâm mà nói, anh không thiếu tài nguyên, cũng chẳng thèm chút danh tiếng đây.

[1] Biến hiện: đổi lưu lượng trên trang web thành tiền mặt bằng các phương pháp như chạy quảng cáo,...

Hứa Đình Thâm cũng hiểu rõ Liên Thắng muốn tốt cho anh, nên an ủi: "Đừng tức giận, quen rồi thì sẽ tốt thôi."

"..." Liên Thắng nghe xong lại càng tuyệt vọng.

Hứa Đình Thâm vào nghề đã mấy năm nay, studio chưa từng đăng bài bác bỏ tin đồn yêu đương cho anh, đúng lúc đang cân nhắc, Khương Sơ bên kia đã bác bỏ tin đồn trước.

Studio của Khương Sơ đăng hai bức ảnh, kèm theo dòng chữ "Làm việc vui vẻ".

Một ảnh là thiết bị chụp ảnh của nhân viên công tác được bày trong phòng khách sạn, một ảnh khác là hình Khương Sơ mặc một chiếc áo len màu hồng ngồi trên ghế sofa, giờ ký hiệu "V" về phía máy ảnh, mắt bên phải của cô được phủ dưới ánh đèn, hiện lên màu hồ phách rất đẹp, mắt trái hơi nhắm lại, lông mi vừa dài vừa dày khẽ run, khoe môi mang theo nụ cười ngọt ngào, như quả anh đào khiến người khác muốn nếm thử.

Bài đăng Weibo này nhanh chóng vượt lên đứng đầu, thu hút một đồng nonfan vào xuyết xoa.

Vốn dĩ hai người trong ảnh đều không có động tác thân mật gì, kiểu bác bỏ tin đồn này không những giảm nghi vấn của mọi người, ngược lại còn nói cho họ biết giữa hai người chẳng có gì cả.

"Gái nhà tôi thật sự xinh đẹp quá điiii, làm việc vất vả rồi."

"Hai người chỉ tình cờ vào cùng một nhà khách sạn thôi, suy nghĩ của vài người không hề xấu xa như vậy, rảnh quá nên muốn kiếm chuyện ha gì?"

"Lần trước bị lan truyền scandal với Hường Diệc, Khương Sơ không hề bác bỏ tin đồn, lần này truyền scandal với Hứa Đình Thâm, Khương Sơ lại bác bỏ tin đồn! Khương Sơ Hường Diệc là thật đấy!"

"Aaa Khương Sơ là của Hường Diệc, Khương Sơ là của Hường Diệc, Khương Sơ là của Hường Diệc."

Bình luận cuối cùng bị fan của Khương Sơ chửi thề thảm.

Rất nhiều người nghi ngờ quan hệ giữa Hứa Đình Thâm và Khương Sơ, nhưng thấy các bình luận trên đều đã nói vậy rồi, dù có bình luận thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Đã hít drama đến tận mức này rồi, lại còn không nhận được sự thừa nhận nên mọi người cũng giải tán, dù sao thì kế hoạch ban đầu cũng không phải là tìm chứng cứ xác thực.

Fan của Hứa Đình Thâm cũng ra mặt để nói chuyện, Hứa Đình Thâm đến đó vì phải tham gia hoạt động của nhãn hiệu, chỉ có điều là đến sớm hơn thời hạn vài ngày mà thôi, chẳng lẽ cùng vào một khách sạn, tình cờ gặp nhau ở cửa thì cũng có quan hệ sao?

Một nhóm fan không chịu tin Hứa Đình Thâm yêu đương, nhóm khác lại cảm thấy hai người không thừa nhận chuyện này, cũng không có chứng cứ, nên đây chỉ là lời đồn, hoặc do Hứa Đình Thâm không chịu thừa nhận mà thôi, dù là khả năng gì thì với tư cách là fan hâm mộ, mọi người đều muốn bảo vệ idol mình thật tốt, không thể để những blog kia ngày nào cũng mang chuyện này ra hành văn.

Sau khi Khương Sơ báo studio đăng những tin này, rốt cuộc thế giới cũng bình yên trở lại, cô chạy đi tìm Hứa Đình Thâm, lòng đầy cảm phẫn nói: "Không biết ai lại quá đáng như vậy, vậy mà lại đăng những bức ảnh kia lên mạng để tung tin vịt!"

Khương Sơ ưỡn ngực, cô và Hứa Đình Thâm trong sạch, vốn dĩ không hề thuê phòng đấy, có được không?

Liên Thắng và Lâm Kỳ không hẹn mà cùng nhìn về phía Hứa Đình Thâm, về mặt có hơi một lời khó nói hết.

Hứa Đình Thâm bị ba người nhìn chằm chằm, không nhận được ho khan một cái, anh kéo tay Khương Sơ để cô ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó nhìn về phía Liên Thắng và Lâm Kỳ.

Lâm Kỳ thấp giọng mắng một câu, sau đó lôi kéo Liên Thắng nói: "Anh Thắng, chúng ta đi nói chuyện với nhãn hiệu đi."

"Có gì hay mà phải nói chuyện? Không phải đã sắp xếp xong xuôi rồi sao..." Con giận của Liên Thắng còn chưa nguôi, vừa muốn nói Hứa Đình Thâm vài câu trước mặt Khương Sơ, kết quả là bị Lâm Kỳ lôi đi.

Cửa nhẹ nhàng bị đóng lại, trong phòng bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

"Chuyện lần này, may mà em nhanh trí báo Niệm Niệm đăng ảnh chụp lúc làm việc lên mạng."

Sự nghiệp khoe ân ái vĩ đại của Hứa Đình Thâm đã bị chôn vùi trong tay bà xã mình, nhưng hết lần này đến lần khác, "kẻ đầu xỏ" còn đặc ý nhìn anh, sau lưng còn nhanh chóng mọc ra một cái đuôi vẫy vẫy rồi, đôi mắt nai long lanh nhìn về phía anh, tựa như viết ba chữ: "Khen em đi".

Hứa Đình Thâm "..."

Anh cong khóe môi, đưa tay khoác lên ghế sofa sau lưng cô: "Em vừa nói, tin vịt?"

Khương Sơ nháy mắt mấy cái, không nhìn anh: "Em có nói à?"

Hứa Đình Thâm hít hít mắt, giữ chặt bả vai, không cho cô nhúc nhích: "Lúc nào mới định cho anh một danh phận? Có phải em lại muốn đùa giỡn anh lần nữa phải không?"

"Nếu em thật sự muốn đùa giỡn anh lần nữa thì sao?"

Hứa Đình Thâm cười xùy một tiếng mang chút xem thường, Khương Sơ tưởng anh tức giận, không ngờ bàn tay của người đàn ông lại nắm lấy cổ cô: "Em cho rằng lần này còn có thể toàn vẹn chạy thoát sao?"

Trong giọng nói còn mang theo tia hài hước và một chút tức giận, âm cuối còn nhuộm thêm vẻ ái muội, khiến người khác phải suy nghĩ xa xôi.

Lông mi của Khương Sơ run lên, dùng giọng điệu thương lượng, dè dặt hỏi anh: "Kia... Sau này anh có thể nhường em chút được không, không được bắt nạt em nữa."

Với tư cách là một lão súc sinh, Hứa Đình Thâm không hề có chút tự giác nào, bàn tay đang đặt trên cổ cô chuyển sang vuốt ve khoe môi mềm mại, tựa như chỉ một giây sau sẽ hôn xuống.

Giọng nói của anh khàn khàn: "Bắt nạt? Không phải anh vẫn luôn thương em sao?"

"..." Lại đùa giỡn lưu manh rồi.

Mặt Khương Sơ đỏ lên, chân Hứa Đình Thâm lại bị đạp.

"Á."

"Hứa Đình Thâm."

Anh ngẩng đầu: "Hà?"

Khương Sơ vô cùng nghiêm túc nói: "Anh giống cậu thật đấy."

"?" Sao lại bị chửi thế này.

"Hơn nữa còn là cậu độc thân."

Hứa Đình Thâm "..."

Anh có hơi cạnh cánh trong lòng: "Chuyện lần trước với Hường Diệc, sao em không bác bỏ tin đồn?"

Nhất định không chịu truyền scandal với mình vậy sao?

"Hường Diệc?" Khương Sơ hít mắt, một hồi sau mới lục được chuyện này từ trong góc, nói: "Anh ta không quan trọng như anh."

Bản thân Khương Sơ cũng không sao cả, cô và Liên Thắng đều không muốn Hứa Đình Thâm phải chịu ảnh hưởng.

Hứa Đình Thâm cong khoe môi, từng nếp gấp trong lòng đã được vuốt phẳng.

Khương Sơ vốn dĩ muốn tìm một cơ hội tốt để nói với Hứa Đình Thâm về chuyện lúc trước, nhưng tên ngốc này lại không đứng đắn, làm loạn mạch suy nghĩ của cô.

*

Vì trước đó đã bị chụp ảnh, nên sau khi Hứa Đình Thâm kết thúc công việc, cô cũng không tiễn anh ra sân bay, sau khi về nhà chuẩn bị kỹ lưỡng xong, liền nghỉ ngơi một chút, vừa mới nằm ở nhà một ngày, bạn cùng bàn cấp ba là Lâm Diệu Diệu biết tin Khương Sơ đang ở Giang Thành, liền hỏi cô có muốn đến tham gia họp lớp hay không.

Khương Sơ còn chưa trả lời, Lâm Diệu Diệu đã nói: "Cậu yên tâm, chỉ có mấy người lớp mình thôi, mọi người nói là thuê phòng bao, sẽ không để cậu bị chụp đâu."

"Được."

"Hứa Đình Thâm đến không?"

Cô cong môi: "Hứa Đình Thâm trở về quay phim rồi."

"Tiếc thật, nhưng cậu có thể đến đã là rất tốt rồi."

Hôm đó, lúc Khương Sơ đến phòng bao, quả nhiên như lời Lâm Diệu Diệu nói, không có mấy người. Lâm Diệu Diệu nhiệt tình vẫy tay với Khương Sơ:

"Tiểu Sơ Sơ!"

Hai người đã nhiều năm không gặp, trò chuyện rất vui vẻ, những người khác cũng thỉnh thoảng đáp lại lời Khương Sơ.

Về mặt Lâm Diệu Diệu bát quái: "Có phải cậu hẹn hò với Hứa Đình Thâm không?"

Cô đoán có lẽ Lâm Diệu Diệu đã thấy scandal trên mạng, vì hai người là bạn tốt nhiều năm, nên Khương Sơ cũng không phủ nhận, mặt đỏ lên, không nói lời nào.

Mặc dù cô vẫn luôn nói đùa với Hứa Đình Thâm rằng mình không phải bạn gái của anh, nhưng trong lòng đã sớm thừa nhận.

Lâm Diệu Diệu nhìn vẻ mặt thẹn thùng của cô liền biết mình đã đoán đúng: "Mình biết sẽ như vậy mà, dù sao thì cậu ta cũng bắt đầu thăm men cậu từ hồi cấp ba, lần này cũng coi như ôm được mỹ nhân rồi."

Nói xong còn vui mừng vỗ vỗ bả vai Khương Sơ.

Khương Sơ nghe vậy, bỗng hơi sững sốt, mặc dù cô đã sớm biết chuyện này từ miệng Nghiêm Hi, song lúc nghe Lâm Diệu Diệu nói ra chuyện đó một lần nữa, Khương Sơ vẫn có chút khó tin.

Hứa Đình Thâm luôn tạo ra cho người khác cảm giác nồng nhiệt, giống như một ngọn núi lửa, dù bị bao trùm trong băng tuyết cũng không thể giấu được hơi ấm của mình. Dù sao thì Khương Sơ cũng không thể tưởng tượng nổi anh sẽ đơn phương thích mình như vậy.

Vậy nên, cô do dự hỏi: "Cậu nói hồi cấp ba anh ấy đã?"

"Đúng vậy, hóa ra cậu ta vẫn không hề nói cho cậu biết sao?" Lâm Diệu Diệu thầm cười: "Với tư cách là bạn cùng bàn của cậu, mình đã thu được không ít lợi lộc từ cậu ta đấy."

"Mình..." Khương Sơ chớp chớp mắt.

Đúng lúc một bạn học nam bên cạnh nghe thấy, không nhịn được liền góp vui: "Chắc lúc đó Hứa Đình Thâm khó chịu lắm đấy, mặc dù ngoài miệng không thừa nhận, nhưng ai mà không biết trong lòng cậu ta chỉ có cậu thôi chứ, những nữ sinh khác muốn bắt chuyện, cậu ta đều không thèm để ý. Mấy anh em chúng tôi thấy cậu ta lên lút bỏ đồ ăn vặt vào ngăn bàn của cậu, vụng trộm quan tâm cậu gì đó, thấy cậu ta ngại thẹn như vậy, chúng tôi đã cười nhạo cậu ta rất lâu..."

"..." Khương Sơ ho khan một cái, đột nhiên có hơi chột dạ. Cô vốn rất xinh đẹp, từ trước đến nay không thiếu người theo đuổi vây quanh, nên đồ ăn vặt trong ngăn bàn gì đó, cô cũng không bận tâm, lúc đó trông thấy liền trực tiếp mang lên bực giảng.

Không ngờ, lại là Hứa Đình Thâm cho...

Khương Sơ gãi tay, vuốt những sợi tóc lộn xộn trên trán ra sau tai, giọng nói rất nhỏ: "Mình còn tưởng tính anh ấy như vậy, sẽ không thăm men một người đâu."

Bạn học nam thấp giọng nói: "Trước đây mình cũng cảm thấy vậy. Người có gia cảnh tốt như cậu ấy, cảm giác như vừa sinh ra đã đứng ở vạch đích của người khác, cậu ta cần gì phải dè dặt chứ, thế nhưng, có đôi khi mình phát hiện, thật ra cũng không phải như vậy."

Cậu ta nói: "Có một lần Hứa Đình Thâm uống say, có người hỏi đùa rằng, sao cậu ấy lại không trực tiếp theo đuổi cậu."

Lúc đấy Hứa Đình Thâm cười khẽ một tiếng, ánh mắt mê man nhìn mặt đất: "Sợ cô ấy từ chối."

Những người bên cạnh tựa như nghe được một câu chuyện cười, còn tưởng Hứa Đình Thâm cố ý khoe khoang: "Các cậu nghe xem cậu ấy đang nói gì vậy."

Người kia lại nhìn Hứa Đình Thâm, cười nhạo: "Từ bé đến giờ cậu đã bị từ chối chưa?"

"Cô ấy không giống vậy." Cuối cùng, cậu trầm mặc một hồi, sau đó mới lặp lại lần nữa: "Khương Sơ không giống vậy."

"Mình không hiểu, có gì không giống nhau chứ."

Tình cảm thời niên thiếu chưa hẳn đã thuần khiết, có nhiều người chỉ theo đuổi một bạn học nữ trong vòng một tuần, không theo đuổi được liền từ bỏ. Còn kẻ thâm tình thì chỉ là không gặp được người tốt hơn mà thôi, lúc đó bọn họ đều cảm thấy như vậy.

Bạn nam kia nhớ lại một chút: "Tôi hôm đó, bọn họ uống rất nhiều, chỉ có mình tỉnh táo, sau khi đưa họ về, vậy mà mình lại thấy Hứa Đình Thâm khóc. Mình nghĩ, thật ra, có lẽ nội tâm của cậu ấy rất yếu đuối."

Trái tim Khương Sơ rơi xuống, tựa như bị cái gì đó tàn nhẫn đánh vào.

Dù cô chỉ nghe được một câu nói đơn giản như vậy chứ không hề tận mắt nhìn thấy, cũng cảm thấy lồng ngực đau xót, có chút không thở nổi.

"Bây giờ hai người ở bên nhau, đều đã qua rồi." Bạn học nam kia nhỏ nước bọt: "Đến lúc kết hôn nhớ phát kẹo mừng đấy."

*

Khương Sơ không biết mình đã rời khỏi chỗ đó như thế nào, sau khi về đến nhà, cô liền gọi điện cho Hứa Đình Thâm.

Đầu dây bên kia nhanh chóng nhận máy, vừa mở miệng đã trêu ghẹo: "Rất cuộc cũng nhớ đến anh rồi à?"

Khương Sơ hiếm khi thừa nhận, "vâng" một tiếng.

Hứa Đình Thâm cảm thấy không đúng, bình thường nhất định Khương Sơ sẽ chán ghét nói một câu "Ai nhớ anh chứ". Anh nhúm mày: "Sao vậy? Em bị bệnh hay là xảy ra chuyện gì rồi?"

"Đều không phải." Cô giả bộ ung dung: "Vừa đi gặp bạn học về, bọn họ nói với em rằng, năm đó anh yêu em mà không nói được, liền chôn trong chân khóc lóc thảm thương."

Hứa Đình Thâm tức giận: "Đám người này còn bịa cả chuyện đồng nhân [2] cho anh nữa sao? Khá đấy, sao anh có thể làm chuyện này được cơ chứ?"

[2] Đồng nhân: Thể loại truyện lấy bối cảnh từ truyện tranh, phim ảnh, phim hoạt hình, hoặc một câu chuyện nào đó có thật.

Khương Sơ tìm anh xác nhận: "Họ nói là có một lần, sau khi uống say, anh vừa về ký túc xá liền bắt đầu khóc, không ngờ anh lại vì em mà..."

"Đó là vì lúc anh uống say thường có tật xấu thôi, người có cuộc sống viên mãn như anh mà khóc thì không biết cuộc sống của những người khác sẽ bị thấm đến mức nào nữa."

"..."

Hứa Đình Thâm không ngừng cảm thán, trong giọng nói còn tỏ vẻ đồng cảm với những người kia: "Bọn họ luôn cảm thấy, kẻ có tiền không nhất định sẽ hạnh phúc, nhưng hạnh phúc của kẻ có tiền, bọn họ căn bản không tưởng tượng được đâu."

Khương Sơ một lời khó nói hết: "..."

Đáng lẽ cô không nên vì một tên súc sinh mà cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tuyết đầu mùa

Lúc này, các loại chua xót và cảm động trước lúc Khương Sơ gọi điện thoại đã hoàn toàn tan biến.

Gì mà thăm mếu với lại đau khổ cơ chứ, tất cả đều là giả dối. Trong từ điển của tên đàn kia vốn không hề có trò thanh xuân đau khổ này.

Cô cảm thấy tiếc thay cho xúc động vừa nãy của mình, cười nói: "Em biết ngay mà."

"Sao vậy? Hình như em rất thất vọng?" Trong giọng nói của Hứa Đình Thâm còn mang theo dòng điện truyền đến tai cô, nhuộm thêm cả vẻ hài hước và trêu chọc: "Rất muốn nhìn dáng vẻ lúc khóc của anh à?"

Khương Sơ không nói, nhưng cô rất sợ hãi, sợ bản thân đã từng phụ lòng anh. Cô đã phụ lòng anh một lần rồi, nếu cô vô tình làm chuyện đó lần thứ hai, thì cô nhất định sẽ rất đau lòng.

Những thứ vụn vặt được giấu trong nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời kia, còn nhiều chuyện mà cô không hề biết, nếu anh tận lực che giấu, vậy thì kết quả cũng chỉ có thể là chết cũng chưa được đối chứng.

Hứa Đình Thâm ý vị thâm trường "A" một tiếng, cố gắng che giấu ý cười: "Đúng vậy, đã từng vì yêu em mà không được đáp lại, nên anh ăn không ngon, ngủ không yên, "Ngày càng ốm yếu cũng không hối hận, nguyện vì người mà thân thể tiều tụy." [1]... Anh đáng thương như vậy, có phải em nên bồi thường cho anh thật tốt hay không?"

[1] Nguyên văn: 衣带渐宽终不悔, 为伊消得人憔悴 (hai câu thơ trong bài Điệp luyện hoa của Liễu Vĩnh)

Khương Sơ vô cùng thân thiện hỏi anh: "Nhiều người đi chết như vậy, sao anh không đi đi."

"Đồ không có lương tâm, anh mà chết thì chẳng còn ai thương em nữa." Cổ họng anh phát ra tiếng cười khê: "Em không tiếc à?"

Tất nhiên là cô không nỡ, bèn bĩu môi: "Cúp máy đây, cúp máy đây."

Hứa Đình Thâm cười xùy một tiếng: "Nha đầu này."

Tri Tinh vừa quay phim xong, liền bước tới, thuận miệng hỏi: "Anh ở đây làm gì vậy?"

"Chú đói lắm à?"

Tri Tinh: "?"

"Chú hỏi anh như vậy chẳng phải vì muốn ăn thức ăn cho chó sao?" Hứa Đình Thâm đến gần, vuốt vuốt đầu chó của Tri Tinh: "Ngoan, thức ăn cho chó không thiếu phần của chú đâu."

Tri Tinh hất tay anh: "Cút!"

Hứa Đình Thâm không hề cảm mình đang quấy rầy người khác, anh cầm một chai nước khoáng, nói giọng trào phúng: "Sao chú còn chưa đóng máy? Là tại một phút quay hỏng 59 lần hay cố ý ăn nhờ ở đậu trong đoàn phim?"

Tri Tinh cố nén lửa giận trong lòng, Hứa Đình Thâm vẫn không hề nhận ra, anh nói tiếp: "Không phải là vì... không nỡ bỏ mặc người anh này của chú đấy chứ? Muốn ở đoàn phim để bung trà dâng nước cho anh..."

Anh ta trợn mắt: "Anh có cần mặt mũi không đấy?"

"Chú còn buôn bán bộ phận trên cơ thể người nữa sao?"

"..." Tri Tinh cạn lời, anh ta rất muốn nói với mấy fan hâm mộ ngày nào cũng hò hét "Anh oiii", "Anh giỏi quá",... của Hứa Đình Thâm rằng, cmn tên này chính là đồ súc sinh, làm người yêu hoặc bạn bè của anh thì ngày nào cũng sẽ bị chọc tức đến nổi phun 3 tấn máu mắt.

Anh ta bùi ngùi: "Cũng không biết vì sao Khương Sơ lại chịu đựng được anh nữa? Anh nào có thương người ta như em, anh chỉ biết bắt nạt cô ấy thôi."

Hứa Đình Thâm nghe thấy vài chỗ không đúng, cầm chai nước kê lên cổ anh ta: "Không ngờ chú còn dám có ý nghĩ xấu với Khương Sơ?"

Tri Tinh chưa kịp phủ nhận, chai nước trên cổ anh ta đã tạo ra động tác giết người diệt khẩu, giọng nói của Hứa Đình Thâm mang theo uy hiếp và ầu ơ: "Cô ấy là của mình anh thôi, thu hồi suy nghĩ bần thiêu của chú đi."

"..."

"Anh sẽ không thương người ta?" Hứa Đình Thâm cười xùy một tiếng, thu hồi "hung khí" đặt trên cổ anh ta, trong giọng nói ngạo mạn còn mang theo chút mỉa mai: "Anh có như vậy hay không, chú nên đi hỏi Khương Sơ."

Tri Tinh cảm giác như mình vừa bị đút đầy miệng thức ăn cho chó, liền "phì" một tiếng, anh ta từ bỏ chủ đề này: "Chẳng phải Tết nguyên đán anh muốn đến đài Thủy Quả tham gia đêm hội giao thừa sao? Mẹ em bảo anh thuận tiện đến ăn một bữa cơm."

Lúc này, rốt cuộc Hứa Đình Thâm cũng nghiêm chỉnh hơn: "Biết rồi biết rồi, dù sao thì anh mới là con ruột của đi."

"Em nhỏ vào, anh trở thành con ruột của mẹ em từ lúc nào rồi?"

"Lần trước chính miệng mẹ chú nói với anh, không đúng, là mẹ của anh." Hứa Đình Thâm nín cười, vỗ vỗ bả vai anh ta: "Biết rồi, đến lúc đó anh sẽ đến hỏi thăm đi."

Tri Tinh lờm anh một cái.

*

Thời tiết đang dần lạnh, Khương Sơ bị mẹ gọi về ăn cơm, em trai đang ngồi bên cạnh mẹ làm nũng, cô chỉ ngoan ngoãn ngồi một bên, không hề nói một câu, tựa như quay lại rất nhiều năm trước.

"Khương Sơ, không phải con thích ăn sườn xào chua ngọt nhất sao?"

Cô gật đầu, gấp một miếng đặt trong bát, hơi hé môi định nói gì, cuối cùng lại thôi.

Thật vất vả mới ăn xong bữa cơm này, Khương Sơ trốn về phòng của mình trên lầu. Mặc dù phòng vẫn luôn khóa trái, nhưng vẫn bị người khác dùng chìa khoá dự bị mở ra, đồ vật bên trong bị lục lọi đến nỗi lộn xộn cả lên.

Khương Sơ không cần nghĩ cũng biết là ai, ngoài em trai tinh nghịch của cô ra thì không có người thứ hai.

Cô ngồi xỏm xuống, nhặt một ít thư và vật kỷ niệm hồi cấp ba lên bỏ vào trong hộp, vô tình tìm thấy vở vẽ của mình.

Khương Sơ từng tự học vẽ tranh, mặc dù cô phác họa rất kém, nhưng vẫn có chút thiên phú. Cô tiện tay lật ra nhìn, đầu ngón tay đột nhiên khựng lại, có một trang vẽ một nam sinh đang ôm bóng rổ trên sân bóng, đôi mắt động lòng người của cậu đang nhìn về phía cô, một tay khác vén vạt áo lên chuẩn bị lau mồ hôi, lộ ra đường cong cơ bụng hoàn mỹ.

Khương Sơ kinh ngạc đến nói không thốt nên lời, bức tranh này hình như vẽ Hứa Đình Thâm thì phải?

Lúc cô học lớp 10 thích ôm vở vẽ đi khắp nơi vẽ linh tinh, lúc đó cô và Hứa Đình Thâm không học cùng khóa, lần đầu tiên thấy Hứa Đình Thâm, chỉ cảm thấy rất sững sờ, vì vậy liền tiện tay vẽ anh.

Về sau, tranh vẽ đã kín đầy vở, cô cũng không nhớ đã ném nó ở chỗ nào, liền thay một quyển mới.

Theo lý mà nói, có lẽ cô đã sớm biết Hứa Đình Thâm, nhưng Khương Sơ có một tật xấu, dù là khuôn mặt đẹp hơn nữa cũng không nhớ được ba giây, cô có chút mù mắt, cùng lắm thì nhìn mấy lần mới có thể nhận ra.

Sững sờ thì sững sờ, nhưng có điều, chỉ vài phút kinh ngạc như vậy, qua mấy giấc ngủ tối liền quên hết sạch.

Không biết nếu Hứa Đình Thâm biết chuyện này liệu có bị tức chết hay không, cô vừa cảm thấy tiếc nuối lại vừa cảm thấy buồn cười, lấy một quyển vở vẽ mới, ngồi bên cạnh yên lặng vẽ tranh, đến khi lấy lại tinh thần thì bên ngoài đã tối đen.

Khương Sơ xuống lầu, đúng lúc mẹ cô nói: "Nhìn thời tiết này, đoán chừng tuyết sắp rơi rồi."

Tuyết rơi?

Ban đầu, Khương Sơ có hơi ngạc nhiên, sau đó lập tức cong khóe môi, tuyết rơi lãng mạn như vậy, nếu có thể ngắm cùng Hứa Đình Thâm thì tốt.

Ở nhà mấy ngày, cô đã không thể chờ đợi, đặt vé máy bay đến Hoàn Kiếm, lần trước đến đây vẫn là thân phận diễn viên, lần này đến liền trở thành thanh tra quen thuộc của người nào đó, vừa nghĩ đến điều này, khóe môi Khương Sơ đã không thể hạ xuống, tựa như toàn thân đều được mật ngọt bao phủ.

Không biết vận khí của Khương Sơ tốt hay vì lý do nào đó, cô vừa đến Hoàn Kiếm, trận tuyết đầu tiên liền rơi.

Tuyết rất nhỏ, tựa như tơ liễu vương trên vai cô, thế giới nhỏ phủ đầy tuyết trắng này như trút bỏ sắc màu, tạo cho người ta một cảm giác vừa thoải mái vừa yên bình. Trong không khí thấm hơi lạnh, dường như hô hấp cũng đều mang hương vị của mùa đông.

Khương Sơ mặc áo lông màu trắng, khăn quàng màu đỏ quấn trên cổ, cô không đến thẳng studio, mà đến phòng bao của quán ăn trước. Trước khi Khương Sơ đến đây, cô không hề nói cho Hứa Đình Thâm biết, mà chỉ lên lút nói với Trì Tĩnh, muốn cho Hứa Đình Thâm một kinh hi.

Thế là, lúc Hứa Đình Thâm bị Trì Tĩnh lừa đến đây, chỉ thấy một cô gái nhỏ đang ngồi trên ghế, sau khi thấy anh đến, gần như nhảy dựng lên, trực tiếp nhào vào lòng ngực anh.

Người vẫn luôn giữ bình tĩnh và biết kiềm chế là Hứa Đình Thâm bị nhiệt tình của cô dọa sợ, trái tim tựa như bị cái gì đó hung hăng đánh trúng, cô vòng tay ôm lấy cổ anh, hai chân quấn trên tấm lưng hoàn mỹ, anh vô thức vươn tay nâng mông cô lên, để cô không bị rơi xuống.

Tên lưu manh Hứa Đình Thâm lúc này cũng đỏ mặt, cả người cô đều dán lên người anh, tay của anh lại đang đặt ở nơi xấu hổ nào đó, anh thở ra một hơi, có vẻ còn chưa hết kinh ngạc: "Sao em đến đây mà không nói với anh?"

Khương Sơ vốn rất đặc ý, nhưng tư thế lúc này lại khiến cô cũng có chút xấu hổ, thế là, cô chút nói không ra hơi, ngón tay nhẹ nhàng chọc trên lưng anh: "Em đến đây để kiểm tra đột xuất đây, xem anh có làm điều gì xấu xa sau lưng em không."

Anh không nhịn được bật cười, ghé bên tai cô, giọng điệu mập mờ: "Em không đến, sao anh có thể làm điều gì xấu xa chứ?"

Cô gái nhỏ không nói, vung tay đập lên lưng anh, Hứa Đình Thâm biết cô lại đang xấu hổ.

Anh cười cười, lập tức chậm rãi buông cô xuống, để tránh mình thật sự làm ra chuyện gì không bằng cảm thú.

Khương Sơ túm vạt áo anh, khuôn mặt tươi cười: "Hôm nay là tuyết đầu mùa."

Hứa Đình Thâm nhún mày: "Tuyết đầu mùa thì sao?"

Khương Sơ đang cảm thấy tuyết đầu mùa rất lãng mạn, bỗng bị anh hỏi vậy, sau khi suy nghĩ kỹ một hồi, đôi mắt long lanh nhìn anh: "Trong ngày tuyết đầu mùa, bất kỳ lời nói dối nào cũng đáng được tha thứ."

"Em lại nói dối anh điều gì rồi?" Hứa Đình Thâm cười khế một tiếng: "Em yên tâm, dù tuyết có rơi hay không, thì anh cũng sẽ không tha thứ cho em đâu."

Khương Sơ: "..."

Không phải bạn trai nhà người ta thường nói "Dù tuyết có rơi hay không, thì anh cũng sẽ tha thứ cho em" sao? Bạn trai này là hàng fake rồi, không thì

đăng lên mạng bán đi cho rồi.

Cô hừ một tiếng, ngồi lên ghế.

Đồ ăn đã dọn lên, Khương Sơ cầm đũa, cô rù mắt, giọng nói nhỏ nhẹ: "Em có chuyện muốn nói với anh."

Hứa Đình Thâm thấy vẻ mặt này của cô liền biết chắc chắn cô đã làm sai chuyện gì đó, anh kéo ghế, ngồi bên cạnh cô, hơi dựa lại gần: "Em đã làm gì?"

"Nếu em nói, anh sẽ xem xét hôm nay là tuyết đầu mùa nên tha thứ cho em chứ?"

Hứa Đình Thâm cong khóe môi, ánh mắt có chút xấu xa: "Không chỉ không, mà còn phạt em nữa."

"Em.." Nhưng Khương Sơ vẫn muốn nói rõ với anh, nên quyết định nói: "Thật ra trước đây chúng ta chia tay..."

Về mặt Hứa Đình Thâm lập tức trở nên không vui, khóe miệng của anh mang theo nụ cười, nhưng lại khiến người khác đột nhiên cảm thấy rét lạnh: "Không phải đã nói đừng nhắc đến chuyện này rồi sao?"

Khương Sơ buông đũa xuống, bàn tay trắng nõn nắm lấy cánh tay anh: "Em nói đánh cược là lừa anh đấy."

Lông mi của anh run lên, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn, giọng nói khàn khàn: "Có ý gì?"

Hứa Đình Thâm gần như muốn chạy trốn khỏi đây, anh sợ phải nghe thấy đáp án mà mình không muốn nghe.

Chẳng hạn như, vì cô hẹn hò với anh chán rồi, nên chỉ bịa bừa một lý do. Nếu quả thực như vậy, thì anh sẽ càng tổn thương hơn trước.

Hứa Đình Thâm đã sớm thuyết phục bản thân, mặc kệ lúc trước anh có bị lừa dối hay không, anh cũng không thể buông tay lần nữa. Nhưng Khương Sơ vẫn muốn vạch trần vết sẹo cũ.

"Em cứ tưởng lúc ấy anh không thích em, nên cố ý lấy lý do như vậy để lừa anh, về sau em mới biết là mình hiểu lầm anh." Hốc mắt cô hơi đỏ, vô cùng khó khăn nói: "Thật ra em vẫn luôn thích anh."

Anh bỗng giật mình, nhất thời không biết mình nên vui mừng hay khổ sở, nhưng rõ ràng trong đầu anh, sự vui mừng chiếm nhiều hơn một chút, tựa như một người đã đi rất lâu trên sa mạc, rõ ràng đã sớm từ bỏ hi vọng, lại đột nhiên gặp được ốc đảo.

Khương Sơ, chính là vùng ốc đảo kia của anh.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Gỡ bỏ hiểu lầm

Vào một buổi chiều vô cùng bình thường, một nam sinh trong ký túc xá đang tìm tất bản mình đã tích tụ lâu ngày, mà Hứa Đình Thâm thì đang nằm trên giường xem một quyển sách, đeo tai nghe để ngăn cản tiếng động bên ngoài.

Cửa bị mở "két" một tiếng, những tiếng thảo luận liền truyền vào.

"Các cậu không nhìn thấy hoa khô lộp bên cạnh quả thật là quá đáng tiếc, cô ấy quả là người tình trong mộng của mình."

"Vậy à? Rốt cuộc thì trông như thế nào?" Vài người khác hưng phấn hỏi.

"Mình có ảnh chụp đây, các cậu nhìn xem." Lão ngũ cùng phòng đưa ảnh chụp cho bọn họ xem, những người khác đều trầm trồ, có một người còn nói: "Đáng đẹp thật đấy."

Lão nhị liền cười ha hả: "Cmn cậu thật thô tục."

"Mình nhìn dáng người mà cũng thô tục à? Cậu nhìn xem cái gì trên màn hình máy tính kia?" Lão tứ chỉ vào máy tính của cậu ta: "Giữ lại mặt mũi đi."

"Ồ, có phải cô ấy tên là Khương Sơ không?"

Hứa Đình Thâm vẫn luôn không nói gì rốt cuộc cũng tháo tai nghe xuống, nhìn mấy người đang đứng phía dưới.

"Hay là chúng ta đánh cược đi."

"Đánh cược gì?"

"Cược xem ai có thể theo đuổi được Khương Sơ nhanh nhất." Lão ngũ cười nói: "Cậu đừng thấy cô ấy đáng yêu, trước giờ chưa từng nhận sự ân cần từ nam sinh đâu."

"Được đấy, ai thua phải bao người thắng ăn sáng cả năm."

Mấy cậu nam sinh đang cao hứng, bỗng một quyển sách bị quăng xuống "bịch" một tiếng, mấy người đều nhìn xuống đất, lão ngũ nhặt sách lên đưa cậu, nói đùa: "Đại ca sao thế, vừa nghe thấy gái đẹp mà sách cũng không cầm chắc sao?"

Vài người khác nghe vậy, bắt đầu cười rộ lên.

Hứa Đình Thâm không nhận, đổi lại bình thường thì cậu đã sớm cảm đầu nói đùa rồi, nhưng giờ khác này, trong mắt lại là băng lạnh, sắc mặt của cậu rất khác lạ, đôi môi mỏng mím chặt thành một đường.

Đối tượng bị nói đùa lại không hề cảm thấy buồn cười, ngược lại không hề nói gì, vốn dĩ mấy người đang cười nói vui vẻ lại cảm thấy vô cùng lúng túng, ngay cả lão lục đang tìm tât bản cũng dừng động tác.

"Đừng có ý đồ với Khương Sơ." Trong mắt cậu lộ ra chút hung hãn, nhìn có vẻ không để ý: "Cũng không nhìn lại xem các cậu là mặt hàng gì."

Mấy người bị cậu châm chọc đã quen, quả thật cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Hứa Đình Thâm còn định nói gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên, cậu bắt máy: "A lô... tập luyện à... mình biết rồi."

Sau khi cậu ra ngoài, nhiệt độ trong phòng mới tăng lên một chút. Lão tứ vỗ vỗ ngực: "Đại ca để ý Khương Sơ à?"

"Cậu ấy muốn thắng cược để bắt chúng ta bao một tháng ăn sáng đấy."

Vài người khác lại bắt đầu cười ha hả, lão nhị cầm cánh tay cậu ta nói: "Cho mình xem lại ảnh chụp đi."

"Chắc chắc chắc, nhìn trong sáng ghê, đôi chân này..."

Mấy người ngoài miệng nói muốn theo đuổi Khương Sơ, thật ra cũng chỉ có lão tứ và lão ngũ thay phiên nhau hành động, nhưng cuối cùng, ngay cả một ánh mắt của Khương Sơ bọn họ cũng không chiếm được, sau hai tuần đã ném chuyện này ra khỏi đầu.

Đến tận hai tháng sau, lão tứ vô tình phát hiện hình như Hứa Đình Thâm cũng đang theo đuổi Khương Sơ...

"Đại ca, cậu chơi thật à?"

"Cậu nói xem." Hứa Đình Thâm vuốt vuốt bật lửa, lười biếng dựa trên tường.

Lão tứ trêu đùa: "Các cậu đoán xem Hứa Đình Thâm có thể theo đuổi trong bao lâu?"

"Ba tháng."

"Một tháng."

Hứa Đình Thâm ngắt lời bọn họ, không nhìn được cũng đoán thử: "Chắc là một tuần."

Đề có thể xuất hiện trước mặt cô, cậu đã phải tốn ba năm ròng rã. Cậu sợ quá vội vàng sẽ dọa cô gái mà mình tâm tâm niệm niệm hoảng sợ, cũng sợ nếu quá chậm Khương Sơ sẽ bị người khác cướp mất.

Hứa Đình Thâm chỉ thuận miệng nói, không ngờ một tuần sau, hai người thật sự ở bên nhau.

Vào cuối tuần, mấy cậu bạn cùng phòng không tìm được phòng học để quay video làm bài tập, đúng lúc thấy Hứa Đình Thâm đang ngồi học bên trong, Hứa Đình Thâm ngẩng đầu nhìn bọn họ một chút, cũng không để ý, lão tứ không nhìn được, dựa lên bàn, nói đùa: "Hứa Đình Thâm, cậu lợi hại thật đấy."

Lão ngũ hòa theo: "Lần trước đánh cược với bọn mình rằng có thể theo đuổi được Khương Sơ trong vòng một tuần, kết quả vậy mà thật sự làm được, cậu nói xem sao cô ấy ngây thơ tin người thế chứ?"

Hứa Đình Thâm đang đeo tai nghe, mải mê nghiên cứu kịch bản phim, một hồi sau mới ngẩng đầu: "Có phải các cậu vừa nhắc đến Khương Sơ không? Cô ấy sao vậy?"

Lão lục cười cười: "Bọn họ nói cậu lợi hại, đánh cược rằng có thể theo đuổi Khương Sơ trong vòng một tuần, kết quả thật sự theo đuổi được, còn nói Khương Sơ ngây thơ tin người."

Sắc mặt Hứa Đình Thâm lập tức đen lại, bàn tay thon dài đang đặt trên bàn chậm rãi đưa lên, cậu thu mắt, lông mi dài hơi dẫn ra, trong giọng nói có chút tức giận không kiềm chế được: "Cậu nói lại lần nữa xem? Cmn ai ngây thơ tin người hả?"

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng, mấy cậu bạn cùng phòng chưa bao giờ thấy cậu như vậy, lão lục vội vàng nói: "Không có gì đâu, cậu ấy nói đùa thôi."

Hứa Đình Thâm túm cổ áo lão ngũ, nghiêng đầu cười xùy một tiếng: "Tôi đánh cược với các cậu lúc nào?"

Lão ngũ bị cậu dọa sợ, nhỏ giọng giải thích: "Mình tưởng là cậu chỉ đùa giỡn cô ấy..."

Lời còn chưa dứt, bỗng cậu ta đã ăn một cú đấm, Hứa Đình Thâm bước ra khỏi bàn học, hung hăng đánh cậu ta: "Con mẹ nó chứ, ông đây không nói cho mày biết trước đây đã làm gì à?"

Những người khác vội vàng xông đến can ngăn: "Không đến mức phải vậy đâu."

Hứa Đình Thâm lạnh lùng nhìn bọn họ, mắt nhắm lại: "Không đến mức? Ai nói không đến mức?"

Cậu chậm rãi buông tay ra: "Tôi nói cho các cậu biết, nếu sau này tôi còn nghe thấy các cậu gán những từ ngữ thô tục đấy lên người Khương Sơ, tôi không ngại tạo nghiệp cũ đâu."

Đến khi cậu thu dọn đồ rồi bỏ đi, mấy cậu nam sinh mới ngơ ngác nhìn nhau, bị dọa đến xanh mặt. Bình thường, Hứa Đình Thâm hay thích nói đùa nhất, cũng là người trượng nghĩa nhất, sao hôm nay lại vì con gái mà trở mặt với bọn họ chứ? Hóa ra là thật sự nghiêm túc sao?

Sau khi trải qua một màn như vậy, trong phòng ngủ không còn ai dám nhắc đến Khương Sơ nữa, nhưng khiến mọi người không ngờ là, sau đó không lâu, vậy mà Hứa Đình Thâm và Khương Sơ lại chia tay.

*

"Em cứ tưởng là anh vì đánh cược nên mới hẹn hò với em, nên em..."

Cho rằng dùng thủ đoạn tương tự là có thể bù đắp lại lòng tự trọng của mình.

Nhiều năm về sau, sự thật bị che giấu này mới được vén mở hoàn toàn. Trong lòng Hứa Đình Thâm bỗng chốc có ngũ vị tạp trần, không biết nên tiếc nuối hay tức giận.

Hóa ra cô chưa từng phụ bạc tình cảm của anh.

Hứa Đình Thâm không nhận được mà tự trách bản thân lúc ấy không kịp thời giải thích, để Khương Sơ hiểu lầm. Anh càng tự trách lúc ấy mình bởi vì lòng tự trọng, nên sau khi đã cố gắng mà vẫn không liên lạc được với Khương Sơ, liền dễ dàng nói buông tay, khiến bọn họ bỏ lỡ nhau trong khoảng thời gian dài như vậy.

Hai người đều quá kiêu ngạo. Nhưng tình yêu và lòng tự trọng, vẫn thường đối lập với nhau.

"Hứa Đình Thâm, thật... thật xin lỗi." Bàn tay của cô nhẹ nhàng nắm ngón trỏ của anh.

Trái tim Hứa Đình Thâm bỗng trở nên mềm mại, anh giờ tay đặt lên chiếc cổ thon dài tinh tế của cô: "Sao em lại cảm thấy, anh không thích em?"

"Em..."

Anh nhìn ra Khương Sơ đang tự trách, còn cố ý ra vẻ lạnh lùng: "Em không muốn nói thì thôi."

"Không phải." Khương Sơ có hơi sốt ruột, chậm rãi tiến đến bên tai anh nói một câu, giọng nói càng dần càng nhỏ.

Giọng nói mềm mại nhẹ nhàng của cô gái tựa như lông vũ khẽ lướt qua trái tim anh, tê tê đại đại.

Yết hầu Hứa Đình Thâm dịch chuyển, giọng nói khàn khàn: "Ý em là bởi vì anh không đủ cảm thú?"

Năm đó rốt cuộc anh đã bỏ lỡ những gì?

Khương Sơ bị anh nói vậy, gương mặt nóng lên: "Em có ý này lúc nào cơ chứ?"

Chẳng qua là cô cảm thấy, khi anh đã yêu thì không nên kiêu chể. Nhưng bọn họ đã bên nhau nửa năm, dường như Hứa Đình Thâm chưa từng làm hành động gì quá phận. Thật ra Khương Sơ là một người thiếu tình yêu thương, không tự tin lại nhạy cảm, cô cũng hay nghĩ nhiều, sẽ cảm thấy chuyện mình làm chỉ là một giấc mơ đẹp, chờ người khác đến phá vỡ, không bằng bản thân tự ra tay.

"Tiểu Khương Sơ, anh thực sự đã xem thường em rồi." Hứa Đình Thâm dờ khóc dờ cười: "Lúc đó, em mới qua sinh nhật tròn mười chín tuổi, anh sợ không kiềm chế nổi bản thân mà dọa em chạy mất, em ngược lại thì hay rồi, hóa ra trong lòng em vẫn cảm thấy anh không bình thường?"

Khương Sơ không ngờ lại như thế này, cô nhỏ giọng giải thích: "Em mười chín tuổi chứ không phải chín tuổi, sao lại dễ dàng bị anh dọa chạy mất chứ..."

Anh cong khoe moi, noi dua: "Khong phai em van luon mong chon anh se lam gi voi em day chur?"

Khurong Sor xau ho, ben tai do len, Hura Dinh Tham cho rang co se phu dinh nhu vua bi giam phai duoi, ket qua la co nhem nhang giat dau: "Vang."

"..." Hura Dinh Tham dua giwon nguoi khac khong thanh, lai cam thay nhu chinh minh bi dua giwon, rot cuoc sao truuoc day anh lai phai lam nguoi co chur?

Nguroi dan ong toi gan co: "Lam gi cung dong y sao?"

Co xoa xoa qua cau bong tren vat ao, nho giong noi: "Sau nay..."

"Tam thoi khong the lam, sau nay deu co the phai khong?"

Khurong Sor co hoi khong tho noi, nhung van nhem nhang giat dau.

Hura Dinh Tham cam giac con da thu trong long nhu sap so long thoat ra, trai tim trong long ngực dap kich liet. Sao co gai nay lai ngoan ngoan nhu vay.

Khurong Sor thay anh khong noi gi, chop chop mat: "Cho nen... anh tha thu cho em sao?"

"Nao co don gian nhu vay?" Hura Dinh Tham curoi khe mot tieng, anh chua tung trach co, lai cang khong no trach co, the nhung, khong nhan co hoi nay de chiem chut tien nghi thi khong phai phong cach cua anh roi: "Em cam thay ay nay a?"

Khurong Sor nhem nhang giat dau.

Anh to ve kho xur: "Lam sao bay giu? Hinh nhu anh khong qua muon tha thu cho em."

Co nguroc doi mat nai len, long mi run run, mui bong chua xot, chi cam thay rat kho chiu: "Nhung... nhung..."

Co khong muon bi chia cach nua.

"Nhu vay di." Hura Dinh Tham chi chi dau goi cua minh: "Em ngoi len day."

Khurong Sor khong nhan ra rang day chi la am muru cua anh, co de dat ngoi trong ngực anh.

Nguroi dan ong du do co: "Neu em da cam thay ay nay, co phai nen boi thuong cho anh that tot hay khong?"

Khurong Sor that su cam thay ay nay vi nam do minh da quyét doan chia tay, co chop chop mat nhin anh, nhem nhang giat dau.

Tho trang nho cu nhu vay ma cam tam tinh nguyet sa vao trong cam bay ma lao soi xam da chuan bi tot.

Hura Dinh Tham chi cam thay du co nhieu tuc gian va tiec nuoi hon nua, luc nay cung chi co the hoa thanh mot mang nhu tinh trong long, ban tay day rong cua anh om lay vong eo mem mai cua co, cui dau xuong vua dinh hon co, doi moi mem mai cua co gai lien chu dong dang len, hai canh tay trang non quan tren co anh, dau luri xinh xan thu cay mo ham rang cua anh, cuoi cung lai khong can than bi dap dau.

"A..."

"Do ngoc."

Hura Dinh Tham bat curoi, doi khach thanh chu, dat co dua len ban, ban tay che sau lung de co khong bi kho chiu, ve mat Hura Dinh Tham hiem khi nghiem tuc: "Em khong lam gi sai ca, cung khong can noi xin loi."

Co hoi gan nguoi.

"Tot nhut em cung dung tin rang anh thich em." Nguroi dan ong can len khoe moi co, xau xa noi: "Neu khong thi sao anh lai chung minh cho em thay bang cach nay chur."

"A..."

- - - - -

Di duoc mot nua bo truyen roi huhu, cam on mn da ung ho minh ($\sigma \geq \nabla \leq$) σ

Ban dang doc truyen *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* duoc tai mien phi tai www.EbookFull.Net.

Tai mien phi nhieu truyen hon o **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đầu hàng

Hai người hôn nhau hơn mười phút, toàn thân Khương Sơ đều đã mềm nhũn, vòng eo của cô được bàn tay dày rộng ôm nên mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Cô bỗng cảm thấy có vật gì đó nóng hổi chạm vào mình, bối rối lùi về sau: "Anh..."

Hứa Đình Thâm không cho cô nhúc nhích: "Mặc kệ nó."

Khương Sơ: "... " Mặc kệ mẹ nhà anh.

Hứa Đình Thâm ngồi thẳng người lên, ngón cái vuốt ve đôi môi hơi sưng của cô: "Em định lúc nào mới chịu trách nhiệm với anh đây?"

Có vẻ vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Khương Sơ không chịu cho mình danh phận.

Đầu Khương Sơ vẫn chưa load kịp, nhưng vẫn ý thức được mình lại bị người nào đó bày mưu, cô bèn ngừng đầu, nhấn mạnh nói: "Là anh hôn em đấy chứ."

Hứa Đình Thâm nhin cười, đưa tay vuốt ve tay cô: "Vậy được, anh chịu trách nhiệm với em."

Khương Sơ: "... " Luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Hứa Đình Thâm vươn tay, đặt tay Khương Sơ trong lòng bàn tay mình, Khương Sơ phát hiện tay của anh rất lớn, khiến cho người khác có cảm giác an toàn.

Anh lấy điện thoại ra, mở mục cài đặt, lưu dấu vân tay của Khương Sơ vào, như vậy Khương Sơ sẽ có thể mở điện thoại của anh.

Khương Sơ hơi cảm động, cũng lấy điện thoại ra, lúc cô vừa định làm vậy, người đàn ông cười khẽ một tiếng: "Anh nhắm mắt cũng biết mặt khẩu của em."

"..."

Khương Sơ khá lười, có đôi khi, dù mặt khẩu đã mất ý nghĩa ban đầu, nhưng cô cũng lười đổi lại, hơn nữa, toàn bộ mặt khẩu thiết bị của cô đều giống nhau.

Cô cảm thấy hơi không công bằng: "Vậy mặt khẩu của anh là gì?"

"Ngày sinh của em cộng thêm hai số cuối năm sinh."

"Không thể nào." Khương Sơ bĩu môi, giọng rất nhỏ nhẹ: "Lúc trước em thử rồi."

"Anh đảo ngược lại." Hứa Đình Thâm không nhịn được, cười xùy một tiếng.

Cô nghe ra sự châm biếm trong lời của Hứa Đình Thâm, đưa tay lên định đánh anh, lại bị Hứa Đình Thâm bắt lấy cổ tay, anh cúi đầu xuống định làm gì đó...

Cửa nhẹ nhàng bị mở ra, nhân viên dẫn Trì Tinh bước vào, có lẽ nhân viên đã bắt gặp nhiều cảnh tượng khác nhau, nên không hề kinh ngạc mà rời ánh mắt, lập tức cúi đầu đi ra ngoài.

Nhưng Trì Tinh lại khác, anh ta chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mặt này đối với một cậu độc thân mà nói, thật sự là quá kích thích rồi.

Tên cảm thú nào đó kéo cô gái lên, trong mắt Khương Sơ phủ một tầng nước long lanh, nhìn vô cùng nhu thuận, khiến cho người ta không nhịn được phải suy nghĩ miên man, vì thấy Trì Tinh đã đến, cô vội vàng trốn trong ngực Hứa Đình Thâm, người nào đó đang ôm Khương Sơ giương mắt nhìn người vừa đến, cong môi nói: "Chú đến thật đúng lúc."

"..." Đậu móa.

Anh ta làm sao biết hai người này lại phát ngáy như vậy chứ, mới mấy hôm không gặp mà đã đến mức này sao?

Trì Tinh đi tới: "Hai người chưa ăn sao? Ban này làm gì vậy?"

Không phải là ở chỗ này "phát ngáy" nửa giờ đấy chứ, rõ ràng tình trạng độc thân đã hạn chế suy nghĩ của Trì Tinh.

Khương Sơ nghe thấy lời này, mặt bỗng chốc đỏ lên, cô gắt gao cúi đầu, định thoát khỏi người Hứa Đình Thâm, không ngờ bàn tay lớn của người đàn ông lại giữ eo cô lại, không cho động đậy.

Cô nhỏ giọng hỏi: "Anh làm gì thế?"

Lão lưu manh rất thẳng thắn: "Không có người ngoài mà."

Tri Tinh lại bị chiếm tiện nghi lần nữa: "..."

Hứa Đình Thâm ngẩng đầu nhìn Tri Tinh, anh nhíu mày: "Không phải chú tò mò hai người bọn anh vừa làm gì sao?"

Anh cúi đầu hôn cô gái trong ngực một cái: "Chưa thấy người yêu hôn nhau bao giờ à?"

Tri Tinh: "..."

Anh ta văng tục, vội vàng đẩy cửa, rời khỏi cái nơi đầy mùi yêu đương hôi thối này.

Khương Sơ thoát khỏi vòng vây của Hứa Đình Thâm, vội vàng từ trên người anh ngồi xuống ghế bên cạnh, cô lấp bắp nói: "Anh... Sao anh lại như vậy..."

"Tiểu Khương Sơ." Giọng nói của Hứa Đình Thâm tràn ra ý cười: "Là ai cảm thấy anh không thích em? Muốn anh quá phận với em hơn?"

Bên tai của cô đỏ đến nỗi nhỏ ra máu.

"Bây giờ không thích hợp." Anh thu mắt, khinh mạn nói: "VẬY sau này làm thế nào đây?"

Hứa Đình Thâm kéo tay cô: "Chuyện anh muốn làm với em quá phận hơn lúc này rất nhiều, không phải em rõ ràng nhất sao, anh chính là tên lưu manh trăm phần trăm."

Khương Sơ nghĩ đến nhiệt độ nóng bỏng vừa nãy, lấp bắp nói: "Anh... Anh đừng nói nữa."

Còn nói nữa thì cô thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui xuống đất.

Hứa Đình Thâm đùa giỡn đủ rồi, cuối cùng cũng cho Khương Sơ chút mặt mũi, không lên tiếng nữa.

*

Sau khi ăn xong, Hứa Đình Thâm dẫn cô đến đoàn phim, bởi tuyết rơi nên ở đây có khá ít người, Hứa Trì bên cạnh nói đùa: "Ồi, cô Khương đã đóng mấy rồi còn tới đoàn phim, đến thăm mọi người sao?"

Khương Sơ rời ánh mắt, chỉ vào Tri Tinh bên kia, nói: "Tôi đến gặp Tri Tinh."

"Thì ra là thế."

Hứa Đình Thâm nghe vậy liền đen mặt.

Tri Tinh đang sửa sang lại quần áo không hiểu sao lại cảm thấy hơi lạnh, hoàn toàn không biết bản thân vô tội đáng thương vừa bị mang ra dờ dạn.

Bông tuyết rơi trên vai hai người, mặc dù không lớn, nhưng rất lãng mạn.

Khương Sơ tiến đến bên tai anh, nói nhỏ: "Thật tốt."

Giọng nói còn mang theo chút vui mừng nho nhỏ.

Hứa Đình Thâm nghiêng đầu nhìn cô, cô gái đang ngửa đầu nhìn bầu trời, khóe miệng mang theo độ cong nho nhỏ, khiến người ta nhìn một chút đã cảm thấy ngọt đến tận đáy lòng. Anh nhớ đến mùa đông năm lớp 11, cô cũng yên lặng đứng trước cửa sổ như vậy, từng bông tuyết rơi trước mặt cô, tựa như làm nền cho cảnh đẹp ấy.

Hứa Đình Thâm lặng lẽ dặt tay cô, trái tim Khương Sơ run lên, lông mi nhẹ nhàng chớp chớp, tuy chỉ là dặt tay, nhưng cô cũng cảm giác được tim mình đang đập "thình thịch", Khương Sơ có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương truyền qua mạch máu, chảy thẳng đến tim, kích thích từng đợt sóng trong lòng cô.

Khương Sơ liếc nhìn xung quanh, rút tay về như bị bỏng.

Hứa Đình Thâm cong môi: "Không được dặt tay à?"

"Nhiều người." Cô giải thích.

"Ừ."

Khương Sơ vừa nghĩ Hứa Đình Thâm dễ thương lượng, đối phương lại đột nhiên nói khê: "Nếu vậy thì, em biết rõ lúc không có người nên làm thế nào rồi đấy."

Anh nói: "Em nợ anh đây."

Đồ đàn ông tính toán chi li, cô thầm oán giận, tên Hứa Đình Thâm này xưa nay chưa từng chịu thua thiệt.

Khương Sơ chỉ ở Hoành Điểm vài ngày, nhưng sau khi gặp Hứa Đình Thâm, cảm giác như quan hệ của hai người đã phát triển thêm một bước.

*

Tết nguyên đán, Hứa Đình Thâm đến Tỉnh Thành tham gia đêm hội giao thừa, Khương Sơ cũng bay đến Tỉnh Thành, nhưng ở đó quá nhiều người, cô không thể đến xem biểu diễn. Lật Diệp gửi tin nhắn cho cô: "Lần trước, đại diện phát ngôn đã đàm phán xong xuôi, Hường Diệc bên kia đột nhiên đến tìm thương hiệu nói muốn cùng hợp tác, để hai người làm đại diện phát ngôn, theo đuổi lợi ích cũng ghê gớm thật."

"Hai người làm đại diện phát ngôn?" Khương Sơ nhủ mày.

Mặc dù nhìn cô có vẻ như dễ bắt nạt, nhưng cũng không phải đồ ngốc, rõ ràng đại diện phát ngôn đã đàm phán xong cả rồi, sao lại vô duyên vô cớ nhường một phần cho Hường Diệc chứ. Cùng một lúc có tận hai người đại diện sẽ không thấy được giá trị thương mại của mỗi người, chỉ khiến cả hai càng dây dưa với nhau, đến lúc dính chặt như cao dán da chó rồi thì kéo thế nào cũng không ra được.

Cũng may là Lật Diệp nói: "Em yên tâm, chị sẽ từ chối."

Hôm đó, Lật Diệp dẫn theo trợ lý đến chỗ thương hiệu, người đại diện của Hường Diệc cũng đến đây muốn nói vài lời hữu ích, lại không ngờ Lật Diệp vẫn một mực lạnh lùng, Lật Diệp từ chối thẳng lời đề nghị của người đại diện Hường Diệc, khiến tình cảnh âm ỉ rất khó coi.

Trần Niệm Niệm thầm nghĩ, Hường Diệc quả là thần tiên, lại có thể khiến cho chị Lật Diệp mọi ngày đều tươi cười với mọi người, lúc này ngay cả lời khách sáo cũng không thêm nói.

Chuyện này nhanh chóng bị người khác vạch trần trên diễn đàn nặc danh, dẫn đến sự phẫn nộ của fan couple Sơ Nhất (Sơ Diệc), đối với chuyện xóa sổ couple này, các cô hoàn toàn không thể nhẫn nhịn được nữa, ngay cả fan couple vẫn luôn thiên vị Khương Sơ cũng cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Bởi vì chuyện này, fan của Hường Diệc còn mắng Khương Sơ mấy ngày.

"Fan của Khương Sơ có thể dừng tung tin vịt nữa được không? Cũng không nhìn thử xem bây giờ đã qua mấy tháng rồi, danh tiếng của anh nhà tôi mà lại không nhận được vai trò đại diện phát ngôn sao?"

"Buồn cười thật đấy, Khương Sơ vì muốn dây dưa mà quả là chuyện gì cũng có thể làm được."

"Mở mắt ra mà nhìn thế giới đi, Khương Sơ tự hoạt động độc lập đi, đừng tiếp tục lợi dụng nữa, thấy mà ghét."

"Chẳng phải Khương Sơ đã nhận làm đại diện phát ngôn cho đồ trang điểm rồi sao? Thật sự tưởng thử mình đang cầm chính là đồ chơi cao cấp gì đó sao, không biết xấu hổ còn bịa chuyện nói người khác đung vào chức đại diện phát ngôn của mình cơ đấy?"

Trên mạng một mảng hỗn chiến, Trần Niệm Niệm sắp bị tức chết, cô nàng lấy vở ra, viết hai chữ Hường Diệc lên, sau đó dùng con dao nhỏ đâm lên trên.

Người qua đường Tiểu Lâm trừng to mắt: "Làm gì vậy."

Lật Diệp uống một ngụm nước, vẻ mặt không chút gợn sóng: "Hồng bàn là phải đền tiền đấy."

Trần Niệm Niệm: "..."

*

Khương Sơ hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, được Trì Tinh mời đến nhà làm khách, cô hỏi: "Tôi đến liệu có không hay cho lắm không?"

Trì Tinh xua tay: "Không có gì, Hứa Đình Thâm cũng đến mà, mẹ tôi luôn coi Hứa Đình Thâm như người một nhà, cô là bà xã của anh ấy, cũng là người một nhà thôi."

Khương Sơ cố ý mua chút quà, cùng Hứa Đình Thâm đến nhà Trì Tinh thăm hỏi.

Mẹ Trì Tinh nhiệt tình mời Hứa Đình Thâm và Khương Sơ ngồi xuống, bà đặt cốc nước trước mặt hai người, liếc nhìn Khương Sơ: "Đây là bạn gái cháu à?"

Hứa Đình Thâm còn chưa mở miệng, Khương Sơ đã nhẹ nhàng gạt đầu: "Vâng, thưa dì."

"Cô gái xinh xắn quá." Nói xong, mẹ Trì nhủ mày: "Cũng không biết bao giờ con trai dì mới có thể tìm được bạn gái ưu tú như vậy nữa."

Hứa Đình Thâm giờ trò xấu, ho khan một tiếng: "Có một người đang theo đuổi nó, rất ưu tú đấy ạ."

Mắt mẹ Trì lập tức phát sáng, kéo Trì Tinh sang một bên.

Trì Tinh bị tra hỏi về ngoài, thông tin gia đình, thậm chí cả sở hộ khẩu của người đang theo đuổi mình, anh ta khóc không ra nước mắt, lòng thầm mắng Hứa Đình Thâm một vạn lần, đáng lẽ anh ta không nên mời tên ngốc Hứa Đình Thâm này đến nhà mình làm khách.

Vất vả lắm cuối cùng cũng ứng phó được với mẹ ruột. Lúc ăn cơm, mẹ Trì đột nhiên nghĩ đến gì đó, hỏi Hứa Đình Thâm: "Đúng rồi, bình thường con trai đi không bắt nạt cháu chứ?"

Trì Tinh bên cạnh nghe được: "..."

Đúng là mẹ ruột của mình, tên ngốc Hứa Đình Thâm kia mà có thể bị anh bắt nạt sao? Rõ ràng mọi ngày, người chịu khổ đều là mình, có được không, cái số khổ này rốt cuộc phải đến đâu mới kể ra được chứ?

Khương Sơ nhin cười, chỉ nghe thấy Hứa Đình Thâm vô cùng không biết xấu hổ nói: "Bình thường cháu đều chăm sóc nó, sao nó lại bắt nạt cháu chứ?"

Trì Tinh: "... "Nói thật đấy, giữ chút mặt mũi đi.

Mẹ Trì vẫn luôn tươi cười: "Thật sự cảm ơn cháu."

Khương Sơ không nhin nổi nữa, tay phải nắm đũa và hai vai đều khẽ run.

"Mẹ."

Trì Tinh vừa định nói gì đó, chỉ nghe thấy mẹ ruột dạy dỗ: "Con học hỏi Hứa Đình Thâm một chút đi."

Anh ta sống không còn gì luyến tiếc: "Chẳng lẽ con là do mẹ nạp tiền điện thoại được tặng sao?"

"Chuyện này rất không có khả năng, nếu thật sự nạp tiền điện thoại mà được tặng con trai mẹ thì chẳng ai thèm nạp đâu."

Trì Tinh: "?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đau Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Ngọt ngào

Khương Sơ nhin cười đến nỗi sắp phát điên rồi.

Trì Tinh thở dài một hơi, có lẽ Hứa Đình Thâm nói đúng, anh mới là con trai ruột của mẹ mình, còn mình chắc chỉ là nhặt từ thùng rác về thôi, hơn nữa còn là một thùng rác ẩm ướt.

Ha ha.

Lúc đi, mẹ Trì Tinh còn nói với Hứa Đình Thâm: "Cảm ơn cháu vẫn luôn chăm sóc Trì Tinh."

Trước mặt trưởng bối, tốt xấu gì thì Hứa Đình Thâm cũng đứng đắn hơn: "Cháu nên làm ạ."

Trì Tinh dựa người lên cửa, ghét bỏ nhin Hứa Đình Thâm: "Được rồi được rồi, ăn xong rồi thì mau cút đi."

Hứa Đình Thâm nhiu mày, còn chưa kịp nói lời châm chọc, cánh tay Trì Tinh đã bị đập: "Sao lại nói vậy chứ?"

"Mẹ!"

Sau khi xuống lầu, nụ cười trên khuôn mặt Khương Sơ vẫn không giảm: "Tình cảm giữa di và Trì Tinh thật tốt."

Mặc dù ngoài miệng luôn thiên vị Hứa Đình Thâm, nhưng Khương Sơ vẫn có thể nhin ra di rất quan tâm Trì Tinh, lúc bà cảm ơn Hứa Đình Thâm cũng thật sự hy vọng anh chăm sóc con mình thật tốt.

Hứa Đình Thâm cong môi, ánh mắt lóe lên tia yếu ớt.

"Đêm tất niên anh cũng ở đoàn phim à?"

"Tất niên có lẽ đoàn phim sẽ cho nghỉ vài ngày, nhưng lúc đó nhất định sẽ tham gia tiết mục."

Khương Sơ dừng bước, cố ý nói: "Thật ghen tị với người đại diện của anh."

"Cắt." Anh chẳng thèm nhìn: "Anh ta chỉ là một tên đàn ông đang độ tuổi mãn kinh, có gì tốt mà phải ghen tị."

"..." Đột nhiên đau lòng thay cho người đại diện.

Hứa Đình Thâm lấy điện thoại ra, nói không theo lẽ thường: "Nếu không thì vậy đi, bây giờ anh sẽ đuổi người đại diện rồi thay em vào."

Khương Sơ: "... " Ngài quả đúng là dám nói vậy.

Thấy anh thật sự muốn gọi điện thoại, Khương Sơ nhón chân lên định cướp điện thoại trong tay Hứa Đình Thâm, lại bị người đàn ông giữ trong ngực: "Chỉ là, làm người đại diện của anh sẽ phải kiêm thêm chức trợ lý, phải ở chung, ngủ chung giường..."

Nói hươu nói vượn gì đấy!

Cô trừng mắt, đưa tay lên đánh anh: "Làm gì có người đại diện nào còn phải làm trợ lý, cho dù là trợ lý, thì... sao lại phải ngủ chung giường chứ?"

"Em chưa nghe bao giờ à? Trợ lý cái gì cũng phải làm, phải lo lắng toàn bộ cho ông chủ." Hứa Đình Thâm hơi cúi đầu, tiến đến bên tai cô nói: "Không ngủ chung giường thì sao có thể giải quyết khó khăn cho anh chứ?"

Khương Sơ hơi ngơ ngác, sau khi hiểu ra ý nghĩ sâu xa của anh, cả khuôn mặt lập tức đỏ lên như quả táo, toàn thân cô khô nóng, nhất thời không có cách nào tỉnh táo lại.

Trước mặt mọi người vậy mà anh lại nói những lời hạ lưu, đùa giỡn lưu manh với cô...

Khương Sơ ho khan một cái, cố giả bộ bình tĩnh, cô ngẩng đầu, giọng nói mang theo vẻ nghiêm túc: "Hóa ra trợ lý là thế này. Hứa Đình Thâm, không ngờ anh lại là người như vậy, bây giờ em sẽ lên mạng vạch trần anh, để anh thân bại danh liệt."

Hứa Đình Thâm không nhịn được cười: "Vạch trần anh cái gì?"

Bàn tay ấm áp của anh ôm sát vòng eo mảnh mai của cô, để cơ thể cô dán lên ngực mình, giọng nói của người đàn ông khàn khàn: "Là vạch trần việc anh để em làm trợ lý, hay vạch trần anh bảo em ngủ trên giường anh?"

Khương Sơ nghe thấy mấy chữ cuối, đầu óc nổ ong ong, cô mím môi nhìn anh, cảm thấy mình lại thua trận trước mặt anh rồi, đáng ghét.

"Hửm?" Hứa Đình Thâm tiến đến trước mặt Khương Sơ, gần như sắp hôn cô: "Còn vạch trần anh không?"

Khương Sơ bị hơi thở nam tính phả vào mặt, đến nỗi nói không nên lời, tim đập thình thịch: "Em... Em không vạch trần."

"Ngoan." Hứa Đình Thâm cong khóe môi, đang định buông cô ra, vòng eo lại đột nhiên bị người nào đó ôm, Khương Sơ nhẹ nhàng nhón chân hôn một cái lên môi anh, sau đó vội vàng chạy mất.

Trêu ghẹo xong bỏ chạy rất kích thích?

Hứa Đình Thâm đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, mãi cho đến khi nhiệt độ trên mặt giảm xuống mới đuổi theo. Anh thầm tự phỉ nhổ chính mình, bình thường thì lời cợt nhả nào cũng có thể nói, chẳng qua là bị hôn một cái mà lại phản ứng lớn như vậy.

Thật thất vọng!

Khương Sơ đã sớm ngồi trong xe, Hứa Đình Thâm đưa Khương Sơ đến trước khách sạn, anh dặn dò cô vài câu, vừa chuẩn bị để Khương Sơ xuống xe thì bị cô kéo vạt áo: "Mai anh trở về Hoàn Kiếm rồi."

Bờ môi mỏng của anh mím thẳng thành một đường: "Ừ."

"Em sẽ không được gặp anh trong một khoảng thời gian rất dài."

"Ừ."

"Nhưng làm sao bây giờ, lúc này em đã nhớ anh rồi." Khương Sơ bĩu môi.

Hứa Đình Thâm không nhịn được, cười khẽ một tiếng: "Anh vẫn còn ở đây mà sao em đã nhớ anh rồi?"

Khương Sơ rất bất mãn vì anh đã phá hỏng bầu không khí, hùng hồn nói: "Nhớ trước đấy, không được à?"

"Được."

Giữa lúc Khương Sơ cảm thấy Hứa Đình Thâm sẽ đỡ cô, người đàn ông liền tiến lại gần, hàng lông mi dài in một mảng bóng trên khuôn mặt trắng trẻo: "Bây giờ anh gọi điện cho đạo diễn nói mình không quay phim này nữa, rồi giải tán studio, sau này chỉ ở bên em thôi, được không?"

"Hứa Đình Thâm!"

Khương Sơ phục anh luôn rồi, cô liếc Hứa Đình Thâm, cười hai tiếng: "Ha ha."

Hứa Đình Thâm thấy cô xù lông, không nhìn được mà bật cười, cô muốn tức giận kia mà, kết quả lại bị anh làm nghen đến không cười nổi, tức giận vươn tay không ngừng đánh anh.

Khương Sơ nghiêm túc nói: "Mặc dù em là phú bà, nhưng em không nuôi tiểu bạch kiểm, anh đừng có ý định ăn bám."

"Thật sự không cần nhắc sao?" Hứa Đình Thâm kéo khóa áo lông trên người, kéo tay Khương Sơ đặt lên trên cơ bụng của mình cách một lớp áo thun: "Dùng thử không mất tiền, không hài lòng có thể trả hàng."

Hiển nhiên, trình độ lưu manh của Hứa Đình Thâm lại khai sáng kiến thức của Khương Sơ lần nữa.

Có lẽ là từ sau lần Khương Sơ nói anh không lưu manh, bản thân không có cảm giác an toàn, Hứa Đình Thâm liền bắt đầu to gan mà mặc mấy đồ như quần áo lên người [1], thiếu chút nữa thì ngay cả tử đồ của con người cũng không chứa nổi.

[1] Ý chỉ lăng lợ, cợt nhả.v

Khương Sơ rút tay về như bị bỏng: "Anh nghĩ hay lắm."

Nói xong, cô vội vàng mở cửa rồi xuống xe, sau khi về phòng, trên mặt vẫn còn hồng hồng.

Cơ bụng của Hứa Đình Thâm sờ thích thật đấy, nhất định là rèn luyện thường xuyên. Cô nằm trên giường lăn vài vòng, mở điện thoại, cài hình của Hứa Đình Thâm làm ảnh nền.

A a a thích quá đi.

*

Từ khi trở lại đoàn phim, Hứa Đình Thâm đã an phận hơn trước, một là Liên Thắng ở bên cạnh giám sát, không cho anh gây chuyện, hai là Trì Tĩnh đã đóng máy, Khương Sơ lại không ở đoàn phim, anh không có đối tượng để càn quấy. Nguyên nhân cuối cùng là vì còn rất nhiều cảnh quay, Hứa Đình Thâm bận đến nỗi ngay cả thời gian chụp quảng cáo cũng không có.

Liên Thắng cảm thấy vô cùng vui mừng: "Không uống công tôi theo cậu nhiều năm như vậy, tôi biết cậu sẽ không phụ sự kỳ vọng của tôi mà."

Lời này nói ra, có vẻ lại càng một lời khó nói hết, Hứa Đình Thâm ghét bỏ nhìn anh ta: "Anh theo em rất nhiều năm?"

Mẹ nó, mình mới vào nghề bốn năm, rất nhiều năm ở đâu ra chứ.

"Sao? Cậu quên năm đó là ai đã dẫn cậu đi trên con đường này rồi à?"

Hứa Đình Thâm cong môi, anh chưa nhắc đến năm đó mà Liên Thắng đã nhắc đến rồi: "Năm đó anh ở công ty không có công trạng gì, nếu không phải dẫn dắt nghệ sĩ như em, thì chắc anh phải đi ăn xin dưới gầm cầu vượt mất."

Liên Thắng: "..."

"Lúc đó anh còn nước mắt nước mũi cầu xin em giúp đỡ, cuối cùng em rù lòng từ bi, quyết định cứu anh một mạng." Hứa Đình Thâm "chặc" một tiếng, chớp mắt mấy cái: "Hôm nay anh nhắc em mới nhớ, hóa ra em là ân nhân của anh đấy."

Liên Thắng: "..."

Hôm nay nói không nổi nữa rồi.

Hứa Đình Thâm chạm đúng nỗi đau của Liên Thắng, cuối cùng cũng khiến cho quân địch tháo chạy thảm hại.

Anh nhìn bóng lưng Liên Thắng, cười khinh thường, lấy laptop ra xem livestream của Khương Sơ.

Mặc dù phim đã chiếu xong, nhưng danh tiếng của Khương Sơ lại không hề giảm xuống, ngược lại, vì hiện tại đang chiếu một bộ phim mới nên đang dần có xu thế tăng lên.

Khương Sơ đang trang điểm, bỗng nhìn thấy một ID quen thuộc lướt qua khu bình luận: Trợ lý nhỏ cấp thấp cọ bòn cầu.

Tuy ID này ngập chìm trong một đồng fan hâm mộ, nhưng Khương Sơ luôn cảm thấy cái ID kỳ lạ này rất giống Hứa Đình Thâm, chắc hẳn là do giác quan thứ sáu của phụ nữ.

A a a nhất định là vì nhớ Hứa Đình Thâm quá rồi.

Không biết Hứa Đình Thâm đang làm gì, nhớ anh, nhớ anh, nhớ anh quá.

Trần Niệm Niệm bên cạnh lén lút báo tin cho Hứa Đình Thâm: "Sáng nay Tiểu Sơ Sơ say sưa nhìn chăm chăm hình nền điện thoại tận mười mấy phút."

"Hình nền gì?" Hứa Đình Thâm nhảy bèn ngồi được một chút cảm giác nguy cơ.

"Một người đàn ông."

Anh trầm nghĩ, trực giác của mình luôn đúng, khẩn trương hỏi: "Ai?"

Lại còn nhìn tận mười mấy phút? Đẹp trai đến thế sao?

"Người kia rất phiền phức."

Hứa Đình Thâm trầm nghĩ, quả nhiên mị lực kém hơn mình, anh khinh thường hỏi: "Vậy, hắn tên là gì?"

"Họ Hứa, tên Đình Thâm."

"..."

Hứa Đình Thâm cả khía người khác chưa từng thất thủ vậy mà lại ngã trong tay Trần Niệm Niệm, anh hơi tức giận, nhưng nghĩ đến Khương Sơ nhớ anh như vậy, lại không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

Khương Sơ vốn dĩ không hề biết Trần Niệm Niệm trước đây đã cực lực ngăn cản mình đến gần Hứa Đình Thâm đã tạo phản, nên sau khi kết thúc livestream, Hứa Đình Thâm gọi video đến, lúc anh hỏi cô có nhớ mình hay không, Khương Sơ lắc đầu: "Không nhớ đâu."

Cô gái mà anh thích, ngay cả khi nghĩ một đằng, nói một nẻo mà cũng đáng yêu thế này.

Có một số việc Hứa Đình Thâm không cần hỏi cũng biết đáp án, có thể là anh luôn thích trêu chọc Khương Sơ, nhất định phải chọc cho cô đỏ bừng mặt hoặc lộ tính ngạo kiều mới thôi.

"Thì ra không nhớ." Hứa Đình Thâm giả bộ thương tâm gần chết: "Đồ không có lương tâm, nhưng anh vẫn luôn nhớ em đấy."

Khương Sơ còn cảm thấy mình đã tổn thương trái tim anh, hoàn toàn không biết Hứa Đình Thâm đang giả nai.

"Có biết anh nhớ em như thế nào không?"

Trực giác mách bảo Khương Sơ rằng, nhất định đây không phải lời gì hay ho, liền nói sang chuyện khác: "Anh thấy vừa nãy em trang điểm có đẹp không?"

Hứa Đình Thâm suy nghĩ một chút, nói giọng của trực nam: "Khác nhau chỗ nào sao?"

Khương Sơ: "...". Đây là đang sỉ nhục kỹ thuật trang điểm của cô sao?

"À..." Dường như anh đột nhiên nhìn ra chút gì đó: "Môi hôn rất thích."

"Phi."

Hứa Đình Thâm đột nhiên nói: "Khương Sơ, trước giao thừa đến nhà anh một chuyến đi."

"Hả?" Khương Sơ chớp chớp mắt: "Vì sao?"

"Mẹ anh nói bà ấy muốn gặp em." Ngón tay thon dài của Hứa Đình Thâm nắm thành quả đấm, đặt bên môi che giấu ý cười: "Hơn nữa, không phải em nhìn chăm chăm hình nền của anh tận mười mấy phút sao? Không muốn gặp anh à?"

Khương Sơ mở to hai mắt: "Sao anh biết?"

Sau khi ý thức được những lời này chẳng khác nào thừa nhận trả hình, cô lập tức đổi giọng: "Em không có."

Ý cười bên khóe môi Hứa Đình Thâm càng đậm: "Hình nền của anh đẹp không? Hừm?"

Khương Sơ vừa bị mất mặt, bèn nói: "Hình nền là Photoshop đấy, tất nhiên là đẹp hơn anh rồi."

Nhưng thực sự là Hứa Đình Thâm hàng thật nhìn đẹp hơn trên hình rất nhiều.

Anh nhủ mày: "Hình nền có thể hôn em không?"

Thật không biết xấu hổ mà, Khương Sơ nhăn mũi, không nói gì.

Hứa Đình Thâm giữ chừng mực: "Đến lúc đó anh được nghỉ rồi sẽ đón em, yên tâm, mẹ anh không ăn thịt người đâu."

Khương Sơ vẫn không nói gì, sau khi tắt video, cả người vẫn hốt hoảng như cũ.

Đây nghĩa là... gặp phụ huynh sao?

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đầu hàng 2

Trần Niệm Niệm về mặt bát quái bước đến, vừa mở túi khoai tây chiên vừa hỏi: "Sao vậy? Anh Đình Thâm của em lại trêu chọc em à?"

Còn chưa tìm nha đầu này tính sổ đâu.

Khương Sơ quay đầu nhìn cô: "Có phải chị bán đứng em không?"

Cô nàng nhìn sang hướng khác, đáng vẻ vô tội: "Không mà."

"Hứa Đình Thâm cho chị lợi lộc gì?"

"Cậu ta không cho chị lợi lộc gì, chị chẳng làm gì cả." Trần Niệm Niệm vẫn cãi chối chết.

"Không cho chị lợi mà chị lại tận chức tận trách như vậy, xem ra quả thực là fan chân chính của Hứa Đình Thâm nha." Khương Sơ oán hận: "Nếu chị trung thành với em bằng một nửa đối với Hứa Đình Thâm thôi, em thật sự nằm mơ cũng cười đến tỉnh đây."

Cô nàng nói theo lẽ hiển nhiên: "Em và Hứa Đình Thâm là người một nhà, còn tính toán em với cậu ta làm gì."

Khương Sơ nhỏ giọng nói: "Còn chưa kết hôn mà chị đã bán em đi rồi. Nếu kết hôn rồi, chẳng phải chị sẽ lật tung gốc rễ em lên sao?"

"Yên tâm yên tâm, chị nhất định sẽ bán giá tốt."

Vừa dứt lời, Trần Niệm Niệm liền bị Khương Sơ ôm gối tấn công.

Cô nàng lần lượt tránh được, sau đó bắt đầu nguy hiểm, tỏ vẻ cây không ngay nhưng vẫn không sợ chết đứng: "Chị cũng là vì tốt cho em thôi."

"?"

Trần Niệm Niệm cắn một miếng khoai tây chiên: "Fan couple của em và Hường Diệc thực sự rất buồn nôn, nếu em và Hứa Đình Thâm ở bên nhau, chẳng phải mấy bọn fan couple sẽ bị tức chết hay sao? Nếu vậy, Hường Diệc cũng sẽ không dựa vào em để lăng xê nữa."

Khương Sơ: "..."

Nói rất có đạo lý, cô không phản bác được.

Trần Niệm Niệm ngồi trên ghế sofa, Khương Sơ cướp túi khoai tây chiên, không cho cô nàng ăn: "Xem mấy lời trên mạng ít thôi, fan của anh ta mắng em thì cũng mặc kệ, không sao cả."

"Này, đưa chị khoai tây chiên."

"Không đưa, ai bảo chị ăn khoai tây chiên ngay trước mặt em?"

Đồ mà cô không được ăn, nhất định cũng không thể để Trần Niệm Niệm ăn!

Trần Niệm Niệm tức giận: "Em xong rồi Tiểu Khương Sơ, lát nữa chị sẽ nói với anh Đình Thâm của em, tối qua em nhớ cậu ta đến nỗi không ngủ được, còn cố tình đặt một chiếc gối ôm, mỗi tối..."

Còn chưa nói xong, Trần Niệm Niệm đã bị Khương Sơ bịt miệng.

"Um um!"

Mặt Khương Sơ đỏ tới tận mang tai: "Nếu chị nói với Hứa Đình Thâm, em... em sẽ không cho chị làm trợ lý bên cạnh em nữa."

Nhưng lời uy hiếp của người nào đó không hề có tác dụng, tối hôm đó, Khương Sơ liền nhận được video call của Hứa Đình Thâm.

"Tiểu Khương Sơ."

Trong mắt anh mang theo ý cười nhàn nhạt, nhìn kỹ thì còn có một tia trêu chọc, Khương Sơ nghĩ, nhất định là tên quỷ đáng ghét Trần Niệm Niệm kia lại nói gì đó với Hứa Đình Thâm rồi, cô rời mắt: "Thân thể em hơi khó chịu, hôm khác nói chuyện tiếp nha."

Nhìn có vẻ như thân thể thật sự không thoải mái, vì cả khuôn mặt đều đỏ lên.

"Không phải em nhớ anh sao?" Hứa Đình Thâm không nhịn được cười: "Làm sao bây giờ, anh cũng nhớ em."

Nghĩ gì thì cũng mặc kệ, hiện tại quay phim xong lập tức bay đến bên người cô.

Khương Sơ nghe anh nói, nai con trong lồng ngực lại chạy loạn, nhưng vẫn mạnh miệng: "Em không nhớ anh, chỉ là em thích gần người mà thôi."

Người đàn ông cười càng tùy tiện hơn, nghe giống như một nụ cười thiện chí nhìn thấu toàn bộ, nhưng Khương Sơ nghe xong, chỉ muốn sang phòng bên cạnh đánh cho Trần Niệm Niệm một trận.

Lúc này sao cô còn làm người được cơ chứ? Ngoài miệng thì nói không thích không nhớ, thật ra ngày nào cũng gần người ngắm hình nền, lúc ngủ còn ôm cả gối ôm, nghe như biến thái thì phải?

"Lần sau gọi video cho anh, nhớ mặc thêm quần áo đấy."

Khương Sơ cúi đầu liếc nhìn, chẳng phải mặc váy hai dây, khoác áo khoác bên ngoài sao? Sao lại phải mặc thêm chứ, không phải là choàng ga giường gọi video với anh đấy chứ.

Hứa Đình Thâm dựa người về sau, yết hầu dịch chuyển lên xuống, trong video, cô gái đang bêu đòi môi anh đào, sợi tóc rơi trên xương quai xanh gợi cảm, khiến người khác bất giác rời ánh mắt xuống dưới, rơi trên phong cảnh khiến người khác suy nghĩ xa xôi.

Không còn gì khó chịu hơn là chỉ được nhìn mà không được ăn.

Anh cười xùy một tiếng: "Mỗi lần gọi cho em xong, anh đều phải gội nước, Tiểu Khương Sơ, có phải em cố ý hay không?"

Còn chưa hỏi xong, màn hình bỗng đen kịt.

Hứa Đình Thâm không cần đoán cũng biết, nhất định lúc này cả người Khương Sơ đều bọc trong chăn.

Sau khi tắt video, Khương Sơ cảm thấy nhiệt độ điều hoà hơi cao.

Hứa Đình Thâm là cảm thú sao! Rõ ràng vừa rồi cô ăn mặc rất đúng đắn, trêu chọc anh chỗ nào chứ, chính anh có ý đồ đen tối, còn trách cô mặc ít!

Tên đàn ông tồi, Khương Sơ thầm mắng trong lòng.

May mắn rằng hai người có thể gặp nhau trước giao thừa, không thì Khương Sơ thật sự không biết Hứa Đình Thâm còn có thể lưu manh thành dạng gì nữa.

Hứa Đình Thâm đã mua vé máy bay, Khương Sơ rất khẩn trương: "Có phải em nên chuẩn bị quà cho đi không nhì."

"Em đến là được rồi, mẹ anh sẽ không so đo những thứ kia đâu."

Khương Sơ giữ chặt anh "O, không được, nào có lần đầu gặp mặt phụ huynh mà không tặng quà chứ."

Hứa Đình Thâm cũng không cảm thấy gì, chỉ là mẹ anh mời Khương Sơ ăn một bữa cơm mà thôi, không ngờ Khương Sơ lại căng thẳng như vậy, có lẽ là lần đầu gặp phụ huynh nên muốn biểu hiện tốt một chút.

Trái tim thô ráp của lão lưu manh bỗng hiếm khi xúc động, anh nắm tay Khương Sơ, hỏi đùa: "Nếu mẹ anh ném cho em mấy trăm vạn để em rời xa anh, em có đồng ý không?"

Cô thuận miệng nói: "Tốt quá, em có thể bao nuôi không biết bao nhiêu tiểu bạch kiểm."

Khương Sơ nói như vậy, cuối cùng bị Hứa Đình Thâm véo má, anh một lời khó nói hết nhìn cô: "Em là đồ ngốc à? Ở bên anh thì thế lương đều là của em, sao chỉ có mấy trăm vạn thôi chứ?"

"A." Khương Sơ bùng tỉnh, đôi mắt long lanh nhìn anh: "Anh có bao nhiêu tiền?"

Hứa Đình Thâm cảm thấy không đúng: "Có phải em muốn bao nuôi tiểu bạch kiểm không?"

"Không có mà." Cô chớp chớp mắt.

Hứa Đình Thâm không tin, ôm cô đặt trên đùi trừng phạt một hồi, lúc Khương Sơ đứng dậy, dè dặt nhìn anh: "Anh... anh..."

Hứa Đình Thâm hiềm khi mặt thể diện trước mặt cô, anh đứng lên, cố gắng giữ lại mặt mũi, ngao mạn nói: "Sao thế? Em muốn giúp anh à?"

Khương Sơ nói vô cùng nhỏ: "Cũng không phải là không thể..."

"..."

Hứa Đình Thâm suýt chút nữa tưởng mình vừa nghe nhầm, vẻ mặt của anh bỗng chốc khó có thể hình dung, nơi nào đó càng khó chịu hơn, cuối cùng, anh cười khẽ một tiếng, vươn tay sờ mái tóc mềm mại của Khương Sơ: "Tiểu nha đầu, sau này em sẽ phải hối hận."

Anh định đi rót cốc nước lạnh để uống, Khương Sơ hơi hé môi, cuối cùng vẫn nhỏ giọng giải thích: "Sẽ không đâu, em trưởng thành rồi."

Rõ ràng khuôn mặt đã đỏ bừng, nhưng lời nói ra lại không hề rụt rè.

Hứa Đình Thâm suýt không thể khống chế, lúc này mà không làm chút gì đó thì thật có lỗi với chính mình, nhưng không phải là anh không muốn làm, mà là không dám làm. Hứa Đình Thâm sâu sắc tự kiểm điểm, anh không xứng làm lưu manh.

Kể từ ngày đầu tiên gặp Khương Sơ, anh đã cẩn thận đến gần cô, không dám quấy rầy cuộc sống của cô, không dám để cô nhìn thấy mình, anh sợ mình sẽ bị phiền chán, cho dù sau đó hai người ở bên nhau, anh cũng tiến hành theo tuần tự, chỉ sợ mình sẽ làm ra bước đi sai lầm.

Hứa Đình Thâm trước mặt Khương Sơ, cho dù nói chuyện không hề có ranh giới, nhưng cũng biết kiềm chế.

Cô vẫn cúi đầu, Hứa Đình Thâm sợ cô nghĩ nhiều, cúi người hôn lên má cô, thấp giọng dụ dỗ: "Sau này dù em có cầu xin anh cũng không được đâu."

Khương Sơ lúc này chỉ biết xấu hổ.

*

Ngày hai người đến nhà Hứa Đình Thâm, gió thổi mạnh, hơi se lạnh, Lữ Vận Hàn nhìn thấy Hứa Đình Thâm từ xa: "Các con đến rồi à, mau vào trong đi."

Nhà Hứa Đình Thâm rất lớn, cả trong cả ngoài không ít người giúp việc, nhìn mẹ anh rất trẻ trung xinh đẹp, trên người mặc áo len ngắn tay màu xanh lam đơn giản, dưới chân phối với váy lửng, từ trong ra ngoài đều tỏa ra sự sang trọng.

"Chào dì ạ."

"Khương Sơ?" Lữ Vận Hàn rất nhiệt tình kéo cô vào phòng khách.

Hứa Đình Thâm cởi áo lông, đặt quả một bên, anh ngồi xuống bên cạnh, tùy tiện hỏi: "Hứa Gia Tứ đâu ạ."

Hứa Gia Tứ là em trai anh, Lữ Vận Hàn cười khê: "Thằng nhóc kia lại không biết đi đâu chơi rồi."

Khương Sơ liếc nhìn xung quanh, nhưng không thấy cha của Hứa Đình Thâm, cô cũng không hỏi nhiều, chỉ là trong lòng cảm thấy kỳ quái, vì sao Hứa Đình Thâm cũng không hỏi về ông một câu, hơn nữa, anh cũng chưa từng nhắc đến người kia trước mặt mình.

Lúc ăn cơm, em trai của Hứa Đình Thâm trở về, trông cậu bé có lẽ mới chỉ 12, 13 tuổi, cậu bé nhìn thấy Khương Sơ và Hứa Đình Thâm, nhớ đến lời dặn của Lữ Vận Hàn, lễ phép nói: "Chào anh trai, chào chị dâu ạ."

Khương Sơ không nhịn được cười.

Trên bàn ăn, Lữ Vận Hàn gấp đồ ăn cho Hứa Gia Tứ, lại gấp cho Hứa Đình Thâm xương sườn mà anh thích ăn nhất, Hứa Đình Thâm thu mắt: "Cảm ơn."

Một tiếng cảm ơn này cũng khiến cho Lữ Vận Hàn hơi xấu hổ, nụ cười trên mặt bà bỗng chốc không được tự nhiên, nhưng cũng nhanh chóng biến mất.

Khương Sơ trầm nghĩ, giữa mẹ với con sao lại khách khí như vậy, tựa như... giữa cô và cha dượng của mình vậy. Hơn nữa, Hứa Đình Thâm lại quá nghiêm chỉnh, không giống bình thường chút nào.

Cô hơi cúi đầu ăn cơm, Lữ Vận Hàn đột nhiên nhìn bọn họ: "Khi nào thì các con kết hôn?"

Khương Sơ vừa ăn miếng ớt, bỗng bắt đầu bị sặc, Hứa Đình Thâm vội vàng đi rót cốc nước lạnh cho cô uống, vừa vỗ lưng vừa bắt đầu nói: "Ăn cơm mà cũng bị sặc."

Vậy nên mới nói, lúc ăn lúc ngủ không nên nói chuyện là có lý nha.

Khương Sơ uống một ngụm nước lạnh, giải thích: "Cháu... cháu và Hứa Đình Thâm mới qua lại mấy tháng thôi."

"Mấy tháng?" Lữ Vận Hàn nhìn về phía Hứa Đình Thâm: "Nhưng trước đó dĩ nghe Hi Hi nói hồi cấp ba các cháu đã ở bên nhau rồi mà?"

Khương Sơ xua tay: "Không phải, không phải đâu ạ."

Hứa Đình Thâm nhẹ giọng ho khan: "Mẹ, cô ấy vẫn còn trẻ con, mẹ đừng dọa cô ấy."

Lữ Vận Hàn phì cười: "Được được được, chuyện của các con, các con tự quyết định."

Khương Sơ cúi đầu kéo ống tay áo của anh, thấp giọng bất mãn hỏi: "Ai là trẻ con?"

Cô đã nói mình trưởng thành rồi mà.

Ai ngờ người đàn ông lại xấu xa vô đầu cô: "Vậy em kết hôn với anh nhé?"

"Anh..."

Được thôi được thôi, cô là một đứa trẻ, còn Hứa Đình Thâm là đứa trẻ lớn hơn cô 1 tuổi.

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Đình Thâm dẫn cô vào phòng mình, Khương Sơ nắm vạt áo anh, chậm rãi đi theo: "Anh có giận không?"

Hứa Đình Thâm dĩ nhiên không giận, đừng nói là Khương Sơ chưa chuẩn bị tốt, ngay cả chính anh cũng bị dọa sợ. Cho dù quyết định làm bạn đời của nhau, nhưng hôn nhân mang nghĩa là trách nhiệm và gia đình mới, nhất định anh phải chuẩn bị thật đầy đủ.

Nhưng thấy Khương Sơ suy nghĩ nhiều, anh lại nổi hứng muốn trêu chọc cô, anh dừng bước, vẻ mặt đầy mắt mát nhìn cô: "Không hề tức giận, nhưng... hơi đau lòng, em không muốn kết hôn với anh sao?"

Quả nhiên Khương Sơ cảm thấy áy náy, hai tay cô ôm chặt lấy vòng eo của người đàn ông, đôi mắt nai long lanh nhìn anh: "Không phải vậy đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Ngọt ngào 2

Hứa Đình Thâm lặng lẽ cong khóe môi, nhưng trên mặt lại giả bộ thương tâm gần chết.

Người đơn thuần như Khương Sơ đã bị Hứa Đình Thâm chơi xấu nhiều lần vậy rồi mà vẫn lọt vào bẫy của anh, cô ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Em... Em muốn kết hôn với anh."

Ý cười trong mắt anh càng đậm: "Anh không tin."

"Em..." Khương Sơ vùi đầu trong ngực anh, giọng nói rầu rĩ: "Anh vẫn chưa biết rõ gia cảnh nhà em, nên chưa kết hôn được."

Rốt cuộc Hứa Đình Thâm cũng không nhịn được, cười khẽ một tiếng: "Ý em là muốn dẫn anh về gặp phụ huynh?"

Khương Sơ do dự một chút, chậm rãi ngẩng đầu: "Cái này..."

Ánh mắt anh âm thầm xuống, thất vọng nói: "Thì ra không phải."

Diễn xuất của Hứa Đình Thâm càng ngày càng tăng rồi.

Khương Sơ không thấy được bộ mặt thứ hai này của anh: "Được... Em dẫn anh về gặp cha mẹ em."

Cô cắn cắn môi: "Đợi sau này em nói với họ đã."

Hứa Đình Thâm cố ý làm khó cô: "Sau này là bao lâu?"

Khương Sơ mấp máy môi, đáng vẻ có chút khó xử.

Anh nhủ mày: "Sao thế? Anh cứ phải ở ẩn như vậy à?"

"Em..." Đôi mắt đen nhánh của Khương Sơ hơi đảo, cô nghĩ đến trước đây, mũi bỗng chua xót: "Em sợ anh không chấp nhận gia đình em."

Còn một câu cô không nói, cô càng sợ Hứa Đình Thâm chấp nhận việc quá khứ của mình có thể trái ngược hoàn toàn với trong mắt anh.

Hứa Đình Thâm nhảy bèn bắt được một tia ghen ngào trong giọng nói của cô, vẻ mặt anh lập tức trở nên nghiêm túc, hai tay ôm lấy cô: "Em không tin anh vậy à?"

Cô vội vàng lắc đầu: "Không phải là không tin."

"Anh tưởng là lúc đó anh đã thổ lộ rõ với em rồi, em phải hiểu là anh yêu em rất nhiều."

Lòng tự trọng của anh, tuyệt đối không hề kém hơn Khương Sơ.

Mũi cô càng chua xót hơn, chữ "yêu" kia dường như chạm đến huyết vị nào đó trên người cô: "Em... Em biết rồi."

"Em phải luôn nhớ, đây là em nợ anh." Hứa Đình Thâm hận không thể moi tim của cô ra để xem nó được làm bằng gì: "Cô nhóc không có lương tâm."

Cô cúi đầu.

"Còn có..." Anh vỗ lưng của cô: "Đừng quên, sau này hai chúng ta sẽ lập gia đình."

Dù có chấp nhận hay không, thì hôn nhân vốn là chuyện của hai người, cũng là chuyện của hai gia đình.

Lần đầu tiên Hứa Đình Thâm nói ra một câu khiến cô có cảm giác an toàn như vậy, Khương Sơ đột nhiên cảm thấy, "gia đình" mà Hứa Đình Thâm nói mới càng khiến cô muốn hướng đến hơn.

Khương Sơ bỗng thấy anh tựa như một ngọn núi đáng tin cậy, dù cô không muốn phụ thuộc vào anh, nhưng vẫn biết rằng luôn có một người đứng phía sau, bầu bạn với mình và chống đỡ giúp mình, cảm giác này, ngay cả cha cô cũng chưa từng mang lại.

Nhưng Hứa Đình Thâm lại phá hỏng bầu không khí: "Vô cùng cảm động phải không?"

Khương Sơ: "..."

"Cảm thấy bỗng nhiên anh rất vĩ đại, hận không thể lấy thân báo đáp?"

"..." Cô biết ngay mà!

"Anh đây rất hào phóng." Hứa Đình Thâm chỉ chỉ mặt mình: "Có thể không lấy thân báo đáp, nhưng hôn một chút cũng được."

Cuối cùng cô cũng hôn anh, nhưng chẳng qua là cánh tay của Hứa Đình Thâm và bàn tay của Khương Sơ đã xảy ra tiếp xúc thân mật.

Anh không làm loạn nữa: "Được rồi, được rồi, anh dẫn em đi xem lịch sử đen tối hồi cấp ba của em."

Khương Sơ mở to hai mắt: "Anh nói vậy, em vốn không hề có lịch sử đen tối, có được hay không?"

Hứa Đình Thâm không nói gì, nắm tay cô vào phòng mình.

Thoạt nhìn, anh không hề đứng đắn, phòng cũng chỉ có ba màu đen xám trắng, sạch sẽ đơn giản, vừa nhìn liền biết là phòng của một tên cáu độc thân, Khương Sơ oán thầm.

"Em tưởng là mình sẽ thấy một căn phòng đầy màu hồng." Nghĩ lại mới thấy vô cùng hợp với vẻ lẳng lơ của Hứa Đình Thâm.

Hứa Đình Thâm nhìn thấu tâm tư của cô: "Anh phải bận rộn với công việc, rất ít khi về nhà, nên phòng này cũng không phải phong cách của anh. Phòng mà anh tự bài trí thực sự chỉ toàn màu hồng, xem ra em rất thích?"

Khương Sơ: "...". Hình ảnh quá đẹp đến nỗi không dám tưởng tượng.

Thấy cô dường như bị dọa sợ, Hứa Đình Thâm cười khê: "Bài trí cho em đấy, đồ ngốc."

Khương Sơ chớp chớp mắt, chậm rãi ngẩng đầu, nửa tin nửa ngờ hỏi: "Em?"

Trái tim cô tựa như một miếng đất nhỏ bị lở xuống, Hứa Đình Thâm bài trí phòng cho cô lúc nào cơ chứ? Cô còn chưa từng đến chỗ ở của Hứa Đình Thâm, có thể là anh đã chuẩn bị tốt để chào đón cô bất cứ lúc nào.

Tựa như trong lòng anh, vĩnh viễn dành một chỗ cho mình.

Hứa Đình Thâm thấy cô ngẩn người, khẽ nhủ mày nói: "Rốt cuộc thì em nghĩ anh lắng lơ đến mức nào?"

Khương Sơ nhin cười, nhắm mắt lại, khoác lác nói: "Không có mà, anh mặc đồ màu hồng nhìn rất đáng yêu, rất đẹp, em vô cùng thích."

Trực nam Hứa Đình Thâm chỉ cảm thấy cay cay mắt, trước đây vì phải quay phim nên mặc một hai lần, đến tận bây giờ vẫn không dám nhớ lại.

Anh cười lạnh: "Ồi phụ nữ!"

Khương Sơ lè lưỡi, không nói gì.

Hứa Đình Thâm lấy một chiếc hộp giấy lớn trong góc, mở nắp ra: "Đội lát nữa nhìn thấy lịch sử đen tối của mình thì đừng khóc nhè đấy."

Khương Sơ nhăn mũi: "Ai khóc chứ, em không thêm roi nước mắt đâu."

Anh lấy một chiếc hộp tình xảo ra, vậy mà bên trong lại đựng đầy ảnh chụp của Khương Sơ, nhìn từ xa thì thấy một mảng xanh lam có vẻ rất duy mỹ, đến khi cầm lên, Khương Sơ liền bị hù dọa.

Có ảnh cô đang nhắm mắt, có ảnh thì rất mờ, cũng có ảnh cô đang cười vô cùng mất hình tượng, còn có cả cảnh đang hất xì. Nhưng cô bị chụp lên nhiều như vậy mà lại không hề phát hiện.

Khương Sơ một lời khó nói hết nhìn anh, người khác đều lưu giữ những bức ảnh đẹp của cô gái mà mình thích để sau này tưởng nhớ lại, còn anh thì giữ mấy thứ đồ chơi gì thế này? Chẳng lẽ để nhiều năm sau cố tình lấy ra chế giễu cô?

Đây chính là bắt đầu thích thăm cô từ hồi cấp ba mà Nghiêm Hi nói sao?

Lúc này, Khương Sơ chỉ muốn chạy trốn khỏi đây, cô nghi ngờ từ đầu đến cuối đều là một trò lừa bịp.

"Hứa Đình Thâm." Cô cười ha ha, cầm một bức ảnh lên: "Sao tấm này chúng ta lại đều có mặt thế?"

"?" Anh cảm thấy kinh ngạc, đến gần xem thử, chỉ thấy trên tấm ảnh, Khương Sơ đang chơi đùa với một chú chó, trừ nó ra thì không còn ai nữa.

Hứa Đình Thâm "..."

Người đàn ông mặt dày dứt khoát cọ trước ngực Khương Sơ: "Gâu gâu, vậy anh và em chính là người một nhà rồi."

"..." Một nhà cái đầu anh ý.

Khương Sơ vừa định phản bác, lại nhớ đến mình cũng từng không có tiết tháo mà sủa một tiếng, bèn lập tức ngoan ngoãn, im lặng không nói gì.

Cô cất ảnh chụp đi, đóng nắp chiếc hộp lại, vừa định lấy đi thì bị Hứa Đình Thâm giữ lại, anh nhếch môi: "Quang minh chính đại trộm đồ sao?"

Khương Sơ nhe chiếc răng nanh nhỏ ra: "Anh sao vậy, chưa có sự đồng ý của em mà đã chụp lên em rồi, em lấy đi anh còn nói em trộm đồ, có nói đạo lý không đấy?"

Nếu nói đạo lý thì không phải là Hứa Đình Thâm nữa rồi.

Anh dùng sức giữ hộp lại, thu mắt, nhẹ giọng lừa cô: "Hôn một cái thì cho một ảnh."

Khương Sơ không thể tin được mà nhìn anh, cô thực sự nghi ngờ Hứa Đình Thâm có ý xuyên về chụp nhiều hình như vậy để lúc này mang ra uy hiếp mình.

"Tại sao em phải nghe lời anh?"

Người cô rất nhẹ, Hứa Đình Thâm dễ dàng ôm cô đến ghé dựa phía sau: "Bởi vì đây là nhà anh, anh muốn làm chút gì đó với em..."

Giọng nói của anh khàn khàn: "Em thấy có người sẽ đến cứu em sao?"

"A..." Vậy mà anh lại cần tai cô.

Khương Sơ bị hơi thở của người đàn ông xâm chiếm, mềm mại vô lực mà nắm áo anh.

Kết quả cuối cùng đương nhiên là Hứa Đình Thâm tự chọc khiến toàn thân mình nóng lên, Khương Sơ nhìn anh vào nhà tắm mà không nhìn được cười, cô lén lút giấu ảnh dưới cửa sổ.

Khương Sơ đứng lên, liếc nhìn giá sách chiếm nguyên một vách tường, sợ Hứa Đình Thâm còn cất giữ ảnh chụp xấu xí của mình, bèn bước đến, lén lút tìm cái rương.

Tìm một lúc lâu cũng không thu hoạch được gì, Khương Sơ thấy tầng trên cùng của giá sách còn có một cái rương bị khóa, cô chớp chớp mắt, giác quan

thứ sáu nói cho cô biết rằng, trong cái rương kia nhất định có bí mật không thể cho ai biết, nói không chừng lại là lịch sử đen tối khác của mình.

Không được, nhất định phải nghĩ biện pháp để tiêu hủy! Khương Sơ vừa định tìm đồ để lấy chiếc rương, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

Cô như kẻ trộm bị dọa sợ, lập tức xoay người lại, tựa như một chú nai đang hoảng sợ bên bờ suối.

Hứa Đình Thâm vốn đang nhíu mày, thấy dáng vẻ chột dạ của cô thì không nhịn được mà cong môi cười: "Lại làm chuyện xấu à?"

Khương Sơ định phủ nhận, ánh mắt đột nhiên đụng phải thân trên trần của anh, giọt nước chảy từ đường cong cơ bắp hoàn mỹ của người đàn ông xuống nơi nào đó khiến người khác phải đỏ mặt, cô bối rối che mắt: "Anh... Anh mặc quần áo tử tế vào đi."

Hứa Đình Thâm quần khăn tắm, đi chân trần đến trước mặt cô, anh khẽ cười một tiếng, xuyên qua khe hở giữa ngón tay Khương Sơ nhìn vào mắt cô: "Dù sao thì em cũng nên che kín một chút."

Khương Sơ bị vạch trần, vội vàng bịt kín mắt lại, giả bộ vừa nãy không có ý, không có chuyện gì xảy ra, cô cũng không biết gì cả.

Anh quay mặt đi chỗ khác cười khẽ một tiếng, kéo tay cô đặt trên cơ bụng của mình: "Thích không?"

Khương Sơ không chống lại được sức hấp dẫn, nhân cơ hội này mà chiếm chút tiện nghi của Hứa Đình Thâm, sau đó vội rút bàn tay đang nóng lên về: "Cũng tạm..."

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô: "Chỉ tạm thôi sao?"

Gò má cô đỏ bừng: "Cũng được."

Sau đó vội vàng mở cửa rồi chạy trốn như bị mãnh thú đuổi theo.

Hứa Đình Thâm cười khẽ một tiếng, anh liếc nhìn xung quanh, tuy tiện tìm thấy tấm ảnh mà Khương Sơ giấu, anh cẩn thận bỏ vào hộp tựa như đang cầm trân bảo nào đó.

Sau khi khóa lại cẩn thận, anh lại không nhịn được cười, ngay cả đồ cũng không giấu kỹ.

Khương Sơ xuống lầu, Lữ Vận Hàn hỏi cô: "Hứa Đình Thâm đâu?"

Cô cúi đầu, gãi gãi sau tai, vẻ mặt hơi xấu hổ: "Anh ấy đang tắm à."

"Giữa ban ngày mà tắm làm gì."

Lữ Vận Hàn thuận miệng bắt bẻ một câu, cũng không định hỏi kỹ, nhưng bên tai Khương Sơ đã đỏ bừng lên.

Lữ Vận Hàn cảm thấy không đúng, không nhịn được lại nhìn cô: "Có phải nhiệt độ điều hoà quá cao không?"

Khương Sơ chớp chớp mắt, cắn môi: "Không có, không có à."

Sau khi Lữ Vận Hàn đi, cô mới thở dài một hơi, lấy tay áo che mặt lại, trời à, xấu hổ chết mất.

Qua một lúc lâu, cô đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt rơi trên người mình, Khương Sơ bỏ tay áo ra, thấy Hứa Gia Tứ đang cầm bóng rổ nhìn mình.

"Chị dâu, chị xinh đẹp thật đấy, nhìn như nghệ sĩ trên ti vi vậy."

Khương Sơ không nhịn được, cười phì một tiếng, cô đảo đảo đôi mắt đen nhánh, kéo cậu nhóc qua lên lút hỏi dò về Hứa Đình Thâm: "Có phải anh trai em thường làm chuyện xấu trong nhà không?"

Theo sự hiểu biết của Khương Sơ đối với Hứa Đình Thâm, tên súc sinh này vốn không hề làm người, chắc bình thường đều cất giữ đồ đạc trong nhà mất.

Về mặt Hứa Gia Tứ mờ mịt: "Anh trai không làm vậy đâu."

Khương Sơ không tin: "Anh ấy không bắt nạt em sao?"

Cậu nhóc lắc đầu: "Anh trai đối xử với em khá tốt, mỗi lần đều mua cho em rất nhiều đồ ăn ngon."

Lúc này trong lòng Khương Sơ chỉ cảm thấy không công bằng, rất không công bằng, sao tên súc sinh Hứa Đình Thâm này chỉ trêu chọc mình thôi chứ? Sao lại chỉ bắt nạt một mình mình?

Ahuhu, muốn khóc, muốn đánh người.

"Vậy bình thường anh ấy đều làm gì?" Khương Sơ quả thực không thể tưởng tượng được dáng vẻ làm người của Hứa Đình Thâm.

Hứa Gia Tứ suy nghĩ một chút: "Anh trai không ở nhà, nhưng mỗi lần về đều không thích nói chuyện, thường xuyên ở trong phòng một mình. Nếu cha trở về, có lúc anh ấy thậm chí còn không xuống ăn cơm."

Về mặt Khương Sơ ngỡ ngàng, đáng lẽ cô nên cười, nhưng khóe môi tựa như cứng đờ lại, không thể cười nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đỗ anh

"Chị dâu?"

Khương Sơ lấy lại tinh thần, nở nụ cười ngọt ngào: "Không có gì đâu, em đi chơi đi."

Hứa Gia Tứ cầm bóng rổ ra ngoài, ngoài cửa sổ thủy tinh có một bãi cỏ xanh mướt, ánh mặt trời ấm áp lười biếng phủ lên, con gái của người giúp việc vừa bước theo sau mẹ, vừa thổi bong bóng.

Khương Sơ liếc nhìn cảnh ngoài cửa sổ, cô mặc áo khoác, ra ngoài ngồi trên ghế dài phơi nắng, ánh mặt trời ấm áp phủ lên mặt cô, như có một loại thời miên diệu quá, Khương Sơ không khỏi có chút buồn ngủ.

Cô đang lờ mờ nửa ngủ nửa tỉnh, một bàn tay đột nhiên vươn ra từ phía sau, khoác lên vai cô, Khương Sơ giật mình, mờ to mắt, nghiêng người nhìn anh.

Cô hơi hé môi, Hứa Đình Thâm tưởng cô định trêu mình, kết quả là Khương Sơ nuốt lại lời mình muốn nói, chớp chớp mắt nói: "Tóc anh vẫn chưa sấy khô, sao lại ra đây?"

"..." Mặc dù lời quan tâm này thực khiến cho người khác ấm lòng, nhưng cô vẫn luôn cảm thấy đáng về này có chút kỳ lạ.

Hứa Đình Thâm híp mắt, chăm chú nhìn Khương Sơ vài lần, anh luôn cảm thấy về mặt củ cô khi nhìn mình có chút một lời khó nói hết, cảm giác quen thuộc tựa như đang nhìn một tên ăn mày bên đường hoặc một đứa trẻ trong viện mồ côi.

"?"

Anh nhíu mày càng sâu, trong mắt tựa như viết hai chữ "say mê", Khương Sơ thấy anh không cử động, liền nhanh chóng đứng dậy, kéo anh vào phòng: "Giữa mùa đông mà anh không sấy tóc, thật là ngốc... ngốc đến đáng yêu."

Hứa Đình Thâm thấy cô đột nhiên đổi giọng, không nhận được cười khẽ một tiếng, hai tay anh chống eo, hơi quay đầu đánh giá cô: "Tiểu nha đầu, em đang làm chuyện tốt đấy à?"

Vừa nhìn đáng về chột dạ và trái với lương tâm của cô khi lấy lòng mình, anh liền biết không phải chuyện gì tốt.

Khương Sơ trừng mắt: "Giữa người với người không thể tin tưởng nhau một chút sao?"

"Tin tưởng?" Hứa Đình Thâm dịch về trước một bước, nói khẽ: "Chuyện xấu mà em làm đủ để anh phạt em mấy ngày mấy đêm đấy."

Cô nghe thấy vậy, bên tai hơi đỏ lên, bất mãn nói: "Em nào có, không phải người làm chuyện xấu đều là anh sao?"

Lúc nói nửa câu cuối, giọng của cô rất nhỏ, rất nhỏ.

Hứa Đình Thâm cong môi, dùng giọng nói nhỏ trêu tự cô, nói: "Vậy không thì em phạt anh mấy ngày mấy đêm đi?"

"..." Còn biết xấu hổ không đấy?

Khương Sơ tức giận giả bộ như không nghe thấy gì cả, kéo anh vào trong phòng, cô tìm máy sấy rồi cắm điện vào, vắt và ngắt đầu sấy tóc cho anh.

Hứa Đình Thâm lườm cô, có ý nói: "Tay ngắn chân ngắn, để anh tự sấy vậy."

"Hừ." Khương Sơ tắt máy sấy, tức giận nhét vào tay anh.

Anh mở máy sấy, bắt đầu thổi "vù vù", Khương Sơ đột nhiên nhận ra, mình chỉ muốn tốt cho anh, sao cuối cùng lại thành như vậy chứ?

Thế là Hứa Đình Thâm sấy tóc xong, sau khi buông máy sấy xuống, liền nghe được Khương Sơ nói: "Em tha cho anh đấy."

"?"

"Mặc dù anh không phải người, nhưng nhìn giá trị nhan sắc và đáng người của anh cũng tạm được, nên em tha thứ cho anh."

"??" Sao đang yên đang lành mà lại bắt đầu mắng chửi người rồi?

"Anh phải tin em sẽ đối xử tốt với anh như nuôi heo vậy đó..."

"Khương Sơ..." Hứa Đình Thâm không thể nhịn được nữa, ngắt lời cô: "Em như vậy khiến anh cảm thấy mình là một người chồng tốt."

"A?" Cô chớp chớp mắt.

"Sau này dù em có vào bệnh viện tâm thần, anh cũng không rời bỏ em." Anh cười giả tạo, dang tay về phía cô: "Cảm động không? Ngay cả anh cũng cảm động sắp phát khóc rồi."

Khương Sơ: "..."

Cô cảm động đập cho Hứa Đình Thâm một phát.

Hứa Đình Thâm cười đến nỗi không hề để ý đến hình tượng, anh cúi đầu, nhìn có chút càn rỡ, Khương Sơ bị nụ cười của anh lây nhiễm, khóe môi cũng ním cười ngọt ngào.

Người đàn ông không nhịn được, đưa tay nhẹ nhàng chọc chọc trán của cô, cau mày hỏi: "Cái đầu nhỏ này của em suốt ngày nghĩ gì vậy?"

Cô chột dạ cúi đầu, nhỏ giọng lầm bầm: "Nghĩ rằng phải bảo vệ anh, chăm sóc anh thật tốt."

Hứa Đình Thâm bật cười một tiếng: "Chỉ bằng cơ thể nhỏ bé này của em..."

Anh sợ dùng sức sẽ làm gãy cô mất.

Hứa Đình Thâm vừa định tiếp tục cười nhạo, liền thấy cô chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nhìn mình, đôi môi mềm mại của cô mím thành một đường thẳng, hai tay nắm tay áo anh, hết sức chăm chú nói: "Ai nói vậy, em đã trưởng thành rồi, em cũng có thể bảo vệ anh."

Cực kỳ giống đứa trẻ nghĩ mình đã trưởng thành.

Trái tim Hứa Đình Thâm trống xuống, anh bước đến gần, ôm cô trong lồng ngực ấm áp của mình: "Được được được, cho em bảo vệ, có thu phí không?"

"Ừ..." Khương Sơ dựa trên lý lẽ "ngu mới không lấy", cô nói: "Thu chứ, thẻ lương đều phải nộp."

"Sao anh cảm giác như em xoay anh một vòng chính là để lừa tiền anh thế?" Hứa Đình Thâm nhìn thấu cô: "Còn chưa kết hôn mà đã có quyền quản lý tài chính của anh rồi hả?"

Khương Sơ vừa định nói "sao anh lại không chịu được thử thách như vậy", tên lưu manh kia đã không biết xấu hổ nói: "Anh thực sự có chút thương tâm, không ngờ vậy mà trong mắt em, anh lại thua những đồng tiền dơ bẩn kia, chẳng lẽ lấy thân trả nợ cũng không lời lãi hơn nộp thẻ lương sao?"

Phi, tên đàn lại muốn chiếm tiện nghi của cô rồi.

Khương Sơ lắc đầu: "Không thêm, anh hãy thỏa sức dùng những đồng tiền dơ bẩn để chà đạp em đi."

Hứa Đình Thâm: "..."

Anh cúi đầu, giọng nói khàn khàn như lông vũ cọ lên vùng da sau tai mẫn cảm của cô: "Không cần dùng tiền để chà đạp em..."

Cuối cùng, Khương Sơ bị tên lưu manh nào đó hung hăng "chà đạp" một trận.

Trong không gian nhỏ hẹp, nhiệt độ bỗng tăng lên rất cao, toàn thân Khương Sơ mềm nhũn trong lòng anh, cô thấp giọng thăm dò: "Sao hôm nay không thấy cha anh?"

"Buổi tối ông ấy mới về." Hứa Đình Thâm sợ cô nghĩ nhiều: "Không phải cha anh không thích em, dù sao thì anh cũng lâu rồi không về nhà, ông ấy cũng không..."

Giọng nói của người đàn ông ngừng lại, trong đầu Khương Sơ liền nảy ra một ý tưởng, cô đau lòng ôm chặt anh: "Nhất định ông ấy có việc gấp, nên mới không về nhà."

Hứa Đình Thâm hiểu rõ người kia, ý cười trên khóe miệng trộn lẫn một chút xem thường.

"Anh yên tâm, sau này em nhất định sẽ yêu thương anh như một người cha vậy."

Hứa Đình Thâm "?"

Khương Sơ lại bắt đầu thể hiện tài năng diễn xuất của mình, cô lùi về sau một bước, trịnh trọng nói: "Em biết quá khứ của anh nhất định không suôn sẻ, mặc dù anh có rất nhiều tiền, nhưng không nhận được tình cảm quý giá. Anh yên tâm, sau này em sẽ yêu anh hết lòng."

Hứa Đình Thâm một lời khó nói hết nhìn cô, anh nhắm mắt lại: "Có phải em có hiểu lầm gì với kẻ có tiền rồi không?"

"Hả?"

Người đàn ông nghĩ nghĩ, đột nhiên hiểu rõ vì sao Khương Sơ lại khác thường như vậy, anh thu lại ý cười trong mắt: "Bị em phát hiện rồi, anh cũng không giấu em nữa."

Nghe giọng điệu này... cô liền biết Hứa Đình Thâm đã từng bị tổn thương, huhuhu thật đáng thương mà.

Hứa Đình Thâm vô cùng nghiêm túc: "Thật ra gia đình của anh rất không hạnh phúc, lúc anh còn bé thì mẹ đã bỏ đi rồi, người bây giờ em nhìn thấy chính là mẹ kế của anh, nên anh vẫn luôn không tin tưởng vào tình yêu, cho dù sau khi ở bên em..."

Người đàn ông còn chưa nói xong, cô gái nào đó đột nhiên bổ nhào vào trong ngực anh: "Em thích anh, vô cùng thích anh."

Hứa Đình Thâm kiềm chế ý cười trên khóe miệng, cúi đầu nhẹ nhàng "A" một tiếng.

Khương Sơ tưởng anh không tin, bèn nhón chân lên hôn anh, đầu lưỡi xinh đẹp vụng về cạy mở hàm răng của anh, hàng lông mi dày nhẹ nhàng run rẩy, tựa như cánh bướm dưới ánh đèn.

Hứa Đình Thâm khó có thể hình dung cảm nhận của mình trong một khắc này, tựa như từng mạch máu trong cơ thể đều nổ tung, sợi dây cung lý trí bỗng kéo căng ra, tựa như chỉ một giây sau sẽ bị đứt.

Máy mắn là Khương Sơ kịp thời thoát khỏi vòng ôm của Hứa Đình Thâm, cô hơi thở dốc, tim đập "thình thịch", ánh mắt trong veo như nước nhìn anh.

Hứa Đình Thâm định đảo khách thành chủ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Anh liếc nhìn, thấy studio có việc gấp, bèn đến một bên nghe điện thoại.

Khương Sơ vội vàng chạy tới bên cạnh, trong phòng Hứa Đình Thâm có một chiếc đàn dương cầm, trước đây cô từng học qua một chút, bèn ngồi lên ghế chơi mấy khúc đơn giản.

Hứa Đình Thâm xử lý công việc xong, thấy Khương Sơ đang lặng lẽ ngồi trước dương cầm, trên mặt mang theo vẻ say mê. Hứa Đình Thâm không nhận được, lấy điện thoại ra chụp một bên mặt tinh xảo của cô.

Đúng lúc Khương Sơ bắt gặp hành động của anh, cô dừng động tác lại, tiếng đàn cũng ngừng. Khương Sơ tròng anh: "Anh lại định chụp lịch sử đen tối của em đấy à?"

Hứa Đình Thâm vuốt vuốt điện thoại, nghiêng đầu cười khê: "Xem ra em rất biết tự hiểu đấy."

Khương Sơ suýt bị tức chết, cảm thấy hối hận vì vừa nãy mình còn dỗ Hứa Đình Thâm.

Cô liền đứng dậy, đến ngồi trên sofa, giật dỗi Hứa Đình Thâm, một chiếc điện thoại liền rơi vào lòng cô.

"Vừa nãy tên đàn ông độ tuổi trung niên Liên Thắng kia bảo anh tặng chút phúc lợi cho fan hâm mộ." Hứa Đình Thâm cúi đầu hôn một cái lên mặt Khương Sơ: "Ngoan, giúp anh chụp mấy tấm ảnh đi."

Khương Sơ vốn đang cảm thấy khó chịu, bỗng hơi sững sốt, cô nâng bàn tay trắng nõn lên sờ sờ mặt, lặng lẽ cong khóe môi.

Hứa Đình Thâm phải quay phim trong một khoảng thời gian dài, có thể nói là hầu như không có chút tin tức nào, lúc này, fan hâm mộ của Hứa Đình Thâm kinh ngạc phát hiện idol nhà mình đang online, vội vàng lan tin trong nhóm: "Anh ấy online rồi, chắc sắp đăng Weibo rồi! Mau! Lên!"

"Liệu lần này tôi có thể lên top không nhỉ?"

"Huhuhu muốn được anh ấy trả lời."

Quả nhiên đúng như fan mong đợi, vài phút sau, Hứa Đình Thâm đăng một vài tấm hình, trong đó có bốn tấm anh đang ngồi trước dương cầm, tấm cuối cùng là bong bóng nhiều màu sắc trên bãi cỏ xanh mướt.

Có lẽ bong bóng là lừa được của bé gái nhà người ta, cũng không ngại xấu hổ, một người đàn ông thổi bong bóng mà lại có thể vui vẻ như vậy.

Khương Sơ tỏ vẻ khinh thường.

Hứa Đình Thâm thổi một hàng bong bóng về phía cô: "Em chơi không?"

"Trẻ con." Khương Sơ quay mặt đi chỗ khác, đúng lúc nhìn thấy bong bóng rực rỡ sắc màu bay trước mặt mình, cô cảm thấy rất thơ mộng, không nhịn được cũng thổi một cái.

Cuối cùng, Khương Sơ bị Hứa Đình Thâm cười nhạo một lúc lâu.

Lúc này, fan hâm mộ vô cùng kích động:

"Cuối cùng cũng hoạt động, huhuhu nhớ anh quá đi à."

"Anh về nhà hả?"

"Đẹp trai quá, đẹp trai quá, đẹp trai quá, nếu anh có thể chơi dương cầm thì còn đẹp hơn nữa."

Ngay lúc đám fan hâm mộ vừa nghĩ vậy, studio của Hứa Đình Thâm liền đăng video cảnh Hứa Đình Thâm chơi đàn dương cầm, một đoạn rất ngắn, nhưng fan sắp kích động đến mức phát điên rồi.

"Ăn tết, ăn tết thôi."

"Đăng Weibo đều đặn đi anh, đừng có bỏ không mà."

"Ca khúc mà Hứa Đình Thâm chơi chính là Wedding March!!!"

"Chỉ có tôi phát hiện trên tám ảnh cuối mà Hứa Đình Thâm đăng có một mép váy màu trắng sao? Hơn nữa còn chơi Wedding March... Hứa Đình Thâm lại ở nhà, hình như tôi phát hiện ra bí mật gì đó rồi!"

Khu bình luận lập tức bùng nổ.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Đầu hàng 3

Thoạt nhìn, mép váy màu trắng bên trong lớp áo bông chính là của một cô gái, chụp ở nhà thì có lẽ là dẫn cô ấy về gặp cha mẹ rồi, chơi cả bản nhạc《Wedding March》thì có nghĩ là... Không thể không nói, dân mạng hài hước đều mang kính hiển vi lên mạng đây, chỉ với những chi tiết nhỏ thôi cũng có thể dựng ra cả một câu chuyện rồi, mà câu chuyện này lại còn là thật.

Nhưng nghe vẫn quá vô lý, người bình thường đều sẽ không tin.

Fan của Hứa Đình Thâm xem thường: "Trí tưởng tượng của mấy người thật phong phú, Tấn Giang không mời mấy người viết truyện thì quả là đáng tiếc, mấy người đi ký hợp đồng viết truyện, chớp mắt là lên bảng vàng, bán bản quyền, bước lên đỉnh cao cuộc sống."

"Mép váy thì sao? Nhất định là bạn gái à? Anh Thâm của tôi rất vất vả mới có thể về nhà nghỉ ngơi một chuyến, lại bị các người vô cớ tạo đối tượng cho rồi."

"Trước đây anh ấy còn hát tình ca đấy, chỉ tiện tay chơi một bài thôi, có gì ghê gớm chứ?"

Lúc này, vậy mà lại có dân mạng thông qua mép váy nhỏ này mà đào ra đây là một bộ đồ mà Khương Sơ từng mặc, là một nhãn hiệu xa xỉ nào đó, điều này cũng nói cho mọi người biết rằng, người mặc bộ váy này không phải người giúp việc hay quần chúng ăn dơ vô tội nào đó.

"Lại là Khương Sơ? Một lần thì chỉ là trùng hợp, thêm lần này nữa thì vẫn không phải là thật sao?"

"Chờ đã, ai quy định quần áo mà Khương Sơ mặc thì người khác không thể mặc, có thể là bạn bè hoặc em gái thôi, sao mấy người đều thích dựng chuyện thế?"

"Fan couple của Khương Sơ và Hứa Đình Thâm thôi đi được không, phải mất mặt mới cảm thấy dễ chịu sao?"

"Không hẹn, Khương Sơ và Hường Diệc sẽ không chia lìa."

Liên Thắng có chút một lời khó nói hết, chỉ là đăng ảnh thôi mà cũng có thể tạo scandal được, anh ta hỏi Hứa Đình Thâm: "Cậu có ý à?"

Hứa Đình Thâm không để ý, lật quyển sách trên tay: "Cố ý gì? Em là loại người này sao?"

Cậu không giống, bởi vì cậu chính là loại người này.

Liên Thắng cảm thấy mình bị Hứa Đình Thâm chọc tức đã lâu, tính tình đều trở nên tốt hơn, anh ta bày ra một nụ cười không quá khó coi: "À, phải không?"

Trong mắt Hứa Đình Thâm lóe lên ý cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lật một trang sách: "Không thì em xóa vậy?"

Nghe có vẻ rất nghe lời, tựa như không muốn gây phiền phức.

Liên Thắng một lời khó nói hết nhìn anh: "Bây giờ cậu mà xóa thì chẳng phải cho thấy mình đang chột dạ sao? Vốn dĩ mọi người đều cảm thấy đây chỉ là dựng chuyện, mà cậu biến nó thành thật rồi."

Hứa Đình Thâm mà không cố ý, đánh chết Liên Thắng cũng không tin.

"À." Hứa Đình Thâm nhíu mày: "Vậy thì, em sẽ không xóa."

Liên Thắng cảm thấy dường như Hứa Đình Thâm có một cảm giác mừng thầm, và đây không phải ảo giác.

Hứa Đình Thâm đăng nhập tài khoản phụ: "Bà xã là của một mình anh, đừng nói là họ Tượng [1], Ngay cả họ Hồ cũng không thể [mặt cười]."

[1] Tượng (象) và Hướng (向) đều phát âm là "xiàng".

Bởi lần trước anh nói Khương Sơ là mối tình đầu của mình, nhìn vô cùng nghiêm túc, có mấy fan hâm mộ còn follow anh, khi thấy rốt cuộc người này cũng đăng Weibo, bọn họ suýt thì chết cười.

"Ông nói Hướng Diệc sao? Tôi thật sự không rõ."

"Ha ha ha ha không nên chỉ nhằm vào mỗi Hướng Diệc thôi đâu!!! Còn có những người khác mà ông anh."

Hứa Đình Thâm "...". Đừng nói nữa, tôi cảm thấy mình hơi "xanh" rồi đấy.

Có một fan nhắc nhở: "Hứa Đình Thâm sắp trở thành tình địch số một rồi đấy ông anh!"

Người trong cuộc tỏ vẻ vô cùng hài lòng: "Ông rất tinh mắt."

"???" Người kia hỏi: "Không phải ông chính là Hứa Đình Thâm đấy chứ?"

Ngay khi Hứa Đình Thâm tưởng mình đã bị lộ tẩy, thì những người khác trả lời: "Ha ha ha ha ha đầu tiên là ảo tưởng mình là mối tình đầu của Khương Sơ, bây giờ lại cho rằng mình là Hứa Đình Thâm, ông này buồn cười quá."

"Nói sao nhỉ, nói không chừng thì người ta chính là Hứa Đình Thâm đấy [đầu chó]."

Hứa Đình Thâm nhin xuống xúc động muốn block hai người này, thoát khỏi Weibo.

*

Sau khi tách ra với Khương Sơ, Hứa Đình Thâm lại trở về đoàn phim để quay phim, Khương Sơ nhận một vai diễn mới, nhưng vẫn chưa khai máy, thừa dịp sắp hết năm nên nghỉ ngơi một chút.

Thấy Hứa Đình Thâm khổ cực như vậy, mỗi ngày Khương Sơ đều vô cùng quan tâm mà chia sẻ cuộc sống an nhàn của mình với anh, tháng ngày trôi qua không nên quá hạnh phúc, mặc dù mỗi ngày đều phải chụp một vài quảng cáo nhỏ, phải nghe người đại diện bắt tập thể dục, nhưng ngày nào cũng ăn không ngời rồi, hết theo dõi lịch phát sóng trên ti vi lại chuyển sang về tranh.

Gần hết năm, Khương Sơ chuẩn bị mua vé máy bay về nhà ăn tết, nhưng hành trình lại bị gián đoạn.

Tri Tinh gửi tin nhắn cho cô: "Hứa Đình Thâm bị đèn đập vào người, đang ở trong bệnh viện."

"Nghiêm trọng không?" Cách màn hình điện thoại, Khương Sơ cũng có thể cảm nhận Tri Tinh nghiêm túc hơn mọi ngày rất nhiều, cô hơi hoảng loạn.

Tri Tinh liếc nhìn Hứa Đình Thâm bên cạnh: "Có hơi nghiêm trọng."

"Chú báo tin cho Khương Sơ đấy à?" Hứa Đình Thâm nằm trên giường bệnh, mặc dù nhìn sắc mặt hơi kém, nhưng vẫn chưa tới mức đặc biệt nghiêm trọng, cũng may đèn không đập trúng đầu anh. Anh cau mày nhìn về phía Tri Tinh.

"Làm sao?" Tri Tinh hiểu rõ Hứa Đình Thâm nhất: "Thay anh bán thăm [2] một chút, đến lúc đó Khương Sơ đáng yêu sẽ chủ động đau lòng cho anh. Anh tùy tiện làm nũng, cô ấy liền mắc lừa, còn không phải để anh muốn làm gì thì làm..."

[2] Bán thăm: lợi dụng hoàn cảnh đáng thương của mình để tranh thủ sự đồng cảm của người khác một cách trắng trợn.

Thấy nụ cười của Trì Tinh càng dần càng hèn mọn, Hứa Đình Thâm thực sự không chịu được nữa: "Ra chỗ khác mà chơi."

"Ồi ời, đại ca sao vậy, bị thương mà lại nóng tính vậy à?" Trì Tinh cười: "Anh đừng nói với em rằng anh không phải người như thế, ngày nào cũng đổ Khương Sơ mà chẳng khác gì lừa gạt cả, em cũng không thấy..."

Anh ta vừa định khiển trách Hứa Đình Thâm một chút, đối phương đột nhiên nói: "Cô ấy cam tâm tình nguyện."

"..."

Trì Tinh bỗng bị nghẹn họng, liên quan gì đến em chứ.

Hứa Đình Thâm chậm rãi nhắm hai mắt lại: "Say này, không có chuyện gì lớn thì đừng nói cho Khương Sơ, tránh để cô ấy lại khóc lóc trước mặt anh."

"Không có gì chuyện gì lớn?" Giọng nói của Trì Tinh mang vẻ kinh ngạc: "Lúc anh vừa bị đập trúng, thậm chí còn không thể xoay người, còn nói không có chuyện gì lớn? Phải bị liệt mới là chuyện lớn sao?"

Đèn của studio rất nặng, cũng may lúc đến bệnh viện kiểm tra thì cũng không đặc biệt nghiêm trọng. Sau khi Trì Tinh chạy tới bệnh viện, nghe trợ lý miêu tả liền hoảng sợ một trận.

Hứa Đình Thâm bình tĩnh hơn Trì Tinh nhiều: "Vậy nên, đợi lần sau anh bị liệt thì mới nói cho Khương Sơ."

"..." Trì Tinh cạn lời: "Bình thường cũng không thấy anh sợ phải nhìn thấy dáng vẻ đau lòng của Khương Sơ như vậy."

Anh thu mắt: "Sao giống nhau được chứ."

Bình thường, bán thăm là tình thú, anh cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng lúc này thật sự xảy ra chuyện rồi, vẫn không đành lòng thấy Khương Sơ lo lắng.

Hứa Đình Thâm giương mắt: "Chú nói với Khương Sơ rằng anh không có chuyện gì lớn đi."

Trì Tinh cạn lời, giải thích với Khương Sơ: "Thật ra Hứa Đình Thâm không có chuyện gì, chị dâu đừng lo lắng."

Nhưng Khương Sơ cảm thấy có lẽ Trì Tinh bị Hứa Đình Thâm đe dọa nên mới lừa mình rằng Hứa Đình Thâm không có chuyện gì, cô gấp đến mức lập tức mua vé chuyển bay gần nhất đến tìm Hứa Đình Thâm.

Vì bị thương, Hứa Đình Thâm cũng không thể bay đến Đê Đô để diễn tập cho chương trình, chỉ có thể dưỡng thương trong phòng VIP của bệnh viện. Lúc Khương Sơ đến, anh giật nảy mình: "Sao em lại đến đây?"

Nói xong, Hứa Đình Thâm liếc nhìn Trì Tinh, đối phương cảm thấy cổ mát lạnh: "Anh, thật sự không phải do em mà."

"Tự em muốn đến." Khương Sơ giải thích.

"Sắp hết năm rồi, em không về nhà mà lại sang đây với anh à?"

Đúng lúc Khương Sơ không muốn về nhà ăn tết, lúc này lại tìm được cớ, cô nhủ mảy: "Bọn họ có em hay không thì khác gì nhau, anh không muốn em ở cạnh à?"

Dù Hứa Đình Thâm thẳng thắn hơn nữa cũng không dám nói rằng không muốn.

Trì Tinh muốn để bọn họ ở riêng một chỗ với nhau, rất thức thời mà ra khỏi phòng: "Trong nhà có việc, đi trước đây."

Nhưng hai người kia tựa như không nghe thấy, không thèm để ý rằng trong phòng thiếu mất một người.

"Em bị thương nghiêm trọng không?" Khương Sơ lo lắng quan sát anh.

Giọng nói của Hứa Đình Thâm nhẹ nhàng: "Có thể có chuyện gì lớn chứ?"

"Có phải eo của anh không ổn không..."

Rất nhiều nghệ sĩ đều vì quay phim mà eo bị thương, Khương Sơ hơi lo lắng.

Hứa Đình Thâm giãn lỏng mày, mang theo vài phần lưu manh: "Eo của anh có ổn hay không, chẳng phải sau này em sẽ biết sao?"

"..." Vậy nên, rốt cuộc tại sao cô lại phải lo lắng cho tên súc sinh này chứ?

*

Buổi chiều, Liên Thắng và trợ lý đến thăm Hứa Đình Thâm, mặc dù Liên Thắng có hơi cảm râm, nhưng vẫn tỏ vẻ tình cảm thâm hậu đối với Hứa Đình Thâm: "Ôi, cậu như vậy tôi thật sự rất đau lòng."

Hứa Đình Thâm cảm thấy phiền nhất là người khác già mồm với anh, vừa định nói gì đó, Liên Thắng tiếp tục nói: "Đau lòng muốn chết, cậu vừa bị thương, không thể tham gia chương trình, tiến độ của đoàn phim cũng bị chậm trễ, quảng cáo cũng không chụp được, tôi còn phải giải thích với một đám fan đang mắng mình. Số của tôi thật khổ mà."

Hứa Đình Thâm "..."

Vốn dĩ Liên Thắng đang tỏ vẻ thương tâm gần chết, đột nhiên trở nên lạnh lùng: "Vậy chừng nào thì cậu mới tăng lương cho tôi?"

Hứa Đình Thâm mặc kệ anh ta: "Chờ hội viên Weibo của em hết hạn, em sẽ tặng cả studio cho anh."

Nhưng hội viên Weibo của người nào đó được fan nạp tiền đến tận mấy trăm năm.

Liên Thắng: "... " Cáo từ.

*

Hứa Đình Thâm nghỉ ngơi mấy ngày, mặc dù cảm thấy vẫn chưa hoàn toàn bình phục nhưng cũng có thể đi lại bình thường, anh liền ngồi máy bay đến Đê Đô, dẫn theo cả Khương Sơ đi cùng.

Hứa Đình Thâm có một căn nhà riêng ở Đê Đô, Khương Sơ theo anh đến đây, Hứa Đình Thâm mở tủ giày, bên trong có một đôi dép lê tai thỏ màu hồng.

Kết quả là, Khương Sơ lùi về sau một chút, nhìn chằm chằm đôi dép, hỏi: "Có người phụ nữ khác từng đến nhà anh sao?"

Hứa Đình Thâm khẽ cười một tiếng: "Trừ em ra, quả thật là không ai dám tới."

Khương Sơ không ngờ sẽ nhận được câu trả lời này: "À?"

Anh xoay người, hai tay chống lên bức tường phía sau, bao vây cô: "Có biết khi đến nhà anh sẽ xảy ra chuyện gì không?"

Khương Sơ mơ màng, bên tai lập tức đổ lên, cô nói lấp bắp: "Biết đại... đại khái."

Hứa Đình Thâm bị câu trả lời này của cô chọc cười, thấy cô bị hù dọa nên giữ chừng mực: "Bây giờ có thể đi dép lê chưa?"

Khương Sơ hơi xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Có thể."

Hóa ra là mua riêng cho cô.

Hứa Đình Thâm mở cửa căn phòng nào đó: "Đây là phòng của em."

Khương Sơ vốn đang ngây ngốc, nghe thấy anh nói, cô chậm rãi giương mắt, gật đầu theo bản năng. Một lát sau, cô mới ý thức được, hóa ra lần trước Hứa Đình Thâm không nói đùa, anh thật sự đã bài trí phòng cho mình.

Thế nhưng... Khương Sơ cắn cắn môi, sao bọn họ không ở chung một phòng chứ.

Hứa Đình Thâm không hề phát hiện ra suy nghĩ này của cô: "Lại đây, nhìn xem có thích hay không."

Anh không biết cô thích gì, chỉ cảm thấy có lẽ cô sẽ thích màu hồng, nên trong phòng đều trang trí màu hồng, vô cùng đáng yêu, bên trong bài trí rất đẹp, vừa nhìn liền biết là thật tâm chuẩn bị. Nhưng sự chú ý của Khương Sơ lại không hề đặt ở căn phòng, cô tùy tiện gật đầu.

Hứa Đình Thâm hơi nghiêng người, đột nhiên nói: "Khương Sơ, chúng ta ở chung đi."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ý đồ Xấu

Ở chung có nghĩa là tình cảm của hai người sẽ tiến thêm một bước, càng có nghĩa là hai người có thể sẽ phát sinh chuyện nào đó nên xảy ra giữa những người trưởng thành.

Mặc dù nghề nghiệp của Khương Sơ và Hứa Đình Thâm đặc biệt, nhưng không ảnh hưởng đến cuộc sống riêng tư của họ, cho dù ở chung thì cũng có thể sẽ thường xuyên phải xa nhau, nhưng Hứa Đình Thâm đã đưa ra yêu cầu ở chung thì cũng có ý nghĩa là anh muốn thử tiếp cận đời sống riêng tư của đối phương hơn nữa.

Nói tóm lại, khi nghe thấy hai chữ này đều sẽ cảm thấy xấu hổ.

Hứa Đình Thâm vốn tưởng cô sẽ không chấp nhận, không ngờ Khương Sơ lại nhanh chóng gật đầu: "Được thôi, vậy anh phải nấu cơm cho em ăn."

"..." Chẳng lẽ không thể đồng ý vì mình sao?

Hứa Đình Thâm không ngờ có một ngày anh sẽ ghen với cả đồ ăn mình tự làm, anh hơi cúi đầu nhìn cô, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn: "Không."

Khương Sơ tỏ vẻ tủi thân, cô tức giận liếc nhìn Hứa Đình Thâm rồi cúi đầu bước vào phòng mình, đóng "rầm" cửa lại.

Hứa Đình Thâm cười khẽ một tiếng, ngồi lên trên vali mà Khương Sơ để quên bên ngoài.

Quả nhiên không lâu sau Khương Sơ lại đi ra, cô không lấy vali thì không thể tắm rửa, hơn nữa, bên trong còn có máy tính bảng của cô nữa. Khương Sơ định đến lấy lại, chỉ thấy vẻ mặt đắc ý của người nào đó đang ngồi trên vali, ánh mắt nhìn cô còn mang theo vẻ trêu tức.

Khương Sơ muốn nói lại thôi, thôi rồi lại muốn nói, cuối cùng, thấy Hứa Đình Thâm không hề có ý định rời đi mới dè dặt nói: "Em... Em muốn lấy vali của mình."

Hứa Đình Thâm "Á" một tiếng, cau mày: "Chân không cử động được."

Khương Sơ đã bị anh lừa nhiều lần nên chỉ nửa tin nửa ngờ, nhưng cô cũng sợ anh thật sự xảy ra chuyện: "Anh không sao chứ? Nghiêm trọng không? Em đưa anh đến bệnh viện nhé."

"Không nghiêm trọng, chỉ là không đứng dậy được thôi." Người đàn ông ngẩng đầu, vẻ mặt càn rỡ.

"..." Lúc này, Khương Sơ mới nhận ra mình bị anh trêu chọc, cô có ý đồ muốn nói đạo lý, trong giọng nói còn mang vẻ làm nũng: "Áo ngủ của em ở trong đó, anh không đưa em vali thì buổi tối em mặc gì?"

Lão lưu manh Hứa Đình Thâm không từ bỏ bất kỳ cơ hội đùa giỡn nào: "Trong tủ đồ của anh có rất nhiều quần áo, em tha hồ mặc."

Khương Sơ vừa thẹn vừa giận: "Anh mau tránh ra, em giận rồi đây."

Vừa nãy nói không nấu cơm cho cô, lúc này còn cố ý khiến cô phải khó xử, Khương Sơ tủi thân, bạn trai nhà người ta quan tâm đều nói lời âu yếm, còn bạn trai nhà mình không chính mình mỗi ngày thì đều cảm thấy nhàm chán.

"Giận? Giận gì chứ?" Hứa Đình Thâm tựa như rất mong chờ cô tức giận, anh chỉ chỉ vali: "Em cứ đến lấy là được mà."

Lấy? Lấy kiểu gì?

Khương Sơ cảm thấy dường như anh lại trêu chọc mình.

"Không thì em chỉ có thể mặc quần áo của anh thôi." Kê đầu xỏ Hứa Đình Thâm tỏ ra vô cùng bất đắc dĩ, giống như anh không hề muốn chuyện này xảy ra.

Phi, không biết xấu hổ.

Khương Sơ tức giận trở lại phòng của mình, cô cũng không tin Hứa Đình Thâm có thể ngồi bên ngoài cả đêm.

Cô ngồi trên chiếc giường mềm mại chơi điện thoại, thấy cũng khá lâu rồi nên đẩy cửa ra ngoài, không ngờ tên ngốc Hứa Đình Thâm kia lại trực tiếp mang vali về phòng anh.

Cô tức giận nở nụ cười, không phải Hứa Đình Thâm muốn mình đi cầu xin anh đấy chứ?

Khương Sơ không chịu thua trở về phòng, dù cô có chết đói nhảy từ trên lầu xuống cũng sẽ không cầu xin Hứa Đình Thâm đâu!

Cô lăn vài vòng trên giường, ngược mắt thấy tủ quần áo bên bước đến, Khương Sơ vừa mở tủ ra liền sững sốt, vốn tưởng bên trong trống tuếch, không ngờ lại có một hàng áo sơ mi nam.

Đây là phòng Hứa Đình Thâm bài trí cho cô, không có khả năng anh từng ở trong này, hay nói cách khác, đồ vật trong này đều là Hứa Đình Thâm chuẩn bị cho cô.

Cái đồ biến thái này!

Khương Sơ xấu hổ mắng Hứa Đình Thâm một vạn lần, không ngờ người đàn ông này lại có sở thích kì quái như vậy.

Nhưng lúc này Khương Sơ cũng không còn cách nào khác, cho dù cầu xin Hứa Đình Thâm thì anh cũng sẽ không giúp mình, cô đành phải cầm áo somi vào phòng tắm, may mắn là trong này có cả đồ vệ sinh cá nhân.

Cô mặc áo somi của người nào đó đi ra, lò sưởi trong phòng mở vừa đủ, không lạnh, nhưng lại rất khô.

Khương Sơ đi dép lê ra ngoài, cô không bật đèn, đứng dưới ánh sáng yếu ớt rót một cốc nước để uống. Uống nước xong, Khương Sơ lại cảm thấy rất đói, cô không nhịn được bèn mở tủ lạnh ra nhìn xem bên trong có đồ gì ăn được không.

Vì mọi ngày cô thường bị Lật Diệp giám sát, không cho ăn uống linh tinh, nên lúc này trong lòng cảm thấy hơi có lỗi, còn cả có tật giật mình.

Khương Sơ vừa vươn tay vào, đột nhiên có một giọng nói nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau: "Làm gì vậy?"

Cô bị dọa sợ, vỗ vỗ ngực quay lại nhìn người đang đến gần: "Sao anh bước đi mà không có tiếng động thế?"

Anh nói đùa: "Có tiếng động thì sao bắt được mèo rừng ăn vụng chứ?"

Khương Sơ cúi đầu, vì câu nói của anh mà cảm thấy xấu hổ: "Hừ, em không thể ăn đồ của anh sao?"

Ánh mắt của Hứa Đình Thâm liếc đến trên người cô, anh bỗng hơi sững sốt, áo somi rộng thùng thình che lấp bờ mông của cô gái, chỉ để lộ một cặp đùi thon dài trắng nõn, ánh đèn từ tủ lạnh chiếu lên người cô, dường như có thể nhìn thấy cả cảnh sắc trắng nõn đến trong suốt bên dưới lớp áo somi.

Anh lại đang tự bắt mình ném mùi đau khổ rồi.

Yết hầu của Hứa Đình Thâm dịch chuyển, kéo Khương Sơ đến gần rồi đóng tủ lạnh lại: "Đã có ai nói với em rằng trên đời này không hề có đồ ăn nào miễn phí chưa?"

"Hả?"

Khương Sơ còn chưa kịp phản ứng, vòng eo mảnh mai đã bị người khác ôm lấy, trước mặt cô bỗng tối đen, cảm giác của các cơ quan khác đều trở nên nhạy cảm hơn, cô có thể ngửi được hương thơm trên cơ thể của người đàn ông, một mùi hương rất dễ chịu đến nỗi không thể hình dung, khiến người khác dễ dàng tiếp nhận.

*

Ngày hôm sau, Khương Sơ bị Hứa Đình Thâm đánh thức, cô nghe thấy tiếng đập cửa bên ngoài, có chết cũng không chịu mở cửa, vừa nhớ đến đêm qua bị anh hôn đến nỗi chân run cả lên thì lại cảm thấy xấu hổ.

May mắn là tiếng đập cửa đã nhanh chóng biến mất.

Cô mở một khe hẹp trên cửa, chậm rãi thò đầu ra, Hứa Đình Thâm không ở phòng khách, vali của cô đang để bên ngoài.

Khương Sơ vội vàng lấy vali vào rồi thay quần áo khác, sau đó nhẹ nhàng thò ra.

Hứa Đình Thâm đến phòng khách, thấy vali đã bị cô mang về phòng, cười khẽ một tiếng: "Ra ăn cơm đi."

"Ồ." Cô gái nhún nhún nhó nhó bước ra, rõ ràng vẫn còn nhớ chuyện hôm qua: "Không phải anh nói không nấu cơm cho em sao?"

Hứa Đình Thâm cười khẽ một tiếng: "Đây không phải cho chó ăn sao?"

Khương Sơ tức giận nhìn anh chằm chằm, sớm biết như vậy thì trước đây mình đã không bắt chước tiếng chó sủa rồi, cảm giác như sức ảnh hưởng của vụ này cả đời cũng không hết.

Cô hóa bi thương thành ham ăn, húp một ngụm cháo gạo trắng yến mạch, cảm giác từ trong ra ngoài đều rất dễ chịu.

Khương Sơ muốn vặn hỏi lại thế trận, có ý nói: "Ngoài miệng thì nói không, nhưng thân thể lại rất thành thật."

"Em đã nghe tướng vợ chồng bao giờ chưa?"

Chủ đề xoay chuyển quá nhanh, Khương Sơ hơi sững sốt: "Nghe rồi."

Hai người ở chung với nhau lâu ngày, không những sẽ ngày càng giống nhau, mà ngay cả thói quen và tính cách cũng có xu thế như vậy.

Hứa Đình Thâm ngạo mạn nói: "Anh là bị em ảnh hưởng, em phải chịu trách nhiệm hoàn toàn."

"Anh..." Khương Sơ bị lật ngược thế trận, đành phải cúi đầu yên lặng húp cháo, thuận tiện mắng anh là tên đàn ông tồi.

"Tiểu Khương Sơ, em thật sự rất may mắn."

"?"

"Ở bên anh, ít ra thì em cũng có thể trở nên thông minh hơn một chút."

Khương Sơ không thể nhịn được nữa: "Cút."

*

Hôm giao thừa, Hứa Đình Thâm bảo trợ lý mua nguyên liệu nấu ăn, một mình anh nấu cả bàn đồ ăn lớn cho Khương Sơ, cô chỉ đứng bên cạnh phụ anh, hoàn toàn không chen vào.

"Anh lợi hại thật đấy."

Hứa Đình Thâm rất hưởng thụ: "Vậy em hôn anh một cái."

Khương Sơ nhón chân, hôn "chụt" một cái lên mặt anh, âm thanh vang dội.

Anh cong môi, dùng một tay nâng vòng eo mềm mại, phủ lên đôi môi cô.

Cứ như vậy, trước khi ăn cơm Hứa Đình Thâm đã nếm thử người nào đó trước rồi.

Vào đêm giao thừa, hầu như mọi người đều ngủ rất muộn, cô nằm trong ngực Hứa Đình Thâm xem chương trình cuối năm: "Hồi nhỏ, mỗi đêm giao thừa em đều phải mở tất cả đèn trong phòng lên, như vậy mới có thể dọa được niên thú [1], vì đón giao thừa muộn nên đến tận rạng sáng mới đi ngủ, hồi nhỏ anh đã trải qua đêm giao thừa thế nào?"

[1] Niên thú: là một sinh vật trong thần thoại Trung Quốc, trên đầu mọc sừng, hết sức hung dữ. Thú "Niên" quanh năm suốt tháng sống dưới đáy biển, cứ đến đêm giao thừa thì nó mới lên bờ để giết súc vật và hại người.

Người đàn ông hơi ngạc nhiên, anh vốn không hề biết đón giao thừa với người nhà là gì.

Trong ký ức của anh chỉ có một cái Tết âm lịch lạnh như băng, người mẹ xách vali, đầu không ngoảnh lại cứ thế mà rời đi, ký ức chậm rãi phai sắc.

Trong không khí phủ một tầng áp lực u ám.

Hứa Đình Thâm nói sang chuyện khác: "Nhà đầu nhỏ, em không về nhà thật sự sẽ không sao à?"

"Em thường xuyên không ở nhà, mọi người đã thành quen." Hồi còn bé, Khương Sơ đã nếm thử cảm giác mờ nhạt của tình thân, từ lâu đã không còn gửi gắm bất kỳ hy vọng gì vào họ nữa, cô gắng đầu, tức giận chỉ trích: "Anh lại muốn đuổi em về nhà rồi."

"Anh sợ sau ngày đến nhà em lại bị mẹ vợ đại nhân đuổi đi."

"Sao có thể như vậy chứ?" Khương Sơ chẳng thèm quan tâm: "Nhất định ngay cả cửa cũng sẽ không cho anh bước vào."

"..." Anh cầm một ly sữa bò nóng, đặt vào tay Khương Sơ, nhìn có vẻ hơi buồn rầu: "Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta cứ phải duy trì mối quan hệ ở chung bất hợp pháp như vậy sao?"

Khương Sơ nuốt hết sữa bò lên mặt anh, rõ ràng cảm giác rất bình thường, sao vào miệng anh lại trở nên như vậy chứ... Cũng cạn lời, tựa như bọn họ đã làm chuyện gì xấu vậy.

Cô ho khan: "Em cảm thấy như vậy rất tốt, ngay cả ngủ anh cũng không phải chịu trách nhiệm."

Hứa Đình Thâm nhíu mày: "Em có ý đồ xấu với anh sao?"

Khương Sơ đỏ mặt, cô sẽ không thừa nhận rằng từ lâu mình đã ham muốn cơ thể người nào đó rồi đâu.

"Em hôn anh một cái đều phải chịu trách nhiệm." Hứa Đình Thâm tính toán chi li: "Anh đã ghi hết vào sổ rồi, nếu em không chịu trách nhiệm thì đừng trách anh bất nhân bất nghĩa."

Khương Sơ: "... " Đây là kiểu uy hiếp ngây thơ gì đây.

Cô nhin cười: "Anh cứ việc đăng đi, em không sợ anh đâu."

Dù sao thì đến lúc đó nhất định Hứa Đình Thâm sẽ gặp xui xẻo, Liên Thắng sẽ tức giận đến nổi mắng anh một trận.

Nhưng Khương Sơ đã đánh giá thấp Hứa Đình Thâm, sau khi nhận được sự cho phép của bà xã, trước tiên, Hứa Đình Thâm chụp một tấm hình rồi đăng lên mạng, kèm theo dòng chữ: "Chúc mừng năm mới."

Sau khi ăn xong, fan hâm mộ đang nằm trên giường chơi điện thoại liên tục vào, mọi người đều sôi nổi để lại lời nhắn chúc mừng năm mới, còn hỏi Hứa Đình Thâm ăn gì, những ai không nói chuyện thì đều khen anh tấp.

Cô nàng kính hiển vi lại online: "Đội đã, trên bàn ăn có bàn tay của một cô gái, hơn nữa cô ấy còn đeo chiếc nhẫn giống của anh nhà nữa."

"???"

"Sẽ không như tôi nghĩ chứ?"

"Bây giờ tôi muốn lên sân thượng để tỉnh táo lại chút."

"Các anh em! Còn nhớ chiếc nhẫn mà Khương Sơ đeo lúc trước không?"

"Trời ơi, không lẽ quả thực là Khương Sơ đấy chứ! Tôi thật sự không thể tin được."

"Đừng quên trước đây trong gameshow hai người họ giống một đôi đến nhường nào, hoàn toàn không giống đáng về thù địch!"

Nếu nói lần đầu thì còn có thể tự lừa mình, nhưng đến lần thứ hai thì có vẻ giống thật rồi, ngay cả mấy fan lớn cũng nói: "Nếu anh ấy có người mình thích rồi, chúng ta sẽ chúc phúc cho anh ấy. Chỉ cần anh ấy vui vẻ là được rồi, cho dù có là ai đi nữa thì cũng không phải chúng ta đâu."

Đang vô cùng cảm động, fan couple của Khương Sơ và Hường Diệc lại không chịu được: "Tôi thấy hình như đầu óc mấy người có chút vấn đề rồi, chỉ một chiếc nhẫn thôi mà cũng có thể tưởng tượng ra cả một bộ phim cơ à? Hứa Đình Thâm vốn dĩ không phải đồ ăn của Khương Sơ, ok? Khương Sơ rất ngoan ngoãn với Hường Diệc, nhưng lại không thể che giấu sự chán ghét đối với Hứa Đình Thâm, các người đều mù hả? Mù hả?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Những bình luận lạc đề bị ép thu hồi lại.

"Đạo này xảy ra chuyện gì thế? Ngày nào cũng tung tin vịt rằng Hứa Đình Thâm có bạn gái, các người định cầm búa đập chết tôi à."

"Hứa Đình Thâm thừa nhận tôi sẽ lập tức gọi chị dâu, còn nếu không thừa nhận thì các người cầm miệng hết cho tôi."

"Kiến quyết giường cò couple Sơ Nhất, không chút dao động, tôi có thể không kết hôn, nhưng nhất định couple của tôi phải kết hôn!"

Khương Sơ vừa định lấy điện thoại ra lên mạng, lại cảm giác như người đàn ông bên cạnh đang căng thẳng nhìn mình, cô nhắm mắt lại, quay đầu tức giận hỏi: "Có phải anh lại làm chuyện xấu gì rồi không?"

Hứa Đình Thâm ra vẻ ung dung, sau đó nhẹ nhàng nằm xuống: "Những lời này phải là của anh mới đúng."

Âm báo có tin nhắn trên điện thoại của hai người đồng thời vang lên, Khương Sơ mở điện thoại ra.

Lật Diệp: "Em và Hứa Đình Thâm ở cùng nhau à?"

Khương Sơ: "Vâng."

Lật Diệp: "Em nên biết là lúc này công bố tình cảm thì sẽ ảnh hưởng không tốt chứ?"

"Em biết."

Lật Diệp cảm thấy Khương Sơ rất biết giác ngộ, liền vui mừng gật đầu, nhưng cô nàng lại không biết, vốn dĩ Khương Sơ không cùng suy nghĩ với mình.

"Em biết là tốt."

Khương Sơ gật đầu: "Tất nhiên không thể công khai rồi, như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của Hứa Đình Thâm."

"..." Lật Diệp suýt phun máu ra ngoài: "Ý chị là sẽ ảnh hưởng đến em đó."

"A?" Khương Sơ không biết sao chuyện này lại ảnh hưởng đến mình, cô không để ý, xua xua tay: "Như nhau cả thôi, như nhau cả thôi."

Lật Diệp: "..."

Mà tin nhắn trên điện thoại của Hứa Đình Thâm thì không cần đoán cũng biết là do Liên Thắng gửi, đối phương có chút bình tĩnh.

Liên Thắng: "Cảm ơn cậu."

Liên Thắng hít sâu một hơi, liên tục tự nhủ với bản thân rằng không được nổi giận, không được nổi giận: "Cậu đã giúp tôi có một cái tết vô cùng khó quên."

Hứa Đình Thâm: "Đừng khách sáo."

Hứa Đình Thâm gửi cho anh ta một bao lì xì, Liên Thắng tưởng đối phương muốn lắng lại cơn giận của mình, mang theo ba phần hi vọng mở ra, một đồng.

"..." A.

Khóe miệng Hứa Đình Thâm che giấu ý cười, Khương Sơ hoàn toàn không biết chuyện anh đã làm, cô mở điện thoại ra, thấy Trì Tinh đăng một tấm ảnh, tất cả mọi người bên dưới đều chúc anh ta sinh nhật vui vẻ.

Khương Sơ ngồi dậy, hơi hoang mang: "Hóa ra hôm nay là sinh nhật Trì Tinh sao? Em không chuẩn bị quà sinh nhật cho anh ta rồi."

"Hả?" Hứa Đình Thâm vô cùng không hài lòng vì bà xã nhà mình nhớ tới người khác: "Không sao đâu, mỗi gia đình tặng một phần quà là được rồi, anh đã tặng rồi."

Gia đình...

Khương Sơ cúi đầu, khóe miệng chậm rãi cong lên.

Trên tấm ảnh, Trì Tinh đang đeo một sợi dây chuyền nhân hiệu xa xỉ nào đó.

"Sao tôi lại cảm thấy sợi dây này nhìn rất quen nhỉ?"

"Ông nói làm tôi cũng đột nhiên cảm thấy như vậy."

Ngay khi Trì Tinh tưởng bọn họ sẽ đào ra sợi dây chuyền này là của Hứa Đình Thâm tặng, sau đó anh ta sẽ có thể khoe khoang rằng mình và Hứa Đình Thâm là bạn bè, thì đột nhiên xuất hiện một bình luận: "Hình như chú chó nhà Hứa Đình Thâm cũng đeo một sợi dây giống vậy thì phải."

Trì Tinh: "..."

"Đúng đúng đúng, tôi đến đây thả nhẹ tấm ảnh nè."

"Quả đúng là cùng kiểu dáng, không nhầm đi đâu được. Hahaha tôi cười đến nổi sắp phát điên rồi, Trì Tinh, sao anh lại muốn đeo sợi dây chuyền cùng kiểu dáng với vòng cổ của chú chó nhà Hứa Đình Thâm thế."

"Hahahaha thật xin lỗi, buồn cười quá đi mất."

Trì Tinh tức giận mỉm cười, lập tức xóa bài đăng trên Weibo, mỉm cười chất vấn Hứa Đình Thâm: "Anh là chó à?"

"Mặc dù anh là cha của chú, nhưng anh không phải chó."

"?" Phi.

*

Ngày tết đã qua, chào đón Khương Sơ và Hứa Đình Thâm chính là một loạt công việc nhiều đến dọa người.

Vì lúc trước Khương Sơ vẫn luôn quay phim, đợi đến khi phim được chiếu, chẳng những duy trì được độ nổi tiếng của cô mà độ hot cũng ngày càng cao. Hường Diệc thì ngược lại, suốt ngày lảng xê nhưng không có tác phẩm mới, sau ba tháng chiếu phim thì fan cũng đã thoát gần hết.

Những fan hâm mộ lúc đầu đã chế giễu rằng Khương Sơ hám danh Hường Diệc khi thấy Khương Sơ nhận được kịch bản tốt và liên tục được nhận làm đại ngôn, thì tức giận đến nổi trong mắt như sắp nhỏ máu ra, thế nhưng vẫn luôn tự lừa mình rằng anh nhà vẫn đang hot, chỉ là phim đã chiếu hết nên tạm thời giảm xuống mà thôi.

Vốn dĩ sau khi hai người kết thúc hợp tác cũng không gặp nhau, nhưng cuối năm và đầu năm có không ít đài truyền hình tổ chức lễ trao giải, trong đó có một nhà đài mời cả Khương Sơ và Hường Diệc.

Nếu là đài truyền hình khác thì Khương Sơ sẽ không đi, nhưng đài Quát Tử là một trong những đài truyền hình thu được lượng rating cao nhất, cô không có lý do nào để từ chối, hơn nữa, khách quý được mời đến còn có diễn viên Hứa Kinh mà cô vẫn luôn hâm mộ.

Fan couple biết tin hai người sắp cùng khung hình thì kích động đến phát điên rồi, chạy nhảy khắp nơi hô hò ăn tết.

"Nhất định là Hường Diệc tham gia vì Khương Sơ, tôi chắc chắn luôn."

"Huhuhu bọn họ đã rất lâu rồi không giao lưu với nhau trên cùng một khung hình, cuối cùng cũng đợi đến ngày này rồi huhuhu."

"Xúc động quá aaa, chỉ cần tôi sống lâu thì không sợ couple của tôi không cùng khung hình."

Khương Sơ đang trang điểm thì thấy Trần Niệm Niệm đứng bên cạnh mình, trông cô nàng không quá vui vẻ, bĩu môi: "Ahuhu tức quá đi, không muốn nhìn thấy Hường Diệc chút nào cả."

Khương Sơ khẽ khép mí mắt, giọng điệu dí dỏm: "Hả, vậy làm sao bây giờ, không thì chị chọc mù mắt đi?"

Trần Niệm Niệm trừng cô: "Em cũng không còn là cô bé đáng yêu mà chị quý nhất nữa."

Khương Sơ thấy cô nàng nói vậy thì vô cùng nghiêm túc: "A, Hứa Đình Thâm nghe được câu này thì sẽ ám sát chị mất."

Trần Niệm Niệm lập tức tuyệt vọng, bắt đầu khóc lớn: "Tiểu Sơ Sơ, em trọng sắc khinh bạn, chị chăm sóc cho em trong khoảng thời gian dài như vậy mà còn kém một tên đàn ông tồi nữa."

"Chị chăm sóc em?" Khương Sơ nháu mày, tính sổ cặn kẽ với cô nàng: "Lúc chị vừa vào studio đã vô tình mắc sai lầm, chị Lật Diệp định sa thải chị nhưng được em nói giúp, chị vì muốn báo đáp mà làm vỡ cả bộ cốc số lượng có hạn của em."

Trần Niệm Niệm: "..."

"Về sau, rốt cuộc chị cũng biết điều rồi, có một lần em mặc một bộ váy rất dài, em không cho chị xách đuôi váy nhưng chị lại khăng khăng đòi xách, cuối cùng em bị bôi nhọ rất thâm..."

Trần Niệm Niệm khóc huhu, giọng "bàn tay Nhĩ Khang" [1] lên ngăn cản cô: "Đừng nói nữa, Hứa Đình Thâm quan trọng, Hứa Đình Thâm quan trọng, cậu ta là người đàn ông tốt nhất thế giới, tốt gấp 10 lần chị."

[1] Bàn tay Nhĩ Khang: là hình meme này đó mấy bạn.v

Khương Sơ như cười như không nhìn cô nàng.

Trần Niệm Niệm vội vàng nói: "20 lần, không thể hơn được nữa."

Thấy Trần Niệm Niệm đã nhận thua, Khương Sơ không nhận được cong khóe môi, cô đột nhiên phát hiện, hình như mình bị Hứa Đình Thâm ảnh hưởng mất rồi.

Sao lại học cách trêu chọc người khác rồi, như vậy không đáng yêu chút nào.

Đúng lúc Lật Diệp đi đến, khẽ đập một phát sau đầu Trần Niệm Niệm: "Đừng có suốt ngày nói hươu nói vượn với Khương Sơ."

"Em không có." Trần Niệm Niệm oan ức nói.

Trần Niệm Niệm như một cô vợ nhỏ phải chịu tội thân, bước đến giúp Khương Sơ chỉnh lại váy, sau đó cầm áo lông phủ thêm lên người cô.

*

Sau khi đi thăm đồ ở trường quay xong, Khương Sơ xách váy ngồi xuống chỗ của mình, vì cùng một đoàn phim, nên Hường Diệc vừa vặn ngồi bên cạnh cô.

"Đã lâu không gặp, công việc bận quá nên cũng không có cơ hội gặp mặt."

Khương Sơ cư xử đoan trang, khéo léo, giọng nói không lạnh cũng không nhạt: "Chỉ sợ sau này cơ hội gặp mặt càng ít."

Hường Diệc lập tức cảm thấy rất thú vị, tựa như phát hiện một mặt khác của người mà mình rất quen thuộc: "Sao em lại chắc chắn như vậy, ngộ nhờ sau này hợp tác cùng một bộ phim.. Em cho rằng anh và em không cùng một tầng lớp sao?"

"Không phải nguyên nhân này." Hường Diệc quy chụp cho cô cái danh nịnh bợ, Khương Sơ cũng không mắc mưu của anh ta: "Chính là, Hứa Đình Thâm sẽ ăn dằm."

Hường Diệc: "..."

Tuyệt đối không ngờ cuối cùng lại là khay thức ăn cho chó lạnh lẽo.

Anh ta khẽ cười: "Nếu em nói về chuyện lãng xê couple thì anh có thể giải thích, đây đều là quyết định của người đại diện, anh đã nói với bà ấy rất nhiều lần, nhưng bà ấy vẫn khẳng định làm như vậy, nếu chuyện này gây rắc rối cho em, anh có thể xin lỗi."

Trong mắt Khương Sơ không chút gợn sóng, hiển nhiên cũng không để chuyện này trong lòng, cô quay đầu, lông mi dài chớp chớp: "Hường tiên sinh, có một số việc dù làm rõ cũng không có ý nghĩa nữa rồi."

Hường Diệc càng ngày càng cảm thấy Khương Sơ không đơn giản, anh ta tiến đến bên tai Khương Sơ, nhìn từ sau tựa như hai người rất thân mật: "Anh còn tưởng em là cô gái yếu đuối, không ngờ còn có gai nhọn đây?"

"Chuyện anh không biết còn nhiều lắm." Toàn bộ quá trình, về mặt cô đều không chút cảm xúc, tựa như vốn dĩ không để Hường Diệc trong mắt.

Khương Sơ đóng phim rất tốt, hợp tác với Hường Diệc cũng miễn cưỡng coi như là vui vẻ, sau khi kết thúc, cô cũng sẽ không duy trì mối quan hệ này.

Chỉ sợ Hường Diệc đã quên, tình cảm giữ họ vốn chỉ tới mức này mà thôi.

Hường Diệc không ngờ mình lại tự chuốc lấy nhục, bèn im lặng.

Lúc đến lượt Khương Sơ nhận giải, cô xách lần váy bước lên sân khấu, phía dưới đột nhiên truyền đến một đám tiếng thét chói tai, nhưng những người đó lại không gọi tên Khương Sơ.

Người đàn ông đáng người cao gầy, mặc một thân âu phục màu đen đi tới, chói mắt đến nỗi khiến cho người người vừa liếc mắt đã có thể nhìn thấy anh.

Khương Sơ nhìn bên dưới đài, không biết Hứa Đình Thâm đã ngồi vào chỗ ngồi của mình từ lúc nào, anh vươn tay cài lại cúc áo trên bộ âu phục, dưới đài lại bắt đầu huyền ảo.

Người đàn ông này...

Mặt Khương Sơ hồng lên, cô trầm nghĩ, trước mặt người khác anh ra vẻ lãnh đạm như vậy cho ai xem, tối qua lúc gọi video còn lãng lợ đến vô biên, cách màn hình điện thoại cũng có thể chọc cho cô mặt đỏ tới mang tai, lúc cuối còn nhất định phải lừa cô gọi mấy tiếng ông xã.

Trần Niệm Niệm nói không sai, tên đàn ông tồi.

Đúng lúc Hứa Đình Thâm đối diện với ánh mắt của cô, anh nhẹ nhàng cong khóe môi, tựa như nghĩ ra ý đồ xấu xa nào đó.

Khương Sơ cầm cúp trong tay, vì đang nghĩ đến Hứa Đình Thâm nên hơi xuất thần, Hường Diệc bên cạnh đột nhiên nhẹ nhàng ôm lấy cô rồi lại nhanh chóng buông ra, hướng microphone nói lời cảm ơn.

Nói chung thì nội dung chính là cảm ơn đoàn phim, cảm ơn Khương Sơ, nhưng Khương Sơ lại không hề nghe lọt chữ nào.

Cô trùng to mắt, ngây ngốc tại chỗ, lập tức căng thẳng nhìn về phía Hứa Đình Thâm, thấy sắc mặt đối phương càng ngày càng đen.

Hứa Đình Thâm đi đến bên cạnh, không biết nói gì đó với nhân viên, sau đó không thấy bóng dáng đâu nữa.

Khương Sơ chớp chớp mắt, cô vốn dĩ không thích cũng không ghét Hường Diệc, nhưng lúc này lại hận anh ta sắp chết rồi, nếu Hứa Đình Thâm tức giận thì làm sao bây giờ. Cô gắt gao nắm chặt cúp, suy nghĩ đã sớm không còn trên sân khấu.

Vốn dĩ hôm nay Hứa Đình Thâm sẽ không xuất hiện ở đây, mỗi ngày anh đều rất bận rộn, cảnh quay trong đoàn phim vẫn chưa đóng máy, nhưng anh vẫn cố ý đến đây chính vì để gặp cô, kết quả là... Khương Sơ bủi môi, về mặt ủ rũ và áy náy, so với sợ Hứa Đình Thâm tức giận, hình như cô càng sợ Hứa Đình Thâm đau lòng hơn.

Vừa nghĩ đến người kia sẽ đau lòng, dù khóe môi chỉ kéo xuống một chút thôi, cô cũng cảm thấy không nỡ.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, cô vừa ngồi lên xe, còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo vào trong một lồng ngực ấm áp, ngón tay của người đàn ông đặt bên khóe môi cô: "Em nói xem, phải phạt em thế nào mới được đây?"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Hai canh

Khóe môi của Khương Sơ nóng lên, Hứa Đình Thâm thấy hàng lông mi dày của cô run run. Anh cười khẽ một tiếng, cầm áo lông bên cạnh khoác lên người Khương Sơ, vươn tay ôm cô vào trong ngực, bộ váy cổ chữ V khoét sâu lộ ra rãnh ngực gợi cảm, tựa như chỉ cần nhìn kỹ hơn cũng có thể thấy được phong cảnh sâu bên dưới, Hứa Đình Thâm hơi hít mắt lại.

Thật muốn giấu cô trong nhà để chỉ mình anh có thể thấy.

Vốn dĩ anh chỉ trêu đùa Khương Sơ một chút, lại thấy cô căng thẳng vịn ngón tay, dè dặt ngẩng đầu nhìn mình, có ý muốn lấy lòng lại sợ anh tức giận: "Hôn... Hôn một cái nhé?"

Hứa Đình Thâm nhú mày, cô đã nói vậy rồi, đương nhiên anh không có lý do để từ chối.

Chỉ là: "Em thấy sao?"

"Cái... đó..." Khương Sơ cúi đầu càng thấp, thấp đến nỗi sắp chôn trong lồng ngực anh: "Anh đưa ra yêu cầu gì, em cũng... cũng sẽ không từ chối."

Dường như cô đã dùng hết toàn bộ dũng khí của mình, khuôn mặt đỏ đến nỗi khiến người khác muốn cắn một miếng, hai bàn tay mềm mại không xương kéo nhẹ vạt áo của Hứa Đình Thâm, nhìn như một miếng bánh ngọt ngon miệng, khiến tim người khác phải tan chảy.

"Ngoan vậy à?" Hứa Đình Thâm nắm cằm của cô, để đôi mắt nai của cô nhìn thẳng mình: "Rất sợ anh giận sao?"

Khương Sơ chớp chớp mắt, hít một hơi nhỏ, cố lấy dũng khí nói: "Ông xã."

Hứa Đình Thâm sững sờ, suýt nữa thì chửi thề.

Sao lại ngoan như vậy, khiến cho người khác...

Hứa Đình Thâm ho nhẹ một tiếng, buông cô ra: "Đội lạt nữa sẽ tính sổ với em."

Khương Sơ sợ anh tức giận, tiến lại gần hôn một cái lên khóe môi anh, trong mềm mại còn mang theo chút ngọt ngào, Hứa Đình Thâm vẫn chưa thỏa mãn, đặt cô ngồi trên ghế, nệm đủ rồi mới chịu buông ra.

Hứa Đình Thâm gọi điện thoại cho lái xe đến, người đại diện và trợ lý đã được anh sắp xếp cho về từ trước.

Khương Sơ nhìn phong cảnh bên ngoài lướt qua cửa xe, nhẹ giọng hỏi: "Anh có giận không?"

"Có."

Cô cúi đầu, xoa xoa áo lông trên người.

Hứa Đình Thâm quả thật cũng tức giận, chỉ có điều là không phải giận cô. Vừa rồi ở lễ trao giải, Khương Sơ và Hường Diệc ôm nhau, có hai fangirl của

Hướng Diệc phía sau anh đột nhiên bắt đầu mắng chửi Khương Sơ vô cùng gắt gỏng, nói những lời lẽ rất thô tục. Vì tiếng hò hét của fan ở trường quay không nhỏ nên hai fangirl này cũng không bị lộ, nhưng sắc mặt Hứa Đình Thâm phía trước đã đen lại, lập tức nói bảo vệ đuổi hai người này ra ngoài.

Anh nghiêng đầu, lồng ngực phập phồng lên xuống, tựa hồ còn tức giận vì chuyện kia.

Người mà mình đặt trong tim, không muốn bị bất kỳ ai khác mắng chửi và tổn thương, cho dù bản thân phải thay cô ngăn cản mũi dao đâm thẳng tới, cũng không muốn để cô nhìn thấy những mặt tăm tối, cho dù chỉ một chút.

*

Xe chạy đến cửa biệt thự, Hứa Đình Thâm sai bước đi vào, Khương Sơ như một học sinh cấp ba phạm sai, chột dạ đi theo sau anh.

Đóng cửa ngoài, Hứa Đình Thâm vừa định về phòng mình, góc áo đột nhiên bị người khác kéo lại, Khương Sơ chớp mắt: "Anh không làm gì em hả?"
"?"

Hứa Đình Thâm quay đầu, chọc chọc trán Khương Sơ, không biết cô tự mình dâng tới cửa là hành động gì nữa.

"Em.. Em không có ý kia." Khương Sơ hơi xấu hổ, dè dặt nhìn anh: "Em muốn khiến anh hết giận."

Cô gái chân thành, đơn thuần, trong mắt như chứa một hồ nước trong veo.

Trái tim Hứa Đình Thâm như bị gì đó đâm vào, xúc động mạnh mẽ, anh đứng tại chỗ nhìn cô thật lâu, tựa như không thể tưởng tượng nổi, không có cách nào trách cô, còn có yêu thương mãnh liệt. Toàn bộ tức giận đều lập tức tan thành mây khói, cho dù là mùa đông trước mặt cũng biến thành một vườn hoa ấm áp.

"Tiểu Khương Sơ, đừng trách anh đấy."

Áo lông trên người Khương Sơ rơi xuống đất, vòng eo mảnh mai bị một bàn tay nắm lấy, cô ngẩng đầu ra sức nghênh đón nụ hôn của người đàn ông.

Cảm xúc khó có thể phát tiết rốt cuộc cũng tìm được một vết nứt, không thể không chế mà trào ra bên ngoài.

"A..." Khương Sơ ngồi trong ngực anh, không tập trung mà nhìn xuống đất: "Áo đất lắm..."

Hứa Đình Thâm bắt mạch, che mắt cô lại: "Tập trung chút đi."

Suốt toàn bộ quá trình Khương Sơ đều đỏ mặt, ngay cả người cũng trở nên hồng nhợt, cô căng thẳng đến mức lòng bàn tay đều rịn mồ hôi.

Người đàn ông cảm nhận được sự nhạy cảm của cô: "Mới đến mức này mà đã không chịu nổi sao?"

Cơ thể Khương Sơ thoáng run lên, vì xấu hổ mà dút khoát chôn mặt trong lồng ngực Hứa Đình Thâm, con thỏ đã biến thành đà điểu, Hứa Đình Thâm thật sự dở khóc dở cười.

Vì trong nhà không có bao, nên Hứa Đình Thâm không làm được bước cuối, Khương Sơ vẫn luôn nắm chặt áo anh: "Em.. Em không sao đâu."

Vừa nói xong, trán lại ập một phát búng, Khương Sơ bị đau, tui thân nhìn anh.

"Lần sau xem anh phạt em thế nào."

*

Mãi cho đến hôm sau, Khương Sơ cũng không hồi lại sức, cô ngồi trên ghế, thỉnh thoảng lại cười cười như bị động kinh, Trần Niệm Niệm liếc nhìn cô: "Em cần thuốc hả?"

Vừa nói xong liền bị Lật Diệp vỗ một cái vào sau đầu: "Không cần lười nữa à? Nếu không thì chị cắt đi vậy."

Trần Niệm uất ức: "Chị thật đáng sợ, thật đấm máu, thật tàn nhẫn."

"Im miệng, làm việc của em đi, còn bắt nạt Khương Sơ nữa chị sẽ đánh gãy chân em."

Trần Niệm Niệm: QAQ quả nhiên là mẹ ruột của Khương Sơ.

Nhìn dáng vẻ của Khương Sơ tựa như được tình yêu bổ dưỡng, do đó, lúc chụp quảng cáo rất nhập tâm, dễ làm việc, còn được đạo diễn khen ngợi, lúc ra ngoài cũng sắp phiêu rồi.

Trần Niệm Niệm không dám nhìn thẳng, mùi hôi chua của tình yêu trên người Khương Sơ không thể ngăn chặn được nữa rồi.

Cô nàng đi theo Khương Sơ trở lại biệt thự của Hứa Đình Thâm, ngáy ngốc nhìn quanh bốn phía: "Sao chị không biết em còn có căn nhà này?"

Khương Sơ then thùng nói: "Đây là của Hứa Đình Thâm."

"Hai người ở chung?"

Cô hơi sững sốt, nghi ngờ hỏi: "Em chưa nói với chị?"

Về mặt Trần Niệm Niệm như bị sét đánh: "Em đã nói với chị đâu, trời ơi, vậy mà em lại không nói cho chị, điên lên mất, có phải đêm qua hai người ngủ với nhau hay không?"

"..."

Khương Sơ im lặng một hồi lâu, cuối cùng không nhịn nổi nữa: "Trần Niệm Niệm, sau này chị có thể đừng hỏi những vấn đề riêng tư mà lại khiếp sợ như vậy nữa được không?"

Cô không muốn đang uống nước mà bị phun hết ra đầu.

Cô tưởng rằng sau khi mình nói vậy thì Trần Niệm Niệm sẽ tự kiểm điểm lại bản thân, kết quả là đối phương hoàn toàn không để mắt đến cô: "Vậy nên rốt cuộc hai người có hay vậy không?"

"Không." Khương Sơ vội vàng phủ nhận.

"Được rồi." Về mặt Trần Niệm Niệm tựa như rất thất vọng: "Nhưng cũng là chuyện sớm muộn thôi."

Khương Sơ: "...". Sao lại không thể tin tưởng cô như vậy chứ.

Trần Niệm Niệm giúp cô thu dọn đồ đạc, lúc chơi điện thoại bỗng lướt đến hot search liên quan đến Hứa Đình Thâm, một lời khó nói nhìn về phía Khương Sơ: "Chị cảm thấy em vừa mới nói dối chị."

Khương Sơ phủ nhận: "Em không có, không phải em, đừng nói linh tinh."

Mỗi chữ cô nói đều là thật.

"Tự em nhìn xem Hứa Đình Thâm lại làm ra hành động lăng lơ gì đi."

Khương Sơ có dự cảm không lành, vội vàng lấy điện thoại ra, sáng nay sau khi cô đi chụp quảng cáo, có nhân viên đến biệt thự quay vlog cho Hứa Đình Thâm để đăng lên official Weibo của thương hiệu, có một cô gái tinh mắt phát hiện trên ghế salon sau lưng Hứa Đình Thâm có một bộ váy ngủ màu hồng nhạt, hoặc là Hứa Đình Thâm có sở thích đặc biệt, hoặc chính là Hứa Đình Thâm ở chung với nghệ sĩ nữ.

Fan hâm mộ đã phát điên hết lên, thế này thì xác thực là có bạn gái rồi.

"Chị chỉ có một thắc mắc, sao đồ ngủ của em lại ở trên salon."

Khương Sơ lúc này chỉ muốn chết, áo ngủ của cô ở trên ghế sofa là vì sáng nay trước khi đi, hai người từ ghế sofa đến phòng ngủ... Điều tại Hứa Đình Thâm, mặc dù không bị lộ ra cô, nhưng Khương Sơ lại cảm thấy không biết giấu mặt đi đâu.

"Em.. Em định lấy đồ ngủ để đi tắm, không cẩn thận lại để trên ghế sofa."

Trần Niệm Niệm nửa tin nửa ngờ nhìn cô.

Sau khi Trần Niệm Niệm trở về, một mình Khương Sơ ở lại biệt thự, Hứa Đình Thâm chỉ có thể dành ra một chút xíu thời gian để ở cùng cô, hôm qua lúc anh đến đã bỏ lỡ thăm dò, bây giờ đã quay về rồi.

Đêm qua... Cô đỏ mặt, cả người đều chôn trong chăn, nhớ đến nhiệt độ cực nóng từ ngón tay anh, cảm giác khi đôi môi mềm mại hôn lên, lúc này cô chỉ cảm thấy nai con trong lòng sắp bị đâm chết rồi.

Cảm giác rung động khi tiếp xúc thân mật này còn mang đến nhiều mãnh liệt hơn so với thời gian đầu ở bên nhau, nó dâng trào đến nỗi khó có thể kiềm chế.

Hứa Đình Thâm vừa đi, Khương Sơ đã nhớ anh rồi, nghĩ đến chắc bây giờ anh cũng sắp xong việc rồi, Khương Sơ liền gọi video cho anh.

Hứa Đình Thâm nhận điện thoại nhưng không nói chuyện, Khương Sơ nhìn qua màn hình, cảm thấy chắc hẳn điện thoại được đặt trên giường, cô liếc nhìn Hứa Đình Thâm đang để trần nửa người trên, lập tức trừng mắt hạnh, bèn tai ứng hồng.

"Cậu lại thế rồi đấy." Liên Thăng đưa hình ảnh đồ ngủ màu hồng cho anh xem.

Coi như người đại diện này đã sắp hết cách cai quản rồi.

Hứa Đình Thâm liếc nhìn, không nhìn được mà cười ra tiếng: "Lúc đó em thật sự không cố ý."

Anh chỉ là quên thu dọn, ai ngờ người nhân viên kia vừa mới đến đã vội vàng chụp rồi bỏ chạy, tựa như đi đánh giặc.

Liên Thắng nghe ra ý tứ trong lời nói của Hứa Đình Thâm chính là mấy lần trước anh đều cố ý, liền cười lạnh: "Cậu xem lại xem những lời mà cậu đã nói có câu nào là thật không?"

"Anh thật thông minh."

Liên Thắng: "... " Tỉnh táo, phải tỉnh táo.

Lúc Liên Thắng đi ra ngoài, Khương Sơ nghe thấy tiếng cửa nhẹ nhàng đóng lại, sau đó Hứa Đình Thâm liền xuất hiện ngay trước mặt cô. Khương Sơ giả vờ đứng đần: "Anh có thể mặc quần áo chỉnh tề vào được không."

Hứa Đình Thâm lấy một chiếc áo len mỏng trong tủ ra mặc lên người, cười khể một tiếng: "Không phải những gì nên nhìn thì đều nhìn rồi sao?"

"..." Cô không nghe, cô không nghe, cô không nghe.

Người đàn ông bật cười: "Hôm qua em gọi anh là ông xã, lúc này gọi lại một tiếng cho anh nghe xem nào."

Khương Sơ vẫn cảm thấy xưng hô ông xã như vậy có hơi tục, hơn nữa, nói ra quả thực là xấu hổ, cảm giác rất nóng mặt, hôm qua cũng là vì muốn anh vui nên mới nói vậy, thế là Khương Sơ từ chối: "Em không nói, hôm nay em không làm gì sai cả."

"Không à?" Hứa Đình Thâm nhú mày: "Ai để đồ ngủ trên ghế sofa?"

"..." Khương Sơ lại định chui vào chăn: "Không phải do anh... anh cười sao? Hôm qua anh..."

Hứa Đình Thâm đùa cô: "Anh làm gì?"

Khương Sơ nói không nên lời, chỉ có thể nhận thua: "Lỗi của em, là lỗi của em..."

Người đàn ông không nói lời nào, chờ cô làm theo thỏa thuận.

Một bàn tay của Khương Sơ nắm chặt chăn, giọng nói mềm mại: "Ông... ông xã."

Yết hầu của Hứa Đình Thâm dịch chuyển lên xuống, anh cố nhẫn nại: "Khương Sơ, anh phải đi tắm lại rồi."

Lúc này, gương mặt của cô đã nóng hổi, liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40-2: Hai canh 2

Lúc này, trên mạng đã vô cùng ác liệt, có fan hâm mộ suy đoán, hôm qua Khương Sơ cũng ở Đế Đô, chắc hẳn là Hứa Đình Thâm cố ý trở về gấp để gặp cô, sau đó hai người đến chỗ ở của Hứa Đình Thâm, sau đó nữa thì không thể miêu tả...

"Quan hệ giữa hai người kia vẫn luôn rất vi diệu, nói không chừng đã kết hôn luôn rồi."

"Vậy nên quả thực là tôi vẫn luôn ship nhầm couple sao? Tôi không quá nguyên ý tin tưởng sự thật này đâu."

"Không phải Khương Sơ, không phải Khương Sơ, không phải Khương Sơ, Khương Sơ nhất định cùng một chỗ với Hường Diệc! Có mỗi bộ đồ ngủ thôi thì làm sao? Các người đều có thiên nhân à? Nhất định phải là Khương Sơ hả?"

Về phần tại sao không có fan của Hứa Đình Thâm thì có lẽ bọn họ đang đứng trên sân thượng hóng gió rồi, nhất thời khó có thể chấp nhận rằng idol nhà mình đã có bạn gái. Mà fan của Khương Sơ cũng hiếm khi không thấy đến tụ tập, các cô ấy đang bận giao chiến với fan của Hường Diệc rồi.

Trong buổi lễ hôm qua có hai fan hâm mộ của Hường Diệc ngồi dưới đài mừng Khương Sơ, sau khi fan của Khương Sơ nghe được, ngày hôm sau đã tung vụ này trên mạng, tất nhiên là fan của Hường Diệc không thừa nhận, còn tỏ ý là fan của Khương Sơ vu oan, kết quả là lập tức có người đăng tải video cho thấy fan của Hường Diệc dùng những lời lẽ cực kỳ khó nghe để nhục mạ Khương Sơ.

Trong fandom, nếu chửi người trong cuộc trên mạng thì còn có thể nhịn được, nhưng chửi trước mặt thì quả thật không thể nhịn được nữa. Nếu fan của Khương Sơ thật sự nhịn được thì quả là nhu nhược rồi.

Fan của Hường Diệc bắt đầu vô lý mà chỉ trích Khương Sơ mặt dày, đến bây giờ cũng không có phim để quay, chỉ biết bám chặt lấy Hường Diệc mọi nơi để cợt nhả, thực khiến người ta chán ghét.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Khương Sơ đã được chính thức tuyên bố trở thành diễn viên chính trong bộ phim 《 Sự kiện thần bí 》của đạo diễn nổi tiếng Văn Phong Hoa.

Cả giới giải trí đều biết Văn Phong Hoa vốn dĩ không hề để ý đến bối cảnh, tư chất và độ nổi tiếng của diễn viên, chỉ cần phù hợp với vai diễn thì đều chọn, vậy nên cũng có không ít nghệ sĩ đã trở nên nổi tiếng nhờ ông. Được đóng phim của Văn Phong Hoa quả thực là cơ hội mà diễn viên chỉ có thể thấy nhưng không thể cầu.

Ai cũng không ngờ vậy mà Khương Sơ lại âm thầm làm được chuyện lớn, lúc mọi người còn cho rằng độ nổi tiếng của cô còn chưa được vững chắc thì cô đã sớm tiến một bước dài về phía trước, vượt xa sự tưởng tượng của mọi người, bỏ lại những người khác ở phía sau.

"Tôi chưa xót quá, tôi ghen tị quá, tôi ngưỡng mộ quá, Khương Sơ cũng may mắn quá đi."

"Nếu như idol nhà tôi có thể nhận được tài nguyên tốt như vậy thì tuyệt biết bao, tôi chưa xót quá."

"Đứa nào vừa nói Khương Sơ mặt dày, chỉ biết ở nhà thì mau bước ra đây, idol nhà mấy người chiếu xong một bộ phim, đến bây giờ vẫn chưa nhận thêm được bộ nào, suốt ngày bám lấy Khương Sơ để lảng xê mà không biết xấu hổ à? Không biết các người suốt ngày ảo tưởng cái gì nữa, mùi vị bị và mặt có dễ chịu không?"

Fan của Hường Diệc lại bắt đầu quay sang nói bộ phim điện ảnh này nhất định sẽ flop, Khương Sơ mà nhận thì cũng chỉ là miếng bánh độc.

"Chỉ biết sống trong mộng, hèn chi đi thích Hường Diệc là phải."

"Suốt ngày chỉ biết tự cứu vớt danh dự, nhìn thật đáng thương. Thế Hường Diệc có nhận được "miếng bánh độc" này không? Tôi thấy các người thật hèn hạ đấy."

"Tôi thấy mấy người có thể xuất bản sách được rồi đấy, tên sách là "100 cách cứu vớt danh dự"."

Tóm lại thì đây là cảnh chết chóc thảm khốc.

Mà trước khi vào đoàn Khương Sơ còn vì chuyện này mà mắng Hứa Đình Thâm một trận, đương nhiên Trần Niệm Niệm vẫn còn bày tỏ sự nghi ngờ với cách nói này, bởi hôm đó, cô nàng đã nghe lén được Khương Sơ nói thế này:

"Anh có thể đừng đăng linh tinh trên mạng được không?"

"Em không sợ bị hiểu lầm, em sợ ảnh hưởng đến anh."

"Anh... anh muốn làm gì cũng được."

"Em đồng... đồng ý với anh."

Trần Niệm Niệm định tiếp tục nghe lén, nhưng đột nhiên bị gọi đi có việc, cô nàng thực sự tò mò rốt cuộc Khương Sơ đã đồng ý gì với Hứa Đình Thâm. Trần Niệm Niệm lén lút chia sẻ chuyện này cho Lật Diệp, Lật Diệp tỏ vẻ coi thường: "Tình thủ giữa những người yêu nhau mà em cũng muốn nghe cơ đấy."

"Hừ."

Lật Diệp cũng không lo lắng Trần Niệm Niệm sẽ tiết lộ chuyện này ra ngoài, cô nàng cũng có chừng mực.

*

Chớp mắt đã đến tháng tư.

Lúc bộ phim truyền hình của Hứa Đình Thâm đóng máy, phim điện ảnh của Khương Sơ mới quay được một nửa, Hứa Đình Thâm dự định lái xe đến giám sát.

Tính bảo mật trong đoàn phim tương đối tốt, chủ yếu là Khương Sơ lo lắng rằng Hứa Đình Thâm sẽ không đứng đắn trước mặt mọi người, đến lúc đó ngộ nhờ anh mà cợt nhả thì cô cũng không biết phải giấu mặt đi nơi nào.

Vượt khỏi dự liệu của Khương Sơ chính là, Hứa Đình Thâm lại rất nghiêm túc, anh mặc một chiếc áo ni rộng rãi thoải mái, quần jeans màu lam nhạt bao lấy đôi chân dài, sau khi đến studio, anh tháo kính râm xuống chào hỏi mọi người, dẫn tới một đám tiếng hít vào và cả những tiếng thét nhỏ, Văn Phong Hoa nhìn thấy anh liền cười: "Tiểu Hứa đến rồi à?"

"Đạo diễn Văn."

Mức độ được hoan nghênh thật tuyệt.

Hứa Đình Thâm ngày thường thì cột nhà vô biên, thời điểm quan trọng lại giả vờ thanh cao. Anh mặc một thân trang phục đơn giản, dễ dàng chiếm được ánh mắt của mọi người, Khương Sơ có thể thấy rõ mọi người đang hướng về mặt "hâm mộ và ghen tị" về phía mình.

Mọi người uống đồ uống mà Hứa Đình Thâm mời, yên lặng dịch chuyển ánh mắt lên hai người, chỉ thấy Hứa Đình Thâm đã rất ngầu, nhưng nhìn Khương Sơ còn cá tính hơn anh, vô cùng có cảm giác xa cách.

Chắc đây là người yêu giả rồi.

Một lát sau, Khương Sơ lén lút về phòng nghỉ, sau đó mọi người phát hiện Hứa Đình Thâm cũng không thấy đâu.

Người vừa nãy còn đứng đắn trước mặt mọi người là Hứa Đình Thâm rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, dón cô gái của anh ở vào tường, như một đứa trẻ muốn được khen ngợi: "Em thấy gần đây anh có ngoan không?"

Khương Sơ gật gật đầu, quả thực gần đây không thấy Hứa Đình Thâm nói gì trên mạng nữa.

Bàn tay đang ôm eo cô của Hứa Đình Thâm khẽ dùng sức, giọng nói khàn khàn ghé vào bên tai cô: "Vậy việc lần trước đồng ý với anh đâu rồi?"

Khương Sơ bị hơi thở của người đàn ông bao vây, tim không khỏi đập rộn lên, gương mặt nóng bừng: "Em... Lốp trang điểm của em không thể bị phai."

Hứa Đình Thâm cười khê: "Vậy tối nay anh chờ em."

Khương Sơ cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trên áo ni của anh: "Vâng."

Khương Sơ lại tiếp tục quay phim, Trần Niệm Niệm nhìn cô một cách kỳ lạ: "Vốn dĩ chị đã gọi thợ trang điểm đến để chuẩn bị trang điểm lại cho em bất cứ lúc nào rồi mà."

"..." Cô trừng mắt nhìn Trần Niệm Niệm: "Suy nghĩ của chị trong sáng một chút đi."

Trần Niệm Niệm cảm thấy cô nàng đã rất trong sáng rồi, nói không chừng những việc mà Hứa Đình Thâm làm còn quá phận hơn cô nàng nhiều đấy.

Không thể không nói, Trần Niệm Niệm đã đúng.

Lúc Khương Sơ quay phim, Hứa Đình Thâm vẫn luôn ở bên cạnh, nhìn cũng không hề mất kiên nhẫn. Sau khi kết thúc một cảnh quay, có diễn viên nữ bên cạnh vừa có ý muốn bắt chuyện thì đã thấy Hứa Đình Thâm nhìn Khương Sơ bằng ánh mắt cưng chiều rồi bước đến: "Vừa nãy em biểu hiện không tệ."

Khương Sơ được khen ngợi nên rất vui, cái đuôi phía sau đã sắp vểnh lên rồi, cô uống một ngụm nước, giọng nói của Hứa Đình Thâm rất thấp, thấp thoáng còn mang vẻ làm nũng: "Anh cũng muốn uống."

Khương Sơ nhìn về phía Trần Niệm Niệm, vốn định bảo cô nàng cầm chai nước tới, không ngờ Hứa Đình Thâm lại trực tiếp cầm chai nước uống dở trên tay Khương Sơ, đưa lên miệng uống một ngụm: "Ngọt."

Nói xong, ánh mắt còn đặt trên môi Khương Sơ.

"..." Cô lại xấu hổ ngẩng đầu nhìn anh, sao ngay cả hôn gián tiếp mà anh cũng khiến người khác phải tâm động thế này.

Hứa Đình Thâm vẫn chưa thỏa mãn, hơi cúi đầu xuống ghé vào bên tai Khương Sơ nói gì đó. Thế là diễn viên nữ bên cạnh liền thấy Khương Sơ đỏ mặt, lúc cô nàng rời đi còn thầm nghĩ, đây chính là người yêu giả mà bọn họ nói đó sao? Rõ ràng ngọt như bọc thêm một tầng filter luôn rồi!

Nếu đây là người yêu giả, chắc cô nàng cũng không còn tin tưởng vào sự thật nữa rồi.

Khương Sơ cảm thấy xấu hổ, ngẩng đầu dùng khẩu hình hỏi: "Sao anh không tự uống?"

Sao lại muốn cô cho uống chứ?

Hứa Đình Thâm lắc đầu, vẻ mặt đơn thuần: "Anh không biết."

"..." Khương Sơ thành thật hỏi: "Anh mới ba tuổi à?"

"Ừ." Anh nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ anh không phải bạn nhỏ của em sao?"

"..." Cô dám nói không phải sao? Cái đồ không biết xấu hổ này.

Sau khi quay phim xong, Khương Sơ lôi kéo bạn nhỏ kia đi ăn đồ ăn ngon, Hứa Đình Thâm diễn rất sâu, tận tâm tận lực đóng vai một đứa trẻ ba tuổi cần được chăm sóc, ăn cơm không cầm thìa, nước cũng đòi cho uống.

Khương Sơ cạn lời: "Sao em lại cảm giác như anh đang làm nũng với em thế?"

Trong mắt người ngoài, mỗi một chân tơ kẽ tóc đều thể hiện anh là một người đàn ông men lý, thế nhưng, khi đối diện với cô thì lại trắng trợn làm nũng, hơn nữa còn càng ngày càng thuần thực.

Hứa Đình Thâm biết xấu hổ không? Nguyên tắc của đời anh chính là có thể không cần xấu hổ thì cũng đừng xấu hổ.

"Muốn hôn hôn."

"..."

Thế nhưng, đáng về làm nũng của Hứa Đình Thâm cũng thực mê người, Khương Sơ không nhịn được tiến lại gần hôn anh một cái, không ngờ tên cầm thú nào đó lại lộ bản chất, ăn sạch con cừu nhỏ tự dâng mình tận cửa.

Xương quai xanh của Khương Sơ như bị cắn xé: "Anh... Anh không thể nhẹ chút sao?"

"Nhẹ chút à?"

Thế là Hứa Đình Thâm làm lại một lần nữa, quả thực đã nhẹ hơn rất nhiều.

Khương Sơ bị gài bẫy, khóc không ra nước mắt.

"Em có muốn cắn lại anh không?"

Khương Sơ thấy trên làn da trắng nõn sau tai anh có một nốt ruồi nhỏ rất gọi cảm, bèn ôm lòng trả thù mà cắn mấy cái.

*

Buổi tối về phòng, lúc cô soi gương mới phát hiện trên cổ có dấu hôn, một mảng da vốn đã mịn màng nay lại càng trắng sáng hơn, nên nhìn vô cùng rõ.

Tên khốn Hứa Đình Thâm này.

Nhìn ký hiệu đầy tính chiếm hữu này, dù Khương Sơ có muốn nhớ đến Hứa Đình Thâm hay không thì cũng rất khó khăn, thế là, đêm đó cô không ngủ được.

Khương Sơ ngồi dậy gửi tin nhắn cho Hứa Đình Thâm: "Anh có nhớ em không?"

Hứa Đình Thâm vô cùng trắng trợn: "Nhớ em đến mức lại phải thay đồ lót."

Điện thoại trong bàn tay nóng lên, Khương Sơ chui vào chăn lẫn lộn một hồi.

Có lẽ là hưng phấn quá mức, Khương Sơ liền thức cả đêm, hôm sau vẫn rất có tinh thần, Trần Niệm Niệm tỉnh mắt: "Mỗi lần Hứa Đình Thâm đến, em có thể sống thêm được ba năm."

"..." Bị người ta nhìn thấu mất rồi.

Cô nhìn chính mình trong gương, thầm nghĩ, may mà sáng nay trước khi đến cô đã dùng kem nền che khuyết điểm nên miễn cưỡng che được dấu hôn trên cổ, nếu không thì không biết sẽ bị Trần Niệm Niệm cười nhạo như thế nào nữa.

Sau khi Khương Sơ quay phim cả buổi sáng xong, cô thở dài một hơi, cởi cúc áo trên cùng của somi ra, chỉ là cô tuyệt đối không ngờ nhân viên studio lại tiện tay chụp cô vài bức ảnh rồi đăng lên mạng.

Có một fan cuồng cầm kính hiển vi phóng đại để quan sát: "Cổ của gái nhà tôi bị thương sao? Hình như có vẻ hơi tím."

"Đau lòng quá, bị con gì cắn vậy?"

"Sao tôi lại cảm giác như... hơi giống dấu hôn nhỉ?"

"Xem ra là Hứa Đình Thâm làm rồi, lúc nào bọn họ mới công khai đây?"

"Tôi không tin, tôi không tin, tôi không tin, ai nói nhất định là Hứa Đình Thâm chứ?"

Lầu cuối còn chưa nói hết, Hứa Đình Thâm bên kia cũng đã náo loạn, nguyên nhân là lúc anh ở sân bay bị chụp ảnh, vừa hay trên cổ cũng có dấu hôn.

Hứa Đình Thâm từ trước đến nay đều không hề giấu giếm, hận không thể để cho cả thế giới đều thấy.

"Má ơi Hứa Đình Thâm thật sự có bạn gái huhuhu."

"Đừng tự lừa mình rằng không phải Khương Sơ nữa, đây mà còn không phải Khương Sơ sao?"

"Mẹ tôi hỏi tôi sao lại khóc lóc thảm thiết như vậy!"

"Chỉ có tôi cảm thấy rất ngọt sao? Đánh dấu lẫn nhau, ham muốn chiếm hữu thật lớn, thật thích nha."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Công khai

Liên Thắng kẹp điều thuốc, ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt không chút gọn sóng. Cửa đột nhiên bị mở ra, Lâm Kỳ căng thẳng nhìn anh ta: "Anh Thắng, anh vẫn ổn đó chứ?"

So với lúc đầu động một chút là bệnh tim tái phát, rõ ràng Liên Thắng đã bình tĩnh hơn rất nhiều, anh ta rũ tàn thuốc vào gạt tàn: "Không chết được."

"Má ơiii." Lâm Kỳ cảm thấy như vậy lại càng kinh khủng hơn: "E rằng anh không bị kích động đến phát điên rồi chứ."

Liên Thắng thờ dài, mặt không biểu tình nhìn về phía tường.

Lâm Kỳ vội vàng kéo anh ta: "Đi thôi, đến bệnh viện kiểm tra."

Liên Thắng không muốn cử động, Lâm Kỳ lại nhất định phải lôi kéo anh ta, Liên Thắng bỗng hét lớn một tiếng: "Tôi thật sự không sao!"

Lâm Kỳ nửa tin nửa ngờ nhìn anh ta.

"Quên đi, cô nghĩ họ Hứa Đình Thâm xem lúc nào công khai thì tốt." Kiếp trước anh ta đã tạo nghiệp gì mới gặp phải Hứa Đình Thâm chứ.

"Anh Thắng, anh đã... chấp nhận rồi à?" Cô nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, không phải là khổ nhục kế đấy chứ.

"Không thì như vậy đi?" Liên Thắng nhìn về phía cô nàng: "Cô lấy dao gọt hoa quả ra đây?"

"Đừng đừng đừng."

Trên tay Hứa Đình Thâm ôm áo khoác, không chút đứng đắn mà khoác lên lưng, lúc mở cửa thì nhìn thấy hai người: "Ồi, hai người đang có âm mưu gì đây?"

Mặc dù Liên Thắng đã chấp nhận, nhưng vẫn không nhận được: "Cậu giỏi thật, cúc áo somi mà cứ cời ra vậy à, sợ người khác không nhìn thấy dấu hôn trên cổ hả?"

"Quả nhiên vẫn là anh hiểu rõ em nhất." Hứa Đình Thâm lăng lơ xóc cổ áo lên: "Bà xã cắn đấy."

Liên Thắng: "...". Dao của tôi đây này.

Lâm Kỳ vội vàng giữ chặt Hứa Đình Thâm: "Anh đừng đổ thêm dầu vào lửa nữa, mau đi làm việc đi."

Nói xong liền lôi anh ra ngoài.

Hứa Đình Thâm nhú mày: "Có phải anh ấy độc thân lâu quá rồi không, nhìn thấy dấu hôn mà cũng kích động đến vậy?"

Lâm Kỳ suýt bị anh làm cho tức chết, cô nàng quay đầu liếc nhìn, may mà đã rời khỏi phạm vi tầm nhìn của Liên Thắng, nếu Liên Thắng mà nghe được câu này chắc sẽ đánh anh mất.

Thấy Lâm Kỳ không lên tiếng, Hứa Đình Thâm liền chuyển chủ đề: "Cô mặc bộ váy này rất đẹp."

Lâm Kỳ quả thực chưa từng được Hứa Đình Thâm khen ngợi, vừa chuẩn bị vui vẻ một chút liền nghe thấy người đàn ông nói: "Đáng tiếc là không đẹp bằng bộ bà xã anh mặc."

"..."

"Cô thích uống trà sữa hay nước hoa quả?"

Lần này, Lâm Kỳ đã biết là đây chỉ là bẫy, cô nàng còn chưa trả lời thì Hứa Đình Thâm đã mở miệng: "Bà xã anh thích uống nước hoa quả."

Cô nàng không thể nhịn được nữa: "Nhiều người chết như vậy, sao anh không đi chết đi?"

"Bởi vì bà xã anh không nỡ."

Lâm Kỳ hoàn toàn tuyệt vọng: "Cút."

Không chiếm được sự chúc phúc của Lâm Kỳ, Hứa Đình Thâm không khỏi buồn ngủ một câu tình người lạnh nhạt, sau đó lập tức gửi tin nhắn cho Khương Sơ.

Nhưng đầu dây bên kia đã không để ý đến Hứa Đình Thâm một hồi lâu rồi, Khương Sơ vừa nghĩ đến chuyện riêng tư đã bị mọi người biết liền cảm thấy rất xấu hổ, Hứa Đình Thâm không cần biết đúng sai đã nhận lỗi trước "Bà xã ơi anh sai rồi, anh quý mì ăn liền được không?"

"Không phải lỗi của anh."

"Là lỗi của anh."

"Không phải..." Chỉ trách cô không cẩn thận bị studio chụp được, cũng không để ý mà đã đăng lên official Weibo. Xóa cũng không được mà không xóa cũng không được, thật sự quá xấu hổ rồi.

Vốn dĩ Khương Sơ có chút chột dạ, đang chuẩn bị nhận sai, nào ngờ Hứa Đình Thâm lại gửi một câu: "Chỉ tại anh vui quá, không nhịn được nên khoe khoang, lúc này mới bị người ta chụp được."

"..." Khương Sơ im lặng một hồi lâu, rồi trực tiếp nổi giận: "Hứa Đình Thâm, thế mà anh lại cố ý, anh thật quá đáng."

Hứa Đình Thâm bật cười: "Lỗi của anh, Tiểu Khương Sơ phạt anh thế nào cũng được."

Đến lúc này rồi mà còn không quên đùa giỡn lưu manh.

Khương Sơ chưa trả lời, Hứa Đình Thâm tựa hồ có thể tưởng tượng ra biểu cảm của cô. Đuôi lông mày của anh nhíu ý cười nhàn nhạt, Lâm Kỳ bên cạnh đột nhiên chọc anh một phát: "Anh xem đây là cái gì."

Ý cười giữa lông mày của Hứa Đình Thâm giãn ra, cúi đầu liếc nhìn: "Thật thú vị."

Trên ảnh là Hứa Đình Thâm và nghệ sĩ nữ Ân Tư Nhân đã từng hợp tác cùng bước ra từ một quán lẩu, bởi vì góc chụp mà nhìn từ phía sau giống như Hứa Đình Thâm đang ôm Ân Tư Nhân, mấy tấm ảnh đều nhìn rất thân mật, tưởng tượng một chút thì chính là Hứa Đình Thâm và Ân Tư Nhân hẹn hò riêng, Hứa Đình Thâm rất sẵn sàng cô nàng, nhìn vô cùng giống như đang yêu nhau.

Blog đăng bài đã tỏ ý ám chỉ Hứa Đình Thâm một chân đạp hai thuyền. Có bình luận hùa theo, có bình luận lại đặt nghi vấn rằng Hứa Đình Thâm cũng chưa từng nói Khương Sơ là bạn gái của anh.

Hôm liên hoan, Lâm Kỳ cũng có mặt ở đó, rõ ràng là mọi người đi cùng nhau, nhưng lại chỉ chụp Hứa Đình Thâm và Ân Tư Nhân, điều này cũng cho thấy được rắp tâm của người đăng ảnh.

"Bây giờ em sẽ bác bỏ tin đồn."

"Ừ."

Hứa Đình Thâm chụp màn hình bài đăng của blog đó rồi gửi cho Khương Sơ: "Mọi người đều đi cùng nhau, không hề hẹn hò riêng."

Khương Sơ liếc nhìn: "Em tin anh."

Hứa Đình Thâm bắt mắt: "Em không nghi ngờ anh hả?"

"Anh có bệnh à?" Đầu óc bạn trai có vấn đề thì phải đi chữa ở đâu đây.

"Nếu em nghi ngờ anh, anh có thể lấy cớ rằng em không tin tưởng mình để phạt em."

Khương Sơ gửi cho anh mấy hình meme: Bớt cột nhà đi. jpg, Đừng nói anh không có gì cả, anh còn có bệnh. jpg.

Hứa Đình Thâm không nhịn được cười.

Khương Sơ vừa định thoát ra, Hướng Diệc đã gửi tin nhắn cho cô: "Giữa cô và Hứa Đình Thâm thật sự không có gì sao?"

"Anh làm đây à?"

"Cái gì mà tôi làm, tôi làm cái gì?"

Khương Sơ lười chơi trò văn vắn với anh ta: "Hứa Đình Thâm là giới hạn cuối cùng của tôi, anh có thể xúc phạm tôi, nhưng không được xúc phạm anh ấy."

Hương Diệc còn muốn nói thêm gì đó, thì phát hiện mình đã bị Khương Sơ block.

Khương Sơ chẳng những block Wechat, thuận tiện còn unfollow Weibo của anh ta.

Ngay sau đó, fan hâm mộ thấy Khương Sơ đột nhiên online, sau khi unfollow Hương Diệc thì lại offline. Fan thuần vui mừng rút thưởng trên Weibo, bởi bọn họ đã ngứa mắt Hương Diệc và đám fan của anh ta từ lâu, thấy quan hệ của idol nhà mình và Hương Diệc rạn nứt, quả thực là một tin vô cùng tốt.

Như vậy, khi nào người qua đường nói quan hệ giữa hai người tốt, hay đám fan hâm mộ cần tới cần lui như chó điên, thì bọn họ sẽ có thể châm chọc lại: ngại quá, quan hệ giữa họ tuyệt đối không hề tốt.

Mà fan couple của Hương Diệc và Khương Sơ lại bắt đầu mắng Khương Sơ, cảm thấy Khương Sơ vì danh tiếng của mình lên cao mà vứt bỏ Hương Diệc, lúc trước thì lằng xê couple, lúc này lại muốn gỡ couple, thực sự buồn nôn.

Quần chúng ăn dưa bắt đầu gặm hạt dưa "xoàn xoạt", vốn dĩ là quan hệ tam giác, hiện tại lại trở thành quan hệ tứ giác, khiến người khác không nhìn được mà cảm khái một câu, quan hệ trong giới giải trí thật phức tạp.

Chỉ là, dưa này còn chưa ăn, Hứa Đình Thâm và Ân Tư Nhân đã đồng loạt bác bỏ tin đồn.

Fan của Hứa Đình Thâm thờ dài một hồi, Ân Tư Nhân EQ quá thấp, mỗi lần ghi hình gameshow đều nhận được một đợt công kích, khiến người khác vô cùng chán ghét. Ngược lại, Khương Sơ có tướng mạo ngọt ngào, lại không có vết nhơ nào, làm việc cũng rất nghiêm túc.

Không có so sánh thì không có tổn thương, fan của Hứa Đình Thâm trải qua một trận giầy vò như vậy, ngược lại cũng có thể chấp nhận Khương Sơ.

Chuyện này xem như đã lắng lại, Khương Sơ tiếp tục an tâm quay phim, Hứa Đình Thâm cũng chỉ có thể dùng tài khoản clone để lăng lơ như vậy.

Mỗi ngày anh đều lên Weibo viết linh tinh.

"Hôm nay bà xã thật đáng yêu, muốn..."

"Muốn làm gối ôm trong tay bà xã QAQ."

"Bà xã đừng làm việc với dây bảo hộ nữa, làm anh nè."

Một vài fan hâm mộ đã quen trạng thái cuồng dại của anh: "Lần này ông anh lại cosplay ai đấy? Hứa Đình Thâm à?"

Về mặt Hứa Đình Thâm rất hài lòng, rốt cuộc thì không còn ai nhắc đến Hương Diệc nữa rồi.

Mặc dù hầu hết mọi người đều cảm thấy hai người này đang hẹn hò, nhưng cũng có một số ít người vẫn còn ôm nghi hoặc, Khương Sơ cũng không phủ nhận tin đồn hai người hẹn hò, hơn nữa, trước đó quan hệ giữa hai người rất không tốt, nên đến tột cùng thì chuyện gì đã xảy ra?

Hứa Đình Thâm bên này thực sự rất bận rộn, truyền thông hẹn phỏng vấn phải đợi tận ba tháng, thế là đám người lại chuyển mục tiêu lên người Khương Sơ.

Sau khi phim điện ảnh của Khương Sơ đóng máy liền được thương hiệu nổi tiếng nào đó mời tham gia tiệc rượu, sau khi kết thúc, phóng viên giải trí không thể chờ đợi mà hỏi xem quan hệ giữa cô và Hứa Đình Thâm là như thế nào.

"Cô và Hứa Đình Thâm ở chung sao?"

"Cô và Hứa Đình Thâm đeo nhẫn đôi sao?"

Khương Sơ nhớ đến đêm qua tên khốn Hứa Đình Thâm kia lại bắt nạt cô, thấy cô đã đỏ mặt mà vẫn nhất định nói vài lời cợt nhả khiến cô không chịu được, Khương Sơ lạnh mặt, nổi giận nói: "Trùng hợp thôi, không quen."

Phóng viên giải trí nhất thời không nói nên lời, dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn cô, tựa như nói: "Mẹ nó, đã như vậy rồi mà cô còn không thừa nhận sao?"

Sau khi Khương Sơ trở lại nhà Hứa Đình Thâm mới phát hiện mình có hơi chột dạ, cô cẩn thận coi giấy, vừa định đi vào trong, đột nhiên phát hiện Hứa Đình Thâm đã đứng sau lưng.

Cô cứng nhắc xoay người, rất biết nhìn sắc mặt mà gọi một tiếng: "Ông xã."

Trên mặt ra vẻ lấy lòng mà nụ nụ cười, vừa nhìn liền biết là chột dạ.

Cô gái của anh, vĩnh viễn không có cách nào che giấu tâm sự trước mặt anh.

Hứa Đình Thâm chậm rãi đến gần cô, tay phải kéo nhẹ cà vạt, Khương Sơ tựa hồ có thể cảm nhận được áp lực khí tràng xung quanh cơ thể của người

đàn ông, đến tận khi hơi thở của anh hoàn toàn vấy lấy mình.

"Anh nghe em giải thích."

Khương Sơ theo bản năng lùi về sau một bước, nhưng phát hiện phía sau là bức tường kiên cố.

Người đàn ông kẹp hai tay cô sau lưng, dùng cả vật không biết đã giết xuống từ lúc nào để trời lại, giọng nói khàn của anh lọt vào tai cô: "Không quen, huh?"

Khương Sơ hơi run chân: "Em sai rồi, ông xã."

"Gọi ông xã cũng vô dụng." Hứa Đình Thâm nắm cằm của cô: "Để anh giúp em nhớ thật kỹ, như vậy lần sau em sẽ không thể nói không quen nữa."

Khương Sơ trừng mắt hạnh, lời cầu xin tha thứ đều bị anh nuốt vào, Khương Sơ xui lơ trong ngực anh, hôn từ phòng khách đến phòng ngủ, đến tận khi ngã lên chiếc giường mềm mại, cô nghe rõ tiếng dây lưng rơi xuống đất.

Gương mặt Khương Sơ đã đỏ bừng, cô không dám ngẩng đầu nhìn Hứa Đình Thâm, chỉ nhỏ giọng nói: "Trong ngăn kéo."

Hứa Đình Thâm không hiểu mở ra, chỉ thấy trong ngăn kéo có một chiếc hộp nhỏ được đặt ngay ngắn, dường như anh nghe thấy tiếng sợi dây cung lý trí của mình đã bị đứt.

Hứa Đình Thâm nhìn về phía Khương Sơ, chỉ thấy cô quay mặt sang chỗ khác, từ tai đến cổ đều đỏ bừng.

Người đàn ông khẽ cười một tiếng: "Dám làm mà không dám nhận sao?"

...

Khương Sơ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, bình thường lúc không có chuyện gì làm, cô có thể ngủ đến tận 10 giờ. Cô nhìn sang bên cạnh, Hứa Đình Thâm không biết đã đi đâu. Khương Sơ dùng chăn bọc kỹ mình lại rồi nhận điện thoại, sau khi Trần Niệm Niệm bàn giao công việc với cô xong còn bổ sung thêm một câu: "Chuyện của em và Hứa Đình Thâm đã công khai rồi, sau này chị đây sẽ thay đổi thủ đoạn tuyên truyền. Nhưng mà... Em có rảnh thì đỡ chị Lật Diệp đi, lúc này chị ấy có hơi tức giận đấy."

Khương Sơ mờ to mắt: "Công khai gì?"

"Đêm qua Hứa Đình Thâm đăng Weibo, em không biết à?"

Khương Sơ xoa xoa huyết thái dương, cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, nhưng chỉ có thể nhớ được những mảnh rời rạc. Cô đỏ mặt, nghĩ lại một lần nữa, đêm qua người nào đó cần bà vai cô: "Công khai đi, được không?"

Lúc đấy cô bị giày vò đến quá sức, không nghe rõ nhưng vẫn gật đầu.

Mặt Khương Sơ càng đỏ hơn, vùi đầu trong gối: "Anh ấy có nói với em."

"Ừ, chị cúp máy đây."

Khương Sơ mơ mơ màng màng "Vâng" một tiếng, định đi ngủ tiếp, Trần Niệm Niệm lại thuận miệng nói một câu: "Em mệt lắm không?"

Cô trầm nghĩ, sau khi vận động kịch liệt còn có thể không mệt sao?

Khương Sơ tìm bừa lý do để cúp điện thoại, lúc này, cả người cô trải trên giường, không muốn dậy, ngay cả giờ ngón tay cũng tổn sức.

Đáng ra cô không nên mua những đồ kia để kích thích Hứa Đình Thâm.

Cửa phát ra tiếng động rất nhỏ, Hứa Đình Thâm mở ra nhìn, thấy cô đang dùng chăn quấn quanh người như một con tằm đáng yêu. Anh bật cười, bước đến kéo Khương Sơ: "Dậy ăn sáng."

Khương Sơ trừng anh, dựa vào cái gì mà mình bị giày vò thành như vậy, mà anh vẫn còn khí lực dồi dào cơ chứ: "Em muốn ngủ."

Hứa Đình Thâm khẽ thở dài, lấy một chiếc áo sơ mi trắng của anh trong tủ quần áo ra: "Nếu em không dậy, anh sẽ giúp em mặc quần áo."

Dĩ nhiên là Khương Sơ không đồng ý, nhỏ giọng nói: "Anh ra ngoài đi, để em mặc quần áo."

Anh cười xùy, cô gái nhỏ này.

Đêm qua, những gì không nên nhìn thì đều nhìn rồi, không chỉ nhìn còn mà còn nếm nữa.

Khương Sơ đoán được ý tứ trong ánh mắt anh, tiện tay ném một cái gối ôm lên người Hứa Đình Thâm.

Lúc này anh mới cười cười đi ra ngoài.

Khương Sơ tùy ý quần tóc thành một búi, bởi vì trước đó phải quay phim nên cô đã nhuộm lại thành màu đen. Cô đi chân trần, nhìn thấy chiến trường hôm qua, hô hấp lập tức nóng lên.

Nằm bò trên ghế sofa, cảm giác thô ráp khi đầu ngón tay chạm vào, cùng lồng ngực săn chắc sau lưng, khiến nhịp tim của cô đến tận bây giờ vẫn chưa thể bình ổn lại, hóa ra trên thế giới lại có một loại khoảng cách còn gần hơn cả khi ôm nhau.

"Không đi dép à?" Giọng nói không hài lòng của người đàn ông vang lên sau lưng cô.

Khương Sơ lấy lại tinh thần, lè lưỡi xỏ dép rồi vào phòng rửa mặt, sau khi ra, cô ngồi trước bàn chơi điện thoại.

Hôm qua, sau khi Khương Sơ nói không quen, mọi người trên mạng đều mắng cô.

"Nói dối trắng trợn đã không có ý nghĩa nữa rồi."

"Cứ cố chấp không thừa nhận như vậy có buồn nôn không? Lừa cả fan hâm mộ à?"

"Đến lúc kết hôn sinh con rồi thì đừng tuyên bố nữa."

"Nghệ sĩ phủ định thì toàn là khẳng định, uống công trước đây tôi còn rất thích Khương Sơ."

Đêm đó, Hứa Đình Thâm đã follow Khương Sơ, sau đó lập tức đăng Weibo: "Trịnh trọng tuyên bố: Vào lúc 3 giờ 50 phút chiều ngày hôm nay, tiểu thư Khương Sơ đã nói với giới truyền thông về lời đồn không quen biết Hứa Đình Thâm, tôi sẽ truy cứu toàn bộ trách nhiệm với tiểu thư Khương Sơ."

Bình luận lập tức bùng nổ.

"Chồng tôi thật sự hèn hò với đồ yêu tinh sao? Aaa tôi điên mất."

"Mặc dù đã sớm biết, nhưng đột nhiên nói vậy lại khiến tôi rất khó chịu, người mà tôi yêu cuối cùng vẫn thuộc về người khác."

"Không thể chấp nhận huhuhu, rốt cuộc hôm nay là ngày gì? Mẹ tôi hỏi sao tôi lại phải rơi lệ đây."

Về phần fan couple tà giáo, bây giờ cả đám đang khóc lóc, hô hào đòi thoát fan.

Tin tức nặng cân này đã khiến server Weibo suýt không chống đỡ nổi, đến tận khi rời giường sáng nay, Hứa Đình Thâm lại bình luận dưới bài viết của mình: "Đã truy cứu trách nhiệm, có vẻ từ nay về sau tiểu thư Khương Sơ sẽ không tái phạm nữa @Khương Sơ."

"Má oiiii, phạt gì thế? Là như tôi nghĩ sao?"

"Internet cũng không phải phạm vi ngoài vòng pháp luật, xin các người kiềm chế một chút."

"Tất cả các lâu đài bị bắt, các người nói đi tôi đang nghe. jpg."

Sau đó server trực tiếp sập.

"Hứa Đình Thâm truy cứu trách nhiệm Khương Sơ" đã leo lên top hot search, lại còn ngồi vững đến tận sáng ngày hôm sau, ai không biết chuyện còn tưởng Khương Sơ đã làm sai điều gì, vừa vào nhìn đã bị thức ăn cho chó làm ghen. Mà những dân mạng đã nói Khương Sơ cố ý lừa mọi người cũng bởi hành động lảng lờ này của Hứa Đình Thâm mà không thể tiếp tục bởi xấu.

Sau khi Khương Sơ online liền lập tức follow Hứa Đình Thâm, cũng cài đặt tài khoản của anh thành đặc biệt quan tâm, trước mặt đột nhiên có một bàn tay vươn tới cướp điện thoại của cô: "Ăn đi."

"Hừ." Khương Sơ gắt gao cúi đầu, không nhìn anh.

Hứa Đình Thâm thờ dài một hơi, sao lại cảm thấy bà xã nhà mình mỗi giây mỗi phút đều muốn chạy trốn vậy, anh cảm thấy đưa tới bên miệng cô: "Há miệng."

Khương Sơ mím môi: "Anh coi em là trẻ con à?"

"Ừ, gọi cha đi."

"Cút."

Khương Sơ cảm thấy trên tay anh rồi tự ăn, im lặng một hồi lâu mới dùng giọng rất nhỏ nói: "Thâm Thâm..."

Trái tim Hứa Đình Thâm hơi ngứa như bị lông vũ lướt qua, đuôi mắt anh cong lên một độ cong rất đẹp: "Em lại làm chuyện gì sai rồi à?"

"Không mà." Cô chỉ đột nhiên nghĩ đến một số việc tồi qua: "Hình xăm trên đùi anh có khi nào vậy?"

"Em nói cái đó à?" Hứa Đình Thâm hí híp mắt: "Trước đây lúc yêu nhau anh đi xăm đấy."

Mùi Khương Sơ bỗng chua xót, cảm thấy mình đã phụ anh: "Anh ngốc à, ngờ may sau này có bạn gái mới thì sao, khi thấy hình xăm sẽ rất xấu hổ."

"Không phải là vì thích em sao, nên anh đã lén lút đi xăm chữ JC [1] trên đùi, may mà sau khi chia tay anh không xăm thêm chữ SB [2] phía sau đấy, không thì chẳng phải đêm qua đã bị em đánh chết sao?"

[1] JC: viết tắt của jiāng chū (Khương Sơ)

[2] SB: viết tắt của shǎ bī (ngu ngốc)

Khương Sơ vốn đang vô cùng cảm động, liền đập anh một phát dưới cằm bàn, hung dữ nói: "Lúc này em chỉ muốn đánh chết anh!"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bảo vệ

Thấy Khương Sơ thành công bị mình trêu chọc, Hứa Đình Thâm bắt đầu cười lớn, con mèo hoang xù lông nào đó lại càng tức giận hơn.

"Em cũng phải đi xăm hình." Khương Sơ đuổi thẳng chân, bĩu môi nói: "Xăm ngay trên đùi một dòng chữ Hứa Đình Thâm là tên đại ngốc."

"Em chắc chắn?" Hứa Đình Thâm hóp một ngụm sữa bò: "Em không sợ sau khi anh nhìn thấy thì em sẽ tàn tạ sao?"

Khương Sơ suýt bị sặc: "Đồ lưu manh."

Một tiếng cười rất nhỏ lại truyền đến, cô cúi đầu, cảm giác được một bàn tay to lớn đang xoa tóc mình, động tác lúc đầu thì dịu dàng, đột nhiên lại trở nên thô lỗ, hận không thể làm rụng hết tóc trên đầu cô.

Khương Sơ đánh vào tay anh, chống đầu bị vò rối tóc mà trừng anh, tên đàn ông tồi này vốn dĩ không hiểu nhu tình là gì, lãng mạn là gì cả.

Hứa Đình Thâm chăm chú nhìn cô, không nói, Khương Sơ bắt mắt: "Nhìn em làm gì?"

Hứa Đình Thâm bỗng hơi thất thần, anh đã chờ ngày này từ rất lâu rồi, đến bây giờ anh vẫn chưa quá muộn, thậm chí còn cảm thấy không chân thực: "Có được em thật tốt."

Cô vừa nghĩ đến ý nghĩa sâu xa trong lời nói, bên tai lại đổ lên như sắp nhỏ máu.

Nhưng cao thủ hay phá hỏng bầu không khí không thể nói lời âu yếm quá ba giây: "Vẫn cứ cảm thấy không chân thực, tối nay lại làm một lần nữa đi."

"Cút."

Ăn sáng xong, Hứa Đình Thâm đi rửa bát, Khương Sơ đứng ở một bên: "Anh nhận kịch bản mới rồi à? Lần này được nghỉ bao lâu?"

"Chưa biết, có lẽ sẽ được nghỉ lâu hơn một chút."

Khương Sơ gật gật đầu: "Lúc trước anh quay phim liên tục không ngừng nghỉ, bây giờ nghỉ ngơi một chút cũng tốt. Hơn nữa, anh còn nợ kim chủ tài liệu quảng cáo đấy."

Cô bật cười, có chút hả hê.

Hứa Đình Thâm dừng tay, nghiêng người, nghiêm túc nhìn cô: "Nghỉ ngơi là vì muốn xử lý tốt chuyện kết hôn với em."

Cô khiếp sợ nhìn Hứa Đình Thâm: "Kết hôn?"

Thế này cũng quá đột ngột rồi nhỉ.

"Nhìn anh cũng không phải người sẽ không chịu trách nhiệm." Anh lại nói đùa.

Khương Sơ cúi đầu: "Nam nữ phát sinh chuyện này cũng rất bình thường, không cần nói chịu trách nhiệm đâu."

Người đàn ông bỗng giật mình, trong mắt hiện lên cảm xúc bị tổn thương: "Có phải đến tận bây giờ em vẫn không muốn kết hôn với anh không?"

"Em..."

"Ngày đầu bên nhau anh đã đoán được như vậy rồi." Giọng Hứa Đình Thâm rất thấp, anh cất bát đĩa đi, xoay người bước về phòng.

Vòng eo của người đàn ông đột nhiên bị ôm lấy: "Em có muốn."

Giọng nói của cô còn mang theo tiếng khóc nức nở, Hứa Đình Thâm bị dọa, xoay người ôm cô trong ngực, quan sát thật kỹ: "Đừng khóc, không kết hôn thì không kết hôn, được không?"

Thấy vành mắt của cô đỏ lên, Hứa Đình Thâm cảm thấy trái tim của mình tan nát mất rồi, anh nhẹ giọng dỗ cô: "Em muốn thế nào thì làm thế đó, được không?"

Khương Sơ không nói lời nào, Hứa Đình Thâm lại hỏi: "Có phải quá nhanh rồi không?"

Khương Sơ đột nhiên bắt đầu khóc lớn, tựa như cảm xúc đã bị áp chế từ lâu rốt cuộc cũng tìm được chỗ phát tiết: "Hứa Đình Thâm."

Anh giờ tay lên, dùng lòng bàn tay dịu dàng lau nước mắt cho cô: "Nếu để người ta biết anh chỉ nói một câu kết hôn mà đã dọa em khóc, em nói xem người ta sẽ nhìn anh thế nào?"

Khương Sơ cúi đầu.

Hứa Đình Thâm ôm cô đến ghế sofa mềm mại, ngồi xổm trước mặt cô: "Nhà này em làm chủ, chuyện gì anh cũng nghe theo em."

Hứa Đình Thâm xấu xa thì xấu xa, nhưng khi Khương Sơ khóc nê thì anh liền trở thành một người không có chút nguyên tắc nào.

Cô ý thức được mình đã thất thố, bản thân cô cũng không biết vì sao mình lại khóc, có cảm động, có chờ mong, có sợ hãi, trong phút chốc, mọi cảm xúc phức tạp đều cùng nhau tuôn ra, khiến cô tựa hồ không thể nghĩ được gì, Khương Sơ xoa đôi mắt hồng hồng, nghiêm túc nói: "Em muốn kết hôn với anh."

"Vậy là kích động đến phát khóc hả?" Hứa Đình Thâm trêu chọc cô.

Khương Sơ không vui bĩu môi, giờ tay khẽ đánh anh: "Không thêm."

"Khương Sơ." Hứa Đình Thâm thu lại vẻ mặt không đứng đắn: "Không ai có thể ép em làm chuyện mà bản thân em không muốn, anh cũng không thể."

"Em... Em chỉ hơi sợ." Khương Sơ nắm chặt góc áo anh, trọng âm đặt trên từ "hơi", sợ anh nghĩ nhiều: "Em... Em sợ sau khi kết hôn sẽ không giống vậy nữa."

Khương Sơ đương nhiên muốn kết hôn với anh, muốn vĩnh viễn có được anh, nhưng cô lại quá tham lam khoảnh khắc hiện tại, hận không thể vĩnh viễn dừng lại tại thời điểm này.

Hứa Đình Thâm còn tưởng Khương Sơ sẽ cảm thấy quá nhanh, không ngờ cô lại vì sợ hãi, anh bỗng cảm thấy đau lòng, tựa như có một con rắn lạnh buốt chậm rãi quấn lấy trái tim mình.

Tiểu Khương Sơ của anh vẫn luôn không có cảm giác an toàn như vậy, trước đây thì cảm thấy anh không đủ yêu cô, bây giờ lại cảm thấy sau khi kết hôn hai người sẽ xa cách.

Người đàn ông than nhẹ một tiếng, quyết tâm càng yêu cô hơn: "Không được khóc, còn khóc nữa thì anh hôn em đấy."

Ngay cả chiếm tiện nghi mà cũng quang minh chính đại như vậy, Khương Sơ đành nhịn xuống, không khóc nữa, lại không cẩn thận mà nấc cụt, lần này hai người đều bị chọc cười.

Hứa Đình Thâm vươn tay sờ mũi cô: "Quý khóc nê."

"Em không phải."

Anh nhủ mảy, rõ ràng là không tin cô. Khương Sơ đuối lý nhưng vẫn hùng hồn nói: "Em là chủ gia đình, em nói không phải thì chính là không phải."

Hứa Đình Thâm "...". Luôn cảm giác như mình bị mắc lừa.

*

Lúc chiều, hai người đều ra ngoài làm việc, lúc Hứa Đình Thâm chụp quảng cáo xong, có một nhân viên nam bên cạnh tiến lại gần: "Thật ghen tị với anh, Khương Sơ là nữ thần của tôi đấy."

Hứa Đình Thâm híp mắt, sao lại cảm giác như tình địch có ở khắp mọi nơi thế này: "Vậy à?"

"Đúng, tôi rất thích cô ấy."

Người đàn ông chớp mắt, tỏ vẻ ngỡ ngàng: "Nhưng cô ấy lại thích tôi."

"..." Nhân viên ngân hàng, hoàn toàn không ngờ Hứa Đình Thâm sẽ nói như vậy. Lâm Kỳ thấy vậy, bèn kéo Hứa Đình Thâm sang một bên: "Anh có thể đừng cợt nhả nữa được không? Người ta thích với anh thích không giống nhau."

"Tất nhiên không giống nhau, cậu ta không được đáp lại."

"..." Ngài đã không cần mặt mũi rồi, thật sự không cần nhắc đến việc bỏ luôn đi sao?

Nhưng Hứa Đình Thâm lại cảm thấy không biết xấu hổ lại rất thoải mái, vô cùng thoải mái.

*

Thật vất vả lắm mới đến giờ tan làm, từ trước đến nay Hứa Đình Thâm chưa từng một lòng chỉ muốn về nhà như bây giờ, căn phòng vốn không chút hơi ấm cũng vì có thêm một người mà phủ thêm một tầng sáng ấm áp.

Anh mở điện thoại ra lướt Weibo, không biết thấy gì mà nụ cười trên mặt đột nhiên cứng đờ.

Cửa phòng mở một tiếng rất nhỏ, Khương Sơ cắn cắn môi, cô cúi đầu kéo kéo quần áo trên người, có hơi khấn trương, nghe thấy tiếng bước chân của người đàn ông, cô còn chưa ngẩng đầu mà mặt đã đỏ lên.

Quả nhiên làm chuyện xấu vẫn sẽ chột dạ.

Khương Sơ đi chuyển đến bên cạnh Hứa Đình Thâm, hàng lông mi dài in một mảng bóng cao thấp không đều trên mặt: "Thâm Thâm."

Hứa Đình Thâm hạ mí mắt: "Muốn anh rời à?"

Cô gật gật đầu.

Người đàn ông cởi áo thun màu lam nhạt, lộ ra đường cong cơ bụng kéo dài xuống dưới, để trần bước vào phòng tắm. Mũi Khương Sơ hơi nóng, xoay người ngồi trên ghế sofa, ngón tay đặt trên đầu gối khấn trương mà túm chặt áo ngủ.

Nhịp tim của cô hơi nhanh, tựa như muốn làm chuyện gì đó mờ ám. Đang ngẩn ngơ, Trần Niệm Niệm đột nhiên gửi tin nhắn cho cô: "Em sẽ vĩnh viễn không thể tưởng tượng nổi mấy tên flop lại ngu ngốc đến nhường nào đâu."

Khương Sơ nghi hoặc không hiểu, một tấm hình được gửi tới.

Cô mở ra, trên đó là một bài viết Weibo của Hường Diệc: "Em không phải bận tâm đến cảm nhận của anh đâu, cũng không cần nhớ lời thề lúc trước, anh chỉ muốn em được vui vẻ, dù người đang ở bên em chẳng phải là anh."

Bài hát được chia sẻ là 《Anh thật sự yêu em》của Trương Tín Triết, trong đó còn có một câu hát: "Giây phút đầu gặp được em [1], một cô gái xinh đẹp giữa đám đông."

[1] Nguyên văn là "初初见你", trong đó có từ "初初" (Sơ Sơ) là tên của Khương Sơ.

Bài đăng Weibo này của Hường Diệc nhìn qua thì không hề liên quan đến Khương Sơ, nhưng thời gian đăng bài lại thật sự quá vi diệu, Hứa Đình Thâm vừa công khai với Khương Sơ, anh ta lại lên Weibo búi ngùi viết một câu như vậy, tựa như ám chỉ Khương Sơ bội tình bạc nghĩa, khiến người khác buồn nôn nhất chính là bài đăng Weibo này không chỉ mặt gọi tên, cho dù muốn phản bác thì anh ta cũng có thể nói rằng chính mình tự thừa nhận.

Bình luận bên dưới quả nhiên hiểu được ám chỉ của Hường Diệc.

"Chẳng lẽ Khương Sơ và Hường Diệc từng hẹn hò sao?"

"Không phải Hứa Đình Thâm là người thứ ba đó chứ, nếu phân tích theo thời gian trên mạng, thì Khương Sơ và Hứa Đình Thâm quen biết nhau sau."

"Sao Hứa Đình Thâm có thể là người thứ ba chứ, mấy đứa flop thật không biết xấu hổ, trước đây thì bám riết một người, bây giờ hai người đó bên nhau thì dứt khoát bám lấy cả hai."

"Đau lòng cho anh quá, đừng quan tâm đến đồ cặn bã đó nữa, sau này sẽ gặp được người tốt hơn thôi."

Khương Sơ bỗng cảm thấy trong bụng khó chịu, cô thấy có người chửi Hứa Đình Thâm liền tức giận, vừa định trả lời liền nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra.

Hứa Đình Thâm chỉ quần khăn tắm đi ra, cơ bắp săn chắc hoàn mỹ trên người nhìn rất có mỹ cảm, mặc dù không hề khoa trương, nhưng Khương Sơ vẫn có thể biết cơ thể này lực mạnh bao nhiêu.

Cô bối rối cúi đầu, che giấu sự xấu hổ của mình: "Em..."

Khương Sơ muốn nói chuyện kia, nhưng Hứa Đình Thâm lại trực tiếp ngồi xuống, ôm cô ngồi trên đùi mình, giọng nói khàn khàn: "Bộ đồ này mặc riêng cho anh à?"

Khương Sơ mặc một bộ áo ngủ thấp ngực, hơi nhìn đã có thể thấy phong cảnh mê người, cô núp trong ngực anh, nhẹ nhàng gật đầu.

"Còn xịt nước hoa à?"

Gương mặt Khương Sơ dán lên ngực anh, dè dặt hỏi: "Anh không thích à?"

Yết hầu của Hứa Đình Thâm dịch chuyển lên xuống, dùng hành động để nói cho cô biết rốt cuộc mình có thích hay không.

Người đàn ông cũng không sót ruột vào thẳng chủ đề, mặc dù đây mới là lần thứ hai nhưng Khương Sơ cũng cảm giác được anh đã tiến bộ thần tốc, cuối cùng cô nghẹn ngào nói: "Thâm Thâm..."

"Đồ lót cũng không mặc?" Hứa Đình Thâm hí mắt: "Định dụ dỗ anh? Hửm?"

...

Ngày hôm sau, Hứa Đình Thâm đi làm, Khương Sơ vẫn nằm lì trong phòng, đỏ mặt đến tận trưa.

Trần Niệm Niệm gửi tin nhắn đến oanh tạc cô: "Ông xã của em thật tốt, sao mấy tên quý ăn dấm luôn vây quanh chị vậy???"

Khương Sơ không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng phản ứng đầu tiên lại là không chịu nhượng bộ mà trả lời: "Đừng có ý đồ với anh ấy, anh ấy là của em!"

"..." Đồ phụ nữ tồi.

Sau khi Hường Diệc đăng bài Weibo kia, mọi người được ăn dưa của ba người này một cách ngon lành, nhất là fan couple của Hường Diệc và Khương Sơ, bọn họ đều đồng lòng cho rằng Khương Sơ đã phụ lòng Hường Diệc.

Mặc dù có fan hâm mộ báo cáo bình luận, nhưng vẫn có rất nhiều người cho rằng quan hệ giữa Khương Sơ và Hứa Đình Thâm không hề đơn thuần và tốt đẹp như vậy.

Không ngờ, đêm hôm đó Hứa Đình Thâm đăng một tin trên Weibo: "Quen biết từ nhỏ, lớn lên thân nhau, làm bạn nhiều năm."

Bên dưới còn kèm theo ảnh chụp chung của hai người hồi còn nhỏ, hồi đại học, và cả ảnh chung hiện tại. Tấm ảnh cuối cùng chụp lúc Hứa Đình Thâm đến giám sát cô lần trước, hai người nhìn nhau cười, tựa như trong mắt chỉ chứa mỗi đối phương.

"Gì thế, gì thế? Vậy mà lại là tình yêu thanh mai trúc mã sao? Tôi còn tưởng là đóng phim nên mới yêu nhau chứ!"

"Chanh dưới tàng cây chanh quả, chanh dưới tàng cây chỉ mình tôi! Xin ông trời hãy ban cho tôi một anh trúc mã giống Hứa Đình Thâm đi!"

"Hứa Đình Thâm hồi nhỏ mềm mại đáng yêu quá, nhìn không hề lưu manh như bây giờ."

"Hai người có tướng vợ chồng thật đấy."

Bình luận cuối cùng được Hứa Đình Thâm trả lời: "Có mắt nhìn đấy."

Khương Sơ cảm thấy cạn lời, cô hỏi dưới khu bình luận: "Hồi nhỏ? Hồi nhỏ ở đâu ra? Sao em không biết? Tấm ảnh đầu tiên anh lấy ở đâu thế?"

Thấy Khương Sơ trả lời, dân mạng đều cười sắp phát điên rồi: "Khương Sơ hấp dẫn quá, vạch trần ngay trên mạng luôn."

"Ủng công vừa nãy tôi còn tin, cmn Hứa Đình Thâm lại lừa gạt tình cảm của tôi! Tấm ảnh đầu tiên rõ ràng là photoshop."

"Hứa Đình Thâm còn cợt nhả sao? Quen biết từ nhỏ cơ đấy, bị bà xã vạch trần có vui không?"

"Tôi cười chết mất, cầu xin Hứa Đình Thâm bớt cợt nhả lại đi!"

"Sao tôi lại cảm giác như đây là Hứa Đình Thâm lưu giữ lại sinh hoạt của Khương Sơ nhỉ? Nói hai người quen nhau từ nhỏ, chắc là để chứng minh vốn dĩ không hề có chuyện mà tên flop nào đó nói thôi, anh ấy thật sự là người rất rất tốt."

Hứa Đình Thâm nhanh chóng trả lời bình luận của Khương Sơ: "Sao lại không phải quen nhau từ nhỏ? Nhà trẻ em học và nhà trẻ anh học chỉ cách nhau một con phố, chắc chắn hồi đó đã gặp nhau."

"Má oiii, Hứa Đình Thâm làm tôi cười chết mất."

"Tôi và Hứa Đình Thâm ở cùng một thành phố, bốn làm tròn thành năm, vậy thì hai chúng tôi cũng quan biết."

"Tôi và Hứa Đình Thâm mặc đồ giống nhau, tôi và Hứa Đình Thâm thân thiết nè."

Khương Sơ bị khả năng nói dối trắng trợn của anh làm cho khuất phục, cô chớp chớp mắt, nghiêm túc trả lời: "Em có học nhà trẻ đâu."

Hứa Đình Thâm "..."

Dân mạng: "Ha ha ha ha ha ha ha."

Sự nghiệp chém gió gần nửa đời của người nào đó, lại một lần nữa bị bẻ gãy bởi chính tay bà xã nhà mình.

Khương Sơ cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ, có phải Hứa Đình Thâm đặc biệt hy vọng anh và cô quen biết nhau từ nhỏ hay không, cô lúc đầu cảm thấy không ổn, nếu từ nhỏ cô đã quen Hứa Đình Thâm, nhất định anh sẽ luôn bắt nạt mình mất.

Không phải bắt nạt ác ý, thì cũng là thích nhìn cô xù lông, nhìn cô làm nũng.

Khương Sơ chui đầu vào trong tấm chăn mỏng, đột nhiên nhớ tới lời Hứa Đình Thâm nói thương mình lần trước, một lúc lâu sau vẫn chưa khôi phục lại trạng thái bình thường.

Sao Hứa Đình Thâm lại hư hỏng như vậy... nhưng cũng khiến người khác thích như vậy.

Cô vừa nghĩ vậy, Hứa Đình Thâm liền gửi tin nhắn cho cô: "Bảo bối, em có anh trai trúc mã cùng nhau lớn lên không?"

Khương Sơ suy nghĩ một chút: "Có."

"Em nói địa chỉ cho anh, anh đảm bảo sẽ không ám sát anh ta."

Cô bật cười: "Anh làm gì vậy, anh ấy đã kết hôn rồi."

"À." Trong lòng Hứa Đình Thâm cân bằng lại một chút, nhưng vẫn không vui: "Anh muốn là thanh mai trúc mã với em."

Khương Sơ lơ mơ cảm thấy anh lại tại làm nũng, an ủi anh: "Thanh mai trúc mã không nhất định phải là hai đứa trẻ thân thiết, cũng có thể là nhìn nhau đã thấy ghét."

"Không đâu, em đẹp như thế, hôm qua anh ngắm cả đêm cũng không chán."

Khương Sơ không nhịn được, cong khóe môi, lẩn lộn mấy vòng trên giường mà vẫn chưa bình ổn lại.

Khương Sơ ôm di động vui vẻ một hồi mới tỉnh táo lại, cô mở Weibo lên đăng bài: "Từ trước đến giờ, giữa tôi và Hứa Đình Thâm chưa từng xuất hiện người thứ ba, tôi không yêu đương hay mập mờ với bất kỳ ai khác, càng đừng nói đến thề non hẹn biển. Tất cả của tôi đều thuộc về Hứa Đình Thâm."

Đây là lần đầu tiên Khương Sơ lên tiếng bảo vệ Hứa Đình Thâm trước công chúng, lúc anh nhìn thấy, chỉ cảm thấy đầu ngón tay nóng lên, máu toàn thân đều sôi trào, tạo ra tiếng vang lộp bộp rất nhỏ.

Cô gái của anh, nói tất cả của cô đều thuộc về mình anh.

Không để lại, cũng không hề kiêng dè.

Anh đang định bình luận, lại thấy Khương Sơ bổ sung một câu bên dưới bình luận: "Hứa Đình Thâm mà mọi người thích xưa nay chưa từng chạm đến ranh giới cuối cùng, lòng tự trọng của anh ấy lớn hơn so với mọi người tưởng rất nhiều, anh ấy xứng đáng được mọi người thích."

Vậy mà Hứa Đình Thâm bỗng chốc cảm thấy mũi hơi chua xót, mà ngay cả những fan hâm mộ của Hứa Đình Thâm đang muốn thoát fan khi nhìn thấy cũng đều dưng dưng nước mắt.

"Tôi hơi muốn khóc."

"Hứa Đình Thâm không phải idol lừa gạt tình cảm của fan hâm mộ, anh ấy cũng chưa từng hứa hẹn với chúng ta điều gì, anh ấy xứng đáng có được một tình yêu chân thành."

"Cho dù người khác thoát fan thì tôi cũng sẽ không rời đi, Hứa Đình Thâm sẽ không phụ tình cảm của chúng ta đâu."

Trong lúc nhất thời, khu bình luận bị cả đám fan cảm động chen vào, sau khi lên hot search, đa số mọi người vẫn còn cảm thấy hứng thú với chuyện tình tay ba này.

"Vậy nên toàn bộ là do Hướng Diệc tự biên tự diễn hả?"

"Hường Diệc cũng không chỉ mặt gọi tên, ngược lại là do hai người này diễn nhiều."

"Nói bọn họ diễn nhiều, không phải đầu óc ông có vấn đề đấy chứ? Chẳng lẽ không phải dân mạng mà chính hai người họ nói Hứa Đình Thâm là người thứ ba sao?"

"Vậy là đổ lỗi toàn bộ cho dân mạng sao?"

"Dân mạng không gánh lỗi, rõ ràng là Hường Diệc cố ý không mắng thẳng tên đề cộ nhiệt, flop đến mức phải tự bảo vệ danh tiếng của mình, tôi thực sự buồn nôn."

Thế là một đám người chạy sang Weibo của Hường Diệc Weibo chửi anh ta đến nổi máu chó phun đầy đầu, ngay cả fan cũng không thể khống chế được bình luận kiểu này.

Khương Sơ đăng Weibo xong liền đi làm việc, cô cũng không phải người thường xuyên chơi Weibo, Trần Niệm Niệm đột nhiên chọc cánh tay cô: "Người đàn ông của em đến kìa."

"Hà?"

Khương Sơ ngây ngốc, một là bị xưng hô của Trần Niệm Niệm làm cho ngây ngốc, hai là vì Hứa Đình Thâm đột nhiên xuất hiện. Cô quay đầu, chưa kịp phản ứng đã bị sa vào một vòng ôm mang theo dục vọng chiếm hữu.

"Em vẫn luôn hại anh thích em như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Sinh nhật

Khương Sơ chớp chớp mắt, không biết đã xảy ra chuyện gì: "Hứa Đình Thâm..."

Một đám "bóng đèn" còn đứng bên cạnh chờ để tiếp tục quay phim, không ngờ Hứa Đình Thâm lại lôi Khương Sơ đi, Trần Niệm Niệm phía sau căng thẳng hô một tiếng, thấy Hứa Đình Thâm đầu cũng không ngoảnh lại thì đành thở dài, vội vàng xoay người giải thích mấy câu với đạo diễn.

May mắn là hôm nay quay phim cũng coi như suôn sẻ, nghỉ ngơi một chút cũng được.

Hứa Đình Thâm lôi cô đến phòng nghỉ, Khương Sơ hơi lo lắng nhìn anh: "Thâm Thâm, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không..."

Lời còn chưa nói hết, những nụ hôn như gió bão mưa rào liền rơi xuống, Khương Sơ suýt nữa thì đứng không vững, may mắn được người đàn ông ôm lấy vòng eo. Không biết đã qua bao lâu Khương Sơ mới được thả ra, cô thở gấp nhìn anh, đôi mắt nhuộm dáng ứng hồng động lòng người: "Anh... Anh đến đây chỉ vì cái này sao?"

Nếu là vậy thì cô cũng thật sự không còn gì để nói.

Hứa Đình Thâm không biết, trong khoảnh khắc đó anh chỉ muốn liều lĩnh chạy tới bên người cô, ôm cô, hôn cô, chiếm hữu cô, hận không thể nhào cô vào trong máu thịt của mình.

Ai bảo cô nói ra những lời khiến người khác động lòng cơ chứ.

Điện thoại trong túi lại rung lên, Hứa Đình Thâm ngoảnh mặt làm ngơ: "Anh cảm thấy chắc em đang nhớ anh, nên mới thỏa mãn nguyện vọng muốn gặp anh của em."

Khương Sơ: "?"

"Có phải rất cảm động, rất vui mừng, rất ngạc nhiên không?"

Khương Sơ một lời khó nói hết mà nhìn anh: "...". Ngài có thể đẹp đi được rồi.

Anh nắm lấy cằm của cô, cười nói: "Cảm động đến nỗi nói không nên lời rồi à?"

Khương Sơ bĩu môi, khinh thường nhìn anh, khuôn mặt đột nhiên bị hôn một cái.

Không biết vì sao, chỉ là chạm nhẹ một cái, hay chỉ cần ngẩng đầu nhìn đôi mắt đầy ý cười của anh, thì trái tim của cô đã rung động đến nỗi không thể kiềm chế.

Khương Sơ trở lại làm việc, có người nhảy bèn phát hiện sắc môi của cô đã phai nhạt đi một chút, nhưng lại càng khiến cô thêm tự nhiên, động lòng người. Mấy người trao đổi ánh mắt mập mờ với nhau, Trần Niệm Niệm vừa nhìn thấy, lập tức chạy tới lôi kéo tay áo Khương Sơ, sau khi quan sát cô vài lượt thì thở dài một hơi: "Vẫn còn may, nếu lần này lại có dấu hôn giống lần trước thì chắc chị Lật Diệp sẽ điên lên mất."

Khương Sơ đỏ mặt: "Chị nói gì thế?"

"Hứa Đình Thâm tìm em có chuyện gì quan trọng sao?"

Cô mấp máy môi, nói dối trắng trợn: "Vâng, rất quan trọng, không thì anh ấy cũng sẽ không đột ngột tới đây."

Nếu nói Hứa Đình Thâm tìm cô chỉ vì muốn hôn cô một lát, thì có lẽ Trần Niệm Niệm sẽ cảm thấy người này bị điên rồi.

Trần Niệm Niệm nói: "Vừa nãy chị thấy dáng vẻ kia của cậu ta còn tưởng rằng cậu ta muốn cầu hôn em chứ."

Khương Sơ liếc nhìn Hứa Đình Thâm đang ngồi cách đó không xa, tay anh lật một quyển sách, dáng vẻ lười biếng, cho dù ánh đèn flash không chiếu đến bên đó, nhưng vẫn là tiêu điểm giữa đám người. Khương Sơ đột nhiên nhận ra mình đã nói với Trần Niệm Niệm là chuyện quan trọng như vậy, cô có hơi chột dạ, không biết lời nói lần trước có tổn thương trái tim Hứa Đình Thâm không nữa.

Hứa Đình Thâm đứng ở một bên chờ Khương Sơ chụp xong, điện thoại trong túi không biết đã rung bao nhiêu lần, anh ra ngoài nghe máy.

"Ông anh! Cuối cùng cũng chịu nghe máy rồi, em vừa định đi báo cảnh sát đấy."

Hứa Đình Thâm cười nhạo: "Có chút kiến thức cơ bản nào không đấy, còn chưa đến 24 giờ nữa."

"Mau cút đi." Lâm Kỳ quyết vọng, không biết sao mình lại gặp phải ông chủ như vậy chứ: "Anh quên buổi chụp hình tiếp theo rồi à, mau đến đây đi."

Hứa Đình Thâm tắt máy, đi đến chỗ Trần Niệm Niệm nhỏ giọng nói gì đó, sau đó vội vàng rời đi.

Sau khi Khương Sơ chụp xong thì không thấy bóng dáng Hứa Đình Thâm đâu, Trần Niệm Niệm nói: "Có việc gấp nên đi trước rồi."

"A." Khương Sơ nghĩ nghĩ, đột nhiên nhỏ giọng nói với Trần Niệm Niệm: "Mấy hôm trước Hứa Đình Thâm nói muốn kết hôn với em.."

Trần Niệm Niệm suýt thốt lên thành tiếng, cô nàng liếc nhìn xung quanh, cố kiềm nén tâm tình đang kích động của mình, nâng tay của Khương Sơ lên nhìn tới nhìn lui: "Nhấn đâu?"

"Hả? Cái gì?"

"Cậu ta không cầu hôn em sao?"

Khương Sơ bỗng hơi sững sốt, ngơ ngác lắc đầu.

Trần Niệm Niệm cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Vậy em tuyệt đối không được đồng ý với cậu ta, đàn ông nhận được rồi đều sẽ không trân trọng, còn chưa cầu hôn mà đã muốn kết hôn rồi."

"Cầu hôn..." Khương Sơ nhỏ giọng lặp lại lần nữa.

"Em đừng có giả vờ không biết nữa." Trần Niệm Niệm biết Khương Sơ dễ bị thuyết phục: "Đừng cảm thấy hình thức không quan trọng, nếu không có hình thức thì căn bản là không để em ở trong lòng, kết hôn là chuyện cả đời chỉ có một lần, nghe chưa?"

Khương Sơ vốn dĩ không nghe lọt tai, bèn gạt đầu lấy lệ, cô đi tới một bên, lấy di động mở lịch ra xem, sinh nhật của Hứa Đình Thâm sắp đến rồi.

Hình như cho tới bây giờ cô cũng chưa từng đón sinh nhật với anh.

Cô quay đầu đi chỗ khác: "Niệm Niệm, hình như có thể kết thúc rồi thì phải?"

"Hả? Em muốn đi rồi à? Đợi một lát, không phải đã nói là mọi người cùng đi ăn cơm sao? Em quên rồi à?"

Khương Sơ có chút không vui, vừa định gửi tin nhắn cho Hứa Đình Thâm, không ngờ Hứa Đình Thâm lại gửi tin đến trước: "Có thể tối nay anh về khá muộn."

Cô duỗi tay gõ chữ: "Em cũng vậy."

*

Hơn một tuần qua hai người đều bẽ bộn công việc, Khương Sơ đi công tác từ nước ngoài trở về thì Hứa Đình Thâm vẫn còn ở nước ngoài. Vốn dĩ nói tối nay có thể trở về, nhưng có việc đột xuất nên về hơi muộn, Hứa Đình Thâm bảo Khương Sơ không cần chờ anh.

Khương Sơ thở dài, liếc nhìn quả sinh nhật giấu trong góc, hôm nay là sinh nhật Hứa Đình Thâm đấy. Vốn dĩ cô muốn cho anh một kinh hi, không ngờ toàn bộ đều bị ngâm nước nóng.

Khương Sơ vừa nghĩ đến việc mình không thể ở bên cạnh anh lúc 0 giờ thì cô lại cảm thấy rất khó chịu, cho dù tự an ủi bản thân thế nào cũng vẫn không được.

Nghĩ đến hôm nay cũng không chắc chắn Hứa Đình Thâm sẽ về kịp, buổi chiều Khương Sơ liền ra ngoài uống rượu với đám Đàm Diễm và Trì Tinh, Đàm Diễm hỏi: "Hứa Đình Thâm nhà cậu để cậu uống rượu à?"

Khương Sơ cảm giác trong miệng Đàm Diễm, mình lại biến thành một người sợ Hứa Đình Thâm, cô "cất" một tiếng, ngao mạn nói: "Còn chưa kết hôn mà anh ấy đã muốn quản mình sao?"

Trì Tinh khua khua tay: "Không đâu, không đâu, bà xã của Hứa Đình Thâm quá nghiêm, cho dù tức giận với Khương Sơ thì cô chỉ cần làm nũng hay khóc lóc là được, anh ấy chẳng những không mắng mà còn dỗ cô."

Đàm Diễm bật cười thành tiếng.

Trì Tinh nói xong, nghĩ đến gì đó, lấy quả đã chuẩn bị ra: "Đây là dây đeo của chú chó nhà tôi, cô nhớ đưa cho Hứa Đình Thâm đấy."

Khương Sơ ngây ngốc: "Sao lại đưa dây đeo của chú chó nhà anh cho Hứa Đình Thâm?"

Đàm Diễm đã cười đến nỗi phát điên rồi, cô nàng thường xuyên lên mạng hơn Khương Sơ, chuyện Trì Tinh bị dân mạng chế giễu kia, vậy mà cô nàng lại là người cười từ đầu đến cuối.

Trì Tinh không vui: "Bởi vì tôi không tìm được đồ nào hợp với anh ấy hơn."

*

Nhưng khi được lái xe đưa về nhà, Khương Sơ lại để quên quả trên xe, cô say khướt đến nỗi đi cũng không ổn, chứ đừng nói đến việc nhớ tới quà tặng của Trì Tinh.

Khương Sơ mở cửa đi vào, mơ mơ màng màng bắt đầu lục lọi đồ vật.

Lúc Hứa Đình Thâm trở về liền thấy một cô gái đang ngồi trên thảm, trên đầu cô còn đội nón mừng sinh nhật, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt mê ly, vừa ngốc lại vừa có chút đáng yêu.

"Sao em lại ngồi đây?"

Hứa Đình Thâm định đến ôm cô lên, không ngờ vừa đến gần thì chân liền bị ôm lấy, chỗ mềm mại của cô dán trên người anh, anh bất đắc dĩ nói: "Uống say rồi hả?"

"Không có." Khương Sơ lắc đầu: "Em vẫn nhớ rõ sinh nhật của anh."

Cô ngước đôi mắt long lanh lên, biểu tình vui vẻ, cái đuôi phía sau như sắp vênh lên, chờ Hứa Đình Thâm khen mình.

Người đàn ông nhún mày: "Quà của anh đâu?"

Quà của Khương Sơ giấu ở phía sau rèm cửa, nhưng vì uống nhiều quá nên chính cô cũng không nhớ rõ, cô cúi đầu tìm khắp nơi dưới chân Hứa Đình Thâm: "Quà đâu rồi?"

Khương Sơ tìm một hồi cũng không thấy, liền sốt ruột: "Quà của em đâu? Thâm Thâm, quà của em không thấy đâu nữa."

Cô làm nũng: "Huhuhu không tìm thấy."

Hứa Đình Thâm có ý đồ muốn đùa cô: "Vậy làm sao bây giờ? Hôm nay sinh nhật anh mà không có quà sao?"

Khương Sơ bị làm khó, ngẩng đầu đáng thương nhìn anh: "Làm sao bây giờ, không có quà."

Hứa Đình Thâm cúi người, kéo cô lên ôm trong lòng ngực: "Vậy có phải Tiểu Khương Sơ nợ anh một món quà hay không?"

"Vâng." Khương Sơ sau khi uống say vừa nghe lời lại vừa dễ lừa, cô túm vạt áo Hứa Đình Thâm: "Em nợ."

Giọng nói của Hứa Đình Thâm có chút tiếu nuối: "Vậy xem ra, em chỉ có thể dùng thân để trừ nợ rồi."

"Hả? A..."

Cuối cùng, quả sinh nhật được tìm thấy phía sau rèm cửa, Hứa Đình Thâm bóp eo của cô, căn bản là không hề quan tâm đến quà dưới chân.

Sau khi đã hôn đủ, Hứa Đình Thâm ôm cô đi tắm, quả đã dùng rồi, nhưng là dùng trên người Khương Sơ.

Cô mua cho Hứa Đình Thâm áo somi, âu phục, cà vạt, khuy măng sét đính đá, Hứa Đình Thâm lấy áo somi ra mặc cho Khương Sơ.

Đến ngày hôm sau, khi cô tỉnh rượu mới phát hiện mình lại bị Hứa Đình Thâm lừa, cô nhảy xuống giường đi đến trước mặt Hứa Đình Thâm, hai tay giấu sau lưng: "Em chuẩn bị quà cho anh rồi."

Trên người cô chỉ mặc một chiếc áo somi nam rộng thùng thình, đôi chân trắng nõn thẳng tắp nhìn không sót thứ gì, yết hầu Hứa Đình Thâm hơi động, gật đầu: "Biết rồi, đêm qua đã nếm, mùi vị không tệ."

Khương Sơ đỏ mặt, đá anh một phát: "Anh biết em đang nói gì mà."

Chỉ là Hứa Đình Thâm giả bộ không biết, đi tới ôm cô trong ngực, chiếm tiện nghi một cách triệt để: "Rửa mặt đi, rồi ăn sáng."

Khương Sơ thay quần áo xong liền ra ngồi trên ghế, Hứa Đình Thâm quan sát cô: "Em mặc quần jean nhìn cũng rất đẹp, mông rất căng."

Khương Sơ bị lời khen trắng trợn này làm cho sặc, nhưng Hứa Đình Thâm cũng không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể đùa giỡn lưu manh: "Dù em không mặc thì anh cũng biết, dấu sao thì anh cũng đã cảm nhận được..."

Nếu có một cái lỗ ở đây thì Khương Sơ đã sớm chui vào trong đó. Gò má cô nóng hổi, ăn hai miếng rồi vội vàng vào phòng khóa trái cửa lại, Khương Sơ quyết tâm xin viện trợ từ Trì Tĩnh: "Hứa Đình Thâm lúc nào cũng trêu chọc tôi, anh có biện pháp giải quyết gì không?"

"Là trêu ghẹo hả?"

"..." Biết ngay là sẽ không vạch trần mà, được lắm người anh em

Trì Tĩnh đối với tên ngốc kia nắm rõ như lòng bàn tay: "Anh ấy có ý muốn thấy cô thẹn thùng, xấu hổ, nên cô phải cố gắng mặt dày hơn, anh ấy đùa giỡn thì cô phải mặt không cảm xúc, không được để ý đến anh ấy, nếu có thể trêu chọc lại một câu thì cô có thể chân chính giành chiến thắng rồi."

Khương Sơ suy nghĩ một chút, thấy cũng có lý, người không biết xấu hổ sẽ vô địch thiên hạ, nhưng có thể mặt dày hơn Hứa Đình Thâm thì thực sự hơi tốn công phí sức.

*

Một buổi tối nào đó, Hứa Đình Thâm lại bắt đầu áp dụng kế đùa giỡn bà xã mỗi ngày, Khương Sơ hít sâu một hơi cố kiềm chế, có chết cũng không đáp lại, thế là Hứa Đình Thâm liền ra tay.

Tóm lại là một đêm hỗn loạn.

Về sau, Khương Sơ tức giận nói với Trì Tĩnh: "Anh lừa tôi."

Trì Tĩnh: "...???"

Anh ta bị oan mà!

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Gameshow

Fan của Hứa Đình Thâm đều cho rằng vào ngày sinh nhật anh sẽ lộ diện của giao lưu một lúc, không ngờ anh lại không hề online, về sau mới biết anh phải làm việc cả ngày thì lập tức đau lòng, đến tận ngày hôm sau Hứa Đình Thâm mới đăng bài trên Weibo.

Fan hâm mộ vào xem thì thấy trên ảnh, người đàn ông mặc một bộ âu phục phẳng phiu, lười biếng dựa người lên cầu thang, kèm theo mô tả: "Rất khó quên."

Bộ quần áo này không phải là do nhãn hiệu cung cấp, cũng không phải bộ hôm đó tham gia hoạt động.

"Không phải là quà sinh nhật Khương Sơ tặng đấy chứ?"

"Khương Sơ cũng không đăng Weibo chúc Hứa Đình Thâm sinh nhật vui vẻ, chắc không phải cô ấy tặng đâu."

"Thật ra có lẽ Khương Sơ vốn dĩ không hề để tâm đến Hứa Đình Thâm như vậy, vẫn luôn là Hứa Đình Thâm đơn phương tình nguyện thôi."

"Tôi muốn biết Trì Tiểu Tinh Tinh tặng cho anh ấy quà gì, lần trước sinh nhật Trì Tinh, thủ đoạn xấu xa kia của Hứa Đình Thâm đến nay tôi vẫn còn nhớ ha ha ha ha."

Vừa có người nói như vậy, Trì Tinh liền lập tức xuất hiện: "Không khoe ân ái một ngày thì sẽ chết à? Quà em tặng đâu rồi? Trọng sắc khinh bạn hả?"

Lời này của Trì Tinh đã khẳng định rằng bộ đồ đó là do Khương Sơ tặng, fan couple lập tức kích động: "Huhuhu rất khó quên là bởi vì Khương Sơ tặng sao?"

"Ngọt quá đi huhuhu."

"Tôi ưu tú như vậy, sao có thể xem ân ái một mình cơ chứ."

Hứa Đình Thâm trả lời: "Chú tặng quà gì cho anh?"

Một câu thẳng thắn như vậy lại có thể trực tiếp đập chết Trì Tinh, anh ta còn tưởng Hứa Đình Thâm cố ý không biết để khiến mình ghen hờn: "Xem như anh lợi hại."

Một lúc lâu sau, Hứa Đình Thâm lại trả lời: "Đã gửi về nhà cho chó rồi, cảm ơn."

Trì Tinh: "... " Cmn ai tặng cho chó nhà anh chứ!

Hứa Đình Thâm: "Còn nữa, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo."

Trì Tinh vừa định nói "ngài quả thật dám nói", Hứa Đình Thâm lại bổ sung: "Nhiều người gãy tay gãy chân như vậy, chú có thấy người nào còi trướng không?"

Trì Tinh quả thực không phản bác được nữa, bình luận bên dưới đều không hề đau lòng thay anh ta, ngược lại còn cười đến hả hê.

Đừng tưởng lúc nào Hứa Đình Thâm khoe ân ái cũng đứng đắn như vậy, sau khi đăng bài xong, anh lập tức bay qua tài khoản clone, về mặt si mê: "Rất thích quà bà xã tặng."

Dân mạng thấy vị này nghiện diễn kịch rồi, liền chế giễu anh như thường lệ, hoàn toàn không cảm thấy đây là tài khoản clone của Hứa Đình Thâm.

Khương Sơ cho rằng Hứa Đình Thâm không thích quần áo cô mua, dù sao thì hôm sinh nhật anh cũng lấy áo somi mặc cho cô, nhưng về sau, chỉ cần có cơ hội là Hứa Đình Thâm lại mặc nó lên người, gặp ai cũng phải hỏi xem anh có đẹp hay không, nếu đối phương khen đẹp, Hứa Đình Thâm lập tức sẽ nói rằng đây là bà xã chọn cho mình.

Cuối cùng, Lâm Kỳ thật sự không nhìn nổi nữa: "Đậu má, cả studio, à không, cả thế giới đều biết bộ đồ này của anh là do Khương Sơ tặng, em cầu xin anh hãy dừng lại đi."

Hứa Đình Thâm vươn tay: "Vậy cô nhìn xem chiếc khuy măng sét này có đẹp không?"

"Đẹp cái đầu anh ý!" Lâm Kỳ tự cho mình là thực nữ, nhưng tuyệt đối không ngờ cuối cùng vẫn bị Hứa Đình Thâm ép phải nói lời thô tục: "Hôm qua có người hỏi em có phải studio sắp phá sản rồi không, không thì sao ông chủ là anh lại mặc đi mặc lại bộ âu phục này chứ. Em chi tò mò, đang mùa hè mà anh không nóng sao?"

Anh cười xùy một tiếng: "Cô thì biết cái gì, tình yêu giống như một cơn gió mát lạnh giữa mùa hè vậy."

"..." Chỗ này bỏ bớt một vạn chữ thô tục, tay Lâm Kỳ run run: "Anh có biết bây giờ có bao nhiêu fan bị anh kích thích đến điên rồi không? Em cảm thấy em cũng sắp như vậy rồi, nói đúng ra thì chắc ngày đóng cửa studio của chúng ta không còn xa nữa rồi."

Cô đột nhiên cảm thấy tố chất tâm lý của Liên Thắng cực mạnh, quả nhiên không giống với lúc trước khi được Hứa Đình Thâm rèn luyện cho.

Hứa Đình Thâm liếc nhìn đồng hồ: "Lúc này là 8 rưỡi sáng."

Lâm Kỳ nghe không hiểu cho lắm, vừa định hỏi thì nghe thấy ông chủ nhà mình nói: "Ngủ mơ sẽ bị trừ lương."

"..."

Bởi vì Hứa Đình Thâm quá cợt nhả, nên studio đành phải thay đổi lịch trình đã sắp xếp cho anh từ trước, đúng lúc cuối tháng 7 Khương Sơ và Hứa Đình Thâm đều không có hoạt động gì, liền để hai người tham gia gameshow 《Thử Thách Cặp Đôi》, lúc vừa chính thức tuyên bố, nhóm fan couple đã kích động như được ăn tết.

"Lúc trước tôi xem 《Lâm Thời Yêu Đường》 đã cảm thấy đôi này là thật, vậy mà không ngờ lúc tôi còn sống lại có thể ship được couple thật."

"Cảm động đến phát khóc, tôi còn tưởng đôi này BE nữa huhuhu."

"Couple Hàng Tự (Khương Hứa) tham gia gameshow rải thức ăn cho chó!!! Chị gái lần trước đã lập vô số flag đầu mau ra đây, bọn họ ở bên nhau đây này! A a a!"

Trước tiên, tổ chương trình đến nhà Hứa Đình Thâm để đón hai người, mọi người tò mò về nhà của Hứa Đình Thâm đã lâu, rốt cuộc bây giờ cũng được nhìn thấy, Khương Sơ từ trong phòng đi ra: "Có được mang theo đồ ăn không nhỉ? Lần trước bị chương trình kia lừa đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ."

Nhân viên: "Không thể mang đồ ăn."

Nụ cười trên mặt Khương Sơ dần dần biến mất, dựa theo kịch bản thì cô và Hứa Đình Thâm nhất định sẽ bị lừa, cô mấp máy môi: "Lúc này tôi không tham gia nữa liệu còn kịp không?"

"Vẫn kịp." Hai tay Hứa Đình Thâm vòng trước ngực, dựa người bên cạnh ghế salon, khẽ khép mí mắt, thờ ơ nói: "Đến lúc đó không đền nổi tiền hợp đồng, em sẽ phải bán mình cho anh."

Khương Sơ "hừ" một tiếng, đi đến đập nhẹ vào chân anh: "Anh không được nói nữa."

Vừa mở miệng đã chọc ghẹo cô rồi.

Hứa Đình Thâm quay đầu sang chỗ khác nhin cười, giải thích: "Bà xã nhà tôi sĩ diện."

【 Bà xã nhà tôi sĩ diện, những lời này nghe cung chiều thật đấy, tôi chết mất! 】

【 Aaa ở chung! Bà xã! Có phải hai người họ kết hôn rồi không!!! 】

【 Tiến triển nhanh như vậy sao! Tôi còn tưởng bọn họ vừa mới yêu nhau thôi chứ! 】

【 Một fan bạn gái như tôi rốt cuộc tại sao lại xem gameshow yêu đương của idol cơ chứ huhuhu, trên sân thượng gió lớn quá đi! 】

Hai người thu xếp hành lý xong, ngồi lên xe của tổ chương trình, Hứa Đình Thâm rất tự nhiên mà nắm tay Khương Sơ ngủ, tựa như làm vậy sẽ có một giấc mơ đẹp, về mặt Khương Sơ bất đắc dĩ.

Trong bốn cặp đôi, không thể nghi ngờ rằng Khương Sơ và Hứa Đình Thâm là nhóm có độ thảo luận nhất, trong ba đôi khác có hai đôi là đã kết hôn, lại đều có con, đôi còn lại cũng vừa mới yêu nhau như hai người, vừa nhìn liền biết đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt.

Địa điểm ghi hình của chương trình nằm ở một vùng thôn phía nam tương đối xa xôi, ngôi đen tường trắng, các vị khách phương bắc vừa nhìn thấy đã vô cùng kích động: "Không khí nơi đây thật trong lành."

Khương Sơ cũng rất vui vẻ, có thể cùng Hứa Đình Thâm làm việc và du lịch, thực sự quá tuyệt vời.

Nhưng tâm tình vui vẻ này cũng không duy trì lâu, dù sao thì gameshow này cũng tên là 《 Thử Thách Cặp Đôi 》，nếu không cho chút thử thách để làm khó bọn họ thì chẳng phải sẽ không có ai xem sao.

Nhiệm vụ thứ nhất là tự thu tập nguyên liệu để làm bốn món ăn, nhóm nào làm kém nhất sẽ bị tổ chương trình phạt, Khương Sơ liếc nhìn xung quanh, lập tức có dự cảm rằng mình sẽ thua, liền hỏi đầu tiên: "Phạt gì thế?"

Hứa Đình Thâm cười khê: "Tin tưởng bản thân chút đi."

Khương Sơ lắc đầu, về mặt có chút ghét bỏ: "Là do em không tin tưởng anh thôi."

Hứa Đình Thâm "..."

May mà tổ chương trình còn làm người, thấy đã đến trưa nên liền cung cấp bữa trưa đầu tiên và cũng là cuối cùng cho mọi người, còn bọn họ sẽ phải tự chuẩn bị đồ ăn cho bữa tối, hơn nữa sau này cũng phải tự lực cánh sinh.

Hứa Đình Thâm và Khương Sơ xách vali vào phòng của mình, nhất thời có hơi ngây ngốc. Hai người đã quen nhìn đô thị phồn hoa, trước mắt lại là căn phòng hoang vu đến nỗi tựa hồ cái gì cũng không có, khiến họ bỗng không thể thích nghi được.

Hai người bỏ đồ xuống, lục tìm trong phòng một hồi, sau khi xác thực không có gì để ăn, Hứa Đình Thâm dắt tay cô, một tay khác cầm giỏ: "Ra ngoài tìm chút nguyên liệu nấu ăn đi."

Khương Sơ hoàn toàn không biết nên tìm nguyên liệu nấu ăn gì: "Nếu không thì cầm cây gậy bắt cá kia đi?"

Nhưng nghĩ thì dễ, làm lại rất khó, Khương Sơ đi đến bên cạnh ao nước nhỏ mới phát hiện căn bản không có chỗ để bắt cá, chúng đều trốn ở chỗ sâu, còn chỗ nước cạn trong suốt thì có thể thấy rất nhiều cá con, mà cá con lại không thể ăn.

"Không phải em muốn bỏ cuộc đấy chứ?" Hứa Đình Thâm hất cằm: "Dùng tắm đi."

Khương Sơ không nhịn được bật cười, đưa tay khẽ đánh anh.

Lúc hai người định bỏ tay chịu chết, thì đột nhiên nhìn thấy phía xa có một ông lão đang tới đây, Hứa Đình Thâm liền tiến lên chào hỏi trước: "Ông có biết làm thế nào để bắt cá dưới sông không ạ?"

Ông lão gật đầu, Hứa Đình Thâm còn chưa kịp kích động, đối phương đã nói một tràng bằng tiếng địa phương, một chữ anh cũng không hiểu.

"Ông lặp lại lần nữa được không ạ?"

Ông lão lặp lại một lần, Hứa Đình Thâm lắng nghe cẩn thận, nhưng vẫn ngơ ngác như cũ. Đầu tiên là mặt anh không cảm xúc, sau đó hơi nhú mảy. Khương Sơ đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt của anh biến hóa, liền cười nghiêng ngả.

Hứa Đình Thâm đứng bên cạnh ôm eo cô: "Tiểu Khương Sơ, sao em lại cười anh?"

Cô chớp chớp mắt, nói hết sức thành thật: "Cười vì anh đẹp trai."

Giọng nói của người đàn ông khàn khàn, hàng lông mi in một mảng bóng nhỏ trên khuôn mặt: "Cho dù nghĩ đến sau này sẽ sống cùng một người đẹp trai như vậy đến hết đời, thì cũng không cần phải cười đến vui về vậy chứ."

Bên tai Khương Sơ đỏ lên, trừng anh.

May mắn là cháu gái của ông lão đã đến, Hứa Đình Thâm liền giải thích với cô bé về nhiệm vụ của tổ chương trình, cô bé nói rằng hai người có thể đi nhặt ốc đồng, bình thường bọn họ bắt cá và tôm hùm đều phải dùng công cụ, nên có lẽ Hứa Đình Thâm và Khương Sơ sẽ không thể bắt được.

Khương Sơ hỏi: "Bọn chị có thể đến vườn nhà em hái rau được không? Trả tiền cũng được."

Nhân viên: "Ồi, không thể như vậy."

Cô cười vô tội: "Chương trình đâu có nói không thể như vậy chứ, không phải chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được rồi sao, chẳng lẽ các người không giữ lời hả?"

Nhân viên: "... " Nói rất có lý, tôi không thể phản bác.

Vườn rau nhà ông lão có rất nhiều đồ ăn, Hứa Đình Thâm hái vài quả ớt: "Em thích ăn không?"

Vốn dĩ anh hỏi như vậy là vì bình thường Khương Sơ rất thích ăn cay, không ngờ cô lại lắc đầu: "Em chỉ thích ăn cay chứ không ăn ớt."

"???" Logic gì đây?

Hứa Đình Thâm cũng không hề thỏa hiệp với khẩu vị kỳ quái này của bà xã, anh vẫn hái cả một giỏ ớt. Khương Sơ nhìn thấy bên cạnh có quả cà màu trắng, đang định hái thì không ngờ trên đó có rất nhiều gai, cô không cẩn thận bị gai đâm vào tay, rất đau.

"Thâm Thâm, anh hái quả này giúp em." Khương Sơ nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, có gai nên hơi khó hái."

Người đàn ông bắt đầu kéo tay cô nhìn, khẽ cười một tiếng: "Đồ ngốc."

【 Khương Sơ cũng quá yếu ớt rồi, quả này mà khó hái sao? 】

【 Hứa Đình Thâm cũng chê cô ấy ngốc. 】

【 Rõ ràng chỉ là nói đùa thôi, không phải thật sự ghét, được chưa? Mất ông mọc dưới đế giày à? 】

【 Sao có nhiều đứa thích xuyên tạc thế này? Gai trên quả cà thực sự rất khó hái, điều này mà ông cũng không biết, tôi thấy ông cũng quá yếu ớt rồi. 】

【 Khương Sơ nói cô ấy không thích ăn ớt mà Hứa Đình Thâm còn hái, cũng không biết fan couple các người thấy ngọt ở chỗ nào, vốn dĩ chỉ là giả vờ giả vịt mà thôi. 】

Tuy Hứa Đình Thâm cười, nhưng anh vẫn nhú mảy lại: "Đau không?"

Khương Sơ "giả vờ giả vịt" lại "yếu ớt" nhỏ giọng nói: "Hơi đau."

Thật ra cũng không phải rất đau.

Người đàn ông cúi đầu: "Thôi một chút là sẽ hết đau."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Làm nũng

Một luồng hơi lạnh bao lấy đầu ngón tay cô, chỗ bị anh cầm hơi nóng lên, Khương Sơ căng thẳng rút ngón tay lại: "Không sao rồi."

Hứa Đình Thâm khẽ cười một tiếng: "Em đi hái mấy quả cà chua đi."

*

Sau khi trở về, hai người đã thu hoạch được khá khá, chẳng những có cà, rau hẹ, các loại rau quả khác mà còn mua một ít thịt lợn và trứng gà.

Khương Sơ liếc nhìn thịt lợn tươi: "Quanh đây có chợ bán đồ ăn không nhỉ? Sáng mai có thể đi mua được không?"

Cũng may là tổ chương trình chỉ làm khó hai người một buổi tối: "Có thể."

Khương Sơ nghe vậy liền nở nụ cười, cô quay đầu nhìn Hứa Đình Thâm, người xem trước màn hình thấy ánh mắt của Hứa Đình Thâm tựa như dính trên người Khương Sơ, khi thấy cô cười cũng vô thức cong khóe môi lên, lúc đối mặt với cô thì vẻ mặt lại tràn đầy yêu thương.

Cho dù cách màn hình cũng có thể cảm nhận được thức ăn cho chó đang đập vào mặt mình.

Chỗ ở mà tổ chương trình sắp xếp, ngoại trừ những nguyên liệu nấu ăn chủ yếu ra thì tất cả đều đầy đủ, Hứa Đình Thâm lấy ớt trong giỏ ra chế biến: "Thái một quả ớt xanh cho vào thịt, đến lúc đó em không ăn ớt xanh thì để anh ăn hộ, được không?"

Hai mắt Khương Sơ tỏa sáng, vẻ mặt sùng bái nói: "Oa, Thâm Thâm, anh thật tốt."

Hứa Đình Thâm quay đầu đòi thưởng: "Hôn một cái."

Cô nhón chân lên hôn một cái lên mặt anh, sau đó, Hứa Đình Thâm vẫn chưa hài lòng nhìn cô vài lần, nhưng Khương Sơ vẫn không hề hay biết, Hứa Đình Thâm chớp mắt, trên đầu tựa như xuất hiện mấy khung thoại: "Sao bà xã chỉ hôn một bên mặt?", "Có phải bà xã hết yêu anh rồi không?"

Khương Sơ chuyên tâm rửa sạch cà chua trong tay, cô cảm giác có một đôi mắt đang rơi trên người mình, lơ đãng quay đầu lại thì thấy Hứa Đình Thâm vẫn luôn chăm chú nhìn mình, Khương Sơ nghi hoặc cười: "Sao vậy?"

Anh bĩu môi: "Hôn chỗ này."

Khương Sơ nhú nhú mày, cảm thấy anh thật ngậy thơ: "Không."

"Vì sao?"

Cô hơi xấu hổ, nói vô cùng nhỏ: "Buổi tối lại hôn..."

Hứa Đình Thâm không nhìn được, lông mày cong lên, anh tiến lại gần, hạ mí mắt, khẽ nói: "Bồi thường gấp đôi đấy."

Khương Sơ không còn cách nào khác, đành phải gật nhẹ đầu.

【 Tôi báo cáo, hai người này nói thầm 】

【 Hai người hôn đi, hôn đi, không cần để ý đến cảm nhận của tôi! 】

【 Hứa Đình Thâm, em không ngờ anh lại là người đàn ông như vậy, a a a chó sữa nhỏ, tôi có thể, tôi có thể, tôi thật sự có thể! 】

【 Không! Bà không thể! Đó là người đàn ông của Khương Sơ! 】

*

Lúc bữa tối đã làm được một nửa, người của tổ chương trình đến thông báo rằng, làm bữa tối xong thì phải mang tới chỗ Thi Từ Mặc để mọi người cùng ăn.

Hứa Đình Thâm nhú mày: "Thôi xong, liệu bọn họ có bị anh hạ độc chết không?"

"Không đâu, em cũng chưa chết mà."

Anh bật cười: "Em là chuột bạch sao?"

"Còn anh là chuột đen."

"Anh là một chú mèo mun."

Khương Sơ bắt mắt, bữu môi hỏi: "Anh muốn ăn em chứ gì?"

Hứa Đình Thâm cúi đầu xuống, hàng lông mi khẽ run, khoe miệng chứa ý cười nhàn nhạt không nói gì nữa. Lúc này đang ghi hình gameshow nên không tiện, không thể đùa giỡn lưu manh hoặc nói lời lẳng lơ được, cũng không thể chọc cho cô đỏ bừng mặt.

Tài nghệ nấu nướng của Thi Tử Mặc rất tốt, sau khi biết mọi người muốn tới đây ăn cơm, mặc kệ người khác có làm đồ ăn hay không, anh cũng tự mình chuẩn bị trước một bàn lớn đồ ăn, lúc Khương Sơ đến liền khiếp sợ, cô kéo vạt áo Hứa Đình Thâm: "Làm sao bây giờ, cảm giác như chúng ta sắp thua, chúng ta... hình như có chút ngại."

Hứa Đình Thâm nói đùa: "Những món này đều là anh làm, đến lúc đó mà thua thì một mình em gánh chịu."

Khương Sơ trừng anh: "Chẳng lẽ anh làm mà anh không chịu trách nhiệm sao? Ai làm thì người ấy chịu!"

"Tiểu vô lại, chẳng phải anh học được từ em sao?"

Cô nhớ đến đêm đó Hứa Đình Thâm nói mình "dám làm không dám chịu", tai lập tức nóng lên, cũng không thanh minh với anh.

Trời dần tối, Thi Tử Mặc chuyển một cái giường trúc ra, mọi người quây quần cùng nhau ăn cơm. Ở nông thôn có nhiều muỗi, bên đề một khay nhang đuổi muỗi bên cạnh, gió đêm thổi vào người, khiến cả thể xác và tinh thần đều dễ chịu.

Sau khi mọi người tự giới thiệu một hồi, liền bắt đầu động đũa, đồ ăn mà Thi Tử Mặc làm khiến người ta thêm nhỏ dãi, Khương Sơ gấp một miếng thịt lợn mềm bỏ vào miệng, ngon đến nổi híp mắt lại: "Chị Tinh Văn may mắn thật đấy, ông xã nhà chị nấu ăn ngon quá."

Đồ ăn mà Hứa Đình Thâm vất vả làm đã sắp nguội rồi mà người nào đó cũng không thèm nhìn thêm một chút, anh muốn nói lại thôi, thôi rồi lại muốn nói, mà bà xã nhà mình thì lại hâm mộ nhìn người khác.

Không vui.

Lận Văn Đống hơi nghi hoặc: "Hai người lấy nguyên liệu nấu ăn ở đâu mà nhiều vậy?"

Thi Tử Mặc nói: "Mua trong nhà người khác."

Anh ta tức giận: "Còn có thể như vậy sao?"

"Tổ chương trình cũng không nói là không thể như vậy mà."

Hứa Tinh Văn không nhịn được cười: "Ở đây có một người thành thật nè, mọi người mau bắt nạt anh ấy đi."

Cả đám cùng bật cười.

Thế là Lận Văn Đống "quá nghe lời" bởi vì không có nguyên liệu nấu ăn nên xếp thứ nhất từ dưới lên, Khương Sơ nhìn anh ta công bạn gái chống đẩy, le lưỡi: "May là không phải là chúng ta xếp cuối."

Hứa Đình Thâm một tay dứt túi, khinh mạn nói: "Nếu chúng ta xếp thứ nhất từ dưới lên, anh sẽ ngồi trên lưng em để em hít đất."

Thế là người nào đó lại bị đánh.

"Anh có thể đừng bắt nạt em nữa được không?"

Hứa Đình Thâm nghĩ nghĩ: "Em đáng yêu như vậy nên mới bị bắt nạt đấy."

Cô: "???"

Vì cô đáng yêu nên đáng đời sao? Quả nhiên là ông xã hàng thật cơ đấy.

*

Sau khi ăn bữa tối xong, Hứa Đình Thâm và Khương Sơ sóng vai đi trên con đường nhỏ, Hứa Đình Thâm rõ ràng không vui cho lắm, anh cúi đầu không nói chuyện.

【 Hứa Đình Thâm không vui kìa. 】

【 Có phải là vì vừa nãy Khương Sơ ăn đồ ăn người khác làm không nhí. 】

【 Hứa Đình Thâm rất nghiêm túc nấu ăn, vậy mà Khương Sơ cũng không nhìn một chút, đáng ghét quá. 】

【 Hứa Đình Thâm quá ngây thơ rồi, chút chuyện nhỏ thôi mà. 】

【 Khương Sơ vốn dĩ không thích anh ấy, vẫn là Hứa Đình Thâm bỏ ra khá nhiều, nếu như đây được gọi là cung chiều thì tôi cũng không còn gì để nói. 】

Trước đây, Hứa Đình Thâm không thể không nói mấy lời cọt nhá trong hoàn cảnh này, Khương Sơ thấy anh có vẻ hơi mất mát, bèn lại gần hỏi: "Anh không vui à?"

"Ừ."

Cô hơi cau mày, đuổi hai tay ra nín vạt áo anh: "Sao thế?"

Hứa Đình Thâm vươn tay, vốn dĩ không định nói nhưng vẫn gờ vết thương ra cho cô xem: "Lúc này làm đồ ăn bị đứt tay."

Một người từ nhỏ đã sống trong an nhàn sung sướng, cho dù từng học nấu ăn nhưng cũng không thường xuyên nấu cơm cho người khác, Khương Sơ suy nghĩ một lúc, cảm thấy rất đau lòng, khoang mũi bỗng dâng lên vị chua: "Có đau không?"

Đã lâu như vậy rồi, tất nhiên là không đau nữa.

"Không đau." Người nào đó vừa nói dối lại tỏ vẻ thương tâm: "Là anh làm đồ ăn không ngon, tối nay em đều không ăn."

Khương Sơ thấy anh nói vậy, lập tức tự trách bản thân, dùng giọng nói dịu dàng dỗ anh: "Thật xin lỗi, em không cố ý."

Cô cảm thấy rất khó chịu, học theo dáng vẻ của Hứa Đình Thâm, nhẹ nhàng thôi: "Sau này anh nấu gì em cũng ăn."

Cô ngẩng đầu, dè dặt nhìn anh, lông mi run lên như lông vũ xẹt qua trái tim anh.

"Vây hôn một cái."

Trước đó Khương Sơ còn cảm thấy xấu hổ, nhưng giờ phút này cô chỉ lo dỗ anh cho tốt, liền vội vàng nhón chân chạm nhẹ lên môi anh.

Hứa Đình Thâm ho nhẹ một tiếng: "Chưa đủ."

Khương Sơ nhón chân lên, hai tay vòng trên cổ Hứa Đình Thâm, trao anh một nụ hôn sâu nhiệt tình, người đàn ông đảo khách thành chủ, vươn tay ôm lấy vòng eo mảnh mai của cô, điên cuồng cướp đoạt ngọt ngào trong miệng cô.

Cuối cùng cũng đã dỗ được, Khương Sơ mềm mại trong ngực anh, hai tay vô lực đặt trên lưng anh, không thấy Hứa Đình Thâm đang lên cười.

Nhưng cô nàng "kính hiển vi" tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

【 Sao tôi lại cảm giác như Hứa Đình Thâm cố ý bán thảm nhỉ? 】

【 Tôi còn tưởng cãi nhau, kết quả lại là tình thú, xin cáo từ. 】

【 Má oiii đồ tâm cơ boy, chiều này hay đấy, Khương Sơ bị anh ấy ăn đến gất gao. 】

【 Sao Khương Sơ lại dễ bị lừa như vậy? Hứa Đình Thâm, cậu cứ như vậy mà lừa gái nhà tôi về nhà sao? Đáng ghét quá đi. 】

【 Rốt cuộc đây là thứ tình yêu thần tiên gì vậy. 】

Lúc Khương Sơ ngẩng đầu thì thấy Hứa Đình Thâm đang cười, cô hơi cảm thấy nghi hoặc: "Anh cười gì vậy?"

Anh hơi nhin lại: "Anh đâu có cười."

Ngay khi mọi người đều tưởng Khương Sơ sẽ vạch trần kế của người nào đó, thì cô lại nở nụ cười, vẻ mặt ngây thơ: "Vui lên, lần sau em sẽ không như vậy nữa, về nhà thôi."

Mọi người đều không đành lòng nhìn, đây vốn dĩ chính là nhật ký lão sói xám lừa gạt thỏ trắng nhỏ về nhà, nhưng lần nào thỏ trắng nhỏ cũng vì dễ dàng được lão sói xám mà đắc chí, quả nhiên yêu đương khiến IQ của người ta giảm mà.

"Tiểu Khương Sơ nhà ta là đồ ham ăn." Hứa Đình Thâm dắt tay cô, nhủ mảy: "Đợi đến khi học được một ít kỹ thuật nấu nướng của anh Từ Mục rồi thì anh sẽ tóm gọn dạ dày của em."

"Không... Không cần đâu." Khương Sơ mím môi, túm áo khoác anh, khẽ nói: "Trái tim em đã là của anh rồi."

Cho dù đây là lần thứ hai thổ lộ, nhưng trái tim anh vẫn rung động như cũ, đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Hứa Đình Thâm gờ tay lên, hôn nhẹ một cái lên mu bàn tay của cô, ý cười trên khóe môi không che giấu được: "Anh cũng thế."

Trước khi ngủ, khán giả nghe thấy tiếng Hứa Đình Thâm cười lạnh: "Sớm biết vậy thì đã không nghe lời Lâm Kỳ mà tham gia chương trình này rồi, biết ngay là con bé đó không có lòng tốt gì mà."

Gameshow có nghĩa gì chứ, chuyện mà bọn họ làm vào buổi tối còn thú vị hơn gameshow nhiều.

Khương Sơ không hiểu: "Rất hay mà."

Hay cái gì? Bởi vì đang quay show, nên có rất nhiều chuyện cá nhân không thể nói, cũng có rất nhiều chuyện riêng tư không thể làm, Hứa Đình Thâm nghĩ mà thấy tức: "Em thiếu nợ anh."

"Hả?"

Video đã tắt, camera man cũng đã tan làm từ lâu, Khương Sơ còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh đè người lên tường. Cô chống đỡ lồng ngực Hứa Đình Thâm, có chút không thở nổi, giọng nói mềm mại dịu dàng: "Làm gì vậy?"

Giọng nói của người đàn ông khàn khàn: "Em có biết... anh đã nhìn cả ngày rồi không."

Có vài fan hâm mộ không khỏi nghi ngờ nhân sinh.

【 Hình tượng của Hứa Đình Thâm sụp đổ hết rồi, trước đây anh ấy đâu có như vậy! 】

【 Biến thành thiểm cầu mất rồi, vậy mà nam thần của tôi lại biến thành thiểm cầu! 】

【 Trả lại nam thần cho tôi đi!!! 】

Sau khi gameshow được phát sóng, vì để nâng cao độ hot nên không tránh khỏi bị cắt nghĩa câu, có không ít blog đã biên tập lại thành những đoạn video ngắn để tạo ra tranh luận, một số vì muốn giúp chương trình thu hút sự chú ý từ mọi người, số còn lại là muốn bôi xấu nghệ sĩ.

Có đoạn cắt cảnh Khương Sơ tay chân vụng về lại còn làm nũng với Hứa Đình Thâm, chê cô yếu ớt.

Có đoạn thì cắt cảnh Hứa Đình Thâm giận Khương Sơ và sau đó hai người "cãi nhau", nói Khương Sơ vốn dĩ không thích Hứa Đình Thâm, Hứa Đình Thâm vì bị lờ nên tức giận.

Chỉ có những người xem hết gameshow mới biết vốn dĩ không phải như vậy, nhưng sức mạnh của việc chỉnh sửa lại rất lớn, quần chúng ăn dưa vừa xem đã cảm thấy Khương Sơ thực sự không đủ thích Hứa Đình Thâm.

Hơn nữa, trước đây đều là Hứa Đình Thâm đứng ra công khai, Khương Sơ chẳng những không tỏ thái độ, ngược lại còn bác bỏ tin đồn một lần, sau đó, tuy nói là bảo vệ Hứa Đình Thâm nhưng so với hành động của Hứa Đình Thâm thì quả thực trông giống như là không đủ thích anh.

Nếu đã thích, chẳng phải sẽ không nhìn được như muốn khoe khoang với cả thế giới sao?

Mặc dù có người đã giải thích rằng sự thật không phải như vậy, nhưng vẫn có rất nhiều người hình thành ấn tượng không tốt về tình cảm giữa hai người, thế là kỳ hai có rất nhiều người xem, tất cả mọi người đều chờ mong Hứa Đình Thâm không chịu được mà trở mặt.

*

Buổi sáng ở nông thôn rất yên tĩnh, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy vài tiếng chim hót.

Hứa Đình Thâm đứng bên giường mặc áo khoác, Khương Sơ xoa xoa mắt: "Hả... sao anh dậy sớm vậy?"

"Vẫn sớm mà."

"Em cũng muốn dậy."

Anh nhếch môi: "Lợn không cần dậy sớm vậy đâu."

Một chiếc gối roi "bụp" phát vào bàn chân anh, Hứa Đình Thâm bật cười, xoay người nhặt lên đặt trên giường.

Khương Sơ từ từ tỉnh táo lại, cô ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt còn nhấp nhem buồn ngủ: "Anh định đi mua đồ ăn à?"

"Ừ."

"Anh chờ em" Khương Sơ đứng lên: "Em xong ngay đây."

Chợ bán thức ăn hơi xa, hai người ngồi trên máy cày của trường thôn, ba cặp đôi khác cũng đi cùng. Hai người mua đồ ăn và dưa hấu về, thấy trong sân có một giếng nước hơi cũ, vốn định dùng nước giếng để rửa dưa hấu, nhưng lại không biết làm thế nào để múc nước lên, cuối cùng lại thôi.

*

Sau khi ăn trưa xong, tổ chương trình lại sắp xếp nhiệm vụ, để bọn họ đến vườn dương mai hái dương mai [1]. Thời tiết hôm nay không trong lành như hôm qua, chỉ đứng dưới ánh mặt trời nóng bức một lúc thôi cũng có cảm giác như bị lột một tầng da, đừng nói đến các cô gái, ngay cả đám đàn ông cũng không chịu nổi.

[1] Dương mai: còn được gọi là dâu rượu hay thanh mai đỏ, là một loài thực vật có hoa trong họ Myricaceae.

May mắn là tổ chương trình cũng không làm khó bọn họ, tạm thời đổi nhiệm vụ thành chỉ hái hai giỏ.

Quả dương mai đỏ tía mê người được điểm xuyết bên trong những chiếc lá màu xanh, chỉ nhìn một cái thôi cũng khiến răng khó chịu. Hứa Đình Thâm bảo Khương Sơ đứng chờ dưới gốc cây, Khương Sơ không vui, muốn giúp anh: "Em cũng muốn hái."

Hứa Đình Thâm ngẩng đầu, ánh mắt đặt trên mái tóc mềm mại của cô, anh hơi khép mí mắt, khẽ cười nói: "Em thấp, không hái được."

"..." Ngực Khương Sơ tựa như bị đâm một phát, cô không vui, bĩu môi: "Anh không cho em hái thì em tự hái."

Để một mình cô ở đây lại càng không yên tâm, Hứa Đình Thâm không có cách nào khác, đi theo phía sau cô cùng hái với mọi người, những cô gái khác trong đoàn đều ngồi một chỗ nghỉ ngơi, Khương Sơ trở thành cô gái duy nhất hái quả dương mai. Mấy người đàn ông khác đều nhìn Hứa Đình Thâm, lộ ra vẻ mặt ý vị thâm trường tựa như chế nhạo, Hứa Đình Thâm không hề để bụng, cúi đầu nói: "Bọn họ đều chỉ có một người, chúng ta có hai người, em chỉ cần hái bữa là được rồi, không cần tích cực đâu."

Khương Sơ gật đầu, cô hái được vài quả, kéo vạt áo Hứa Đình Thâm: "Anh nhìn xem quả trên kia vừa to vừa đỏ chưa kìa."

Người đàn ông hơi cúi người xuống, ôm cô lên, Khương Sơ hoảng sợ hét một tiếng, cô đưa tay kéo cành dương mai xuống, cúi đầu mỉm cười ngọt ngào với Hứa Đình Thâm, Hứa Đình Thâm còn tưởng cô vui mừng vì hái được dương mai, không ngờ Khương Sơ lại nói một câu: "Em cao hơn anh rồi."

Anh ngỡ ngàng một lát, rồi lập tức mỉm cười đầy bất đắc dĩ.

Ba người kia vốn đang chế giễu Hứa Đình Thâm, khi nhìn thấy cảnh này, tất cả đều tỏ ra ghen ghét, rõ ràng hái dương mai một như vậy mà sao hai người này lại có thể diễn thành phim thần tượng tình cảm ngọt ngào như vậy?

Hái được một nửa, mọi người chuẩn bị chuyển đến phía đối diện, ở giữa hai bên có một cái hồ rất rộng, ba người đi đến chỗ cầu độc mộc, Hứa Đình Thâm vươn tay khoác lên vai Khương Sơ: "Đi thôi, anh ở phía sau, sẽ không sao đâu."

Khương Sơ cẩn thận bước lên, lúc đi đến giữa, bởi động tác của người đi cuối hơi lớn khiến cầu độc mộc lung lay, Khương Sơ không đứng vững nên bị chân trượt, Hứa Đình Thâm vội vàng ôm eo cô, hai người cùng ngã.

Khương Sơ được Hứa Đình Thâm chặn nên không sao, nhưng Hứa Đình Thâm phía sau lại rên rỉ một tiếng, Khương Sơ căng thẳng ngồi dậy khỏi ngực anh: "Anh không sao chứ?"

Mấy người khác bị dọa, nhao nhao cúi đầu hỏi thăm.

Eo Hứa Đình Thâm rất đau, anh cố chịu đựng, lắc đầu: "Không sao."

Khương Sơ dìu anh đứng lên mới phát hiện Hứa Đình Thâm bị ngã vào một tảng đá nhô lên, cô xoa eo anh: "Đạo diễn, mọi người mau đưa Hứa Đình Thâm đến bệnh viện đi."

Hứa Đình Thâm đau đến mức không kiềm chế được biểu cảm, nhưng vẫn cố chấp mạnh mẽ: "Em cảm thấy anh yếu ớt vậy à?"

Khương Sơ ngắt lời anh, quay đầu nói: "Mọi người đừng nghe anh ấy, trên lưng anh ấy có vết thương cũ."

Cũng may là hồ không quá sâu, nhân viên có thể đưa bọn họ ra. Hứa Đình Thâm cảm thấy chỉ cần chờ một lát là được, không phải đến bệnh viện, không ngờ Khương Sơ ngày thường nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu lại lập tức biến thành tổng tài bá đạo: "Anh không đi là em giận đấy."

Trong giọng nói mềm mại còn mang theo vài phần cứng rắn, Hứa Đình Thâm hơi hé môi, nhưng vừa thấy vành mắt cô hơi đỏ lên thì tim liền mềm nhũn, cúi đầu xuống khẽ nói: "Thật sự không sao đâu. Đừng lo lắng, được không?"

Giọng nói Khương Sơ mang theo tiếng khóc nức nở: "Anh có đến bệnh viện hay không?"

Lần trước Hứa Đình Thâm gặp chuyện không may đã dọa cô hoảng sợ rồi, cô biết anh thích cật lực, biết eo của anh vẫn không ổn, mặc kệ có sao hay không thì vẫn muốn để anh đi kiểm tra một chút.

Hứa Đình Thâm đã đồng ý.

【 Khương Sơ chỉ là đồ ăn hại thôi, có thể mà cũng lại bị ngã, còn hại cả Hứa Đình Thâm ngã theo nữa. 】

【 Bản thân Khương Sơ cũng muốn như vậy, ok, chẳng lẽ cô ấy cố ý ngã à? 】

【 Thì do Khương Sơ nhiều chuyện được chưa? Nếu không phải tại cô ấy thì sao Hứa Đình Thâm lại thành như vậy chứ? 】

【 Lỗi cũng đâu lớn như vậy, Hứa Đình Thâm bị thương, chẳng lẽ Khương Sơ không đau lòng bằng những kẻ xa lạ như mấy người sao? 】

Sau khi Hứa Đình Thâm được đưa đi, mấy người khác đều định giúp đỡ Khương Sơ, ngay cả đạo diễn cũng nói không hái dương mai nữa cũng được, kết quả là cô im lặng hoàn thành nhiệm vụ, lúc mang về cũng không nhờ bất kỳ ai giúp đỡ.

Bình thường, khi ở trước mặt Hứa Đình Thâm thì Khương Sơ có vẻ thực sự yếu ớt, nhưng lúc không có Hứa Đình Thâm ở bên, cô chẳng những làm tốt mọi chuyện mà còn giúp đỡ những người khác.

Đến khi cô về nhà rửa tay, mọi người mới thấy rõ bàn tay cô đã đỏ lên, trên ngón tay mềm mại trắng nõn có vài vết nê, nhưng đã lâu như vậy mà cô vẫn không hề kêu một tiếng chữ đừng nói là rơi một giọt nước mắt nào, đôi lại lúc bình thường, nhất định là cô đã làm nũng với Hứa Đình Thâm rồi.

Cô không yếu đuối, chỉ là hết thấy sự yếu đuối đó đều chỉ dành cho một người mà thôi. Cô biết người kia chính là ngọn núi mà mình có thể dựa vào, cho dù là thể hiện bất kỳ vẻ mặt nào, thì anh đều có thể bao dung.

Khương Sơ tìm vài phương pháp múc nước giếng rồi múc mấy chậu nước lạnh lên, bỏ dương mai vừa hái và dưa hấu lúc sáng vào. Sau đó dựa vào thực đơn làm mấy món ăn, chờ Hứa Đình Thâm về.

Nhưng bệnh viện cách đây rất xa, Khương Sơ vẫn một mực chờ đến khi đồ ăn nguội hết mà Hứa Đình Thâm vẫn chưa về.

Bạn đồng hành Hứa Tĩnh Văn lo lắng cho cô, bèn đến mời Khương Sơ đến chỗ cô nàng ăn cơm, không ngờ Khương Sơ đã làm xong đồ ăn: "Em đang chờ Hứa Đình Thâm à?"

"Vâng ạ."

"Chắc là một lúc lâu nữa vẫn chưa về đâu, em mau ăn trước đi."

"Không sao đâu, cảm ơn chị Tĩnh Văn đã quan tâm."

*

Lúc hơn 9 giờ, Khương Sơ nghe thấy có tiếng xe bên ngoài, cô vội vàng ra xem, thấy Hứa Đình Thâm khom người bước từ trên xe xuống.

Cô gái mặc một bộ váy trắng, phác hoạ vòng eo mảnh mai, Hứa Đình Thâm nhìn về mặt lo lắng của cô, không nhận được mà đến gần, dựa trong ngực cô, hai tay ôm cô: "Khóc nhè rồi hả?"

Nếu không phải lúc này trên người anh đang bị thương, thì Khương Sơ thật sự muốn đá văng anh đi rồi.

Cô quay mặt đi chỗ khác: "Lúc anh không có ở đây em vẫn rất vui vẻ, tất cả mọi người đều nhìn thấy. Anh xem, em còn tự nấu cơm nè."

【 Tôi không nhìn thấy a ha ha ha ha ha. 】

【 Rõ ràng lo lắng đến nỗi ăn cơm không trôi, còn muốn lừa ai nữa đây. 】

【 Lại thế nữa rồi, trêu chọc nhau, thể hiện tình thú đúng không. 】

【 Bệnh ngao kiêu này của Khương Sơ không chữa được rồi. 】

Hứa Đình Thâm liếc nhìn đồ ăn vẫn còn nguyên, lông mày khẽ cong lên, anh nở nụ cười vô lại, cúi xuống hôn lên môi cô, chữa bệnh ngao kiêu của cô.

Rất lâu sau đó, Khương Sơ đỏ mặt đi theo sau Hứa Đình Thâm

Người nào đó vừa tỏ vẻ Hứa Đình Thâm không ở đây mình càng vui vẻ hơn lúc này lại bị vả mặt, lo lắng hỏi thăm: "Anh thật sự không sao chứ?"

"Không sao." Hứa Đình Thâm cười: "Có chuyện mà anh còn có thể thế này sao? Anh không thể làm nũng với em hả?"

Một người đàn ông mà nói lời này thì quả thực có hơi buồn cười, Khương Sơ không nhận được, khoe môi cong lên: "Ai biết chứ, không có chuyện gì mà anh cũng làm nũng."

"..." Hứa Đình Thâm xoay người lại áp trên lưng cô, đôi chân dài không có chỗ để kéo lê trên đất, dứt khoát trực tiếp hành động: "Chị gái nhỏ, em không đi được nữa rồi."

Khương Sơ không bị anh lừa nữa: "Không đi được thì cưa chân đi."

"Vậy em không có chân thì chị gái nhỏ nuôi em sao?" Hứa Đình Thâm phát huy đầy đủ các tiêu chí vô lại, diễn tư thế ôm phụ bà tiêu chuẩn: "Muốn được bao nuôi."

Khương Sơ nhíu mày: "Không có tiền."

Anh lấy toàn bộ thẻ ngân hàng trong ví ra nhét vào tay cô: "Bây giờ thì có tiền rồi."

Khương Sơ: "..."

"Có thể bao nuôi em rồi."

Khương Sơ: "???"

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nằm mơ

【 Ha ha ha ha ha còn có thể vậy sao? 】

【 Thật xin lỗi, đây là lần đầu tôi thấy có người ép bà xã bao nuôi mình đấy. 】

【 Nghe nói em không thể bao nuôi anh? Vậy thì anh đây sẽ biến em thành phú bà. 】

【 Huhuhu tôi chỉ thiếu tiền thôi sao? Thứ tôi thiếu chính là một tiểu bạch kiểm như này! 】

【 Đứa nào lần trước nói Khương Sơ yếu ớt thì biến đi được rồi đấy, đừng hỏi tình thú giữa hai người yêu nhau là gì, chính là thức ăn cho chó đấy. 】

【 Hình thức ở chung giữa hai người thật sự rất ngọt huhuhu, làm nũng với nhau cơ đấy. 】

"Này, xuống đi." Khương Sơ khẽ giật nhẹ cánh tay anh: "Chắc anh chưa ăn đúng không, để em hâm lại đồ ăn."

"Sau đó..." Người đàn ông nghiêng đầu, hơi nóng phả trên cổ cô: "Em dứt cho anh ăn sao?"

Cô cảm thấy cạn lời, nói: "Anh đi bệnh viện về liền biến thành tàn phế hả?"

"Ừ, phế vật cấp 10 quốc gia cần được bảo hộ."

Vốn tưởng rằng Khương Sơ sẽ mềm lòng, không ngờ cô lại cười giảo hoạt: "Anh đã ăn hại như vậy thì ném vào thùng rác đi."

Hứa Đình Thâm xuống khỏi người cô, ngoan ngoãn ngồi trên ghế trúc, trước khi nhân viên kết thúc ghi hình đã giao nhiệm vụ của ngày hôm sau cho bọn họ, ngày mai phải giúp bà Trương trong thôn trông cháu.

Khương Sơ nghe vậy, bàn tay cầm đĩa hơi dừng lại, cô không thích trẻ con, chỉ cần nghĩ đến đứa trẻ ăm ỉ là đã cảm thấy nhức đầu. Cô cắn cắn môi, lập tức nhìn về phía người nào đó vốn cũng bị cô ném vào thùng rác.

"Làm sao vậy?"

Cô thử thăm dò: "Có phải anh rất thích trẻ con không?"

Hứa Đình Thâm biết cô có ý gì: "Rất thích."

Hai mắt Khương Sơ tỏa sáng, vừa định nói "tốt rồi" thì người đàn ông ngẩng đầu, nhẹ nhàng phun ra một câu: "Chỉ thích trẻ con giống em thôi."

"..." Ai là trẻ con chứ!

Khương Sơ bắt mắt nhìn anh chằm chằm.

Hứa Đình Thâm giả bộ không hiểu: "Em sinh ra thì anh cũng thích."

Cô bị sặc, kịch liệt ho khan, khuôn mặt kim nén đến nổi đỏ bừng, nghĩ một đằng lại nói một nẻo: "Ai thèm sinh con cho anh chứ."

Vì muốn che giấu, Khương Sơ còn cố ý cầm cốc nước lên uống một hơi.

"Được, không sinh." Hứa Đình Thâm hơi véo khuôn mặt mềm mại của cô: "Em cũng khó đối phó đấy."

"???" Khương Sơ trừng to mắt, cô đã làm cái gì chứ, bình thường cô ngoan ngoãn vậy mà.

Không đúng, cô không phải trẻ con!

Hứa Đình Thâm đáng ghét, cố tình đào hố để cô nhảy vào.

Khương Sơ giờ nắm đấm: "Bây giờ em rất muốn bạo lực gia đình."

Anh bị chọc cười: "Ngay trước mặt nhiều người xem như vậy mà em lại nói muốn bạo lực gia đình, em quả thực muốn vi phạm pháp luật mà."

"Hừ."

Cơm nước xong xuôi, Hứa Đình Thâm đã bị bà xã ép nằm trên giường: "Anh nằm trên giường nghỉ ngơi trước đi."

Hứa Đình Thâm tắt máy quay, sau đó ngoan ngoãn nghe lời bà xã mà nằm lên giường, Khương Sơ nhìn mấy tấm thẻ ngân hàng bên cạnh, cầm lên đập trên người anh, quay đầu ngạo kiều nói: "Em mà bao nuôi anh thì sẽ luôn cảm thấy mình bị thiệt."

Hứa Đình Thâm cười xùy một tiếng: "Em cầm số tiền này ra ngoài, liệu có thể tìm được người đẹp trai như anh không?"

Khương Sơ: "..."

"Nếu đẹp trai thì có đáng người đẹp như anh không?"

"..."

"Đáng người đẹp thì liệu có tốt bằng anh không?"

Khương Sơ trừng to mắt, bên tai lại không tự chủ được mà đỏ lên: "..."

Lưu manh!

*

Ngày hôm sau, hai người phải trông trẻ con, ba cặp đôi khác cũng nhận được nhiệm vụ giống vậy, nhưng rõ ràng hai cặp đôi đã có con thì có thể chăm sóc trẻ rất tốt, không khốc cũng không nháo. Bên kia, Lận Văn Đông và bạn gái quả thực là sứt đầu mẻ trán, so với họ, tình huống chỗ Khương Sơ thì ngược lại cũng không hề gay go như tưởng tượng.

Hứa Đình Thâm mua đồ chơi thổi bong bóng tại tiệm tạp hóa vắng vẻ nào đó, cùng chơi đùa với bé gái.

Khương Sơ không hiểu, sao một người có hương vị đàn ông thành thực lại có thể làm ra loại chuyện ngây thơ như vậy, cô trêu anh: "Hứa Đình Thâm, anh mấy tuổi rồi mà lại chơi bong bóng nữa."

Người đàn ông cong môi, không đứng đắn mà dựa vào ghế: "Nhà có trẻ con, không còn cách nào khác."

Nói xong, ánh mắt bay tới trên người Khương Sơ, cô nắm chặt tay của bé gái, tự cho là mình hung dữ mà trừng mắt Hứa Đình Thâm, nhưng thật ra lại bắt đầu rối tinh rối mù.

Khương Sơ trầm nghĩ, quá tam ba bận. Còn nói cô là trẻ con nữa thì cô sẽ trở mặt.

Một lát sau, trên khu bình luận có người kịp phản ứng.

【 Chờ đã, vừa nãy Khương Sơ nói "lại chơi bong bóng" sao? 】

【 Chắc cô gái lần trước ở nhà Hứa Đình Thâm chính là Khương Sơ rồi! 】

【 Hóa ra hai người này đã gặp mặt phụ huynh rồi sao? Tiến triển cũng quá quá quá thần tốc rồi. 】

【 Ông trời ơi, lượng tin tức này cũng quá lớn rồi. 】

Khương Sơ không hề biết rằng vì một câu nói của mình mà đã bại lộ, cô khom người chơi đùa một lúc với bé gái, bé gái trắng trẻo cười hi hi với cô, trái tim Khương Sơ đã sắp tan chảy luôn rồi.

Hóa ra trẻ con cũng rất đáng yêu nha.

Khương Sơ vừa như vậy nghĩ, bé gái liền khóc "oa" lên, dọa cô kêu to một tiếng: "Thâm Thâm, con bé làm sao vậy?"

"Có phải đói bụng rồi không?" Hứa Đình Thâm thả đồ vật trong tay xuống: "Hay là đòi thay tã rồi?"

Vì giải quyết chút phiền toái này mà hai người đã bị giầy vò một trận, ý nghĩ cảm thấy trẻ con đáng yêu vừa rồi của Khương Sơ đã tan biến sạch sẽ.

Loại chuyện như trông trẻ con này, độ khó thực sự quá cao mà.

*

Nhiệm vụ một ngày rất cuộc cũng hoàn thành, Khương Sơ thở dài một hơi. Vợ chồng Thi Từ Mặc muốn mời mọi người ăn cơm, Khương Sơ đương nhiên bằng lòng, cô đã nhớ hương vị đồ ăn của Thi Từ Mặc từ lâu rồi, liền lôi kéo Hứa Đình Thâm đến nhà anh ấy.

Khương Sơ lôi kéo cánh tay anh nhảy nhót nhót: "Hứa Đình Thâm..."

"Ừ?"

Thật ra cô định hỏi sau này có thể không sinh con hay không. Nhưng Khương Sơ lại là người sợ gặp phải biến cố, giống như trước đây không dám kết hôn với anh vậy, cô cũng sợ sau này có nhiều con rồi, khi đó hai người sẽ thay đổi.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Hứa Đình Thâm, một bên mặt của người đàn ông được ánh đèn đường ấm áp dát lên một lớp vàng.

Khương Sơ hơi hé môi, đột nhiên nhớ đến dáng vẻ kiên nhẫn dỗ dành bé gái của Hứa Đình Thâm, dịu dàng như một mặt hồ yên tĩnh, mặc dù lúc đó không cần ánh sáng từ đèn huỳnh quang nhưng anh vẫn loá mắt hơn bất cứ thứ gì.

Nếu Hứa Đình Thâm là cha, nhất định sẽ là một người cha đạt tiêu chuẩn.

Thế là, Khương Sơ không nói gì, nắm tay anh thật chặt.

"Tiểu Khương Sơ, vừa nãy em nghĩ gì thế?"

Cô đung phẩy một đôi mắt đen thâm thúy, chột dạ nói: "Không nghĩ gì hết."

Hứa Đình Thâm thấy dáng vẻ này của cô liền biết đã làm chuyện gì xấu, anh hít thở, nhéo mũi cô: "Có phải có ý đồ xấu với anh không?"

"Anh có thể nói tiếng người được không?"

Khương Sơ buông tay anh ra, xấu hổ chạy mất.

*

Thi Từ Mặc lại làm một bàn lớn đồ ăn, không thể không nói, được tham gia gameshow cùng anh thật là may mắn, quả thực, sự sùng bái của Khương Sơ đối với anh ấy đã tăng thêm mấy cấp.

Hứa Đình Thâm gấp đồ ăn, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Ôi phụ nữ, nói cái gì mà trái tim đã là của mình, lúc này lại bị đồ ăn của người khác hấp dẫn.

Mọi người cùng nhau ăn cơm khó tránh khỏi sẽ kể chuyện trước đây, mấy người nói qua nói xong một hồi, trước đó còn xa lạ, lúc này đã trở nên thân thiết.

Sở trường hàng đầu của Hứa Đình Thâm chính là khoe ân ái, anh nghe mọi người kể xong, nhìn có vẻ thờ ơ uống một ngụm, nhưng thật ra độ cong trên khóe miệng đã có chút không che giấu được.

"Tôi và Khương Sơ là thanh mai trúc mã."

"?" Đã bị vạch trần rồi mà còn bốc phét sao?

Khương Sơ nghiêng đầu sang chỗ khác trừng anh, cả khu bình luận đã cười như điên rồi.

【 Hứa Đình Thâm này là nằm mơ không muốn tỉnh sao? 】

【 Giờ phút này, fan hâm mộ sẽ áp dụng câu "Từng giấc mộng bay qua cửa sổ" lên người Hứa Đình Thâm 】

【 Có phải Hứa Đình Thâm cho rằng người khác đều không lên mạng hay không, lại còn mang câu thanh mai trúc mã kia để gạt người nữa. 】

Trên mạng nhanh chóng xuất hiện hình meme "Hứa Đình Thâm khoe khoang" kinh điển, kèm theo chữ: "Tôi và bà xã là thanh mai trúc mã."

Còn có dân mạng đổi chữ thành: "Nằm mơ sao? Bị bà xã nhà mình vạch trần này."

Nhưng bản thân Hứa Đình Thâm còn không biết sự nghiệp nằm mơ của mình đã bị chế giễu bởi dân mạng vô tình và hài hước, thấy Khương Sơ trừng

mình, anh đành phải sửa lời: "Chúng tôi quen biết nhau từ cấp ba, lúc đó chúng tôi đã thích nhau rồi."

Thấy ánh mắt hâm mộ của đám người hướng tới, Khương Sơ chỉ cảm thấy hít thở không thông, nhưng cô cũng không vạch trần, giả vờ tươi cười nhìn Hứa Đình Thâm, ngược lại còn muốn nhìn xem anh sẽ chém gió như thế nào.

"Nhưng chúng tôi không yêu sớm, yêu nhau từ đại học, cho tới bây giờ cũng đã được bảy năm."

Thấy Hứa Đình Thâm càng nói dối càng vô lý, Khương Sơ thực sự không nhịn được: "Anh nói xong tất cả mọi người đều tin rồi."

Vốn dĩ đám người đang chờ nghe một câu chuyện tình yêu cổ tích vô cùng cảm động, thấy cô nói vậy liền ngây ngẩn cả người: "Cậu bốc phét à?"

"Có người như anh sao?"

"Tất cả mọi người nói thật, vậy mà cậu lại dùng những lời giả dối đó để lừa gạt tình cảm của chúng tôi và mọi người xem."

Hứa Đình Thâm vì che giấu ý cười trên khóe miệng, mấp máy môi: "Thật ra là cấp ba quen nhau, sau khi lên đại học theo dõi thật lâu mới lừa được cô ấy về tay."

Khương Sơ thấy anh đã đứng đắn hơn, đi vào phòng bếp uống một ngụm nước.

Hứa Đình Thâm cúi đầu nở nụ cười, dường như lông mi cũng nhuộm vẻ nhu tình: "Khương Sơ vẫn luôn suy nghĩ cho tôi, cô ấy biết rằng nếu tôi công bố tình cảm thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến việc phát triển sự nghiệp, nên vẫn không cho tôi công khai, vì không muốn để tôi khó xử mà dứt khoát tự bác bỏ tin đồn."

Anh nói đến nỗi có hơi xúc động, vì che giấu nên cười khẽ một tiếng: "Người này, một khi đã nhận định là ai thì sẽ moi tìm moi phởi ra để đáp lại, cho dù là tặng cả thế giới cho người kia, nhưng một khi đã buông tay thì cũng sẽ không chút lưu tình mà rời đi."

Thi Từ Mặc nhìn ra được, mặc dù hai người thường xuyên chọc ghẹo nhau nhưng tình cảm vẫn rất tốt: "Xưa nay cậu và Khương Sơ không cãi nhau sao? Nhìn tính tình của hai người đều rất tốt."

Mặc dù Hứa Đình Thâm thích châm chọc người khác, nhưng bạn bè bên cạnh anh đều biết anh là người tình nghĩa nhất. Khương Sơ thì không nói rồi, Trần Niệm Niệm luôn ý rằng cô mềm lòng nên tùy ý làm bậy.

Lận Vãn Đồng cảm thấy không khả thi: "Hầu như hai người yêu nhau đều sẽ cãi nhau, tôi thường xuyên phải quỳ vãn giặt đồ đây này."

Cô gái bên cạnh cười khê: "Anh không hài lòng?"

"Hài lòng, hài lòng chứ."

"Ừ, mâu thuẫn nhất định sẽ có, nhưng phải xem lớn thế nào đã." Hứa Đình Thâm đã sớm không biết xấu hổ: Hầu như mọi lần đều là Khương Sơ giả vờ giận dữ, chỉ cần dỗ dành là được. Nhưng nếu thật sự chạm đến ranh giới cuối cùng của cô ấy..."

Ánh mắt anh âm thầm xuống, nhớ đến dáng vẻ quyết tuyệt của Khương Sơ lúc chia tay, khóe miệng lại chậm rãi phủ lên tươi cười: "Thì không biết xấu hổ mà nhận lỗi là được rồi."

Liêm sĩ là gì? Ăn được không cơ chứ?

Nhờ hậu đãi của gia đình mà ngay từ nhỏ, không có đồ vật nào Hứa Đình Thâm muốn mà không có được, lòng tự trọng của anh cũng rất lớn, nếu không thì lúc trước chia tay cũng không dứt khoát như vậy, anh vẫn luôn muốn đợi Khương Sơ hối hận, nhưng lại không ngờ cuối cùng người hối hận vẫn là mình.

Chia tay mấy năm, anh đã sớm bị giày vò đến nỗi không cần mặt mũi.

Khương Sơ vừa quay lại đã nghe thấy câu này: "Không xấu hổ hả? Anh cũng rất có ý thức tự hiểu đấy."

Bé ngoan đã bị anh làm hư, không trêu chọc bạn trai mình vài câu thì toàn thân đều không thoải mái.

Hứa Tĩnh Văn cười nói: "Tình cảm giữa hai người tốt như vậy, định khi nào thì kết hôn đây?"

Khương Sơ lập tức chột dạ đứng lên, ngồi bên cạnh Hứa Đình Thâm, quay mặt sang chỗ khác uống nước.

"Chúng tôi vẫn chưa định kết hôn, cứ thuận theo tự nhiên đi, Khương Sơ nói lúc nào thì kết hôn lúc đấy."

Vốn dĩ Hứa Đình Thâm là thuận theo ý Khương Sơ, nhưng lại bị dân mạng không hiểu rõ tình hình mắng chửi.

【 Ngoài miệng thì một đằng, sau lưng thì một nẻo, vậy mà mấy người cũng không cảm thấy xấu hổ mà khen tình yêu thần tiên sao? Hứa Đình Thâm vốn dĩ không có ý định cưới Khương Sơ, được chưa? 】

【 Nghe nói điều kiện gia đình Hứa Đình Thâm rất tốt, khả năng là trong nhà chúng mất Khương Sơ rồi. 】

【 Không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương thì đều là đùa giỡn lưu manh. Bình thường Hứa Đình Thâm đều rất biết khoe ân ái để làm chủ nghĩa hình thức, nhưng lúc nên chịu trách nhiệm chính thức thì cũng chuẩn rất nhanh. 】

【 Loại đàn ông này quả đúng là không đáng tin mà, lại còn không biết xấu hổ mà nói thích Khương Sơ nữa, vốn dĩ cậu ta không xứng với Khương Sơ, ok? 】

Khi nghệ sĩ nam yêu đương mà không làm tốt một số việc thì rất dễ bị mang tiếng là đàn ông cận bã, rõ ràng là Hứa Đình Thâm cũng không tránh khỏi chuyện này.

Tất nhiên là lúc này Hứa Đình Thâm vẫn chưa biết tình hình, anh chỉ biết rằng bản thân đã nhận định phải là cô gái này, kể từ giây phút anh quyết định giữ Khương Sơ lại, anh đã biết mình đã bị nắm gọn trong tay cô, cho nên, việc kết hôn với anh cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhưng trong lòng anh càng muốn cô mau chóng trở thành người của mình hơn một chút.

Có lẽ là Hứa Đình Thâm bị lần chia tay năm đó khiến cho sợ hãi, luôn cảm thấy kết hôn rồi thì cô sẽ không chạy thoát nữa.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên xấu hổ, Hứa Tĩnh Văn nhanh chóng mở miệng làm dịu lại: "Hai người vẫn còn trẻ, không cần vội, vẫn còn nhiều thời gian để yêu đương cuồng nhiệt. Chị và Từ Mặc kết hôn từ rất sớm, sau khi kết hôn anh ấy liền thay đổi."

Hứa Tĩnh Văn giả bộ tức giận, Thi Từ Mặc cười cười dỗ cô ấy.

Khương Sơ cúi đầu, giật giạt áo Hứa Đình Thâm: "Thâm Thâm, thật ra em..."

Anh nắm tay cô, hàng lông mi in bóng cao thấp không đều trên khuôn mặt, cong môi nói đùa: "Muốn yêu đương cuồng nhiệt với anh suốt hả?"

Cô biết Hứa Đình Thâm muốn giải vây giúp mình, trong lòng lập tức tư vị không rõ.

"Sao anh lại biết, sau khi kết hôn sẽ không phải yêu đương cuồng nhiệt nữa thế?"

Ngày hè, ban đêm có chút khô nóng, vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy những ngôi sao lấp lánh, Khương Sơ bỗng không phân biệt rõ, đến tốt cùng là ánh sao lọt vào trong mắt anh, hay từng ngôi sao đều tràn ra từ trong ánh mắt anh.

Những lời bàn tán trên mạng vẫn còn tiếp diễn, vài dân mạng nhầm lẫn luôn thích đào ra chân tướng dưới những chi tiết bình thường, sau đó thu hoạch dựa đề ăn vui vẻ.

Rất nhanh đã có người nặc danh đến vạch trần, Hứa Đình Thâm và Khương Sơ đã từng chia tay nhau, sau khi ra mắt, hai người vốn dĩ không hề liên hệ với nhau, thậm chí còn ở trạng thái đối địch, vốn dĩ tình cảm giữa họ cũng không hề kiên định như bề ngoài, hơn nữa, Hứa Đình Thâm cố ý tránh né, không kể đoạn này, rõ ràng chính là chột dạ.

【 Thảo nào lúc đó Hứa Đình Thâm tránh toàn bộ trường hợp có Khương Sơ xuất hiện, nhìn hai người tựa như nước với lửa, hóa ra là bởi từng có một đoạn tình cảm. 】

【 Sau khi chia tay rồi quay lại, tình cảm sẽ không kiên cố như ban đầu, rất có thể lại chia tay vì cùng một vấn đề. 】

【 Đừng có khoe khoang tình yêu thần tiên nữa, không có thanh mai trúc mã, lại càng không có song hướng thâm mến gì cả, toàn bộ là do Hứa Đình Thâm thói phong lên thôi. 】

Nhưng những quần chúng ăn dưa này vốn không hề biết, mấy năm kia, mỗi lần Khương Sơ khai máy hoặc có hoạt động công khai, Hứa Đình Thâm đều nhờ người đến tặng hoa để chúc mừng cô nhưng lại không đề tên, bởi anh muốn giữ lại chút kiêu ngạo đáng thương kia của mình.

Liên Thắng thấy hình tượng của Hứa Đình Thâm đã bị tổn hại trên mạng, bởi vì việc này mà sút đầu mẻ trán, Lâm Kỳ nói: "Không phải anh Thâm có một tài khoản clone sao, nếu không thì giả vờ bị vạch trần đi?"

Một trợ lý khác là Sa Minh hít sâu một hơi: "Cô không sợ bị anh Thâm diệt khẩu à."

Lâm Kỳ ho khan một cái, bình thường nhìn Hứa Đình Thâm có vẻ sẽ không làm khó người, nhưng khi anh thật sự nổi giận thì ngay cả Liên Thắng cũng không bao che được, cô nàng vội vàng ngừng lại ý nghĩ nguy hiểm của mình.

"Vậy, nếu không thì lên diễn đàn nặc danh đăng chuyện quá khứ của hai người họ đi."

Liên Thắng cảm thấy cái này có thể: "Vậy cô làm đi."

Lâm Kỳ ngồi trên ghế sofa bật máy tính lên, vừa chuẩn bị gõ chữ đầu tiên, ngón tay đột nhiên dừng lại: "Anh Thắng, Hứa Đình Thâm có chuyện cũ gì nhỉ?"

Chuyện quá khứ này, quả thật cô nàng cũng không rõ.

Mặc dù Liên Thắng biết một chút, nhưng cũng không đầy đủ, anh ta nghĩ nghĩ, quyết định lên Weibo tìm mấy tài khoản clone mà Hứa Đình Thâm đã từng tạo hồ sơ ở đó, đầu tiên là vào Weibo, sau đó gõ mật khẩu điện thoại rồi đưa Lâm Kỳ.

Tài khoản clone này Hứa Đình Thâm đã dùng từ rất lâu về trước rồi, nên có rất nhiều kỷ niệm quá khứ, tất nhiên cũng có vài lời cợt nhả.

Lâm Kỳ ngồi đến trưa mới viết xong một bài văn cảm động lòng người để chuẩn bị đăng, ngày hôm sau, Liên Thắng và Sa Minh đi làm, Liên Thắng hỏi: "Hôm qua cô viết cái kia xong chưa?"

Sao còn chậm hơn cả sáng tác văn thể này!

"Xong rồi, xong rồi! Đã đăng lên rồi!"

Lâm Kỳ vừa nói xong, cô nàng trông thấy Weibo đề cử thì suýt ném điện thoại đi: "Đậu má, tài khoản clone của Hứa Đình Thâm lên hot search rồi!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Vẫn chưa có ai vạch trần tài khoản clone của anh mà nhỉ.

Lâm Kỳ nhìn lại, sau đó run lấy bầy, khóc không ra nước mắt nói: "Anh Thắng, tài khoản clone này là do anh like, không liên quan đến em đâu đấy."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đau lòng

Liên Thắng híp híp mắt: "Đùa gì vậy?"

Vì Liên Thắng là người đại diện của Hứa Đình Thâm, đôi khi sẽ đăng vài tấm ảnh của Hứa Đình Thâm nên cũng có rất nhiều fan trên Weibo, anh ta lấy điện thoại ra liếc nhìn những bài like gần nhất, mở to hai mắt: "Đây là cô like, liên quan gì tới tôi?"

Lâm Kỳ không ngờ Liên Thắng cũng sợ: "Anh Thắng nói chút đạo lý đi, bài này là do anh like, em dùng tay trái chơi điện thoại, căn bản không hề nhấn like bài viết Weibo nào cả."

"Cô nhấn ý."

"Anh ý."

Liên Thắng cầm điều thuốc: "Tạo phản hả?"

"Huhuhu anh lấy quyền để chèn ép, ý thế hiếp người, đôi trắng thay đen."

Sa Minh dè dặt giọng tay lên: "Vậy, ai trong hai người sẽ đi nói với anh Thâm?"

Liên Thắng và Lâm Kỳ đều chỉ về đối phương, trăm miệng một lời nói: "Anh đi / Cô đi."

Thấy rõ ràng thời khắc tình hữu nghị giả dối đã đến, Sa Minh không đành lòng nhìn, lại cẩn thận giọng tay lên: "Nếu không thì để em đi nói cho."

"Là cậu like bài." Hai người lại đồng thời mở miệng.

Ấn ý đến nỗi không lệch một nhịp.

Tay Sa Minh run run gửi tin nhắn cho Hứa Đình Thâm: "Anh Thâm, tài khoản clone của anh không cẩn thận bị fan đào được rồi, không phải em làm, không phải em làm, không phải em làm!"

Anh ta đang chờ ông chủ nhà mình nổi giận, nhưng rõ ràng là anh đang quay chương trình, vốn dĩ không rảnh để nổi giận với anh ta. Mặc dù không bị thu điện thoại, nhưng vì hiệu quả của chương trình nên khách mời sẽ không sử dụng, trừ phi phải trả tiền hoặc lúc tuyên bố nhiệm vụ, nên Hứa Đình Thâm cũng không thấy tin nhắn mà trợ lý gửi.

Bây giờ chỉ khổ Sa Minh và Lâm Kỳ, Hứa Đình Thâm không trả lời khiến hai người đều run lấy bầy, về phần Liên Thắng, anh ta vẫn duy trì thể diện của người đại diện.

Một đám con gái "kính hiển vi" trên Weibo đã đào ra được tài khoản clone của Hứa Đình Thâm.

Ban đầu là vì Liên Thắng nhấn like bài viết Weibo nào đó trên tài khoản clone của Hứa Đình Thâm, khiến bài đăng đó lập tức hiển thị trên trang đầu. Một nghệ sĩ hot như Hứa Đình Thâm thì người đại diện của anh cũng rất được chú ý, vì thế, fan hâm mộ đã phát hiện Liên Thắng đã nhấn like một bài đăng không rõ trên Weibo, sau đó đào được tài khoản này.

ID tài khoản clone của Hứa Đình Thâm rất thú vị, tên là "Thâm Hải Nhập Giang Lưu", fan vừa nhìn trên ID có từ "Giang" và "Thâm", vốn chỉ mới nghi ngờ nhưng lúc này đã chắc chắn 100% rằng đây chính là tài khoản clone của Hứa Đình Thâm.

Tài khoản rất sạch sẽ, fan cũng chỉ có hơn năm trăm người, hầu như bài viết nào cũng không hề đăng ảnh, đa số bài viết mọi ngày đều là say mê Khương Sơ, chẳng những say mê mà còn rất giống fan nào tàn.

"Khương Sơ đẹp nhất thế giới."

"Rất thích quà bà xã tặng."

"Tôi muốn nói mấy chữ mà mình đã nói đến mệt rồi, chị gái nhỏ hãy làm em đi."

【 Má ơi, tài khoản clone của Hứa Đình Thâm cũng bay cao quá rồi đấy. 】

【 Thứ lỗi cho tôi vẫn luôn nghĩ người này bị tâm thần, bởi vì anh ấy luôn cosplay ông xã của Khương Sơ. 】

【 Tôi còn tưởng là fanboy nào tàn của Khương Sơ cơ, vì thích quá mức nên mỗi ngày đều tự sướng rằng mình là mối tình đầu của Khương Sơ, không ngờ anh ấy lại thật sự là mối tình đầu của Khương Sơ. 】

【 Ha ha ha ha ha các người làm tôi cười chết mất, đã từng có một Hứa Đình Thâm chân thật bày trước mặt mà các người lại không biết trân trọng!!! 】

Hứa Đình Thâm đăng Weibo rất nhiều, có người còn đào tỉ mỉ từng chút một, chọn ra vài bài thú vị để làm video, ngay sau đó, "Hứa Đình Thâm là fan only của Khương Sơ", "Hứa Đình Thâm dâm tình" lại lên hot search, bị một đám dân mạng cười nhạo.

Lợi hại nhất là có một lần Hứa Đình Thâm dám nói thẳng tên Khương Sơ ra, cảm giác như có ảo tưởng biến thái gì đó, thế là trực tiếp bị trạm phản hắc [1] của Khương Sơ treo để report.

[1] Trạm phản hắc: cộng đồng fan hâm mộ chống lại antifan, làm sáng tỏ các scandal sai sự thật để bảo vệ idol,...

Bài treo Weibo kia bị fan hâm mộ của Hứa Đình Thâm điên cuồng share, đối với chuyện idol nhà mình bị trạm phản hắc treo, bọn họ chẳng những không cảm thấy Hứa Đình Thâm đáng thương, ngược lại còn điên cuồng cười ha ha dưới bình luận.

【 Idol ảo tưởng @ Hứa Đình Thâm nhớ đừng ghi rõ tên nữa nha, nếu không thì trạm phản hắc sẽ dạy anh làm người đấy [đầu chó] 】

【 @ Hứa Đình Thâm thấy chưa? Ở đây có một bài học nè, nhất định mọi người phải lấy đó làm gương, đây không phải cách hâm mộ thần tượng chính xác đâu nha. 】

【 @ Hứa Đình Thâm, sao anh lại chẳng chính đáng gì vậy, cách sinh hoạt cá nhân của idol xa một chút, tích cực ủng hộ các tác phẩm của cô ấy đi nha. 】

*

Đến tối, có người lục toàn bộ bài viết trên Weibo của Hứa Đình Thâm, thấy rất nhiều năm về trước, Hứa Đình Thâm đăng một bài viết thực sự có ý nghĩa nhất, là: "Bởi vì hoa hồng quá đẹp nên luôn khiến người ta quên rằng nó còn có gai."

Người trong cuộc là Hứa Đình Thâm không hề biết rằng mình đã bị lộ, ngược lại là buổi tối Khương Sơ trở về liền phát hiện chuyện này.

Cô vừa lấy điện thoại ra đã bị tin nhắn của Trần Niệm Niệm oanh tạc.

"Em mau xem ông xã của em đi!"

"Ha ha ha ha ha buồn cười quá."

"Ông xã của em thật đáng yêu, ghen tị quá."

Khương Sơ không thèm quan tâm chuyện gì đã xảy ra, cảnh cáo cô nàng lần thứ n+1: "Đồ fan cuồng của Hứa Đình Thâm, hãy cách xa anh ấy một chút."

"Hừ, chị không phải fan cuồng của cậu ta!"

Khương Sơ: Quý mới tin chị.

Cô nhấn vào hot search Weibo, suýt nữa thì ngất.

Sau đó lại nhìn bình luận trên Weibo của mình, ở đó đã bị các kiểu trêu đùa chiếm hết.

【Chị gái nhỏ, Hứa Đình Thâm bên kia bảo chị làm anh ấy kia.】

【Lầu trên kia, internet cũng không phải nơi ngoài vòng pháp luật, đã treo trên trạm phát hắc của Khương Sơ, cẩn thận bị kẹp mấy ngàn lần đấy.】

【Hứa Đình Thâm ăn dấm rồi, muốn Khương Sơ dỗ dành mới có thể vực dậy được.】

Đến khi Hứa Đình Thâm bước vào phòng đã thấy Khương Sơ chôn mình trong chăn, may mắn là tổ chương trình cung cấp điều hòa cho phòng này, không thì chẳng phải bạn nhỏ của anh sẽ bị bí bức đến chết sao.

Hứa Đình Thâm chớp mắt, thấy lỗ tai hồng hồng của cô lộ ra ngoài: "Làm chuyện xấu gì thế?"

Khương Sơ không chịu dậy, giọng nói rầu rĩ: "Anh còn không biết xấu hổ mà hỏi em làm chuyện xấu gì sao, anh... anh mỗi ngày đều nói linh tinh gì trên mạng thế?"

Cô đã không còn mặt mũi gặp người khác nữa rồi.

Hứa Đình Thâm lấy điện thoại ra, vừa thấy có nhiều tin nhắn chưa đọc như vậy, huyết thái dương liền giật giật.

Sau khi biết chuyện gì đã xảy ra, anh liền cong môi: "Sao vậy? Nói chút lời thật lòng mà lại biến thành chuyện xấu sao?"

Khương Sơ quay đầu trừng người nào đó vừa ngụy biện: "Nhiều người thấy như vậy."

Hứa Đình Thâm nằm nghiêng trên giường, một tay tùy ý chống lên trán: "Về sau anh sẽ không lên mạng nói nữa, anh chỉ nói cho một mình Tiểu Khương Sơ nghe thôi, được không?"

"..."

Giọng nói của người đàn ông mang theo vẻ lười biếng: "Dù sao thì vốn dĩ những lời kia đều là nói cho Tiểu Khương Sơ nghe."

Lần này Khương Sơ đã tiến bộ, biết rằng đây chỉ là cạm bẫy: "Em không muốn, anh cũng không cần nói gì cả."

"Em sợ cái gì?"

Cô khẽ cắn môi, thăm so da mặt dày với Hứa Đình Thâm: "Vậy anh đọc lại những điều mà anh đã viết đi, đọc rõ ràng, diễn cảm một chút."

Hứa Đình Thâm nhúm mày: "Em chắc chắn?"

Khương Sơ cứng đầu, cảm thấy mình không thể thua trận trước: "Em chắc chắn."

Anh cười khẽ một tiếng, cúi đầu xuống, hàng lông mi vừa dày vừa dài hơi run run, anh vươn tay đặt trên lưng cô, giọng điệu ngả ngón: "Đừng làm việc với dây bảo hộ nữa, làm anh đi."

Vừa nghe câu đầu tiên, cả người Khương Sơ đã mềm nhũn, cô xác định không nghe nổi nữa, lúc này liền muốn đổi ý.

"Còn muốn nói tiếp không?"

Khương Sơ lắp bắp: "Em, em hơi mệt, để em nghỉ ngơi đã."

Hứa Đình Thâm còn muốn trêu chọc cô, may mắn là lúc này điện thoại lại "tinh" một tiếng, tổ chương trình công bố thử thách của ngày hôm sau trong nhóm chat: "Ngày mai sẽ có khách mời bí mật, sáng mai sẽ công bố nhiệm vụ cụ thể."

"Khách mời đặc biệt." Khương Sơ cảm thấy thú vị: "Thâm Thâm, anh cảm thấy sẽ là ai?"

Đầu lưỡi của người đàn ông chống lên răng hàm: "Chắc không phải Trì Tĩnh đâu nhỉ, chẳng lẽ nó tới để làm bóng đèn?"

Trì Tĩnh đang đeo tai nghe chuyên chú chơi game bỗng hắt hơi một cái, thời tiết này mà lại bị cảm sao?

"Không thể nào." Khương Sơ cười phì một tiếng: "Sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu."

"Tàn nhẫn sao?" Hứa Đình Thâm nhúm mày: "Sao anh không biết nhỉ."

Cô giờ tay lên, vỗ một cái lên đầu anh: "Ý em là tàn nhẫn với Trì Tĩnh cơ."

Hứa Đình Thâm xem thường: "Nó hẳn là đã sớm thành thói quen."

Khương Sơ: "... Da mặt dày quả là tốt.

Điện thoại của Hứa Đình Thâm lại vang lên hạ, anh ra ngoài ấn nút nghe, tại đầu dây bên kia, hai người nào đó vẫn luôn trốn tránh trách nhiệm mà chỉ trích nhau, thấy Hứa Đình Thâm im lặng một lúc lâu, bên thứ hỏi dò: "Anh đang nghe sao?"

Anh "Ừ" một tiếng, không lạnh không nhạt.

Lâm Kỳ nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: "Chết rồi, chết rồi, rất tức giận."

Mặc dù bình thường Hứa Đình Thâm rất thích khoe ân ái, nhưng thật sự chưa từng phơi bày chuyện riêng tư của mình cho người khác xem. Sở dĩ, hai người bọn họ sợ Hứa Đình Thâm tức giận là bởi vì Hứa Đình Thâm có giới hạn của mình, hoặc là anh không tức giận, nhưng một khi đã tức giận thì ngay cả Liên Thắng cũng không chịu nổi.

Lâm Kỳ đang thấp thòm thì thấy anh cười phì một tiếng: "Lâu rồi không thấy đáng sợ hãi như vậy của mấy người, lại còn rất thú vị."

Liên Thắng: "..."

"Không cần cảm ơn, nếu nhất định muốn cảm ơn thì nộp tiền cho Khương Sơ là được."

Liên Thắng khinh bỉ: "Đừng có mơ."

*

[Cập nhật nhanh nhất tại [wattpad.com/user/depbietbay](https://www.wattpad.com/user/depbietbay)]

Bóng đêm dần phủ xuống.

Ba đôi khách mời khác đều nhao nhao đoán xem khách mời đặc biệt sẽ là ai, đến ngày hôm sau, lúc mở cửa, không ai là không giật mình.

Khương Sơ mở to mắt, không dám tin mà kêu một tiếng: "Mẹ?"

Hứa Đình Thâm vừa dậy đã nghe thấy tiếng động bên ngoài liền mặc áo thun vào, dáng vẻ lười biếng đi ra ngoài, sau khi thấy người tới, lập tức nghiêm chỉnh lại: "Mẹ? Sao mẹ lại tới đây?"

Khách mời mà tổ chương trình mời đến lại là mẹ của hai bên.

Khương Sơ và Hứa Đình Thâm đều không ngờ sẽ như thế này, vậy mà lần đầu phụ huynh hai bên gặp mặt lại là trong gameshow.

Mặc dù mẹ của Hứa Đình Thâm tạo cho người ta một loại cảm giác sang trọng như phu nhân, nhưng bà lại không hề kiêu ngạo, rất nhanh đã bắt đầu trò chuyện với mẹ của Khương Sơ, ngược lại là Khương Sơ và Hứa Đình Thâm bên cạnh thì không nói, căng thẳng nhìn hai người còn lại.

Mẹ Khương Sơ quan sát Hứa Đình Thâm vài lần: "Con trai chị rất ưu tú."

Hứa Đình Thâm thu lại đuôi sói, nhu thuận nói: "Không ưu tú sao có thể xứng với Khương Sơ được chứ ạ."

Anh nâng cánh tay khoác lên vai Khương Sơ, Khương Sơ ghét bỏ nhìn anh một chút, lúc này đã biết nói lời hay rồi hả?

Tổ chương trình chia toàn bộ khách mời thành hai đội, một đội là nhà trai và mẹ của nhà gái, một đội khác là nhà gái và mẹ của nhà trai, cùng nhau ra ngoài du lịch.

Hứa Đình Thâm hơi bất mãn: "Đây là gameshow của các đôi tình nhân sao?"

Camera man nhẹ nhàng gạt đầu.

"Vậy sao còn chia tình nhân thành 2 đội?"

Nhân viên tiếp tục chảy mồ hôi lạnh.

Khương Sơ thấy dáng vẻ chăm chỉ của anh, liền nhin cười, lắc lắc cánh tay anh: "Các bạn nhỏ khác đều không nói gì, sao chỉ có anh phàn nàn?"

Coi như là báo thù anh vụ lúc trước nói mình là trẻ con.

Hứa Đình Thâm vừa định phản bác, Khương Sơ cố ý không đề cho anh cơ hội: "Ngoan, chăm sóc bản thân thật tốt."

"Em..."

"Em cũng sẽ chăm sóc di thật tốt." Khương Sơ lạnh lợi nói, chỉ thiếu cái đuôi mèo vẫy vẫy phía sau.

Mọi người thu dọn đồ đạc xong thì lên xe buýt để xuất phát, đội nhà trai đến vườn bách thú, đội nhà gái thì đến thủy cung.

Trên đường đi, mẹ của Hứa Đình Thâm hỏi cô: "Bình thường Hứa Đình Thâm có hay bắt nạt cháu không?"

Vốn dĩ Khương Sơ có thể mách lẻo, nhưng không biết vì sao lúc ấy lại vô thức bao che cho anh: "Không ạ, Thâm Thâm không bắt nạt cháu đâu, anh ấy đối xử với cháu khá tốt."

【 Ha ha ha ha ha ha miệng lưỡi con gái lừa người thật đấy. 】

【 Tôi còn tưởng Khương Sơ sẽ nói rằng mỗi ngày Hứa Đình Thâm đều bắt nạt mình chứ, mau đánh chết tên đàn ông tồi kia đi. 】

【 Dù sao cũng là ông xã nhà mình nên mới không nỡ đó, chao ôi. 】

Lữ Vận Hàn gật đầu: "Dì cũng đoán vậy, Đình Thâm là đứa nhỏ hiểu chuyện."

Khương Sơ sững sốt, trầm nghĩ, ngài cũng khen quá rồi. Đáng về lưu manh xấu xa kia của Hứa Đình Thâm và hai chữ "hiểu chuyện" vốn không hề có nửa xu quan hệ.

Nhưng ngoài mặt thì: "Đúng đúng đúng, dì nói rất đúng."

Khương Sơ nín cười, nhưng lại đột nhiên nhớ đến lời nói lần trước của Hứa Gia Tứ, nụ cười trên mặt đã phai nhạt đi đôi chút: "Dì ơi, Hứa Đình Thâm từ nhỏ đã rất ngoan ạ?"

"Sao có thể chứ, hồi học cấp ba nó rất thích gây sự."

Khương Sơ bắt đầu tưởng tượng, có phải Hứa Đình Thâm muốn dùng cách này để tạo sự chú ý từ cha hay không: "Lại nói lần trước cháu đến chơi, cũng không thấy chú đâu cả."

Lữ Vận Hàn cười khẽ một tiếng: "Ông ấy mỗi ngày đều bận rộn như vậy, dì cũng không gặp được mấy lần, cháu cứ coi như ông ấy không tồn tại là được."

Không tồn tại?

Khương Sơ trầm nghĩ, thế này thì cũng quá kỳ quái rồi, cô còn muốn hỏi, nhưng lại bận tâm lúc này đang quay chương trình nên đành thôi.

Khương Sơ lặng lẽ gửi tin nhắn cho Trì Tĩnh: "Anh có biết Hứa Đình Thâm đã trải qua chuyện tổn thương gì không?"

Trì Tĩnh như gặp ma: "Đùa à? Trải qua tổn thương gì chứ? Cô nhìn cái dáng vẻ đó của anh Thâm xem có giống như đã trải qua chuyện tổn thương gì không? Toàn bộ đều là anh ấy khiến cho người khác tổn thương thì có."

Khương Sơ: "..."

Nói thô nhưng lại là thật.

"Nếu cô thực sự tò mò thì hỏi anh ấy đi, nhưng tôi đoán anh ấy cũng sẽ không nói đâu." Trì Tĩnh hiểu rất rõ Hứa Đình Thâm: "Anh ấy ghét nhất là ngang ngược, nhưng nếu anh ấy ngang ngược với cô, hơn nửa là muốn vay tiền."

"..."

Vay tiền? Khương Sơ suy nghĩ lại cẩn thận, sao lại cảm thấy như mình bị Hứa Đình Thâm gạt bẫy rồi nhỉ, đáng sợ hơn chính là đến bây giờ cô mới phát hiện ra điều đó.

"Sao anh còn hiểu Hứa Đình Thâm hơn cả tôi thế?"

Khương Sơ hí mắt, muốn giết người diệt khẩu.

Trì Tĩnh cười ha ha: "Sao có thể chứ, chẳng qua là anh đây chính xác hơn cô thôi."

Khương Sơ sững sốt một chút, nhin cười.

"Nhưng vẫn hơi không giống nhau, cùng lắm là Hứa Đình Thâm chỉ lừa gạt tôi được một lần, nhưng anh ấy lại có thể lừa gạt cô nhiều lần chỉ bằng một cái bẫy."

"..." Cô tức giận: "Sao anh cũng hiểu rõ tôi như vậy?"

"Bởi vì cô ngây thơ dễ bị lừa." Trì Tĩnh ngáp một cái: "Vậy nên đừng cố kháng cự, cho dù Hứa Đình Thâm đào hố cho thì chẳng phải cô vẫn nhảy xuống như thường sao?"

Khương Sơ trầm nghĩ, tôi ngu vậy sao?

Trì Tĩnh nghĩ đến gì đó: "Chỉ cho cô một chiêu, nên chuốc say Hứa Đình Thâm, cái gì anh ấy cũng nói."

"Hả?" Khương Sơ cảm thấy đây là một ý kiến hay. Nhưng Hứa Đình Thâm đang bị thương nên cô không nỡ: "Hứa Đình Thâm bị thương, không được, không được."

Trì Tĩnh nhớ tới điều này, vô cùng ghét bỏ mà nói: "Sao eo của anh ấy luôn bị thương vậy, tôi cũng đau lòng thay cô."

"???"

Cô ho khan một tiếng, Lữ Vận Hàn bên cạnh đột nhiên nói: "Có lúc đi còn lo lắng vì Hứa Đình Thâm quá hiểu chuyện."

Khương Sơ: "???" Ngài nghiêm túc sao?

Lữ Vận Hàn mấp máy môi: "Có lẽ Hứa Đình Thâm đã nói với cháu rằng đi không phải mẹ ruột của nó, vậy nên, mặc dù nó vẫn luôn tôn trọng dì, nhưng lại không hề có cảm giác có thể nương tựa vào nhau như người thân, nó và cha nó thì càng là người xa lạ. Nhưng dù như vậy, từ trước đến nay Hứa Đình Thâm đều không biểu hiện ra ngoài, quá hiểu chuyện, khiến người khác không an lòng."

Khương Sơ ngẩn người.

"Những đã có cháu ở đây rồi, dì nghĩ có lẽ nó sẽ bằng lòng nói với cháu."

*

Mãi cho đến tối, trong đầu Khương Sơ vẫn còn quanh quẩn những lời kia, cô muốn đau lòng cho Hứa Đình Thâm một chút, nhưng người nào đó ngay cả một cơ hội cũng không cho cô.

Hứa Đình Thâm vừa mặc đồ ngủ đi ra đã thấy người nào đó ngồi trên giường, trước mặt bày một bộ bài poker.

Anh ngồi trên mép giường: "Tiểu Khương Sơ, em muốn giờ trò gì với anh hả?"

Cô gái hoạt bát ngẩng lên đầu: "Bài ba lá, dám chơi không? Người thua sẽ phải đồng ý với đối phương một yêu cầu."

Hứa Đình Thâm nhìn bộ bài trước mặt, không nhìn được mà cười ra tiếng, nói đùa: "Em đừng thua đến nỗi không còn cả đồ lót đấy."

Lỗi tai Khương Sơ đỏ lên, đánh người nào đó một trận toi bời trước đã.

"Bắt đầu đi." Hứa Đình Thâm hạ mí mắt, lại ngẩng đầu cười khê: "Đã nói rồi, đến lúc đó đừng có thua đấy."

Khương Sơ không chịu yếu thế: "Lời này hẳn là em nói trước mới đúng."

Người đàn ông cúi đầu, cười khê một tiếng.

Khương Sơ thua liên tiếp năm ván, cuối cùng không dám chơi nữa, cô sợ lại thật sự như lời Hứa Đình Thâm nói.

Hứa Đình Thâm lại không bỏ qua cho cô dễ dàng: "Không chơi hả? Lần sau anh sẽ nhường em một chút."

"Em không thêm tin anh."

Dựa theo tính nết của Hứa Đình Thâm thì có thể anh sẽ tiếp tục lừa cô, cô mà chơi nữa thì thật sự thua sạch sẽ.

Hứa Đình Thâm gật đầu, chậm rãi trộn bài poker: "Cộng thêm yêu cầu mà lần trước em đã đồng ý với anh trong gameshow, tổng cộng là em nợ anh sáu lần."

Sáu lần?!

"Anh còn..." Khương Sơ trừng to mắt.

"Chắc em sẽ không cảm thấy trí nhớ của anh kém như vậy chứ." Thân hình cực nóng của người đàn ông đặt cô dưới thân, Khương Sơ có thể nhìn thấy lồng ngực khiến người khác phải xấu hổ của anh, anh hạ mí mắt, lông mi tựa như muốn quét trên mặt cô: "Chắc, chỉ tượng tượng thôi đã thấy đặc sắc rồi."

Khương Sơ ngoảnh khuôn mặt đang nóng lên sang chỗ khác, dáng vẻ thanh cao như các bậc trí thức thời xưa: "Muốn chém giết, muốn róc thịt, hay muốn làm gì cũng được."

"Ai muốn giết em chứ?" Khóe miệng Hứa Đình Thâm cất giấu ý cười, gờ tay lên nắm cằm của cô, cười nói: "Tiểu Khương Sơ, em nói xem em có ngốc không chứ, em muốn cái gì anh cũng cho em, sao còn học chiêu này nữa?"

Khương Sơ ngẩn người, dùng dáng vẻ "biết vậy thì chẳng làm" mà nhìn Hứa Đình Thâm: "Thật sự cái gì cũng cho em sao?"

Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, đường cong khóe mắt rất đẹp: "Để xem biểu hiện của em đã."

Khương Sơ có một loại cảm giác như mình lại bị gài bẫy, nhưng cô vẫn kéo áo Hứa Đình Thâm, gần như làm nũng mà tiến đến gần khuôn mặt anh: "Em chỉ muốn biết chuyện trước đây của anh thôi, em muốn đau lòng cho anh. Anh mà không nói thì em luôn cảm thấy anh sẽ lén lút đau lòng."

Sợi dây cung trong lòng Hứa Đình Thâm đột nhiên bị kích thích, chấn động đến mức cả ngực đều phát đau, chưa từng có ai nói với anh rằng "Em muốn đau lòng cho anh".

Sức nặng của mấy chữ kia lại khiến khóe mắt anh khó chịu.

Trước đây anh chỉ biết, tuyệt đối không cho phép bản thân gục ngã, cho dù có bị cộng đồng mạng mắng chửi bao nhiêu, bị coi thường bao nhiêu, thì anh cũng chưa từng muốn kể lại chuyện cũ, bởi anh cảm thấy, phơi bày điểm yếu ớt của mình chính là một hành vi hèn nhát.

Một lúc lâu sau anh mới cảm thấy buồn cười: "Thương thế nào? Đòi làm cha anh giống như lần trước hả?"

"Em cũng có thể làm mẹ anh."

"..." Hứa Đình búng một phát trên tay cô: "Có thể có chuyện gì chứ, cho dù cha mẹ ruột không quan tâm anh, chẳng phải vẫn còn mẹ kế sao?"

"Vậy nên anh càng khó chịu hơn phải không?"

Hứa Đình Thâm bị chạm đúng nỗi lòng, yết hầu dịch chuyển: "Đã quên lâu rồi."

Khương Sơ ôm anh.

"Khương Sơ." Anh bỗng nghiêm túc gọi tên cô, nửa câu sau lại mang đôi chút ngả ngớn: "Nếu hỏi đó bên nhau, anh kể cho em những chuyện này, có phải em đã không rời xa anh rồi không?"

Khương Sơ không chút do dự nói: "Vâng, cả đời này em cũng sẽ không rời xa anh."

"Hừ." Anh hơi hé môi, lại thêm mấy phần ghen ghét: "Em nói xem, tại sao lúc đầu anh phải giữ thể diện chứ?"

Hứa Đình Thâm nhớ tới lời mà mẹ Khương Sơ nói với anh: "Lúc đi ly hôn với cha Khương Sơ, đi đã không dẫn nó đi, về sau, con bé bị cha vứt bỏ, suốt nửa thì chết trong đất tuyết, đi liền dẫn con bé về nhà cha dưỡng nó. Đi vẫn cảm thấy có lỗi với Khương Sơ, may mắn rằng nó là đứa trẻ ngoan, đồng ý tha thứ cho đi."

"Đi thật sự cảm thấy cô ấy tha thứ cho đi rồi sao?" Hứa Đình Thâm cười khẽ một tiếng, thấy vẻ mặt kinh ngạc của bà, nói tiếp: "Khương Sơ nhìn thì không tìm không phải, sẽ không để bụng bất kỳ lỗi lầm nào của người khác, nhưng có lẽ mọi người không biết, trong lòng cô ấy có một cán cân, còn tinh tường hơn bất cứ ai. Không phải cô ấy tha thứ cho người, mà là từ lâu đã không còn quan tâm rồi."

Bởi vì không quan tâm, nên cũng không yêu cầu xa vời rằng đối phương sẽ dành cho mình một loại tình cảm nào đó.

Cho tới tận bây giờ, Hứa Đình Thâm chưa từng là một người sĩ diện, anh cũng rất ghét sĩ diện, ghét yếu ớt, ghét phải kể ra cái gọi là số phận bi thảm, anh cũng không tin có người có thể cứu vớt mình, nhưng đột nhiên có một ngày, có người treo đèn lọi tuổi đến trước mặt anh, kiên định mà dùng cảm nói: "Em muốn đau lòng cho anh", hơn nữa, người này còn trải qua nhiều đau khổ hơn cả chính anh.

Anh chỉ muốn giao phó cả thế giới cho người ấy.

"Tiểu Khương Sơ, em thật đúng là đứa trẻ hư."

"..."

Hứa Đình Thâm ngồi dậy, cầm bộ lá poker nhẹ nhàng đánh lên đầu cô: "Nếu muốn đau lòng cho anh, vậy thì hãy nhớ kỹ mấy yêu cầu này, đợi sau khi trở về, hãy thương anh thật nhiều đấy."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Kết cục

Khương Sơ vì chữ "thương" cuối cùng kia mà hai tai đã nhuộm đỏ: "Em.. Em không nhớ rõ."

Người đàn ông híp mắt lại.

"Đạo này bị bệnh hay quên." Cô ngụy biện.

Hứa Đình Thâm cười xùy một tiếng, anh cầm điện thoại của cô, mở mục lịch lên rồi đặt đồng hồ báo thức: "Không sao, nó sẽ nhắc em."

Khương Sơ cắn răng, không đánh bài với Hứa Đình Thâm nữa. Cô dè dặt giờ tay lên: "Em xin chơi xấu."

Dường như Hứa Đình Thâm cũng không ngờ là còn có kiểu chơi này, đầu lưỡi anh chống lên răng hàm: "Không chấp nhận, cộng thêm một lần phạt nữa."

"???" Khương Sơ bắt mắt nhìn anh: "Em rút lại lời!"

Khóe môi của người đàn ông cong lên: "Muộn rồi."

Khương Sơ bị Hứa Đình Thâm lừa, mãi cho đến sáng hôm sau vẫn còn giả bộ giận anh, Hứa Đình Thâm gọi cô, cô cũng không thèm để ý, anh lại trêu chọc: "Không ngờ em lại thua đến nỗi không gượng dậy được."

Phép công kích này quả nhiên có tác dụng, Khương Sơ vén chăn lên: "Em không có!"

Cô mặc quần áo tử tế, mở camera lên, xỏ dép lê chuẩn bị đi nấu cháo thì phát hiện bữa sáng đang được chuẩn bị: "Mẹ."

Mẹ Khương quay đầu lại nhìn Khương Sơ, bà nghĩ đến câu nói hôm qua của Hứa Đình Thâm, nội tâm đã yên tĩnh nhiều năm bỗng chốc lại gọn sóng, bà định mở miệng hỏi, nhưng lời nói quanh quẩn bên đầu lưỡi lại bị nuốt xuống.

Cuối cùng, bà chỉ hỏi: "Hứa Đình Thâm đối xử với con tốt không?"

Khương Sơ cười khế, trong lời nói mang chút kiêu ngạo: "Không tốt thì sao lại ở bên anh ấy chứ."

Mẹ Khương cúi đầu xuống, nhất thời lại im lặng, rất lâu sau bà mới mở miệng: "Con còn nhớ cha con..."

Khương Sơ gần như lập tức ý thức được người mà bà nói không phải cha dượng của mình, sắc mặt cô bỗng trở nên khó nhìn, cô đứng lên, trong mắt như có tảng băng, phảng phất chuyển sang tiết lạnh mùa xuân, ngọn gió lạnh thấu xương như dao găm xẹt qua mặt cô.

"Đi và Khương Sơ nghỉ ngơi đi, để cháu làm cho."

Hứa Đình Thâm dựa người lên cửa, vài tia nắng vụn vặt rơi trên hàng lông mi của anh.

"Anh ấy là lao động giá rẻ, gọi là có mặt 24/24, bảo anh ấy làm gì cũng được." Khương Sơ thờ dãi một hơi, coi như vừa nãy mình không nghe thấy gì hết, vô cùng không khách khí mà hất cầm với Hứa Đình Thâm: "Chẳng những không lấy tiền mà còn phải nộp lại."

【 Chờ đã, sao tôi cảm giác như câu này hơi quen nhỉ! 】

【 Fan trung thành của Khương Sơ đến rồi đây, xin mọi người nhường một chút, đây là câu mà Khương Sơ đã nói vào lần livestream trước đấy. 】

【 Hóa ra trợ lý nhỏ cấp thấp kia là Hứa Đình Thâm sao??? Hai người đã có gian tình từ sớm như vậy rồi hả? 】

【 Cmm, trợ lý nhỏ aaa!!! Trợ lý nhỏ cấp thấp!!! Mà lại còn gọi là có mặt 24/24, không cần nghỉ ngơi, còn phải nộp tiền nữa, kích thích quá đi. 】

【 Tôi mặc kệ, tôi mặc kệ, tôi cũng muốn trở thành trợ lý nhỏ làm ấm giường 24/24 ahuhu. 】

Cổ họng Hứa Đình Thâm phát ra một tiếng cười, trong giọng nói còn mang vẻ tủi thân: "Trợ lý nhỏ không có quyền lợi."

Khương Sơ vừa đi đến cửa thì nghe được câu này, cô bèn nhón chân hôn một cái lên mặt anh. Thế là người nào đó vừa bị bà xã nhỏ khinh bỉ liền lập tức nguôi giận như quả bóng bay bị kim châm, liền cam tâm tình nguyện đi nấu cơm, chỉ thiếu cái đuôi vẫy vẫy phía sau.

Lúc ăn cơm, Lữ Vận Hàn thuận miệng hỏi: "Hai con định khi nào kết hôn?"

Trong lời nói còn mang vẻ trêu đùa. Bà càng nhìn Khương Sơ càng cảm thấy hài lòng, hận không thể chuyển cục dân chính đến đây ngay hôm nay.

Hứa Đình Thâm hơi hé môi, nghĩ đến mẹ vợ tương lai đang ở đây, nên phải chuẩn bị đáp án thật tốt.

"Sao hai người lại hỏi Hứa Đình Thâm chứ?" Khương Sơ vỗ vỗ ngực, vô cùng kiêu ngạo nói: "Ở nhà con làm chủ, hỏi con, hỏi con này."

【 Mãi mới biết thì ra không phải Hứa Đình Thâm không đồng ý, chỉ là anh ấy không được làm chủ. 】

【 Tôi phải cười nhạo Hứa Đình Thâm mới được. 】

【 Có vài người thể hiện rằng mình có thể bắt nạt bà xã, nhưng trên thực tế thì sau khi kết hôn cũng không thể tự mình quyết định. 】

Lông mi của Hứa Đình Thâm sụp xuống, giọng nói mang vẻ hài hước: "Đúng, em nói đi."

"Hứa Đình Thâm đã cầu hôn với con rồi." Khương Sơ chỉ nói một câu như vậy, nhưng ý trong lời nói đã rất rõ ràng.

Người trong cuộc là Hứa Đình Thâm lại hoàn toàn không hay biết, anh quay đầu nhìn về phía Khương Sơ, không hiểu những lời này là có ý gì.

Người xem ngoài màn hình lại càng mờ mịt.

【 Aaa Hứa Đình Thâm cầu hôn lúc nào, sao tôi không biết? 】

【 Ý này là muốn lĩnh chứng sao! Phụ huynh hai bên cũng đã gặp rồi! 】

【 Tôi muốn tin tưởng vào tình yêu một lần nữa. 】

Dưới hai sự kích thích là đáng về say mê hàng ngày của Hứa Đình Thâm trên tài khoản clone và việc anh cầu hôn Khương Sơ, tiếng quý khóc sõi gào đã ngập tràn trên khắp diễn đàn.

【 Vừa nghĩ đến việc Hứa Đình Thâm bị một người chiếm hữu, tôi liền chua xót đến nỗi phải ngoi lên đây. 】

【 Bạn gái mới tình đầu của tôi muốn gả cho người khác sao? Tôi không đồng ý! 】

【 Không lừa mọi người, tôi có một người bạn là fangirl của Hứa Đình Thâm, còn một người khác là fanboy của Khương Sơ, sau khi biết được tin này thì vô cùng nghi ngờ nhân sinh, vốn dĩ hai người đó đối địch với nhau, lúc này lại cùng nhau lên sân thượng hóng gió. 】

Hứa Đình Thâm dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi cô, Khương Sơ nghiêng đầu, thè lưỡi với anh.

Người đàn ông híp mắt lại, không cho là thật, nắm tay cô dưới mặt bàn, đặt lên chân mình.

Cô nhóc lừa gạt.

Hai vị trưởng bối đều ngăn người, mẹ Khương Sơ cúi đầu: "Hôn sự của con, tự con định đoạt."

*

Sau khi quay xong kỳ này, Hứa Đình Thâm không yên tâm, tự mình đưa hai vị trưởng bối trở về, chỉ là trước khi đi, mẹ Khương Sơ đột nhiên nói: "Cha ruột của con bé đã trở về rồi, muốn gặp Khương Sơ một lần, nhưng di không biết nên nói với nó như thế nào."

Hứa Đình Thâm nâng mắt, nghe thấy bà nói tiếp: "Cháu có thể..."

Sắc mặt anh biến đổi, cố gắng kiềm chế để giọng nói hòa nhã một chút: "Mặc dù di là người nhà của Khương Sơ, sau này cũng người nhà của cháu, nhưng cháu hi vọng di đừng nhắc lại những yêu cầu bất thường như vậy nữa. Nếu người kia muốn đòi tiền thì bao nhiêu cháu cũng sẽ đưa, nhưng phiền ông ấy đừng xuất hiện trước mặt Khương Sơ nữa. Hiện giờ cô ấy rất hạnh phúc, rất vui vẻ, cháu không hi vọng sẽ có bất kỳ kẻ nào nhắc lại hồi ức không vui của cô ấy."

"Nhưng mà..."

"Nếu di cương quyết phải làm vậy, nhất định Khương Sơ sẽ còn tuyệt tình hơn cả cháu, chỉ cần di không sợ bị từ mặt thì di cứ nói với cô ấy."

"Ngỡ may Khương Sơ muốn gặp ông ấy..."

"Coi như Khương Sơ muốn gặp ông ấy, thì lần này ông ấy trở về là vì cái gì?" Ánh mắt Hứa Đình Thâm bỗng trở nên lạnh lẽo: "Hỏi hận? Lương tâm thức tỉnh?"

Mẹ Khương bị anh hỏi thẳng như vậy liền á khẩu, không trả lời được.

"Có chuyện gì, di có thể liên hệ với trợ lý của cháu." Hứa Đình Thâm lấy một tờ danh thiếp ra đưa cho bà: "Đòi tiền cũng trực tiếp nói với trợ lý của cháu, đừng hỏi Khương Sơ nữa."

Dường như mẹ Khương không ngờ anh lại biết nhiều như vậy, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Hứa Đình Thâm hiếm khi nghiêm túc: "Đừng tổn thương cô ấy, cho dù các người có là người nhà đi chăng nữa."

Anh muốn cô gái của anh có thể sống vui vẻ, cho dù bất anh dùng chút thủ đoạn cũng không quan trọng.

Người đàn ông mặc một thân âu phục phẳng phiu bước xuống, vòng qua bên kia mở cửa xe cho bà, trên mặt mang vẻ kính trọng và vài phần ngại ngùng không thấy rõ, lúc anh ngồi lại trong xe, ánh đèn đường lướt qua gương mặt tinh xảo, nhìn từ xa tựa như đang ở một thế giới khác.

*

Rất nhanh đã có người phát hiện ra toàn bộ tin tức liên quan tới gia đình Khương Sơ đều bị đè xuống, đồng thời, các video đã được chỉnh sửa cũng bị xóa, hot search Weibo bị áp chế, toàn bộ các bài viết có liên quan của các blog đều bị xóa sạch sẽ, tựa như chưa từng xảy ra những chuyện này.

"Anh Thâm, trang phục."

Hứa Đình Thâm nâng ngón tay thon dài sửa sang lại trang phục mà nhãn hiệu đã chuẩn bị cho, sau khi xác nhận không có nhầm lẫn gì mới nhận lấy. Khương Sơ bên cạnh chống cằm nhìn anh, khóe môi cong lên.

Anh phải tham gia đêm hội mùa hè được tổ chức bởi một nhà đài nào đó, Khương Sơ vừa mới đến, vì vậy đã bỏ lỡ buổi diễn tập trước đó của Hứa Đình Thâm.

Nhân viên công tác đi ra ngoài, Khương Sơ vẫn nhìn chăm chăm Hứa Đình Thâm như cũ, đối phương giờ ngón tay lên, đặt trên cúc áo somi trắng, khi cảm nhận được ánh mắt cực nóng của ai đó, anh chậm rãi quay đầu, cười đến vô lại: "Em xác định muốn nhìn tiếp sao?"

Vì Khương Sơ đang nhìn đến thất thần nên chữ phản ứng kịp thì Hứa Đình Thâm đã mở ba cúc áo bên trên. Cô chỉ cảm thấy xoang mũi có chút nóng, cắn môi nhìn anh, cũng không đưa tay che mắt lại.

Hứa Đình Thâm nhú mày, tựa hồ có chút nghi hoặc, Khương Sơ ngày thường dễ xấu hổ đâu mất rồi?

"Em..." Cô ho khan một cái, giọng nói rất nhỏ: "Em nhìn anh một chút thì sao? Dù sao thì cũng đã nhìn rồi."

Thật ra chính là không nhìn được mà muốn nhìn.

Khóe môi Hứa Đình Thâm nhiễm ý cười, gật nhẹ đầu, tựa như đang dung túng cho một đứa trẻ trưởng thành.

Khương Sơ nhìn người đàn ông cởi áo ra, chậm rãi đổi thành áo somi đen, sau đó đeo dây đai cố định vạt áo somi, mang theo chút ý vị không thể diễn tả, cô vội vàng che mắt, toàn thân đều nóng lên.

Chờ Hứa Đình Thâm thay trang phục xong, chỉ thấy Khương Sơ chôn trong ghế sofa như chú thỏ con, lộ ra một đoạn đuôi nho nhỏ. Anh cười khẽ, rồi cuộc cũng vẫn nhất gan.

Hứa Đình Thâm vỗ vỗ "cái đuôi" của cô: "Chẳng phải muốn nhìn sao?"

Khương Sơ giả chết, khuôn mặt đỏ lên, kiên quyết không ra ngoài.

Tiết mục của Hứa Đình Thâm đã sắp đến, anh ngồi chờ dưới khán đài để chuẩn bị, đợi đến khi sắp bắt đầu, anh đi đến một bên sân khấu, thợ trang điểm đến trang điểm cho anh, trên tay Khương Sơ cầm điện thoại mà vừa nãy Hứa Đình Thâm đưa, cô ngồi xuống, căng thẳng nhìn anh.

Âm nhạc vang lên, người đàn ông dưới ánh đèn sân khấu thật rực rỡ loá mắt, như biến thành một người hoàn toàn khác. Mỗi nhất cử nhất động, mỗi ánh mắt đều vô cùng tiêu sái người, khiến xung quanh đều điên cuồng gào thét.

Trong bầu không khí sôi động, Khương Sơ vừa căng thẳng, vừa rung động.

Lúc kết thúc, Hứa Đình Thâm cúi đầu gửi lời cảm ơn đến mọi người, người xem dưới sân khấu vẫn chưa thỏa mãn. Khương Sơ đứng dậy đến phòng nghỉ chờ anh, vừa đi vào, điện thoại trong lòng bàn tay liền rung lên, cô vô thức tưởng là điện thoại của mình nên lấy ra xem.

"Ông ta nói nếu đưa thêm một trăm vạn thì sau này sẽ không xuất hiện trước mặt Khương tiểu thư nữa."

Khương Sơ không có sở thích xem trộm chuyện riêng tư của người khác, nhưng thấy cuộc nói chuyện này rõ ràng có liên quan đến mình, liền đưa tay lướt lên trên.

"Ông ta vẫn khẳng định muốn gặp Khương Sơ, còn nói nếu anh ngăn cản, ông ta sẽ bóc trần chuyện trước kia trước mặt truyền thông."

"Chê ít sao?"

"..."

"Nếu ông ta còn dây dưa, cô dẫn luật sư đến phở cập cho ông ta về tội danh vứt bỏ con ruột thật kỹ."

Khương Sơ nhìn thấy hai chữ "vứt bỏ", bỗng ngăn người, vành mắt nhất thời đỏ lên, cô không dám xem tiếp, cũng đã đoán được bảy tám phần, năm đó, người kia vì trốn nợ mà ném mình trong đất tuyết, mặc kệ không hỏi thăm, sao bây giờ còn mặt mũi mà trở về?

"Đêm nay ông xã của em biểu hiện thế nào?"

Nghe thấy giọng nói phía sau, Khương Sơ giật nảy mình, cô chột dạ đứng lên, tắt màn hình điện thoại, lúc xoay người liền giấu sau lưng.

Hứa Đình Thâm nghi hoặc nhìn cô, cời áo của bộ âu phục ra, đặt bên cạnh, nhân viên công tác vô cùng có mắt nhìn mà ra ngoài, để hai người có không gian riêng. "Anh Thâm, đừng quên lát nữa phải phỏng vấn đấy."

Anh mỉm cười: "Tôi biết rồi."

Người đàn ông bước về phía cô, giờ tay lên, nhẹ nhàng nắm cằm của cô: "Có phải vừa nãy anh quá đẹp trai rồi không, khiến em kích động thành như vậy?"

Khương Sơ ngẩng đầu nhìn anh, suy nghĩ đã trở nên rối loạn. Hóa ra anh biết tất cả mọi chuyện, ngay cả người mà mình không muốn gặp kia, xoang mũi cô chua chua, nụ cười trên khuôn mặt Hứa Đình Thâm đã mờ nhạt đi, nhuộm chút căng thẳng: "Ai đã bắt nạt Khương Sơ của anh rồi?"

Cô cầm điện thoại của Hứa Đình Thâm, vẽ mặt tủi thân: "Anh nhìn xem, anh lại chọn tấm ảnh xấu xí như vậy của em để làm hình nền."

Hứa Đình Thâm nhìn thật lâu cũng không cảm thấy cô gái xinh đẹp trong này và hai chữ "xấu xí" có liên quan gì với nhau, anh khẽ cười một tiếng, ôm ngang cô lên, đặt trên ghế salon: "Cố tình gây sự với anh, hừm?"

Hứa Đình Thâm cầm điện thoại trong lòng bàn tay cô, mở ra nhìn, ý cười trên mặt hơi giảm đi: "Em vừa xem điện thoại của anh?"

Khương Sơ hơi chột dạ, nói dối: "Em vừa định xem thì anh đã vào rồi."

Hứa Đình Thâm thăm thò dài một hơi, anh giờ tay, vây cô trên ghế sofa, mũi dựa lại rất gần, khiến cho không người nào có thể kháng cự: "Làm chuyện xấu lại bị anh bắt được, có phải lúc này nên phạt em không?"

"A..." Luru mạnh!

*

Sau khi phỏng vấn, mọi người hẹn nhau liên hoan, Khương Sơ có uống một chút rượu, Hứa Đình Thâm ngồi trong xe, nhìn dáng vẻ nhắm mắt, gương mặt hồng hồng của cô, nhất thời động tình, anh cúi người xuống thắt chặt dây an toàn cho cô, muốn chiếm chút tiện nghi, đôi môi mềm mại liền chạm lên má cô.

Anh cảm thấy hơi xao động, giờ tay lên cời cúc áo somi.

Vừa vào cửa, Khương Sơ cảm thấy biệt thự tối hơn mọi khi, cô giờ tay lên muốn bật đèn, lại bị một bàn tay lớn đè lại.

Khương Sơ đầu tiên là nghi hoặc, sau đó mới kịp phản ứng. Hứa Đình Thâm muốn chơi lãng mạn với cô sao?

Cô nhón chân lên, hai tay vòng trên cổ anh, trong bóng tối, một đôi mắt thâm thúy nhìn anh, như một con thú nhỏ nhu thuận: "Hôm nay anh đẹp trai đến nỗi em không khép chân lại được."

Bình thường, Khương Sơ rất ít khi nói những lời này, Hứa Đình Thâm cười: "Có phải em uống nhiều quá rồi không?"

"Không phải." Khương Sơ hắng giọng một cái, giờ tay lên chọc chọc má anh: "Lúm đồng tiền của anh không có rượu, nhưng lại khiến em say như cún."

Thế này mà còn không say hả?

Hứa Đình Thâm lại không nhịn được mà cười khẽ một tiếng, người nào đó còn cười khoa trương hơn anh, đu trên người anh, hỏi: "Có quê không?"

"Không quê." Hứa Đình Thâm túm tay cô: "Chỉ là anh không có lúm đồng tiền."

Khương Sơ trừng to mắt, nhưng cái gì cũng không thấy rõ, cả người say khướt: "A, không có lúm đồng tiền."

Cô nhón chân lên, nhẹ nhàng cắn một cái trên mặt anh, ngốc nghếch nói: "Chẳng phải bây giờ đã có rồi sao?"

Hứa Đình Thâm không nhịn được, ôm lấy vòng eo mảnh mai, cúi đầu xuống hôn cô, một tay khác xoa mái tóc mềm mại của cô.

Khương Sơ thò gắp, nhớ đến những chuyện hôm nay nhìn thấy, sự cảm động và yêu thương từ nội tâm lại trào dâng, khiến cô cảm thấy hơi choáng váng: "Hứa Đình Thâm, anh cưới em đi!"

Người đàn ông trước mặt rõ ràng khẽ giật mình, lập tức dịu dàng vén tóc cô ra sau tai: "Sao lại say thành như vậy rồi?"

"Đã nói là em không say mà." Con ma men nào đó kéo cổ áo anh, đôi mắt lấp lánh nhìn anh: "Em... Em muốn cho anh một mái nhà."

Cô cũng muốn bảo vệ anh, chăm sóc anh.

Hứa Đình Thâm không thể để hình dung một khắc động tâm này, tựa như có thể nghe thấy có cái gì đó đang nổ tung trong mạch máu, bên tai vang lên những tiếng ầm ầm, ngoại trừ tiếng tim đập như sấm ra thì không nghe thấy bất cứ thứ gì. Anh muốn chiếm hữu cô, xâm phạm cô, khiến cô không nói những lời khiến người khác điên cuồng như vậy nữa.

Khương Sơ có chút buồn rầu, nhất thời phấn khởi cầu hôn nhưng lại không có hoa và nhẫn, mình cũng thực sự quá qua loa rồi. Cô vừa định đến đâu đó để kiếm một bó hoa, cô đuôi chó cũng được, thì ánh đèn yếu ớt trong căn phòng tối đen lại đột nhiên sáng lên.

Đèn màu hình trái tim từ dưới chân Khương Sơ lan đến tận cửa sổ, những cánh hoa hồng rơi như mưa xuống đỉnh đầu hai người, đồ chơi điều khiển từ xa bay đến trước mặt cô, trên đó còn mang theo một chiếc nhẫn kim cương.

Khương Sơ mở to hai mắt, thậm chí xem ai lại trì kỷ như vậy, mình vừa mới cầu hôn mà đã có người đưa nhẫn đến rồi.

Nhưng chiếc nhẫn kia, là kiểu của nữ mà.

Phía sau vang lên những tiếng lộp bộp không dứt, những dải lụa màu theo cánh hoa rơi xuống trước mặt người đàn ông, tựa như thiên sứ bay xuống trần gian.

Hết thấy đều giống như một giấc mộng vội vàng đến, không kịp chuẩn bị.

Khương Sơ chậm rãi xoay người, kinh ngạc nhìn một vòng người vây xung quanh, bóng bay xanh và hồng rơi là tả trên đất, còn có không ít quả đang chậm rãi rơi xuống từ trần nhà, bên cửa sổ có bức tường hoa màu cam, những ánh đèn xếp thành dòng chữ "MARRY ME" rất dễ thấy.

Hóa ra Hứa Đình Thâm đã sớm chuẩn bị một màn cầu hôn, lại không ngờ sẽ bị Khương Sơ đoạt trước.

Trì Tĩnh từ phía sau đưa cho Hứa Đình Thâm một bó hoa hồng tươi đẹp, anh tặng hoa cho cô gái yêu dấu trong ngực, sau đó lấy nhẫn ra, quỳ một gối xuống trước mặt cô.

Khương Sơ vẫn đang ở trạng thái kinh ngạc như cũ, điều duy nhất mà cô nghĩ đến chính là vừa nãy lúc mình mê sảng có phải đã bị tất cả mọi người nghe thấy rồi không, vừa nghĩ như vậy, Khương Sơ liền tỉnh táo hơn một chút, nghiêm túc suy nghĩ xem mình có nói lời gì mất mặt hay không.

Hứa Đình Thâm còn đắm chìm trong lời nói vừa nãy của Khương Sơ: "Khương Sơ, anh yêu em."

Rất ít khi anh chính thức nói một câu "Anh yêu em", giây phút ấy, Khương Sơ không kiềm chế được, nước mắt liền rơi xuống.

"Anh muốn cùng em xây dựng một gia đình mới, lấy danh nghĩa là một người chồng để chăm sóc em cả đời, em có đồng ý không?"

Mỗi chữ đều cảm động đến trí mạng, khiến cô khó có thể thoát khỏi mảnh lưới thâm tình trong ánh mắt anh, cổ họng Khương Sơ như bị thứ gì đó kẹp lại, hàng lông mi của cô run run: "Thâm Thâm..."

"Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!"

Trong âm thanh ồn ào của cả đám người, Trì Tĩnh vô cùng lạc loài: "Hứa Đình Thâm, anh mau đồng ý đi!" Sau đó là một trận cười vang.

Cô lén lau nước mắt: "Em đồng ý, dù sao thì anh cũng là người đàn ông của em rồi."

Lời vừa nói ra, lại là một mảng âm thanh huyền ảo.

Hứa Đình Thâm đeo nhẫn cho cô, anh đứng dậy, kéo cô lại, hôn lên hàng nước mắt trên mặt cô.

Một màn cầu hôn đã được chuẩn bị từ lâu, sau khi khung cảnh náo nhiệt kết thúc, Trần Niệm Niệm vẫn chưa thỏa mãn, tiến lại gần, giơ ngón tay cái với cô: "Từ từ tận hưởng người đàn ông của em đi."

Khương Sơ trừng to mắt, vừa định cầm gối ôm trên ghế sofa đánh cô nàng, Trần Niệm Niệm liền vội vàng chạy ra chỗ mọi người.

*

Phòng khách vốn náo nhiệt lập tức chỉ còn lại một mình Hứa Đình Thâm, cô nghĩ đến câu tận hưởng của Trần Niệm Niệm, lặng lẽ dùng ánh mắt quan sát Hứa Đình Thâm, nếu không phải vừa nãy mọi người trốn trong phòng khách, khả năng là cô đã thật sự làm cảm thú một lần, thật Hứa Đình Thâm luôn rồi.

Khương Sơ ý thức được suy nghĩ nguy hiểm của mình, cúi đầu chột dạ ho khan một tiếng, cô bước vào căn phòng trước kia của mình, đi tắm để hạ nhiệt.

Sau khi tắm xong, cô vừa bước ra thì phát hiện Hứa Đình Thâm mặc đồ ngủ đang ngồi trên giường mình, cô mở to đôi mắt mờ mịt hơi nước: "Sao... sao anh lại ở đây?"

Người đàn ông khinh mạn cười một tiếng: "Tim Tiểu Khương Sơ dễ đòi nợ."

Rõ ràng là lời nói rất bình thường, nhưng Khương Sơ lại nghe được ý tứ bất thường bên trong. Dùng đầu gối cũng đoán được "nợ" mà anh nói không phải cái gì tốt.

"Hả?" Cô định giả bộ như không nhớ rõ gì cả, thì báo thức trên điện thoại đột nhiên vang lên.

Khương Sơ hơi nghi hoặc, vừa cầm lên thì thấy lời nhắc mà trước đây Hứa Đình Thâm đã cài đặt, trên đó viết: "Thực hiện lời hứa với ông xã."

Bởi vì hai chữ "ông xã", gương mặt Khương Sơ liền đỏ lên, cô mím môi suy nghĩ một chút, hình như bây giờ anh cũng thật sự sắp trở thành ông xã của mình rồi.

Chỉ nghĩ như vậy thôi, Khương Sơ đã cảm thấy hô hấp dồn dập, lúc này, cô vô cùng muốn tỉnh táo lại một chút: "Cái kia... Hôm nay anh biểu diễn không mệt sao? Hay là về phòng nghỉ ngơi trước đi."

"Không mệt." Anh chống một tay trên giường, khinh mạn nói: "Em tính xem anh đã nhìn bao lâu rồi."

Khương Sơ đỏ mặt, cô trầm nghĩ, có phải đàn ông vừa khai trai đều sẽ thành nghiện hay không, rồi nuốt nước bọt: "VẬY... sáu yêu cầu kia là gì?"

"Đến đây ngồi." Hứa Đình Thâm vỗ xuống vị trí bên cạnh.

Khương Sơ ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trên thực tế, lúc anh đứng biểu diễn dưới ánh đèn sân khấu, Khương Sơ đã không nhìn được mà dùng ánh mắt xâm lược nhìn cơ thể anh, từ áo sơ mi đen cấm dục cho đến đôi chân thon dài được bao bọc trong lớp quần tây, thậm chí trên tay còn đeo một chiếc nhẫn kim cương cũng chưa tháo ra.

Thế nhưng, lúc anh thật sự ngồi ngay bên cạnh, Khương Sơ lại không dám.

"Thích tư thế gì?"

"Hả?" Khương Sơ ngây người, bỗng chốc hiểu được sáu yêu cầu kia là ý gì, cô sụp đổ, túm áo của anh làm nũng: "Thâm Thâm..."

Người đàn ông dụ dỗ cô: "Thực hiện một nửa trước đã?"

...

Hứa Đình Thâm ôm cô vào trong bồn tắm: "Hôm nay lúc cầu hôn, anh còn tưởng em sẽ không đồng ý."

"Nếu không đồng ý thì anh muốn như thế nào?"

"Bán mình." Hứa Đình Thâm nói vô cùng thẳng thắn: "Đề Tiểu Khương Sơ muốn ngừng mà không được, cuối cùng không thể rời xa anh nữa."

Khương Sơ khóc không ra nước mắt, sao cô lại cảm giác như người hi sinh chính là mình nhỉ.

Vào ban đêm, có người phát hiện trạng thái trên Weibo của Hứa Đình Thâm được đổi đính hôn, kẻ ngây thơ nào đó lập tức đăng một bài Weibo để khoe khoang, kèm theo tám ảnh một chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay thon dài: "Mối tình đầu của mình anh."

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Ngoại truyện 1: Yêu thầm

"Bịch" một tiếng, giọt nước lạnh văng tung tóe khắp nơi, Lâm Diệu Diệu mặc váy trắng hít một ngụm khí lạnh, cô lau vệt nước trên người, quay đầu hung hăng trừng mắt với mấy tên con trai nghịch ngợm cuối lớp.

Kẻ đầu xỏ chẳng những không cảm thấy mình sai, thậm chí còn làm mặt quỷ với cô.

Cô gái ngồi bên cạnh Lâm Diệu Diệu không hề để ý, tựa như chai nước vừa rơi xuống kia không hề văng chút nước nào lên người mình, cô đeo tai nghe, nhìn những tán cây sum xuê ngoài cửa sổ, gương mặt xinh đẹp mà hờ hững, hàng lông mi vừa dày vừa dài của cô khẽ run run, khiến cho người ta không nhìn được mà nhìn đến thất thần.

"Phi." Đằng sau có một cậu con trai nở nụ cười, dùng cùi chỏ chọc người bên cạnh, nhú mày: "Không hấp dẫn được sự chú ý của người ta rồi."

Thiếu niên ngây thơ đang trong giai đoạn trưởng thành, có không ít cậu bạn thích đùa dai để lấy lòng người khác, người vừa ném chai nước là Tiểu Lỗ nhìn thoáng qua Khương Sơ đang ngồi yên lặng, trong mắt mang theo vẻ thất bại: "Sao cô ấy lại thanh cao như vậy? Bối cảnh gì thế?"

"Không có bối cảnh."

“Không có bối cảnh mà lại khác người như vậy?”

“Nhường đường.” Một giọng nói lười biếng lạnh nhạt truyền đến từ phía sau, Tiểu Lỗi xoay người, chỉ thấy Hứa Đình Thâm đang cầm chai nước đến gần, cậu khoác chiếc áo đồng phục màu xanh lam rộng rãi, ánh mắt thờ ơ lướt qua bọn họ.

Hai cậu con trai kia không dám trêu chọc, lùi sang bên cạnh một chút, Hứa Đình Thâm vừa đi qua, hai người liền thở dài một hơi, đột nhiên nghe thấy cậu nói: “Ai cho phép các người vứt rác bừa bãi?”

Cậu quay đầu, sắc mặt bình thản, trong giọng nói còn mang chút mất kiên nhẫn.

“?”

Không đúng, vứt rác thì mắc mớ gì tới cậu?

Nhưng Tiểu Lỗi cũng không dám nói ra tiếng lòng, cậu ta mấp máy môi: “Làm sao vậy?”

“Tổ chất của cậu đâu?”

“...” Đầu là lưu manh, còn nói tổ chất cái gì?

Tiểu Lỗi đã xác định rằng Hứa Đình Thâm cố ý gây chuyện: “Cậu đừng tưởng tôi không dám đánh cậu.”

Người bên cạnh kéo cậu ta lại, không chút lưu tình mà vạch trần: “Cậu thật sự không dám đâu, bỏ đi thì hơn.”

“Cậu...” Tiểu Lỗi thờ phỉ phò, đang muốn đánh người thì trước mắt bỗng tối sầm lại, vài bóng người đứng trước cửa ra vào, phe Hứa Đình Thâm người đông thế mạnh, cậu ta đành phải từ bỏ ý định.

“Làm ơn nhường đường.”

Giọng nói của Khương Sơ rất nhỏ nhẹ, tựa như con gió thổi qua cửa sổ, cô đeo khẩu trang, cúi đầu xuống, lộ ra một đôi mắt xinh đẹp, vốn dĩ Tiểu Lỗi đã thích cô, nên khi thấy Khương Sơ đưa tới tận cửa, đương nhiên cậu ta sẽ không bỏ qua: “Muốn đi qua à? Gọi một tiếng anh xem nào?”

Hứa Đình Thâm nhũn mảy, đang định dạy dỗ cậu ta, Khương Sơ đột nhiên ho khan một tiếng, ngược khuôn mặt nghi hoặc nhìn Tiểu Lỗi: “Cậu... là nam?”

Tiểu Lỗi nhuộm cả đầu màu vàng, mấy cậu con trai ở đây nghe vậy thì đều phì cười, thế nhưng, Khương Sơ vẫn luôn chớp mắt, nhìn về mặt rất trong sáng vô hại.

Thừa dịp hỗn loạn, cô ra khỏi lớp học, Tiểu Lỗi ở phía sau bất mãn: “Có phải cô ấy không phân biệt rõ nam nữ không?”

Hứa Đình Thâm nhin cười, một cậu con trai phía sau vỗ vỗ bả vai Tiểu Lỗi: “Không đâu, tôi cảm thấy cô ấy nói đúng.”

“...”

Thứ sáu buồn tẻ đã trôi qua, sau khi học hết hai tiết buổi chiều, Khương Sơ được nghỉ cuối tuần sớm, liền đeo balo đi xuống tầng, nhà cô cách trường học khá gần, đang định đạp xe về nhà, kết quả là lúc lấy xe lại phát hiện lốp xe bị chọc thủng, cô cũng không tức giận, chậm rãi khóa kỹ xe đạp lại.

“Em gái, có phải xe hỏng rồi không? Để anh chở em về nhé?”

Khương Sơ cười híp mắt, nói: “Tôi có thể xe buýt, đợi anh đưa tôi về đến nhà thì trời tối luôn rồi.”

“...” Rõ ràng nói chuyện rất nhẹ nhàng, sao lại cảm giác như có chỗ nào không đúng nhỉ?

Trên xe bus, Khương Sơ lấy thẻ xe buýt ra quẹt, Hứa Đình Thâm đi theo phía sau, lúc lên xe mới nhận ra mình không mang tiền lẻ.

Lái xe đã đóng cửa lại: “Cháu không có tiền lẻ à?”

Khương Sơ vô thức nhìn về phía sau, khi nhìn thấy bộ đồng phục màu lam, nghĩ là học sinh cùng trường nên liền đi qua quẹt thẻ giúp cậu.

Mái tóc mềm mại của cô hơi lướt qua người cậu, tỏa ra mùi chanh nhàn nhạt, bàn tay đặt trong túi quần của Hứa Đình Thâm đột nhiên nóng lên.

Khương Sơ tìm vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống, cô đeo tai nghe, nhắm mắt lại, không để ý đến làn gió mát mẽ lướt qua người. Hứa Đình Thâm ngồi xuống chỗ phía sau, liếc nhìn cổ gáy trắng nõn của cô, trên đó còn có một nốt ruồi nho nhỏ.

Hứa Đình Thâm cong môi cười, lấy tai nghe trong túi áo đồng phục ra đeo lên, cậu hơi rướn người lên, thấy màn hình điện thoại của cô vẫn sáng, liền bấm chọn bài hát cô đang nghe. Nghĩ đến tiếng nhạc bên tai mình giống của cô, khúc môi nhẹ nhàng cong lên.

Sự ngọt ngào trong không gian nhỏ hẹp đã bị quét sạch, phong cảnh ngoài cửa sổ tựa hồ cũng sáng bừng lên.

Khương Sơ về đến nhà, vào phòng làm bài tập, một lúc lâu sau, cô nghe thấy vài âm thanh vụn vặt, hai người trong phòng khách đang trao đổi với nhau.

“Thành tích của Khuông Sơ cũng không tốt, nếu không thì cho con bé thi ngành nghệ thuật đi?”

“Hết bao nhiêu tiền?” Lời này chính là của mẹ cô: “Em trai con bé còn phải đi học nữa.”

Khương Sơ đeo tai nghe lên, hết thấy đều yên tĩnh lại.

Khương Sơ thường xuyên cảm thấy mình đang ăn nhò ở đậu, nhiều khi cô cũng không có quyền từ chối, vì vậy, nhìn tình tình của cô có vẻ rất dịu dàng ngoan ngoãn. Khuông Sơ nằm xuống, viết mấy chữ trong quyển nhật ký: “Phải trưởng thành.”

Đến thứ hai, Khuông Sơ ngồi đọc một quyển sách ngoại khóa như bình thường, không biết Hứa Đình Thâm đã mượn được một quyển giống của cô ở đâu, cũng ngồi đọc, người bên cạnh trêu cậu: “Ôi, cậu đây là cái tà quy chính, đột nhiên bắt đầu học tập hay đang xem sách người lớn thế?”

“Cút.”

Cậu mà hèn mọn như vậy sao?

Có lẽ là bàn chỗ Khuông Sơ bị lay một chút, cô vô thức quay đầu lại nhìn, Hứa Đình Thâm tưởng cô đã nghe thấy mấy câu vừa rồi, thế là, người nào đó từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất, lúc này bên tai lại đỏ lên.

Cậu nhẹ giọng ho khan một cái, tiếng nói cũng nhẹ nhàng hơn, giải thích: “Đang đọc《The Kite Runner》thôi, cậu ra chỗ khác chơi đi.”

Cậu bạn kia nổi da gà, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cậu đang làm gì vậy?” Có người hỏi.

“Xem xem có phải mặt trời mọc đằng tây không.”

“Vậy cậu nhìn hướng đông nam làm gì?”

“...”

Hứa Đình Thâm liếc nhìn Khuông Sơ, nhưng đối phương chỉ lướt mắt qua, cũng không hề nghe thấy cuộc đối thoại bên này. Cậu có chút mất mát, cuối cùng lại cảm thấy bản thân thật ngây thơ, bức bối lật quyển sách trên tay, tạo ra những tiếng “xoạt xoạt”.

“Cậu ấy sao vậy?”

“Chắc là tương tư rồi.”

Một trận mưa mãnh liệt xóa đi không khí khô nóng đầu hạ, Khuông Sơ đeo balo ra ngoài, những giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống đất, có vẻ như một lúc lâu nữa cũng chưa tạnh, trên tay Hứa Đình Thâm cầm một chiếc ô, đang nghĩ xem có nên đưa cho cô không, thì đã có người che ô đi đến trước mặt Khuông Sơ.

Ánh mắt của chàng trai hơi âm ảm đi, bàn tay cầm cán ô nắm thật chặt.

Khương Sơ cảm giác được bên cạnh có người, cô ngẩng đầu nhìn, trong mắt hiện lên một tia mắt kiên nhẫn không dễ phát hiện, cô lập tức che giấu bằng nụ cười ngây trang: “Không cần.”

“Mưa to như vậy, cậu cũng không thể dầm mưa về nhà chứ?”

“Ừ.” Khuông Sơ gật đầu: “Đề xuất này của cậu không tệ.”

Cô tháo balo xuống, ôm trước ngực rồi chạy vọt vào trong màn mưa, Tiểu Lỗi nắm chặt ô đuổi theo: “Rốt cuộc cậu thích kiểu người gì, mình sẽ thay đổi.”

Khương Sơ quay đầu, khuôn mặt tràn đầy nước mưa, nhưng lại mang lại cho cô một vẻ đẹp yếu ớt, cách một màn mưa mờ mịt, cô nhìn thấy Hứa Đình Thâm đang đứng cách đó không xa, dù không nhìn rõ lắm nhưng vẫn cảm thấy được cậu vừa gạt mình, Khuông Sơ ngay thường hay ở một mình, cũng không biết tên Hứa Đình Thâm, cô hát cảm: “Ày, đó mới là kiểu người mà tôi thích.”

Hứa Đình Thâm chỉ nhìn thấy Khuông Sơ liếc về phía mình, trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, cậu chỉ cảm thấy cả thế giới đều yên tĩnh lại, ngoại trừ tiếng tim đập như sấm ra thì không còn gì khác, ngay cả nước mưa rơi trên đầu cũng không hề phát hiện.

Tiểu Lỗi quay đầu nhìn: “Cậu ta? Mình có chỗ nào không bằng cậu ta?”

Khương Sơ cau mày, nghĩ mãi vẫn không ra cách để rời đi, cô dứt khoát nói: “Không biết, tôi vừa gặp đã yêu cậu ấy rồi.”

Nói xong thì quay đầu, đẩy cậu ta rồi bước đi.

Nhưng trên thực tế, Khương Sơ hơi mù mịt, chỉ nhớ hôm đó mình nhìn thấy một soái ca, chỉ cảm thấy cậu rất đẹp trai, khiến hai mắt người khác đều tỏa sáng, nhưng lại không hề nhớ rõ rốt cuộc hình dáng cậu thế nào.

Hứa Đình Thâm vẫn đứng tại chỗ, mấy bạn nữ đi ngang qua không nhìn được mà nhìn cậu, nhưng lại không dám trêu đùa.

Ngày hôm sau, Khương Sơ bị cảm, cô theo khẩu trang vào lớp, lúc đặt balo trên chỗ ngồi, mũi đột nhiên hơi ngứa, liền hắt hơi một cái.

Người nào đó phía sau nhìn cô, chờ cô phát hiện đồ mà mình đưa.

Khương Sơ cất sách vào ngăn bàn: “Hà? Ai đưa thuốc cảm đây?”

Lâm Diệu Diệu ngồi cùng bàn lắc đầu: “Không biết.”

Khương Sơ không bao giờ uống thuốc không rõ nguồn gốc, thế là, cô đặt thuốc cảm một bên, lấy sách tiếng anh để lên bàn.

Ánh mắt Hứa Đình Thâm âm thầm xuống, bà vai đột nhiên bị người khác đè lên.

Tiểu Lỗi chiếm vị trí cùng bàn của cậu: “Khương Sơ nói cô ấy thích cậu, chuyện này chúng ta tính sao đây?”

Vì lát nữa có tiết đọc nên lớp học hơi ồn ào, Hứa Đình Thâm không nghe rõ, chỉ nghe được tên của Khương Sơ, dù cho như vậy, cậu cũng cảm thấy trái tim đột nhiên nhảy lên, trong mắt dâng lên giọt sáng, nhưng lại nhanh chóng che giấu, đôi môi mỏng của cậu mấp máy, hàng lông mi chậm rãi ngược lên: “Cậu nói gì?”

Tiểu Lỗi lặp lại một lần: “Tôi khuyên cậu cách xa Khương Sơ một chút.”

Trên khuôn mặt Hứa Đình Thâm vẫn là dáng vẻ không lạnh không nhạt, nhưng bên tai lại hơi nóng lên, một lúc lâu sau cậu vẫn chưa kịp phản ứng, thấy Tiểu Lỗi còn nhìn mình chằm chằm thì “Ừ” một tiếng.

“?” Tiểu Lỗi thấy cậu không phản ứng chút nào, suýt nữa thì bị tức chết: “Tôi không bằng cậu ở điểm nào cơ chứ?”

Hứa Đình Thâm khẽ gõ bàn phía sau: “Cho mượn gương một lát.”

Bạn nữ kia nhanh chóng lấy tấm gương ra đưa cho Hứa Đình Thâm, vừa xấu hổ vừa sợ hãi.

Hứa Đình Thâm đưa gương cho Tiểu Lỗi, lại lười nói chuyện với cậu ta, đành ghé lên mặt bàn, lấy đồng phục che kín mặt mình lại.

Tiểu Lỗi: “...” Đờ mờ.

Vài tia sáng len lỏi vào bên trong đồng phục, Hứa Đình Thâm chớp mắt, xấu hổ mà động tâm lần nữa.

Rất nhiều năm sau, Hứa Đình Thâm hỏi Khương Sơ: “Nếu khi đó người quấy rối em là anh thì sẽ như thế nào nhỉ?”

“Nhất định em sẽ nhớ rõ anh cả đời.”

“Hà?”

Khương Sơ nhíu mày: “Đến bây giờ em vẫn còn nhớ rõ tên đầu vàng kia, ai bảo cậu ta đáng ghét như vậy chứ.”

Thế nhưng, mặc dù cô cố gắng nhớ lại, nhưng vẫn không nhớ nổi người kia tên là gì.

Hứa Đình Thâm thấy cô đang nhớ đến người đàn ông khác, bất mãn nắm cầm cô: “Ai cho em nhớ rõ cậu ta?”

Cô mấp máy môi, chớp mắt mấy cái tỏ vẻ vô tội.

“Gọi một tiếng anh trai đi, anh sẽ bỏ qua cho em.” Hứa Đình Thâm cúi đầu, đôi môi mềm mại gần như hôn lên má cô.

“A...” Khương Sơ nghĩ nghĩ, hỏi lại: “Ai cần anh bỏ qua chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngoại truyện 2: Thâm mẩn

Mùa đông.

Giáo viên ôm một đồng bài thi vào lớp: “Thầy phát bài lộn xộn, các em chữa giúp thầy một chút.”

“Được ạ.”

Hứa Đình Thâm lười biếng ghé trên mặt bàn, tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, bạn học phía trước đưa bài thi cho Hứa Đình Thâm, cậu ta thấy không có chỗ để, nhưng cũng không dám trêu chọc cậu, đành phải dè dặt duỗi tay.

Hứa Đình Thâm không còn cách nào khác đành phải nhận lấy, cậu tùy ý nhìn thoáng qua bài thi, đang định đặt trong ngăn bàn, ngón tay đột nhiên khựng lại.

Khương Sơ?

Chỉ một cái tên đã có thể cất giấu vô số cay đắng và hân hoan của thời niên thiếu, khiến cậu không thể rời mắt.

Nét chữ của cô rất đẹp, cậu vô thức nhìn về phía cô gái đang ngồi bên cửa sổ, nhìn thì có vẻ Khương Sơ đang nghiêm túc chữa bài, nhưng thật ra là không biết tinh thần đã bay đi đâu từ lâu.

Hứa Đình Thâm cười khề một tiếng. Thế là mọi người phát hiện, trùm trường xưa nay chưa từng nghe giảng, thế mà lại lần đầu tiên ngồi nghe giảng.

Mặc dù trùm trường không thích học tập, nhưng thành tích môn toán vẫn không gặp khó khăn, cậu thấy có mấy đáp án Khương Sơ điền linh tinh, không nhận được mà nhú mồm. Bạn cùng bàn tiến lại gần: “Ôi, bài thi của Khương Sơ à? Thế này cũng quá...”

Cậu ta còn chưa nói hết, Hứa Đình Thâm đã nghiêng đầu nhìn, ánh mắt bình tĩnh lộ ra một tia uy hiếp, khiến mấy câu nói xấu của cậu ta đều nhụt xuống, chỉ có thể nuốt nước bọt, nói trái với lương tâm: “Quá lợi hại, đúng là học bá.”

Nói xong còn gợn ngón cái lên.

Hứa Đình Thâm bật cười một tiếng: “Coi như cậu có mắt.”

Bạn cùng bàn: “...”

Môn toán của Khương Sơ nát đến nỗi không muốn nhìn, Hứa Đình Thâm chữa đến cuối thì phát hiện cô thi chỉ được 60 điểm, người nào đó cảm thấy điểm số này hơi khó coi, liền vung tay đổi luôn thành 160 điểm, 150 điểm đã vô cùng đẹp mắt rồi, không thể nhiều hơn nữa, sợ Khương Sơ sẽ kiêu ngạo.

Hứa Đình Thâm cảm thấy mình quả thực là một nhân tài.

Sau khi chữa xong bài thi phải trả lại, Hứa Đình Thâm muốn giấu làm của riêng nhưng lại không đành lòng nhìn Khương Sơ không tìm thấy bài thi, thế là cậu liền cầm bút vẽ một đầu lộn phía sau bài thi. Sau khi Khương Sơ nhận lại bài liền tùy ý liếc nhìn điểm số, cô không thể tin được mà trừng to mắt, cái tên ngu ngốc nào chữa cho cô thành 160 điểm thế này?

Chắc hẳn người này học toán còn kém hơn cả mình rồi.

Khương Sơ lắc đầu, nhét bài thi vào trong ngăn bàn, lại lấy ra một quyển sách ngoại khóa, bắt đầu xem.

Người không hề hay biết mình đã trở thành tên ngu ngốc là Hứa Đình Thâm còn có chút thích thú, cậu hí hóp: “Cô nhóc này, sao lại không yêu học tập thế.”

Đây là dùng kiểu câu ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ mà bình thường cậu không thích nghe nhất.

“...”

Bạn nam bên cạnh có chút lời khó nói hết mà nhìn Hứa Đình Thâm, nhưng lại không dám nói ra suy nghĩ trong lòng, đành phải nuốt xuống.

Hai ngày nay, Tiểu Lỗi vẫn luôn chú ý Hứa Đình Thâm, sau khi phát hiện hai người này vốn không hề quen biết nhau, cậu ta lại quần lấy Khương Sơ, ngoại trừ WC ra thì chỗ nào cũng đi theo cô. Khương Sơ tính tình tốt, mặc kệ cậu ta lắc lư trước mắt, làm như không thấy.

“Khương Sơ, một mình cậu ổn không?”

Cô gật đầu: “Cậu đi trước đi, chỉ còn một chút thôi, tự mình hoàn thành được.”

“Được, nhờ cậu đấy.”

Khương Sơ đeo khẩu trang đen dùng một lần, khiến gương mặt trắng nõn càng nổi bật hơn, cô cầm phấn màu vẽ lên tấm bảng đen, vừa nghiêng đầu thì

Tiểu Lỗi đứng trên mặt đất liền giờ phẩn lên, cô chớp chớp mắt, lời muốn nói lộn lờ bên đầu lưỡi, cuối cùng lại nuốt xuống, khóe miệng kéo lên một độ cong nho nhỏ.

Hứa Đình Thâm vừa đi qua cửa sổ liền nhìn thấy, người ấy đứng cùng với người khác chói mắt là thế, nhưng khoảng cách với mình lại xa xôi như vậy, như cách cả một thế giới. Lòng ngực cậu tràn ngập vô số đắng chát.

Mãi cho đến khi về nhà, Hứa Đình Thâm vẫn cảm thấy khó chịu, Lữ Vận Hàn đưa cho cậu cốc nước ép hoa quả, các ngón tay cầm cốc thủy tinh nắm chặt lại, vì đang thất thần nên không để ý mà đã uống, còn cảm thấy mùi vị không tệ.

“Mẹ cho con uống gì vậy?”

Lữ Vận Hàn cười cười: “Nước xoài.”

Hứa Đình Thâm bị dị ứng xoài, cậu liền bị sặc, nếu không phải biết người mẹ kế này đối xử với mình còn khách sáo hơn cả con ruột, thì Hứa Đình Thâm đã suýt tưởng bà có mưu đồ muốn hại mình.

Thế là ngày hôm sau, vị trùm trường mà người gặp người sợ lại bị nổi mẩn ngứa khắp mặt, buộc phải đeo khẩu trang, may mắn là đang mùa đông nên mọi người cũng không bắt ngờ, chỉ là đến giờ lên lớp mà cậu vẫn không tháo ra, thành công hấp dẫn sự chú ý của giáo viên.

“Bạn học đeo khẩu trang ngồi cuối lớp kia, em lên bảng giải bài này đi.”

Hứa Đình Thâm đứng lên, rất nhiều ánh mắt rơi trên người cậu, có si mê, kinh ngạc, sợ hãi, xem thường, duy chỉ có ánh mắt của một người là không hề có cảm xúc, nhẹ nhàng rơi trên người cậu, tựa như bông tuyết mùa đông mang theo hơi lạnh, cậu nhìn phía bên trái, hàng lông mi dài in bóng cao thấp không đều trên gương mặt, thời gian như bị kéo dài gấp mấy lần, mỗi một giây đều dài đằng đằng.

Ngày đó tan học, vừa hay đến lượt tổ của Khương Sơ dọn vệ sinh, trong tổ có mấy bạn nữ giả bộ quên chuyện này, bỏ đi rất tự nhiên, mấy người bạn ở lại cũng biết Khương Sơ tính tình tốt, nên để lại một đồng công việc chưa làm cho cô.

Khương Sơ cũng không giận, chậm rãi lau cửa sổ.

Lúc Hứa Đình Thâm đi qua hành lang, nghe được hai bạn nữ nói:

“Chúng ta như vậy chắc là không được đâu nhỉ?”

“Không sao, không sao, nhất định sẽ có bạn nam giúp cậu ấy, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Bước chân cậu ngừng lại, vội vàng xoay người như ma xui quỷ khiến, lúc đi đến cửa sổ, đôi mắt trong suốt của cô vừa vặn ngược lên đối diện với cậu, khiến lòng ngực cậu nhảy lên một cái, Khương Sơ đeo khẩu trang, như vừa phát hiện ra đồng loại, hơi cố gắng ngẩng đầu không chút dấu vết mà quan sát cậu, sau đó mỉm cười, tựa như mật ngọt chảy thẳng tới ngực.

Người chưa từng dọn vệ sinh là Hứa Đình Thâm cầm khăn lau lau tấm bảng đen, Khương Sơ vừa lau cửa sổ xong liền đi tới: “Cậu không cần giúp tôi đâu.”

Tay Hứa Đình Thâm dừng lại: “Tôi dọn thay người khác.”

“À...” Cô hơi xấu hổ, giờ tay lên gãi gãi sau tai: “Vậy cậu có thể hạ cái ghế kia xuống được không?”

Hứa Đình Thâm tay dài chân dài, đương nhiên là có thể hoàn thành nhiệm vụ rất nhanh, trên tay Khương Sơ cầm túi rác: “Đi thôi.”

Cậu tiến lên một bước, đưa tay định đoạt túi rác trong tay cô, không ngờ lại đứng lúc đụng phải mu bàn tay mềm mại hơi lạnh, Hứa Đình Thâm thu tay lại như bị bỏng, đáy lòng cũng run lên theo.

“Tôi tự cảm là được rồi.”

Cô nhanh chóng ném rác xong, rửa sạch tay rồi trở về, khi thấy Hứa Đình Thâm còn đứng nguyên tại chỗ thì không khỏi hơi kinh ngạc.

Không biết là ai gọi nước lên sàn, kết thành một tầng băng mỏng, lúc Khương Sơ xuống cầu thang thì bị trượt chân, may mắn là có một cánh tay hữu lực giữ cô lại từ phía sau nên mới không bị ngã từ trên cầu thang xuống, đợi đến khi lấy lại tinh thần sau trận kinh ngạc thì cô đã bị đặt trong lòng ngực của chàng trai.

Khương Sơ không có khái niệm gì đối với người khác phái, từ trước đến nay đều không hề biết lòng ngực của con trai sẽ cho người ta cảm giác an toàn như thế này, lại càng không biết dạng tiếp xúc này có thể khiến nhịp tim người ta tăng nhanh như vậy.

Cô từ trong lòng ngực cậu đứng dậy: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Sau đó liền hốt hoảng bỏ chạy, rốt cuộc cũng không duy trì được đáng vẻ bình tĩnh thường ngày.

Đêm hôm đó, Hứa Đình Thâm khó có thể đi vào giấc mộng, sau khi tỉnh lại liền đi tắm một lượt, tới lúc bước ra vẫn khó có thể bình tĩnh lại như cũ, cậu

luôn nhớ tới mùi thơm nhàn nhạt trên người cô, cùng cơ thể mềm mại cách lớp áo lông.

Cậu đỏ mặt xấu hổ, cảm thấy mình đã xúc phạm Khương Sơ cao cao tại thượng.

Nổi lòng như vậy đương nhiên là khó có thể bày tỏ, Hứa Đình Thâm tránh mặt Khương Sơ mấy ngày, cho dù đối phương căn bản không biết cậu là ai.

“Mặt cậu vẫn chưa đỡ dị ứng sao?”

Nghe được giọng nói của bạn cùng bàn, Hứa Đình Thâm quay đầu cười nhạo: “Như thế nào? Cậu muốn nhìn gương mặt đẹp trai của anh đây hả?”

“...” Phi.

Hứa Đình Thâm hạ mí mắt, cậu đã khỏi từ lâu, chỉ là không dám đối mặt với Khương Sơ, cũng có thể là không dám đối mặt với nổi lòng thời niên thiếu đã được che giấu.

Ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh ồn ào, mọi người đều hướng về phía đó, vẫn là cảnh Tiểu Lỗi đang theo đuổi Khương Sơ, tất cả mọi người đều nhìn hai người như đang xem kịch, thấy Tiểu Lỗi dây dưa với Khương Sơ thì vẫn bình tĩnh như cũ.

“Mình không tin cậu không thích mình chút nào cả.”

Khương Sơ cảm thấy, tình cảm hồi đó thật sự rất mong manh, tựa như chỉ cần dựa vào một câu thích đã có thể chèo chống tất cả mọi thứ, cô cười thật ngọt ngào: “Có phải cậu cảm thấy tôi rất dễ trêu chọc không?”

Tiểu Lỗi còn chưa lên tiếng, cốc nước ấm trên tay Khương Sơ đã đổ trên người cậu ta: “Không hiểu tiếng người thì đến bệnh viện tâm thần khám đi.”

Mùa đông mặc áo lông nên không đến mức bị bỏng, chỉ là trước mặt mọi người mà phải chịu nhục nhã như vậy, Tiểu Lỗi đương nhiên rất phẫn nộ, cậu ta đang định ra tay, thì giọng chủ nhiệm lớp đột nhiên truyền đến từ phía sau: “Các em làm gì ở đây thế?”

Khương Sơ dùng ánh mắt rất vô tội mà nhìn giáo viên: “Em... Em chỉ đi rót nước.”

Chủ nhiệm lớp trầm nghĩ, cậu học trò Tiểu Lỗi này hơi quá đáng, dọa con gái nhà người ta sợ như vậy rồi, ông ôm Tiểu Lỗi vào phòng: “Còn bắt nạt bạn học nữa thì thầy sẽ mời phụ huynh.”

Tiểu Lỗi: “...”

Bạn cùng bàn “chặc” một tiếng, lấy làm lạ: “Không ngờ Khương Sơ cũng sẽ chơi ác như vậy.”

Hứa Đình Thâm lại biết, cho dù hoa hồng đẹp, nhưng nó cũng có gai.

Cậu nghĩ tới chuyện Khương Sơ không ở bên Tiểu Lỗi, không biết vì sao lại có chút vui vẻ, bờ môi cong lên, lúc này nhìn tên tóc vàng kia cũng đã thuận mắt hơn nhiều.

Chính vì chuyện này, cậu mới hiểu được Khương Sơ là một người xa vời và không thể chạm vào, càng dễ tới gần thì mộng đẹp càng tan biến nhanh. Tình yêu không giống với bất kỳ thứ gì, một khi nó đã thất bại thì rất khó có thể có thêm một cơ hội nữa, vậy nên, cậu tiến lại gần từng bước một, chỉ sợ vì bước đi sai lầm mà đánh mất tất cả.

Chỉ là Hứa Đình Thâm cũng không biết, vào ngày giỗ mẹ ruột mình, lúc cậu không nhận được mà khóc, thì Khương Sơ cũng rơi nước mắt. Mỗi người đều có một mặt yếu ớt của mình, nhưng vẫn luôn cho rằng người khác là thiên chi kiêu tử, nên phải liều mạng cắt đứt sự tự ti của mình, khiến người khác cho rằng từ nhỏ mình đã kiên cường, rực rỡ.

Về sau, sau khi Khương Sơ vào học viện điện ảnh, tính cách đã thoáng hơn trước kia rất nhiều, Hứa Đình Thâm cũng toại nguyện bước vào cuộc sống của cô.

Rất lâu về sau, Khương Sơ mới biết được, Hứa Đình Thâm đã từng đánh nhau với Tiểu Lỗi, nguyên nhân lại là vì mình. Tiểu Lỗi vốn định tìm Khương Sơ gây phiền phức, bị Hứa Đình Thâm ngăn lại, sau đó cả hai đều phải mời phụ huynh, còn phải đọc bản kiểm điểm trước toàn thể giáo viên và học sinh trong trường.

Khương Sơ không nhận được mà đắc ý: “Chuyện anh yêu thầm em, em cảm giác mình có thể khoe khoang cả đời.”

“Em muốn khoe khoang cả đời?”

Cô thề lưỡi: “Thật xin lỗi, em như vậy có phải không tốt lắm không?”

Khương Sơ càng nghĩ càng thấy mình không có lương tâm, cô nhủ mảy: “Sao em có thể tổn thương một người tốt như Thâm Thâm được chứ, em đứng là cô gái xấu xa, đáng ra lần đầu gặp anh em nên nhào tới...”

Khương Sơ ho khan một cái: “Hình như hơi giống tâm thần nhỉ.”

Hứa Đình Thâm cong môi: “Em mà thật sự như vậy, thì lúc này chúng ta có con luôn rồi.”

Khương Sơ 囧.

Ngày nhận giấy hôn thú, Khương Sơ đăng một bài viết lên Weibo, sau khi Hứa Đình Thâm đăng, anh chỉ viết kèm dòng chữ: “Yêu thầm đã trở thành thật.”

“Anh sẽ cho em khoe khoang cả đời.” Hứa Đình Thâm ôm cổ cô: “Nhưng em đừng quên mình nợ anh bao nhiêu đấy.”

Khương Sơ sợ hãi nhớ lại lần đánh bài trước, cô rùng mình một cái.

Đôi môi của người đàn ông xích lại gần cô: “Tiểu Khương Sơ là người có lương tâm, hẳn là sẽ bồi thường cho anh thật tốt nhì.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Ngoại truyện 3: Tân hôn

Khương Sơ cảm thấy mình có thể làm một cô gái xấu xa, mấy thứ như lương tâm này, tiểu tiên nữ các cô không cần. Huống chi nói lương tâm với tên Hứa Đình Thâm không biết xấu hổ này, Khương Sơ cảm thấy nhất định đầu cô đã bị nước vào rồi.

Hai người ngồi trên xe.

Khương Sơ ngược khuôn mặt lên, cười ngọt ngào, cô có ý đồ muốn lừa dối trót lọt: “Chẳng phải em gả cho anh đã là bồi thường rồi sao?”

“Hình như em cũng không lỗ.” Người nào đó nâng bàn tay cô đặt lên cơ bụng của mình.

“Này!” Bên tai Khương Sơ đỏ lên, bất mãn nói: “Tất cả mọi người đều ở đây đấy.”

Lái xe, người đại diện và trợ lý đều tỏ vẻ: “Chúng tôi chẳng thấy gì cả.”

Bị tình yêu của người khác làm mờ cả mắt rồi.

Hứa Đình Thâm nghe thấy câu này, lại càng không kiêng nể gì cả: “Bọn họ không nhìn thấy, gọi một câu ông xã xem nào.”

“Em...” Khương Sơ một lời khó nói hết mà nhìn anh: “Bọn họ không nhìn thấy nhưng nghe thấy.”

Quần chúng vây xem vô cùng phối hợp: “Chúng tôi cũng không nghe thấy, chúng tôi không tồn tại.”

“...” Cmn không tồn tại.

Hứa Đình Thâm cong môi, xích lại gần chiếm tiện nghi của cô: “Gọi ông xã đi.”

“Quá thô bỉ, em không thích.” Khương Sơ mạnh miệng, nhưng thật ra là rất thích.

“À.” Hứa Đình Thâm đã hiểu: “Hóa ra Tiểu Khương Sơ muốn gọi cho một mình anh nghe.”

“...” Gương mặt của cô càng nóng, cái đồ không biết xấu hổ này, nói thế nào thì anh cũng có lý.

Phía trước truyền đến một tiếng cười không kiềm chế được, Khương Sơ xấu hổ vô cùng, dứt khoát vùi trong lồng ngực anh.

“Anh Thâm, cùng đi ăn một bữa trước đi?”

“Đúng vậy, chúc mừng anh Thâm ôm người đẹp về nhà.”

“Khương Sơ cảm thấy thế nào?”

Khương Sơ còn chưa lên tiếng, Hứa Đình Thâm đã nói: “Gọi bà chủ.”

“...” A a a, Khương Sơ vừa ngẩng đầu lên lại cúi xuống.

Mọi người bắt đầu bật cười, Lâm Kỳ cười khê: “Bà chủ da mặt mỏng, xem ra sau này có thể chịu đựng được. Ông chủ của chúng tôi không biết xấu hổ, bà chủ có thể bao dung hơn, tuyệt đối đừng để kẻ gây tai họa này làm hại thế giới.”

“Anh Thâm chính là không biết xấu hổ, thật ra cũng rất ngây thơ, khả khả khả.”

Khương Sơ ngồi giữa một bầy ánh mắt ái muội, quả thực đã sắp bốc cháy rồi, quả nhiên ở cùng tên ngốc Hứa Đình Thâm đã lâu, nhiều người cũng thích đùa giỡn người khác, cô lén lút véo một cái trên đùi anh cho hả giận.

Người nào đó được công nhận là không biết xấu hổ cúi đầu xuống, nói bên tai cô: “Anh ngây thơ không?”

“Luu manh, biến thái, không biết xấu hổ.”

Hứa Đình Thâm chẳng những không tức giận mà khóe miệng còn mang theo mấy phần ý cười, nếu không phải như thế thì Tiểu Khương Sơ cũng sẽ không dựa trong ngực anh đâu.

Bên này, mọi người đã bàn bạc xong, đã tin tưởng tuyệt đối rằng Khương Sơ sẽ bị tên mặt dày Hứa Đình Thâm bắt nạt.

“Chị dâu đừng sợ, chúng em sẽ đứng về phía chị.”

“Nếu anh Thâm bắt nạt chị, chị tuyệt đối đừng dung túng, chúng em đều là hậu thuẫn vững chắc của chị.”

Một đám anh em “sống chết có nhau” dễ dàng làm hậu thuẫn cho Khương Sơ, có thể thấy được nhân duyên của Hứa Đình Thâm “quá tốt” rồi.

“Được rồi.” Hứa Đình Thâm cảm thấy buồn cười: “Tôi thấy các người trước mặt bà xã tôi đều có tiền đồ, sao trước mặt tôi thì lại giống như sợ hãi vậy.”

Tự tăng bốc bản thân ngay trước mặt bà xã.

Cả đám bị vạch trần liền ngậm miệng.

Khương Sơ chỉ để ý đến xưng hô của anh với mình, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, một lúc lâu cũng không bình tĩnh nổi.

Đến quán lẩu, Khương Sơ gọi Tri Tinh, người đại diện và trợ lý tới.

Sau khi Liên Thắng uống nhiều, bắt đầu bán thảm: “Cậu nói xem, tôi theo cậu nhiều năm như vậy, không có công lao thì cũng có khổ lao nhĩ.”

Hứa Đình Thâm gật đầu: “Đúng là không có công lao.”

“Tôi thật sự xem cậu như con ruột, trông mong cậu có tiền đồ.”

“...” Anh im lặng một hồi, đặt một cánh tay lên vai người đại diện: “Không ngờ anh còn có dã tâm này.”

Các nhân viên khác: “...”

Liên Thắng nói năng lộn xộn: “Nhưng cậu kết hôn tôi vẫn rất vui vẻ.”

“Rất mất mát.” Hứa Đình Thâm vạch trần anh ta: “Cảm thấy em làm chậm trễ sự nghiệp của anh.”

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng, không ngờ một người đàn ông trung niên như Liên Thắng lại kéo áo khoác anh khóc hu hu: “Huhuhu sao cậu có thể lấy vợ cơ chứ.”

Hứa Đình Thâm: “Không sao, không có lần thứ hai đâu.”

Đám người: “...”

Khương Sơ suýt bị sặc chết, lời trấn an này thật sự khiến người ta phải thổ huyết mà. Đáng tiếc là Liên Thắng uống say nên cũng không biết, tưởng Hứa Đình Thâm cho mình một hứa hẹn, lập tức ngừng khóc, hết sức vui mừng nói: “Không có lần thứ hai thì tốt.”

“...” Thật tin người.

Lần này, ngay cả nhân viên bên cạnh Khương Sơ cũng không nhịn được mà cười đến gập người, Khương Sơ lơ đãng hỏi một vấn đề sắc bén: “Thâm Thâm, anh còn muốn mấy lần?”

Ngày đầu tiên kết hôn, Hứa Đình Thâm vô cùng ham sống mà nói: “Không có Khương Sơ thì là vài lần, có Khương Sơ rồi thì một lần.”

Lời tâm tình này đột nhiên xuất hiện khiến mọi người đều bật cười, nhao nhao tỏ vẻ khâm phục. Khương Sơ uống một ngụm che giấu sự ngượng ngùng của mình, quyết định tạm tha cho anh.

Có người rót rượu cho Hứa Đình Thâm, Khương Sơ biết anh không thể uống: “Tôi uống vậy.”

“Em uống thay anh?” Trong lòng Hứa Đình Thâm ám áp: “Bé ngốc.”

Anh cướp chén rượu đưa cho Trì Tinh: “Chú rất muốn uống hả?”

Trì Tinh: “???”

Ai muốn uống chứ? Rốt cuộc anh ta đã tạo nghiệt gì mới quen biết với Hứa Đình Thâm vậy.

Mặc dù trên mặt tỏ vẻ ghét bỏ, nhưng Trì Tinh lại bật cười, thật ra Hứa Đình Thâm chỉ đùa một chút với anh ta thôi, đang chuẩn bị ngăn cản thì bị Nghiêm Hi bên cạnh đoạt trước, cô nàng giương mắt, không vui trừng Hứa Đình Thâm: “Anh còn bắt nạt Tiểu Tinh Tinh nhà em nữa thì em nhất định sẽ không tha cho anh.”

Nói xong còn quơ quơ nắm đấm nhỏ của mình.

Hứa Đình Thâm và Trì Tinh là bạn tốt lâu năm, không khác gì anh em ruột, anh hí hóp mắt, vui mừng nói: “Tinh Tinh nhà ta cũng có người bảo vệ rồi.”

“Nhà em chứ, anh mau cút đi.”

Hứa Đình Thâm bị người ghét bỏ, dở khóc dở cười: “Được được được, nhà cô.”

Cô em gái này của anh thực sự quá hung dữ rồi

Com nước xong xuôi, Lật Diệp lời kéo Liên Thắng nói chuyện hợp tác sau này, Hứa Đình Thâm dẫn Khương Sơ đi: “O? Về sớm vậy à?”

Anh rất đứng đắn nói: “Ừ, chẳng phải còn chuyện quan trọng sao?”

“Chuyện quan trọng gì?” Khương Sơ không ngờ hôm nay còn có thể có chuyện quan trọng gì, rõ ràng hai người đều đã rời công việc lại.

“Em đoán xem?” Hứa Đình Thâm ôm cô: “Chuyện quan trọng nên làm trong đêm tân hôn.”

“...” Khương Sơ cũng dang tay ôm anh, cô cúi đầu, che giấu khuôn mặt đỏ bừng của mình, sau khi rời khỏi căn phòng bật điều hòa, cô cảm thấy hơi ấm trên người anh rất vừa vặn, khiến người ta muốn dựa vào.

Về đến nhà, Khương Sơ muốn đi tắm, cô cảm thấy tóc mình đều có mùi lẩu, nhưng người nào đó không cho cô đi: “Chỗ này không có ai, có phải nên gọi một tiếng ông xã không?”

“Em...” Không biết vì cái gì, sau khi chính thức nhận giấy hôn thú, quan hệ của hai người đã hợp pháp, nhưng Khương Sơ lại không thể gọi: “Chờ em tắm xong được không?”

“Chờ em tắm xong thì anh không cho em cơ hội này.” Hứa Đình Thâm tiến về phía trước một bước, giày chống lấy mũi chân của cô: “Hay là, vào trong lại gọi?”

Anh giơ tay lên, cời cúc áo somi trên cùng của cô, giọng điệu mang vẻ nguy hiểm

Khuôn mặt Khương Sơ lại nóng lên, giọng nói của cô rất nhỏ: “Ông xã.”

“Anh không nghe thấy.”

Cô ngẩng đầu, tức giận nhìn anh: “Em không gọi.”

Khương Sơ cúi người, định chui ra từ dưới cánh tay anh, bỗng bị Hứa Đình Thâm chặn eo từ phía sau, anh nhỏ giọng dụ dỗ cô, giọng nói dịu dàng vang lên sau tai cô: “Bảo bối, gọi thêm một lần, anh sẽ không làm khó em nữa.”

Người đàn ông này, sao ngay cả giọng nói cũng có thể gọi cảm như vậy?

Hô hấp của Khương Sơ hơi gấp gáp, “chịu nhục” mà nói: “Ông xã, em muốn vào tắm.”

Lúc này Hứa Đình Thâm mới tha cho cô.

Lúc Khương Sơ mặc áo ngủ đi ra, Hứa Đình Thâm còn đang tắm trong phòng khác, cô vừa ngồi xuống liền nghe được bên kia gọi: “Bà xã, lấy khăn tắm giúp anh.”

“...” Có ai đi tắm mà ngay cả khăn cũng không cầm chứ?

Khương Sơ ngẩng đầu, vỗ vỗ gương mặt đang nóng lên, cầm khăn đến trước phòng tắm rồi gõ cửa.

Hứa Đình Thâm mở cửa, cánh tay hữu lực vốn dĩ nên cầm khăn tắm trên tay cô, nhưng lại kéo cả người nào đó vào: “Này, Hứa Đình Thâm!”

“Cũng đã gọi ông xã rồi.” Người đàn ông nắm cầm của cô: “Sao lại nhanh quên như vậy?”

“Em... Em chỉ cảm thấy có chút không chân thực.” Khương Sơ lấp bắp: “Có phải em đang nằm mơ không?”

Cô luôn phân biệt rõ cảnh trong mơ và hiện thực, nhưng giờ phút này lại có chút mê mang, sao đã tỉnh chứng rồi, sao cô lại đột nhiên trở thành vợ của Hứa Đình Thâm rồi.

Anh cong môi, giọng nói khàn khàn: “Không phải nằm mơ, em tự cảm nhận kỹ đi.”

“Hứa Đình Thâm!”

Đến cuối cùng, xưng hô này cũng đã trở thành ông xã, Khương Sơ xấu hổ, lại nghe thấy anh nói: “Có phải dạy em như vậy rất dễ học không, em nhìn xem, em đã tiến bộ rồi kìa.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ngoại truyện 4: Khoe vợ

Sau đó, hậu quả là mỗi lần Khương Sơ gọi anh như vậy đều cảm thấy xấu hổ, nhưng lại không dám không gọi.

QAQ

Sau khi tỉnh chứng, Khương Sơ vừa mới bắt đầu thì là bị vui mừng làm cho choáng váng đầu óc, cảm thấy bọn họ phải trải qua thế giới hai người, nhưng rất nhanh Hứa Đình Thâm đã giúp cô tỉnh táo lại.

“Sau khi chúng ta tỉnh chứng sẽ phải gặp phụ huynh, chụp ảnh cưới, chuẩn bị hôn lễ, trong công đoạn chuẩn bị hôn lễ lại phải chọn địa điểm tổ chức, chuẩn bị áo cưới, mời khách, chuẩn bị quà...”

“Dừng lại, anh đừng nói nữa.” Đầu Khương Sơ đã sắp to ra: “Đột nhiên em hơi hồi hận, chúng ta có thể không kết hôn nữa không?”

“Muộn rồi.” Hứa Đình Thâm không vui, kéo mất cá chân của cô: “Đã đăng ký kết hôn rồi mà em còn muốn đổi ý sao?”

Khương Sơ lầm bầm: “Cũng có thể ly hôn mà.”

Anh nhún mày: “Em nói lại lần nữa.”

“Ông xã, em sai rồi.” Cô vội vàng nhận sai.

Hứa Đình Thâm cúi đầu không nói lời nào, Khương Sơ tự biết mình không đúng, kéo kéo cánh tay anh: “Em chỉ nói một chút mà thôi, kết hôn là chuyện cả đời chỉ có một lần, chúng ta nhất định phải chuẩn bị thật cẩn thận.”

Anh ngẩng đầu, khoe miệng còn mang theo ý cười, không hề tức giận.

“Hứa Đình Thâm!” Khương Sơ bĩu môi, lại trêu chọc cô rồi.

Hai người còn có việc phải hoàn thành, nên vài ngày không thể dính lấy nhau, Khương Sơ mở ngăn kéo ra, nhìn giấy hôn thú đỏ tươi bên trong, cảm thấy vô cùng thỏa mãn, cho dù là nghĩ đến những lời kia của Hứa Đình Thâm cũng không cảm thấy gì nữa.

Cô lục một chút, phát hiện giấy hôn thú của Hứa Đình Thâm không có ở đây, ồ?

Khương Sơ cũng không biết người nào đó lại bắt đầu cọt nhà, sau khi chụp quảng cáo xong liền kéo nhân viên công tác, nói: “Cậu đã kết hôn chưa?”

Nhân viên lắc đầu.

“Vậy nhất định là cậu chưa từng thấy giấy hôn thú rồi.” Hứa Đình Thâm ngồi trên ghế, hai chân tách ra, tay khoác trên đầu gối, dáng vẻ lười biếng: “Lại đây, tôi rủ lòng từ bi, cho cậu nhìn một chút.”

“...” Sau khi cậu nhân viên xem xong: “Anh và bà chủ có tương vợ chồng thật đấy.”

Cười đến ngọt ngào như vậy, nhìn có vẻ rất ân ái.

Hứa Đình Thâm rất hưởng thụ: “Tháng này tăng lương cho cậu.”

Lâm Kỳ không thể nhịn được nữa, nghiêng răng nghiêng lợi: “Hứa, Đình, Thâm!”

Mẹ nó, ngài có thể bớt cợt nhả đi được không?

Lâm Kỳ đưa tay che trán, không ngờ Hứa Đình Thâm lại ngẩng đầu nhìn cô nàng, nhú mày: “Cô cũng muốn xem à?”

“?”

Anh cười xùy một tiếng: “Sao không nói sớm, sao anh lại có thể không cho cô xem chứ, người một nhà cả mà.”

Người một nhà? Chắc là đời trước tôi nợ anh rồi, Lâm Kỳ oán thăm, cô nàng vỗ vỗ ngực để tránh bị phát bệnh tim giống Liên Thắng: “Cmn ai muốn nhìn giấy hôn thú của anh và Khương Sơ chứ? Anh có thể bình thường chút được không?”

Hứa Đình Thâm thở dài, nói với người bên cạnh: “Người chưa từng kết hôn không hiểu được đâu.”

Lâm Kỳ: “...” Đứng im cũng trúng đạn.

Sau khi Hứa Đình Thâm đã khoe giấy hôn thú suốt mấy ngày, Lâm Kỳ tưởng cuối cùng anh cũng muốn yên tĩnh, không ngờ anh lại đổi sang cách khoe khoang khác.

“Cô biết nấu cơm không?”

Lâm Kỳ thuận miệng trả lời một câu: “Không biết.”

“Vợ anh cũng không biết mà nhất định muốn làm cho anh.” Anh mỉm môi cười khế một cái, nhu tình trong mắt tràn ra ngoài: “Nhưng ăn rất ngon.”

“...” Cô nàng có một vạ câu chửi thề muốn nói.

Lâm Kỳ run lên, cả người nổi da gà: “Ông chủ, nếu không thì em từ chức vậy.”

“Sao thế?”

“Anh đi tìm người trợ lý nào đã kết hôn thích hợp với anh đi, hơn nữa, em cho rằng sau này studio mà thông báo tuyển nhân viên, thì nhất định điều kiện hàng đầu phải là không độc thân.”

“Anh hiểu rồi.” Người nào đó tự cảm thấy hài lòng: “Nhất định là tình yêu của anh vô cùng cảm động, khiến mấy người độc thân đều ghen tị.”

Lâm Kỳ: “...”

Trên thực tế, gần đây Khương Sơ say mê sưu tầm bát đĩa làm bằng gốm, mua một đồng về đặt trong nhà, Hứa Đình Thâm thấy thế liền trêu cô: “Em mua nhiều như vậy lại không dùng hết, định chờ mấy trăm năm nữa thành đồ cổ sao?”

Khương Sơ lại bị Hứa Đình Thâm trêu, bĩu môi: “Mỗi ngày em đều nấu cơm cho anh.”

Hứa Đình Thâm nấp máy môi, vô cùng dửng dưng nói: “Bảo bối, không cần trả thù anh như vậy đâu.”

“...” Cơm cô nấu cũng không khó ăn như vậy mà nh?

Khương Sơ tức giận đến mức quay người định bỏ đi, Hứa Đình Thâm ôm cô từ phía sau, toàn bộ cơ thể đều dựa trên người cô: “Ông xã sai rồi, nếu không thì anh dạy em nấu cơm nhé?”

“Thật không?”

“Thật.” Đôi môi mềm mại của anh ghé bên tai cô, hơi nóng luôn thổi vào trong cổ: “Nhưng phải thu ít học phí.”

Nhưng đến cuối cùng, thấy Hứa không hợp quy cách cũng không thể bồi dưỡng Khương Sơ thành học trò tâm đắc của mình, bởi mỗi khi hai người làm đồ ăn Hứa Đình Thâm đều thích chiếm chút tiện nghi, chẳng hạn như ôm cô từ phía sau, tay bắt tay chỉ, chẳng hạn như vừa tết tóc cho cô, vừa gãi ngứa, lại chẳng hạn như lúc cời tạp dề lại không nhịn được mà đặt cô ngồi trên ngăn tủ để hôn.

Cái gì mà học nấu ăn chứ, rõ ràng là ve vãn thì có.

Một người thì ôm vợ yêu trong ngực nên không có tâm tư dạy, một người thì bị trêu ghẹo đến nổi tâm phiền ý loạn, không có tâm tư học.

Khương Sơ nhìn đồ ăn thê thảm, gương mặt đỏ bừng: “Anh xem đồ ăn thành như vậy rồi thì ăn thế nào?”

“Không sao.” Hứa Đình Thâm vô cùng rộng lượng, bàn tay ái muội đặt sau đầu cô: “Ăn cái khác cũng được.”

“...”

Lúc làm đồ ăn cô không ngờ, cả đời này cũng không ngờ, tên đàn ông tồi Hứa Đình Thâm này tự đi mà làm đi.

Lúc nằm trên giường, Khương Sơ đã nghĩ như vậy.

Về sau, hai người thương lượng thừa dịp cuối năm lại tiếp tục vào đoàn để quay phim, đúng lúc bọn họ cùng nhận được một bộ phim điện ảnh rất vừa ý, thế là hớn hờ quyết định sau khi xong hết những việc này thì sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó cũng có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian, thuận tiện trải qua tuần trăng mật.

Thật vất vả mới có thể làm chung trong cùng đoàn phim, sao Hứa Đình Thâm có thể bỏ qua cơ hội thân mật với Khương Sơ được chứ. Nhưng trong đoàn phim lại có một người mới vô cùng hâm mộ Khương Sơ và Hứa Đình Thâm, thỉnh thoảng còn tìm hai người họ để chơi game, ekip phát triển cũng không quên gọi hai người đang chuẩn bị chuẩn đi lại. Diễn viên mới vô cùng không có mắt nhìn mà cảm thấy chơi cùng nhau sẽ vui hơn.

Hứa Đình Thâm nhìn một hai lần, rốt cuộc cũng không thể nhìn được nữa, khi cậu người mới kia lại gõ cửa phòng lần nữa, phá rối khoảnh khắc thân mật của anh và Khương Sơ, anh hít một hơi khí lạnh, chậm rãi đứng lên, Khương Sơ luôn cảm thấy có gì không đúng, giữ chặt áo anh: “Anh đừng nổi giận với cậu ta.”

“Ông xã em đã bao giờ nổi giận với người khác chưa?”

Khương Sơ nhớ lại một chút, hình như là chưa từng, thế là buông lỏng tay ra.

Hứa Đình Thâm mở cửa, người kia vô cùng vui mừng, đang chuẩn bị rủ cùng nhau chơi game, Hứa Đình Thâm ôm cổ cậu ta dẫn ra ngoài hành lang: “Chơi game vui không?”

Cậu ta gật gù đầu: “Chơi vui.”

Hứa Đình Thâm lại hỏi: “Đã yêu đương bao giờ chưa?”

“Rồi.”

“Game thú vị hay bạn gái thú vị?”

Cậu ta nghĩ nghĩ, vô cùng nghiêm túc nói: “Game.”

“...” Hứa Đình Thâm nói: “Vậy nên cậu mới độc thân.”

“...”

“Cậu biết tôi kết hôn bao lâu rồi không?”

Người mới lắc đầu.

“Hai tháng.” Hứa Đình Thâm mím môi: “Vậy nên cậu đã hiểu chưa?”

“Hiểu gì?”

Anh khinh mạn nói: “Tôi và chị dâu cậu vừa kết hôn, chúng tôi bận làm gì có cần tôi miêu tả kỹ cho cậu không?”

Miêu tả kỹ?

Người mới lấp bắp: “Không... Không cần.”

Sau đó thì rốt cuộc cũng không đến quấy rầy bọn họ nữa.

Sau đó Khương Sơ có chút buồn bực, liền hỏi Hứa Đình Thâm rốt cuộc đã nói gì với cậu ta, Hứa Đình Thâm cảm thấy nếu mình nói thật thì nhất định Khương Sơ sẽ tức giận, nên thờ dãi: “Dọa chút thôi, trẻ con mà.”

“Anh thật là xấu, lại đi bắt nạt trẻ con.”

“Bây giờ em mới biết hả?” Chẳng phải mỗi ngày anh đều bắt nạt đứa trẻ trong ngực sao?

Khương Sơ bĩu môi: “Sau này sinh con, chẳng phải anh sẽ bắt nạt bọn nhỏ tức chết sao?”

“Để xem thế nào đã.” Hứa Đình Thâm cười: “Là con trai thì bắt nạt, là con gái thì cưng chiều.”

“?” Lại còn trọng nữ khinh nam, Khương Sơ đá anh một phát: “Em không cho phép anh bắt nạt con trai em.”

“Thật quá đáng mà.” Anh tỏ vẻ đáng thương: “Con trai còn chưa sinh ra mà mẹ nó đã bảo vệ rồi. Chẳng lẽ anh chỉ là một bó rau không ai quan tâm

không ai hỏi thăm sao? Bảo bối cũng không đau lòng cho anh hả?”

Phi, không biết xấu hổ.

Khương Sơ vô cùng nhẫn tâm “Không đau lòng cho anh đâu.”

Hứa Đình Thâm không ngừng đổ kị và ghen ghét!

Lúc bộ phim này đóng máy thì vừa hay đến tết. Bộ phim điện ảnh trước đó của Khương Sơ cũng sắp được khởi chiếu, một đám người đang chờ để chuẩn bị chế giễu cô, không ngờ nội dung bộ phim này lại hot, nên hưng hăng và mặt đám antifan.

Hứa Đình Thâm không có việc gì làm liền bắt đầu khoe khoang: “Vợ tôi thật giỏi.”

Anh còn đăng ký thêm một tài khoản clone nữa, thấy có antifan nói: “Chẳng phải Khương Sơ được thom lây từ bộ phim sao? Diễn xuất của cô ta làm cản trở cả đoàn phim.” Hứa Đình Thâm lập tức dùng tài khoản clone để châm chọc: “Nghe giọng điệu này của cô, chắc là ban giám khảo của giải thưởng chuyên nghiệp nào rồi nhỉ?”

Antifan: “Sớm muộn gì thì Khương Sơ cũng sẽ hết thời thôi.”

Hứa Đình Thâm “So về diện mạo xinh đẹp, nhất định cô không thể vượt qua được cô ấy.”

Lâm Kỳ bên cạnh nhắc nhở: “Kiềm chế một chút, đừng chơi quá đà rồi lại bị đào ra, đến lúc đó em cũng không có biện pháp rửa sạch cho anh đâu.”

Anh cười xùy một tiếng: “Chỉ cần các người không làm loạn, cô cảm thấy anh sẽ bị phát hiện sao?”

Lâm Kỳ tự biết mình đuối lý, không nói gì.

Về sau, Hứa Đình Thâm mời mọi người trong studio xem phim, lại là một đợt thức ăn cho chó. Lâm Kỳ không nhìn được mà giội nước lạnh: “Vợ anh hot chứ đâu phải anh, có thể tự nhìn lại mình được không?”

“Vợ chồng vốn là một.”

“...” Anh đi chết đi.

Nói là như vậy, nhưng thật ra Hứa Đình Thâm cũng không hề kém tiếng, với tư cách là một tài nguyên lâu năm, khiến fan hâm mộ những nhà khác đều phải ghen tị, anh cũng nhận được rất nhiều hảo cảm, mặc dù không đạt tới trình độ cực hot như trước kia, nhưng danh tiếng cũng không hề thấp.

Trước đó, sau khi chính thức tuyên bố kết hôn, liền có antifan phản khởi nói lần này Hứa Đình Thâm nhất định sẽ hết thời, không ngờ lại khiến một vài fan hâm mộ trở thành fan trung thành, hơn nữa, Hứa Đình Thâm nhận kịch bản và đại ngôn đến nỗi mỗi tay, khiến cho antifan ghen tị đến nỗi nói không nên lời.

“Tôi đề nghị các người nên thích Hứa Đình Thâm đi, fan hâm mộ nằm im cũng thắng.”

“Cảm giác được idol làm nổ mày nổ mặt thật tốt.”

“Đừng nói linh tinh, anh ấy lợi hại thì cũng cần mua đồ nha, bên nhãn hiệu cũng không phải là làm từ thiện.”

Hứa Đình Thâm và Khương Sơ được mời dự lễ trao giải cuối năm, đúng lúc trong danh sách cũng có tên Hường Diệc, một đám quần chúng ăn dưa tràn đầy phấn khởi kéo nhau lên Weibo, mở livestream chuẩn bị xem trận chiến này lửa này.

Nhưng người xem cũng không thấy được hình ảnh mà mình muốn, ngược lại là bị Hứa Đình Thâm và Khương Sơ đút đầy miệng thức ăn cho chó, chỉ thấy hai người ngồi kề vai nhau, lúc nhìn đối phương, đáy mắt là một nắng nhu tình, Hứa Đình Thâm nắm tay cô không buông, ngay cả uống nước cũng không cho Khương Sơ tự uống, nhất định phải cầm cho cô!

Mùi hôi chua của tình yêu này!

Đợi đến khi Hường Diệc bước lên nhận thưởng, khách mời trao giải vừa hay lại là Hứa Đình Thâm.

Chắc lúc này mắt mặt lấm nhĩ? Mọi người yên lặng nghĩ.

Trên mặt Hứa Đình Thâm duy trì nụ cười vừa nãy, nhìn có vẻ hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng lúc Hường Diệc vươn tay lại làm như không thấy, cũng không có ý bắt tay với anh ta.

Hường Diệc cảm thấy xấu hổ, đành phải thu tay lại.

Sau khi kết thúc, hai người gặp nhau trong WC, Hường Diệc vốn định giải thích vài câu, Hứa Đình Thâm hết sức vô tội nói: “Xin lỗi, tôi chỉ sợ tiếp xúc chân tay với anh sẽ bị fan nhà anh nắng trước mặt thôi.”

Sao Hường Diệc có thể không biết chuyện lần trước fan nhà mình nhục mạ trước mặt Khương Sơ chứ, ngay cả sau khi lớn chuyện cũng là công ty của Hường Diệc đề xuống, không thì fan của anh đã bị buộc phải xin lỗi từ lâu rồi.

Trên mặt anh ta duy trì vẻ bình thản: “Làm sao lại thế?”

Hứa Đình Thâm cười xùy một tiếng, thờ ơ nói: “Đều là cáo già ngàn năm, đừng giả vờ giả vịt nữa. Con người của tôi chưa từng mang thù, nhưng chuyện Khương Sơ cũng khó mà nói, hành vi của fan, đương nhiên thần tượng phải chịu trách nhiệm rồi, anh nói sao?”

Trong lòng Hường Diệc có một dự cảm xấu.

“Vậy nên.” Giọng nói Hứa Đình Thâm nhàn nhạt, nhưng lại lộ ra vẻ nguy hiểm: “Anh bị nhầm vào rồi.”

Toàn thân Hường Diệc lạnh buốt, chuyện lảng xê trong giới hết sức bình thường, ai cũng không phí sức để trả lời về chuyện này, nhưng anh ta lại không ngờ mình đã chọc phải người không nên chọc.

Sau đó, Hường Diệc thường xuyên bị nhầm vào. Mà hậu đài của Hứa Đình Thâm rất vững chắc, Hường Diệc căn bản không có cách nào làm lay chuyển vị trí của anh. Còn chuyện Hứa Đình Thâm không bắt tay với Hường Diệc, có ekip của Hứa Đình Thâm ở đây, biến chuyện Hứa Đình Thâm không có lễ phép thành gần đây Hứa Đình Thâm bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc, quả thực không hề nhìn thấy.

Những chuyện này đều nói sau, tạm thời không đề cập.

Sau khi Hứa Đình Thâm đi ra, Khương Sơ hơi không yên tâm: “Sao anh lại tỏ thái độ với anh ta ngay tại chỗ vậy?”

“Em không nhớ sao?”

Cô trừng to mắt: “Ai không nhớ anh ta chứ, từ đầu tới cuối em chỉ lo lắng cho mình anh thôi.”

Những người khác thì tính là gì, cô chưa từng để vào trong mắt.

Trong lòng Hứa Đình Thâm mềm nhũn, lúc đi ra còn khoác áo lông cho cô: “À, không nhớ anh hả.”

Anh cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên môi cô: “Ăn gì mà miệng ngọt vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ngoại truyện 5: Sau kết hôn

Hôn lễ được tổ chức trên một hòn đảo nhỏ ở nước ngoài, sau khi hưởng tuần trăng mật ngắn ngủi trở về, hai người chuẩn bị trải qua cuộc sống bình thường sau khi kết hôn.

Khương Sơ nhận một chú mèo về nuôi, Hứa Đình Thâm liếc nhìn: “Em mua à?”

“Không phải, người khác nhờ em chăm sóc nó.”

Sau đó Hứa Đình Thâm liền phát hiện, từ khi có chú mèo đáng yêu này, anh liền bị thất sủng.

“Bà xã?”

Khương Sơ chuyên tâm ngồi trên ghế sofa tra tài liệu, nghe thấy giọng nói của anh cũng không hề ngẩng đầu: “Anh đừng quấy rầy em, em muốn xem những việc cần lưu ý khi chăm sóc mèo.”

Nói xong còn lật quyển sổ ghi chép mà chủ mèo đưa cho.

“Bà xã, cạo râu giúp anh.”

“Anh không có tay sao?”

“...” Người nào đó không biết xấu hổ ôm đầu gối cô, lớn tuổi rồi mà còn bán manh: “Anh cũng cần được chăm sóc mà.”

Khương Sơ ghét bỏ nhìn anh: “Ra chỗ khác, anh không đáng yêu bằng nó.”

Hứa Đình Thâm trừng mắt nhìn chú mèo, cái thứ bán manh mà không tự biết này, anh thầm nghĩ, đợi đến khi Khương Sơ không có ở đây, nhất định phải

cho nó đẹp mặt.

Có một ngày Khương Sơ phải đi công tác, bảo Hứa Đình Thâm chăm sóc mèo thật tốt, lúc gần đi còn dặn đi dặn lại, nhắc Hứa Đình Thâm không được bắt nạt bé con đáng yêu của cô: “Nếu anh làm vậy thì em sẽ liều mạng với anh.”

Vừa đóng cửa, chú mèo đã cảm thấy ánh mắt nam chủ nhân nhìn mình không được bình thường, nó bị dọa đến nỗi nhảy lên ghế sofa.

Hứa Đình Thâm cong môi, rốt cuộc cũng đợi được ngày này.

Anh cầm lấy dao làm bếp, sau đó... sau đó giết cá, chuẩn bị cho chú mèo này thêm chết.

Chờ cá làm xong, quả nhiên mèo con kêu meo meo dưới chân anh, nó giờ chân lên muốn nhìn thử xem rốt cuộc anh đang ăn gì.

Người nào đó vốn hâm mộ, ghen ghét chú mèo liền mềm lòng: “Mày không ăn được cái này.”

Sau đó ngoan ngoãn tìm cá hộp cho mèo con, còn tự tay đút cho nó ăn.

Khương Sơ cho rằng mình không có ở nhà thì mèo con sẽ bị ngược đãi, sau khi về đến nhà lại phát hiện có gì đó không giống lúc trước, sao Hứa Đình Thâm lại đang vuốt ve mèo? Anh muốn mưu sát chú mèo dễ thương này sao?

“Hứa Đình Thâm?”

“Đừng quấy rầy anh, anh đang gãi ngứa cho nó.”

Khương Sơ: “?”

Được rồi, ông xã có bệnh cũng không phải ngày một ngày hai.

“Em thấy nó có giống em không cơ chứ.”

Khương Sơ một lời khó nói hết mà nhìn mèo con đang làm nũng trong ngực anh, nghi hoặc hỏi: “Giống chỗ nào?”

“Dáng vẻ làm nũng giống, dáng vẻ xù lông cũng giống.” Nói xong, Hứa Đình Thâm nâng chân mèo lên định vẽ hình trái tim, không ngờ mèo con cúi kính lại cào lên cánh tay trắng trẻo của anh, để lại một vết đỏ rồi chuồn mất.

Vốn dĩ Khương Sơ đang đỏ mặt, lại không nhịn được mà cười lên: “Giống nhất là lúc bạo lực gia đình.”

Hứa Đình Thâm tủi thân.

Sau khi cô đã cười đủ liền đến nhìn: “May là không rách da.”

Lúc này Khương Sơ mới không hề kiêng dè mà bắt đầu cười trên nỗi đau của người khác: “Đáng đời, ai bảo anh xem mèo con là thể thân của em chứ?”

Cô giương mắt, lông mi khẽ run lên, Hứa Đình Thâm nhất thời động tâm, thuận thế kéo cô vào lòng: “Được. Bắt chước tiếng mèo kêu cho anh nghe xem nào, mèo meo meo.”

“...” Hóa ra là xem cô như mèo mà vuốt ve hả? Khương Sơ không vui: “Tự anh meo đi!”

“Làm nũng vậy?”

Cuối cùng, trên cánh tay Hứa Đình Thâm lại thêm một vết đỏ.

...

Từ khi Khương Sơ trở về, Hứa Đình Thâm còn cưng chiều con mèo này hơn cả cô, lúc mèo con được đón về, Hứa Đình Thâm thực sự không nỡ.

Khương Sơ: “...”

“Mèo của bạn em có thể đưa cho chúng ta không?”

“...” Khương Sơ im lặng một hồi: “Anh nghe thử xem lời anh nói là tiếng người hả?”

“A, vậy nuôi mèo đi.”

“Không được, lúc quay phim không có ai chăm sóc.”

Hứa Đình Thâm suy nghĩ một lúc: “Vậy không thì chúng ta sinh một thằng nhóc để chơi đùa đi!”

Sau đó, anh liền bị Khương Sơ đánh một trận toi bời: “Ai cho anh chơi con chứ! Em không cho phép!”

Hứa Đình Thâm đã dự tính trước, sau khi có con, địa vị của anh trong gia đình sẽ vô cùng thấp, vô cùng thấp.

Lòng chua xót.

Vài ngày sau. Nhân viên cũ trong studio của Khương Sơ sinh một bé gái, Khương Sơ muốn chọn quà cho bé, liền lấy máy tính bảng ra, lôi kéo Hứa Đình Thâm cùng chọn, sau khi chọn một hồi, trong giỏ hàng đã có một đồng hồ.

“Bảo bối.” Hứa Đình Thâm đỡ trán, trong lời nói còn cất giấu ý cười: “Em định mua toàn bộ đồ trong giỏ hàng và những thứ liên quan đến trẻ con rồi tặng cô ấy sao?”

Khương Sơ vừa nhìn cũng cảm thấy xác thực rất nhiều, nhưng cô chỉ vào bộ đồ trên máy tính bảng: “Cái váy màu hồng này rất đẹp nha, mặc vào nhìn như công chúa vậy, đôi giày này rất đáng yêu, cái vòng tay này cũng quá tình xảo rồi...”

Hứa Đình Thâm “...” Bà xã anh bị điên rồi.

“Chỗ em chọn có cả quần áo cho trẻ 10 tuổi, em định đặt trước quần áo 10 sau cho con bé hả?”

Khương Sơ cắn môi: “Nhưng rất dễ thương mà.”

“...” Anh cướp máy tính bảng: “Em đã có bệnh khó chọn thì anh chọn giúp em.”

“A, không muốn.” Khương Sơ túm áo anh: “Em cảm thấy chúng ta có thể giữ lại cho con.”

Hứa Đình Thâm “...”

Anh giờ tay định xóa, Khương Sơ liền nhào vào lồng ngực anh: “Hứa Đình Thâm, em sinh con cho anh nhé.”

Đôi mắt cô sáng lấp lánh, Hứa Đình Thâm bỗng ngây người, anh chỉ nghe được tiếng tim đập như sấm của mình, ngay cả máy tính bảng trên tay bị cô cướp cũng chưa lấy lại được tinh thần.

Khương Sơ để máy tính bảng ở bên cạnh, để tránh lọt vào tay Hứa Đình Thâm.

“Tiểu Khương Sơ, em thật đúng là...”

Được rồi, được rồi.

Anh thở dài, kéo cô vào trong ngực, xoa mái tóc mềm mại của cô.

Hứa Đình Thâm vốn tưởng Khương Sơ chỉ thuận miệng nói thôi, cũng không tưởng là thật, không ngờ mấy ngày sau, vào một buổi tối nào đó, cô chuẩn bị một bữa tối dưới ánh nến (mặc dù bữa tối này không phải do cô làm). Hứa Đình Thâm cảm thấy là lạ, anh chần chờ kéo ghế ngồi xuống: “Em lại làm chuyện gì trái với lương tâm rồi à?”

Khương Sơ bày ra một nụ cười tự cho là rất ngọt ngào, thật ra trong mắt Hứa Đình Thâm thì lại rất ngốc nghếch: “Không có gì, tạo chút lãng mạn thôi.”

Chỉ là với cái tính không giấu giếm được của Khương Sơ này, Hứa Đình Thâm đã chắc chắn rằng có chuyện. Anh không vạch trần, khoe miệng cất giấu ý cười: “A, lãng mạn đây.”

“Có phải rất cảm động không?”

Hứa Đình Thâm gật đầu: “Ừ.”

Khương Sơ tự cho là đã thành công, lúc bầu không khí vừa đúng lúc, cô liền ngồi trên đùi anh, vụng về câu dẫn anh, đương nhiên Hứa Đình Thâm sẽ không từ chối đồ ăn đưa tới tận cửa. Chỉ là lúc đang định tiến vào chủ đề chính, bàn tay mở ngăn tủ của Hứa Đình Thâm ngừng lại: “Anh nhớ rõ là còn...”

Khương Sơ chợt dạ mím môi: “Em vứt đi rồi.”

Anh nhủ mày, không hiểu hỏi: “Sao vậy?”

“Em nói rồi, em muốn sinh con cho anh.”

Lông mi của Hứa Đình Thâm run lên, trong lòng nóng như lửa đốt, khó khăn lắm mới đề được trái tim xuống, anh nhin một chút, đưa tay phủ tấm thảm lên người cô: “Em có biết sinh con phải chuẩn bị gì không?”

“Em biết, em đã nghĩ kỹ.” Khương Sơ tra tài liệu, cô nói rất kiên định: “Hai chúng ta nhân lúc còn trẻ sinh con, như vậy em cũng có thể nhanh chóng quay lại diễn. Tất nhiên là em nhất định sẽ cố hết sức để hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ, nhận ít vai diễn hoặc không nhận nữa, chăm sóc con cái

thật tốt, em nghiêm túc đây.”

Hứa Đình Thâm vẫn nhớ rõ, lúc đó cô từng nói mình không thích trẻ con.

“Bảo bối, sinh con em sẽ rất vất vả. Ngoan, đừng nông nổi...”

Cô cắn môi: “Không phải nông nổi, lúc anh cầu hôn em, em đã nói, em muốn cho anh một gia đình hoàn chỉnh.”

Toàn thân Hứa Đình Thâm cứng lại, những lời này có thể thiêu đốt toàn bộ lý trí của anh một cách dễ dàng.

Cô gái của anh, hóa ra đã sớm nghiêm túc cân nhắc chuyện cho anh một mái nhà, tuyệt đối không phải lời nói ngoài miệng.

Khương Sơ còn muốn nói tiếp, một nụ hôn nóng hổi đã in xuống.

Hai người cùng nhau chuẩn bị sinh con, chỉ là Hứa Đình Thâm càng tra tài liệu thì càng sợ hãi, trước đây nói muốn có con đều chỉ là suy nghĩ mà thôi, một khi thật sự đưa ra quyết định này, ngược lại là càng lo lắng.

Anh thấy phụ nữ mang thai và sinh con rất vất vả, thậm chí sinh con xong có thể sẽ dẫn đến bàng quang rủ xuống, ngực đột nhiên đau nhức, bỗng lại không nhớ để cô gái của anh chịu khổ.

Rất cuộc thì cô yêu anh nhiều đến đâu mới có thể nguyện ý sinh con cho anh chứ.

Hứa Đình Thâm cảm thấy cô ngốc, nghĩ một hồi lại không nhận được mà cong môi lên, Tiểu Khương Sơ cũng chỉ có lúc ở trước mặt anh mới có thể làm chuyện ngốc nghếch.

Khương Sơ đang cắt hoa quả để làm salad, Hứa Đình Thâm nhìn cô đã xuất thần, lồng ngực bị yêu thương đốt cháy.

“Đến đây.”

Khương Sơ quay đầu nhìn anh, không để ý, cô xúc một thìa hoa quả đưa tới bên đôi môi đỏ hồng, cuối cùng mới chậm rãi đi tới: “Làm gì?”

Hứa Đình Thâm cong môi, kéo cô vào trong lồng ngực mình: “Khóe môi dính sữa chua mà cũng không biết.”

“A.” Khương Sơ hơi xấu hổ, cô giơ tay lên định lau đi, Hứa Đình Thâm lại ngăn cô lại, anh vây hai tay Khương Sơ ra sau, chậm rãi cúi đầu xuống hôn lên vệt sữa chua màu trắng bên môi cô, thuận tiện còm nếm mùi vị của cô.

“Ừm, ăn ngon.”

Khương Sơ trừng anh, Hứa Đình Thâm lại giả bộ mình không hề đùa giỡn lưu manh: “Hoa quả rất ngon, anh cũng muốn ăn.”

Cô búng đĩa tới, tức giận đặt trên bàn trà: “Tự ăn đi.”

“Bảo bối, chẳng lẽ em không nên đút cho anh sao?”

Khương Sơ: Bị mê muội nhưng không thể nói gì.

“Anh mặc kệ.” Hai tay Hứa Đình Thâm gói sau đầu, lười biếng dựa trên ghế sofa: “Đợi đến khi có con, nhất định em sẽ bỏ mặc sống chết của anh, vậy nên... bây giờ em phải bồi thường gấp đôi cho anh.”

“...” Khương Sơ nhìn mà than thở: “Em còn chưa từng nghe có chuyện bồi thường trước cơ đấy.”

“Được rồi.” Hứa Đình Thâm thờ dãi: “Anh cho em ăn vậy.”

“...” Anh thật cợt nhả.

Khương Sơ không tiếp tục trao đổi với người không bình thường là Hứa Đình Thâm nữa, dù sao thì đôi bao nhiêu cách nói thì anh đều chỉ có một ý mà thôi.

Không biết có phải là vì căng thẳng hay không, mặc dù hai người muốn có con nhưng vẫn chưa có tin tốt.

Khương Sơ cũng không nhận được mà định từ bỏ, cảm giác thất vọng rất khó chịu.

Sau đó, cô tiếp tục làm việc, nhưng sau khi tham gia hoạt động trở về, Weibo lập tức có hot search: Khương Sơ mang thai.

Người trong cuộc Khương Sơ: “?”

Mang thai? Ai mang thai? Mang thai gì?

Cô mở ra nhìn, bởi vấn đề về góc độ, nên bụng cô hơi nhô lên, nhìn giống như mang thai thật.

Khương Sơ cảm thấy trái tim như bị kim châm, chao ôi, cô chỉ là bị Hứa Đình Thâm nuôi mập thôi mà!

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Ngoại truyện 6: Mang thai

Cô nhìn về phía kẻ đầu sỏ: “Đều tại anh cho em ăn thành mập.”

“Mập gì?” Hứa Đình Thâm nhéo thịt trên lưng cô: “Gầy quá không tốt, sờ sẽ bị cộm tay.”

Anh còn lý lẽ không đây?

Khương Sơ đưa điện thoại cho anh: “Mập đến nỗi người ta đều tưởng em có thai.”

Hứa Đình Thâm cầm điện thoại nhìn, anh nhin cười, giả bộ lên án: “A, đám người này thật quá đáng mà.”

Khương Sơ liếc mắt nhìn anh, lúc này Lật Diệp gửi tin nhắn cho cô: “Em xem dạo này em mập thành dạng gì rồi, lúc tham gia hoạt động người ta đều tưởng em có thai đấy.”

Khương Sơ để loa ngoài, Hứa Đình Thâm nghe thấy mà không nhin được nói: “Do góc chụp thôi, thật sự không mập.”

“Mau giảm cân đi.” Từ khi Khương Sơ kết hôn, cô không hề vận động, Lật Diệp tỏ vẻ rất lo lắng: “Mỗi ngày đều phải nhớ vận động đấy, nếu em không vận động thì chị sẽ mắng Hứa Đình Thâm.”

Khương Sơ: “...”

Hứa Đình Thâm “?”

“Lật tỷ, chị nghe cơ bắp hòa tan chừng bao giờ chưa?” Khương Sơ có ý định tẩy não cho người đại diện: “Gần đây em đọc được một tin, sinh viên đại học tập thể dục có thể bị giãn cơ chưa, thật đáng sợ, em cảm thấy so với đáng người thì sinh mạng vẫn quan trọng hơn.”

Lật Diệp không hề bị lừa: “Em đừng có dọa chị, đó là do tập luyện cường độ cao thôi.”

“Ahuhu.” Khương Sơ từ bỏ: “Em muốn mách fan rằng mình bị người đại diện ngược đãi.”

Lật Diệp chắc chắn cô sẽ không thể: “Vậy em mách đi.”

“...” Khương Sơ khóc lóc kể lể với Hứa Đình Thâm: “Sao tất cả mọi người đều cho rằng em sẽ mềm lòng vậy?”

“Em...”

Lật Diệp bảo studio lên tiếng phủ định lời đồn Khương Sơ mang thai, còn nói sau này có tin tốt sẽ thông báo cho mọi người.

Khương Sơ không từ chối được, thể là đành phải chấp nhận đề nghị của người đại diện, cô nghĩ rồi, dù sao thì sau này cũng phải sinh con, vận động nhiều sẽ tốt cho cơ thể, về sau cũng chịu khổ ít hơn.

Thế là, mỗi sáng sớm Hứa Đình Thâm đều dẫn Khương Sơ đi vận động, thể lực của Khương Sơ theo không kịp, mỗi lần đều hò hét đòi ngừng. Không biết ai chụp được cảnh hai người chạy bộ, nói rằng Hứa Đình Thâm ngược đãi Khương Sơ.

“Rõ ràng Khương Sơ không chạy nổi rồi mà Hứa Đình Thâm còn ép cô ấy.”

“Không phải, con mắt nào của bà thấy Hứa Đình Thâm ép cô ấy chứ?”

“Tôi cảm thấy Hứa Đình Thâm gia trưởng thật đấy, nói một là một, hai là hai, nhất định ở nhà Khương Sơ rất thâm thâm.”

Người bị cho là thâm thâm là Khương Sơ lại hoàn toàn không biết gì cả, cô được Trì Tĩnh gửi cho mấy bình rượu ngon, nhất định phải rủ Hứa Đình Thâm chơi trò chơi.

“Còn chơi trò chơi nữa hả?” Hứa Đình Thâm nhiu mày: “Lần trước, em ngay cả đồ... Ừm...”

Khương Sơ bịt miệng anh lại, tai đỏ lên: “Không được nói.”

Anh gạt nhẹ đầu, Khương Sơ mới buông anh ra.

“Hai chúng ta chơi kéo bao búa, ai thua sẽ phải uống một ly rượu này, sau đó đáp ứng với đối phương một yêu cầu.”

“Đáp ứng với đối phương một yêu cầu?” Hứa Đình Thâm nhìn người vợ mới cưới ham chơi này của mình, giọng nói mang theo vẻ tự luyến: “Nếu Tiểu Khương Sơ khao khát thân thể của anh thì cứ nói thẳng, không cần quanh co như vậy đâu.”

Khương Sơ cầm bàn chân trắng nõn khề đá anh một cái.

“Thật sự muốn chơi à?”

Cô gạt đầu: “Vâng.”

“Nếu anh thừa dịp say rượu chiếm tiện nghi của em, em cũng đừng khóc nhè đấy.”

“Bây giờ anh có thể quang minh chính đại làm vậy rồi.” Khương Sơ ngồi trên giường: “Hơn nữa, ai chiếm tiện nghi của ai còn chưa biết đâu.”

“Có lẽ Hứa Đình Thâm đó còn xấu xa hơn, nếu làm Tiểu Khương Sơ bị thương thì làm sao bây giờ, anh sẽ không nỡ đấy.”

“Phi.” Khương Sơ trầm nghĩ, em cũng không thấy anh tốt như vậy đâu: “Mau lại đây, đừng có lè mề.”

Hứa Đình Thâm nhìn cô, khoe miệng cất giấu ý cười, Khương Sơ đếm “ba, hai...”, Hứa Đình Thâm vừa định duỗi tay, Khương Sơ đột nhiên ngăn cản: “Đợi đã, anh không được nhường em đâu đấy.”

Cô nói như vậy, ngược lại Hứa Đình Thâm lại cảm thấy mình phải nhường cô: “Nếu em thua thì anh sẽ không bị đánh chứ?”

“Sao có thể?” Khương Sơ mỉm cười: “Nhà mình rất dân chủ đấy, ông xã.”

Nụ cười trên mặt Hứa Đình Thâm hơi cứng lại, đã nói như vậy thì chẳng phải là đe dọa trắng trợn sao?

Thế là lúc chơi lại, Hứa Đình Thâm bị chậm mấy giây, thấy cô ra búa, anh lập tức sửa thành kéo, còn rất buồn rầu mà nói: “Sao em lại thắng được?”

Khương Sơ rất vui, rốt cuộc thì cô cũng thắng được một lần, cô rót rượu cho Hứa Đình Thâm: “Anh nợ em một yêu cầu nha.”

Hứa Đình Thâm đoán là Khương Sơ ghi thù, nên trước sau phải xóa sổ hết sáu yêu cầu mà cô nợ, nồng độ rượu hơi cao, đầu Hứa Đình Thâm có hơi choáng: “Tiểu Khương Sơ hài lòng chưa?”

Khương Sơ thấy anh còn say hơn cả trước, bèn lừa anh: “Hứa Đình Thâm thích Khương Sơ không?”

“Ừ, thích.”

“Hứa Đình Thâm đã từng lừa Khương Sơ chưa?”

“Có, anh ta thường xuyên lừa Tiểu Khương Sơ, cuối cùng lừa được cô ấy vào hộ khẩu nhà mình.”

“Vậy lúc Hứa Đình Thâm nhìn Khương Sơ thì sẽ nghĩ gì?”

“Nghĩ tất cả những chuyện không thích hợp với trẻ con.”

“???”

Ngày hôm sau, sau khi Hứa Đình Thâm tỉnh rượu mới biết là Khương Sơ cố ý lừa để mình khai ra, anh gãi gãi đầu, lại phát hiện Khương Sơ đang giận. Hứa Đình Thâm tìm anh em tốt Trì Tĩnh của mình: “Mấy món đồ vợ quản trước kia của chú đâu, đưa cho anh dùng.”

Trì Tĩnh cười ha hả: “Tự mua đi, em đang dùng.”

“???”

Vì chưa có thai nên Khương Sơ dự định quay lại làm việc, nhưng cô vẫn chưa kiểm soát được đáng người nên không dám ra ngoài tham gia hoạt động, tránh bị người khác nói mình mập. Lúc cô đang làm động tác bridge pose thì thấy Hứa Đình Thâm đi đến, liền thờ phỉ phò nói: “Chụp hộ em một tấm.”

Sau khi tập xong, Khương Sơ đăng ảnh chụp lên Weibo: “Mệt quá.”

“Đừng tập nữa.”

“Hả?” Khương Sơ cảm thấy kỳ quái: “Sao anh lại ngăn cản em? Anh phải giám sát em đấy, được không?”

Cô vốn đã không kiên trì mà Hứa Đình Thâm lại dung túng cô như vậy, chẳng phải cô vô dụng sao.

Hứa Đình Thâm giải thích: “Người khác tưởng là anh ngược đãi em.”

Khương Sơ nghe xong liền tức giận, vén tay áo lên: “Ai nói!”

Cô lấy điện thoại ra, quả nhiên trong khu bình luận có mấy kẻ ghen ăn tức ở không biết là người hay quỷ: “Khương Sơ đúng là tầm thường, dạo này không làm việc mà còn muốn vận động để giữ dáng, chắc là sợ bị Hứa Đình Thâm ghét bỏ nhỉ?”

Khương Sơ: “...”

“Chưa chắc, tôi thấy là vì muốn tập tư thế mới, đồ Hứa Đình Thâm vui vẻ.”

Cái... cái gì mà tư thế mới? Tại Khương Sơ đỏ lên, đám người hài hước này đùa gì thế?

Khương Sơ chợt dạ nhìn Hứa Đình Thâm, rõ ràng mình không có ý kia, nhưng không biết vì sao lại đột nhiên cảm thấy xấu hổ, chỉ nhìn anh một chút thôi mà đã cảm thấy toàn thân nóng lên.

Hứa Đình Thâm cảm thấy ánh mắt cô nhìn mình có chút kỳ quái: “Làm sao vậy?”

“Không có... Không có gì.”

Khương Sơ thâm tưởng tượng một chút, sau đó mặt lại càng đỏ hơn.

“?” Sao xem bình luận trên Weibo mà cũng có thể xấu hổ thành như vậy?

Khương Sơ cúi đầu, thầm nghĩ xem mình nên làm gì, cô mở bình luận, vốn dĩ định trả lời “Ai cần cô lo”, lại cảm thấy mình không nên tính toán với đồ ngu, thế là tự bình luận: “Công việc yêu cầu.”

Chạy bộ thể dục đều là yêu cầu của nghề nghiệp, liên quan gì đến Hứa Đình Thâm chứ. Khi lên màn hình có vẻ sẽ rất mập, nên các nghệ sĩ nữ thường muốn gầy hơn người bình thường, có lẽ Hứa Đình Thâm rất thích dáng người hiện tại của cô, tất nhiên nếu không thích thì đánh cho anh một trận là sẽ thích.

Fan hâm mộ thấy lời giải thích của cô thì nhao nhao trả lời:

“Dừng lại đi, nghệ sĩ nữ đều cần giảm cân mà.”

“Cuộc sống của những đứa ghen ăn tức ở thật thâm, không quen nhìn hai người ân ái nên nhất định phải xoi mói à?”

“Nhất định Hứa Đình Thâm phải chăm sóc tốt cho gái nhà tôi đấy, giảm béo thì giảm béo, nhưng không thể tổn thương đến thân thể @ Hứa Đình Thâm.”

Khương Sơ để điện thoại xuống, đột nhiên cảm khái một câu: “Em cảm thấy khoảng thời gian này em tập thể dục rất có thành quả.”

Hứa Đình Thâm liếc nhìn cô, mặc dù Khương Sơ không cao, nhưng tỉ lệ đáng người rất đẹp, trước lỗi sau lồm, nhưng thật sự anh không cảm thấy thay đổi chút nào.

Anh ho khan một tiếng: “Có à?”

“Không tin?” Khương Sơ kéo tay anh đặt lên bụng mình: “Nguyên một khối cơ bụng luôn.”

Hứa Đình Thâm còn chưa kịp cười, Khương Sơ đã cười thành đồ ngốc luôn rồi.

“...” Hứa Đình Thâm nhìn cô như vừa thấy người thiếu năng, nhân dịp còn chiếm tiện nghi, sau đó phối hợp diễn: “Bà xã anh giỏi quá.”

Khương Sơ còn muốn tập thêm, Hứa Đình Thâm giữ chặt cô: “Đừng tập nữa.”

“Làm sao vậy?” Khương Sơ không hiểu, sờ sờ đầu ông xã nhà mình: “Em đã đáp trả đám ngu xuẩn kia rồi, ngoan.”

Lông mi Hứa Đình Thâm rủ xuống: “Anh biết có kiểu vận động này còn hiệu quả hơn.”

“Hả?” Khương Sơ nhú mày, sao cô không biết có loại này nhỉ: “Kiểu gì?”

Còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị người nào đó ôm ngang vào phòng tắm.

...

“Này! Anh nói là kiểu này hả?”

“Ừ.” Người nào đó mặt không đỏ tím không đập đáp.

Rất lâu sau đó, lưng Khương Sơ chạm vào tấm chăn mềm mại, cô tưởng có thể ngừng lại, kết quả là Hứa Đình Thâm ghé vào tai cô nói gì đó.

“...” Cô lắc đầu, khóe mắt hơi ướt: “Không được không được, tư thế đây khó lắm.”

“Không khó thì sao có hiệu quả được chứ.”

“...” Hu hu hu.

Về sau, thỉnh thoảng Hứa Đình Thâm sẽ kèm Khương Sơ rèn luyện thân thể, Khương Sơ còn cảm thấy chưa đủ, quyết chí tập để lấy rãnh bụng, nhưng lý tưởng xa vời này rất nhanh đã bị tan vỡ.

Bởi vì Khương Sơ phát hiện mình có thai.

Cô nhìn Hứa Đình Thâm: “Đều tại anh.”

“...” Hứa Đình Thâm mấp máy môi: “Một mình anh mà làm được hả?”

Cô hừ một tiếng.

Yết hầu của người đàn ông hơi dịch chuyển, một lúc lâu vẫn chưa bình tĩnh được, cảm giác mình như đang nằm mơ. Anh cúi đầu xuống, áp tai lên vùng bụng còn bằng phẳng của Khương Sơ, nghe xem bên trong có động tĩnh gì không.

“...” Khương Sơ im lặng: “Sao nhìn anh như chưa trải sự đời thế?”

“Em thì trải qua rồi hả?”

“...” Cô vẫn chưa.

Hứa Đình Thâm hỏi: “Em thích con trai hay con gái?”

“Không biết, bây giờ em đã cảm thấy con rất đáng yêu rồi.” Rõ ràng trước đó còn không thích kia mà.

Cô hỏi câu giống như vậy: “Anh thích con trai hay con gái?”

Lần trước Hứa Đình Thâm đã nói, suy nghĩ hiện tại vẫn không thay đổi: “Con gái đáng yêu hơn, tốt nhất là giống em vậy, cho dù IQ vẫn...”

Khương Sơ không nhịn được mà đánh anh, cô cười lạnh: “Em thấy anh sợ nếu sinh con trai thì nó sẽ thừa hưởng tính cách của anh thì có, đã hay nói dối lại còn lượn lờ khắp nơi để lừa gạt mấy cô nhóc, đến lúc đó thì loạn nhà mất.”

Hứa Đình Thâm “...”

Anh im lặng một hồi: “Hình như anh không hề lượn lờ khắp nơi để lừa gạt mấy cô nhóc, anh chỉ lừa một cô gái là em thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Ngoại truyện 7: Sau kết hôn

Bởi vì mang thai, nên kế hoạch quay phim mới của Khương Sơ đã bị ngâm nước nóng.

Fan hâm mộ vô cùng thấu tình đạt lý: “Gái nhà đường thai thật tốt nha, chờ nghỉ ngơi tốt rồi trở lại quay phim”

“Nếu Hứa Đình Thâm không chăm sóc tốt thì lấy roi da ra hầu hạ [đầu chó].”

“Sơ Sơ nhanh như vậy đã kết hôn sinh con rồi, điều đó cho thấy cô ấy rất hạnh phúc, đã gặp đúng người.”

Vì trước đó dự định sẽ mất một khoảng thời gian nên hai người đã mời người giúp việc, hiện tại Khương Sơ đang mang thai, người nào đó còn gấp đến nỗi vội vàng mời mấy bảo mẫu chuyên chăm sóc cho phụ nữ có thai, còn từ chối toàn bộ công việc.

“...” Khương Sơ bĩu môi: “Anh như vậy làm em cũng căng thẳng theo.”

Trước kia, thỉnh thoảng Hứa Đình Thâm còn chơi game với Trì Tĩnh, ra ngoài liên hoan, quay quảng cáo gì đó, bây giờ hoàn toàn đặt trọng tâm trên người Khương Sơ, khiến cô chịu áp lực rất lớn, lúc này chỉ mới vừa mang thai, sau này còn mấy tháng nữa thì sao cô có thể chịu được cơ chứ.

“Đừng lo, anh sẽ ở cạnh em.”

“Cũng là bởi anh ở cạnh nên em mới căng thẳng.”

Khương Sơ thấy anh vẫn đang kiểm tra đồ vật, hoàn toàn bất vi sở động, bỗng cảm thấy hơi tuyệt vọng. Cô cắn cắn môi, nhẹ nhàng kéo áo anh: “Ông xã, anh đi chơi game đi.”

“...” Hứa Đình Thâm nhú mày: “Anh nhớ trước đây em không thích anh chơi game mà.”

Lúc đầu, Khương Sơ còn chơi game cùng Hứa Đình Thâm, về sau, cô cảm thấy rất nhàm chán. Thỉnh thoảng thấy Hứa Đình Thâm chơi game không để ý tới mình thì sẽ tức giận, nhưng hiện tại...

Sao còn có kiểu bà xã chủ động để chồng mình chơi game chứ?

“Chẳng phải em đang thông cảm cho anh sao?”

Thấy vẻ mặt của cô như suy đoán rằng mình lén lút chơi game, hoàn toàn không hề giống đang thông cảm cho mình. Hứa Đình Thâm kéo môi, có hơi ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Không cần, ông xã của em thương em mà.”

“...” Phi.

Hứa Đình Thâm nghiêm túc ghi lại thời gian mang thai của Khương Sơ, ngẩng đầu hỏi: “Em có buồn nôn không?”

Khương Sơ lắc đầu: “Không.”

Anh nhú mày: “Vậy bây giờ em có khẩu vị ăn không?”

Cô nàng hay ăn vặt nào đó xoa xoa bụng: “Đói bụng.”

...

Về sau, Hứa Đình Thâm suốt ngày đi theo Khương Sơ như vệ sĩ, cuối cùng, rốt cuộc Khương Sơ cũng không thể nhịn được nữa.

“Mấy đám con gái bọn em tụ tập với nhau, anh tới làm gì?”

Mấy người bạn của Khương Sơ, gồm cả Nghiêm Hi ở bên trong, đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn anh.

Hứa Đình Thâm thở dài: “Không thấy em thì ngực sẽ khó chịu, hoa mắt chóng mặt, chân tay không có sức.”

Đây là có bệnh hả?

Khương Sơ im lặng, Nghiêm Hi không nhìn nổi, ghét bỏ nói: “Anh thật là dính người.”

“Đừng có mà ghen tị.”

“...”

Cũng may Hứa Đình Thâm mặt dày, đối mặt với ánh mắt kỳ thị của nhiều người như vậy mà mặt vẫn không hề đỏ sẫm, tiếp tục tiến hành sự nghiệp bảo vệ vĩ đại của mình.

Lúc Khương Sơ về nhà, cô do dự một chút những vẫn hỏi: “Có phải anh yêu con hơn em không?”

“Hả?” Hứa Đình Thâm nghe vậy thì khóe môi cong lên ý cười nhàn nhạt, ôm eo Khương Sơ: “Tiểu Khương Sơ nhà ta cũng sẽ tranh giành tình nhân với con cơ đấy.”

“...” Cô không phải, cô không có, đừng nói linh tinh.

Hứa Đình Thâm rất muốn có con gái, mua rất nhiều quần áo của bé gái trên mạng, Khương Sơ một lời khó nói hết mà nhìn anh, rõ ràng một khi người đàn ông đã bắt đầu mua sắm thì còn lợi hại hơn cả phụ nữ, lần trước còn không biết xấu hổ mà ngăn cản mình mua cơ đấy.

“Lúc này mới mấy tháng thôi mà anh đã mua à?”

Hứa Đình Thâm không thèm để ý: “Mua rồi tính sau.”

Cô bắt đầu đi: “Nếu là con trai thì làm sao bây giờ?”

“Vậy đành phải để nó chịu uất ức mà mặc quần áo con gái vậy.”

Khương Sơ: “...” Đau lòng cho con trai tương lai một giây đồng hồ.

Khương Sơ mỗi ngày đều tập yoga, xem phim điện ảnh và ra ngoài tập, thuận tiện còn hưởng sự chăm sóc đặc biệt của Hứa Đình Thâm.

Ngày nào đó, Khương Sơ thật vất vả mới thừa dịp Hứa Đình Thâm ra ngoài quay quảng cáo nên đi họp lớp, lúc đang nói chuyện với một bạn học nữ, đối phương hỏi cô sao Hứa Đình Thâm không đến.

“Chẳng phải anh ấy không đến mới vui sao?”

“Hai người cãi nhau hả?”

Khương Sơ lắc đầu: “Anh ấy ở nhà thì mình không thể ra ngoài.”

Ý của Khương Sơ là lần nào Hứa Đình Thâm cũng đi theo mình, cô hơi ngại khi dẫn theo một người lớn như vậy ra ngoài chơi, nhưng bạn học nữ kia lại lý giải thành Khương Sơ không có địa vị gì trong nhà, bị Hứa Đình Thâm khống chế, ngay cả ra ngoài cũng không được.

Hôn nhân trong ngành giải trí, quả nhiên đều là bề ngoài của công việc.

Bạn học nữ cảm thấy xong thì thấy người cách đó không xa đang đi tới, chọc chọc Khương Sơ: “Đó chẳng phải là Tiểu Lỗi sao? Trước kia cậu ấy thích cậu đây.”

“...”

Khương Sơ trực tiếp ngậy người, người đàn ông cao lớn trước mặt này là Tiểu Lỗi, không ngờ đúng lúc ánh mắt của đối phương nhìn đến đây, hai người nhìn nhau một lát, Tiểu Lỗi kéo môi, cho rằng Khương Sơ đối với mình là tình cũ khó quên, nhưng sự thực là Khương Sơ đang nghĩ: Tiểu Lỗi là ai?

Dù sao thì người theo đuổi Khương Sơ rất nhiều, huống chi Tiểu Lỗi đã không còn nhuộm tóc vàng như lúc trước, anh ta để tóc ngắn gọn gàng chỉnh tề, cả người nhìn rất có tinh thần, khác xa đáng kể vô lại lúc trước, Khương Sơ tất nhiên không nhận ra được.

Tiểu Lỗi đi tới: “Khương Sơ.”

Chuyện khó xử nhất trên thế giới là, chúng ta đã từng quen biết, tôi không còn nhớ rõ người, nhưng người vẫn còn nhớ rõ tôi.

“...” Khương Sơ vô cùng lễ phép nói: “Xin chào.”

“Cậu còn nhớ lúc trước tôi từng trêu đùa cậu không?”

“...” Cô nở nụ cười xấu hổ mà lịch sự: “Nhớ? Nhớ rõ chứ.”

Nhớ rõ cái rắm.

Khương Sơ càng thêm lộng lẫy chói mắt hơn đáng kể ngày hôm trước, Tiểu Lỗi thấy Hứa Đình Thâm không ở đây, không khỏi động tâm nghĩ như vậy, anh ta giờ ly rượu trong tay lên: “Khương Sơ, tôi mời cậu.”

Khương Sơ bất động, cô cảm ly rượu chỉ là lấy lệ, thật sự không muốn uống, Tiểu Lỗi vừa định giục cô thì một dáng người cao lớn đã xuất hiện trước mặt anh ta, Khương Sơ chỉ cảm thấy phía sau có một cơ thể ấm áp sát lại gần, tiếp đó là ly rượu trong tay bị cướp đi: “Cậu có ý gì, để phụ nữ có thai uống rượu sao?”

Tiểu Lỗi cũng đã quên chuyện này, nghe Hứa Đình Thâm nói như vậy, mọi người xung quanh đều quăng ánh mắt khinh bỉ tới.

Hứa Đình Thâm thờ ơ đặt ly rượu ở một bên, cánh tay hữu lực ôm lấy Khương Sơ, cúi đầu nói khẽ bên tai cô: “Tiểu Khương Sơ chạy tới đây gặp cậu ta, có nghĩ rằng anh sẽ ghen không?”

“Hả?” Khương Sơ có chút mê muội, ngẩng đầu lên, khẽ hỏi Hứa Đình Thâm: “Cậu ta là ai?”

Có lẽ đội thêm bộ tóc vàng thì Khương Sơ có thể nhớ ra.

Hứa Đình Thâm: “...”

Trong nháy mắt, các nếp gấp trong lòng anh đều được vuốt phẳng, thậm chí còn cảm thấy mình có hơi buồn cười, Hứa Đình Thâm xoa xoa mặt cô: “Một cậu bạn thích nhặt rác trong trường chúng ta thôi.”

“Hóa ra là cậu ấy.”

Khương Sơ rút cuộc không khiêm tốn nữa, dùng vẻ mặt đồng cảm nhìn Tiểu Lỗi.

Đối phương:???

Hứa Đình Thâm đến rồi, Tiểu Lỗi cũng không tự khiến mình bẽ mặt nữa, lập tức đi ra chỗ khác. Hứa Đình Thâm lại bắt đầu bám đuôi cô rồi, Khương Sơ hỏi anh: “Sao anh lại tới đây?”

“Xong việc thì đến tìm em.”

“Sao anh biết em ở chỗ này?”

“Ừm...” Hứa Đình Thâm chuyển sự chú ý của cô: “Chỗ kia có đồ ăn, em qua đó xem đi.”

Khương Sơ ra chỗ đó lấy bánh kem, Hứa Đình Thâm đứng bên cạnh, xỏ tay vào túi nhìn cô, cúi đầu nhủ mày: “Sao em lại đi giày cao gót?”

Khương Sơ liếc nhìn anh, khinh bỉ nói: “Anh cứ suốt ngày lo lắng linh tinh.”

Người ta có thai còn phải làm việc, sao cô lại biến thành búp bê thủy tinh thế này.

Giữa trưa, bạn cùng lớp ăn cơm, bắt đầu ôn lại quá khứ, một người bạn của Hứa Đình Thâm nói anh ta từng giả mạo chữ của Khương Sơ để viết thư tình cho Hứa Đình Thâm, chính vì đề tác hợp cho họ, không ngờ Hứa Đình Thâm lại không phát hiện.

“...” Hứa Đình Thâm im lặng một lát, sau đó, lúc mọi người đang cười vang thì anh cầm đĩa: “Tôi có phát hiện.”

Trong giọng nói lộ ra một tia lạnh lùng.

Lúc ấy, người đùa ác kia cảm thấy tay mình đã nổi da gà.

“Trêu đùa tôi rất thú vị sao?”

Mọi người bỗng ngừng cười. Khương Sơ kéo kéo tay áo anh: “Làm gì vậy, mọi người cũng là có ý tốt thôi mà.”

Hứa Đình Thâm nhẹ nhàng cong môi, gấp một miếng cá vào trong bát Khương Sơ, nghiêng đầu nói với người kia: “Giỏi lắm, lần sau tìm cậu tính sổ.”

Cảm giác giống như lại trở về năm đó, người kia thở dài một hơi, dùng nắm đấm hơi đánh lên lồng ngực anh: “Lần sau cậu phải bỏ sung rượu mừng, không có rượu mừng thì kẹo mừng cũng được.”

Hứa Đình Thâm gật đầu: “Là sơ suất của tôi.”

Cuối cùng là Hứa Đình Thâm thanh toán.

Khương Sơ lên xe, nghiêng đầu nhìn Hứa Đình Thâm: “Anh thật là dối trá, lần trước còn nói muốn cảm ơn người ta, sao hôm nay gặp mặt lại có cảm giác như anh muốn đánh cậu ta vậy?”

Hứa Đình Thâm trầm nghĩ, bị em phát hiện rồi.

Anh nhẹ giọng ho khan một tiếng, tựa trên bả vai Khương Sơ, nhìn ánh đèn bên ngoài.

Đến khi về nhà, người nào đó lấy giấy bút đặt trước mặt Khương Sơ, cô không hiểu: “Anh làm gì thế?”

“Viết ‘I love you’ cho anh.”

Khương Sơ cạn lời nhìn anh: “Anh bị bệnh gì vậy?”

Anh vươn tay ôm lấy sau lưng cô: “Viết 100 lần đi, ai bảo năm đó em không viết.”

“...” Khương Sơ một lời khó nói hết: “Cậu ta làm chứ, liên quan hệ gì đến em?”

“Anh nói có liên quan đến em thì có liên quan đến em.”

“Anh vô lý!”

“Được rồi.” Hứa Đình Thâm xoa tay cô: “Anh chỉ em viết.”

Khương Sơ ngơ ngác một lúc, chỉ thấy Hứa Đình Thâm đặt bút trên tay mình, bàn tay to lớn cầm tay mình viết dòng chữ “I love you” xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Thôi đi, ngây thơ.” Cô vừa châm chọc, vừa che giấu ý cười trên khóe môi.

...

Có lẽ là ông trời nghe được nguyện vọng muốn có con gái của Hứa Đình Thâm, cuối cùng lại cho một cậu con trai để trả thù.

Khương Sơ cho rằng nhất định Hứa Đình Thâm rất thương tâm, dù sao thì trước đó anh vẫn luôn cho là con gái nên mua rất nhiều đồ nữ tính, còn cảm thấy sau này con gái nhất định sẽ thích mấy thứ đồ màu hồng giống Khương Sơ, thế là bản thân cũng ăn mặc rất nữ tính, rất lẳng lơ, có lần Khương Sơ rất muốn đá cái người mất mặt này ra khỏi cửa.

Ban đầu, xác thực Hứa Đình Thâm rất ghét bỏ, anh còn cảm thấy con trai vừa sinh ra rất xấu xí, nào có đẹp như mẹ nó chứ.

Thế nhưng một ngày nào đó tụ tập ở nhà Trì Tĩnh, về mặt Hứa Đình Thâm bất biến mà bắt đầu khoe khoang: “Ôi, chú nói xem con trai nhà anh nên đặt tên gì?”

Trì Tĩnh đã hiểu rõ Hứa Đình Thâm, nháy mắt liền biết anh lại bắt đầu diễn, thế nhưng sân khấu còn chưa xây xong mà anh đã mê diễn quá độ, Trì Tĩnh nhanh chóng bóp chết ý định khoe khoang của anh từ trong trứng nước: “Anh về mà thương lượng với Khương Sơ đi, hai bọn em chỉ vô dụng thôi.”

Hứa Đình Thâm thấy chiêu này không được, thế là đổi chiêu khác: “Chú không biết thằng bé mềm mại đáng yêu thế nào đâu.”

“...”

“Hơn nữa, lúc khóc cũng rất khỏe, không hổ là con trai của Hứa Đình Thâm đây.”

Trì Tĩnh: “...”

Nghiêm Hi: “...”

Lần này, ngay cả Khương Sơ cũng cảm thấy mất mặt, cô lên lút véo Hứa Đình Thâm: “Anh đừng có cợt nhả nữa! Chẳng lẽ trẻ con là đồ hiếm lạ gì sao?”

“Ừ.” Anh gật đầu: “Nhưng Trì Tĩnh không có đâu.”

Trì Tĩnh: ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ngoại truyện 8: Sau kết hôn

Hứa Đình Thâm ý vào việc Trì Tĩnh không có con trai nên khoe khoang, nhưng không ngờ là chưa tới hai năm mà Trì Tĩnh đã có con gái, khiến Hứa Đình Thâm phải ghen tị.

“Sao chú lại có con gái?” Hứa Đình Thâm nhìn cả buổi mới nói một câu: “Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc hả?”

Trì Tĩnh cắn răng, vừa định đáp trả thì Hứa Đình Thâm lại cúi đầu nghiêm trang nói: “Nói vậy cũng không đúng, kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, nhưng loại ngu si này thì sao có thể có chứ?”

“Hứa Đình Thâm, anh đi chết đi.” Trì Tĩnh liếc mắt: “Nhất định là anh ghen tị.”

“Ghen tị?” Hứa Đình Thâm cười lạnh một tiếng: “A, người như anh sao có thể ghen tị được chứ? Anh là loại người này sao?”

Trì Tĩnh trầm nghĩ, anh thật đúng là dối trá, không ngờ Hứa Đình Thâm lại hào phóng thừa nhận: “Anh thật sự là loại người này.”

“...”

“Anh giúp chú đặt tên cho con gái nhé?”

Trì Tĩnh cảnh giác nhìn anh: “Anh nằm mơ đi, chỉ có em và Hi Hi mới có thể đặt tên.”

“À.” Hứa Đình Thâm dựa người trên tường, không đứng đắn nói: “Vậy lúc nào cho anh mượn bé con nhà chú chơi một chút?”

Trì Tĩnh cảm thấy Hứa Đình Thâm đúng là cẩu: “Bỏ suy nghĩ này đi, em sẽ không để anh chạm vào con bé đâu!”

“Ồi đàn ông.” Quý hẹp hòi.

Vì lời này của Hứa Đình Thâm, nên mỗi lần hai nhà gặp mặt, Trì Tinh đều đề phòng Hứa Đình Thâm như đề phòng cướp, ngay cả nhìn cũng không cho anh nhìn. Hứa Đình Thâm chặc một tiếng: “Nhìn anh giống bọn buôn người thế à? Nói thật đi, chúng ta là anh em tốt sao?”

Trì Tinh không thể tin được mà nhìn anh, không ngờ vậy mà anh lại có thể nói ra những lời không biết xấu hổ thế này, nếu hai người bọn họ là anh em tốt thì Hứa Đình Thâm sẽ đối xử với mình vậy sao?

“Chúng ta là anh em tốt lúc nào? Nếu là tình anh em cây khế thì anh ta còn tin là thật, thôi bỏ đi.”

Khương Sơ nhin cười, kéo Hứa Đình Thâm: “Anh về chơi với Bong Bóng đi, tha cho con nhà người ta.”

Bong Bóng là nhũ danh của con trai Hứa Đình Thâm, tên thật là Hứa Tinh Lan. Đừng hiểu lầm, Bong Bóng không phải là thối bong bóng như bình thường, mà là nước mũi tạo thành bong bóng, bởi Hứa Tinh Lan là quý thích khóc, không biết khi Hứa Tinh Lan biết ý nghĩa thực sự của nhũ danh thì liệu có tức giận đến mức khóc ba ngày ba đêm không nữa.

Hứa Đình Thâm lắc đầu, nhìn Trì Tinh: “Bong Bóng rất thú vị, hai chúng ta đổi con đi?”

Trì Tinh thờ dãi: “Không thì em báo cảnh sát đây, đừng nói chứ, nhìn anh thật sự giống bọn buôn người.”

“...”

Cuối cùng, mấy người chia tay không êm đẹp.

Tuy nhìn đáng về Hứa Đình Thâm tựa như canh cánh trong lòng, nhưng thật sự rất thương con trai, sau khi trở về, Khương Sơ nhỏ giọng nói với Hứa Đình Thâm: “Anh cũng không nên nói mình không thích con trai trước mặt thằng bé, ngộ nhờ nó sinh ra bóng ma tâm lý gì đó.”

Khương Sơ bị tâm lý khỏe mạnh của con trai làm tan nát cõi lòng, bình thường còn phải đề phòng Hứa Đình Thâm dẫn dắt con trai trở thành lưu manh.

Hứa Đình Thâm khinh thường: “Giả tạo.”

Nói đến con trai Hứa Tinh Lan, đương nhiên là Hứa Đình Thâm rất thích, chỉ là ngoài miệng nói mình thích con gái, nhưng đã sinh con trai thì còn có thể làm gì nữa? Con của mình thì mình cưng chiều chứ sao.

Hứa Đình Thâm tự mình cho con uống sữa, thay tã, có thể không có tình cảm sao? Sau khi trở thành ba, địa vị của Hứa Đình Thâm trong gia đình trực tiếp hạ từ vị trí thứ hai xuống vị trí thứ ba, quả nhiên không ngoài dự đoán của Hứa Đình Thâm, Khương Sơ còn nuông chiều con trai hơn anh nhiều.

Nếu Khương Sơ nghe được suy nghĩ nội tâm của anh, nhất định sẽ nói, tên súc sinh nhà anh hằng ngày không làm chuyện giống người mà em còn phải nuông chiều sao, con trai rất đơn thuần vô hại, em không cưng chiều nó thì cưng chiều ai?

Ban đầu, Hứa Đình Thâm cho rằng nhất định con trai sẽ giống mình, thế nhưng, dần dần thì tính cách có vẻ không giống.

Đã thích khóc, giả tạo lại còn ham chơi, không cảm đùa được mà cũng khóc nhè đến nỗi cả bong bóng mũi, đây nhất định là sinh sai giới tính rồi nhỉ?

Khương Sơ coi thường anh: “Chẳng lẽ anh không giả tạo sao?”

“Anh đâu có.”

“Phi, không biết xấu hổ.”

Thừa dịp con trai đang ngủ, Hứa Đình Thâm sát lại gần: “Tiểu Khương Sơ, đã bao lâu em không thương anh rồi hả?”

Quý làm nũng này. Khương Sơ đỏ mặt, mắng anh: “Anh nhìn đáng về của anh xem, tốt hơn con ở chỗ nào chứ?”

“Bà xã.” Người nào đó bắt đầu giả bộ đáng thương: “Trước kia em chưa bao giờ mắng anh đấy.”

“...”

“Bây giờ có con trai, em liền không đặt anh trong lòng nữa, còn vì thằng bé mà mắng anh.”

Thế này còn chưa đủ giả tạo sao?

Quả nhiên một giây sau, Hứa Đình Thâm nói lời thoái kinh điển: “Em không yêu anh rồi, trong lòng em không có anh nữa rồi.”

“...” Khương Sơ im lặng một lát, thờ dãi: “Đúng vậy, em không yêu anh rồi, trong lòng em không có anh nữa rồi. Bởi vì anh rất hay làm nũng, nhưng lại rất không biết xấu hổ. Cửa ở đằng kia, đi ra ngoài đi.”

“Anh không.” Người nào đó rất phản nghịch: “Tuy em không yêu anh, nhưng anh tình nguyện làm một người coi tiền như rác, chỉ cần có thể cùng em...”

“Ọe, buồn nôn.” Khương Sơ sợ Hứa Đình Thâm còn tiếp tục nữa thì cô sẽ nôn hết cơm tối qua mất, cô kiễng chân cắn môi anh: “Được rồi, được rồi,

đừng phát bệnh nữa nha.”

Sau đó cô chớp chớp mắt: “Anh xem, tóm lại vẫn là em vĩ đại, ở cùng một người tâm thần như anh mà vẫn không vứt bỏ anh.”

“...”

Mỗi ngày phải ứng phó với hai tên quỷ làm nũng thật sự rất mệt, Khương Sơ nghĩ: “Chúng ta có nên sinh thêm con gái không?”

Hứa Đình Thâm còn chưa phát biểu ý kiến, bà xã nhà mình lại nói: “Hay là hỏi ý kiến con trước đã.”

Người nào đó còn chưa nói lời nào thì đã bị chọc giận gần chết, sao không hỏi anh mà lại hỏi con trai trước.

Anh thật đúng là không có kẻ đau thì không có người thương mà.

“Anh cảm thấy mình giống như phi tử bị thất sủng trong hậu cung vậy, vừa cô độc bất lực lại vừa đáng thương.”

Cách ví von này... Khương Sơ cạn lời nhìn anh: “Vậy tối nay sẽ lật thẻ bài cho khanh, để khanh cảm nhận được sủng ái của trẫm.”

Vốn dĩ Hứa Đình Thâm và Khương Sơ xưng hô rất tùy ý, nhưng một ngày nào đó, con trai không hiểu chuyện lại túm ống quần anh, mơ hồ gọi: “Đình Thâm”

“Phải gọi là ba.”

Cậu nhóc lắc đầu: “Mẹ cũng gọi ba là Đình Thâm.”

“...” Hứa Đình Thâm ôm con trai dậy: “Mẹ của con là vợ của ba, chỉ có mẹ mới có thể gọi vậy, biết không?”

Đáng tiếc là dù có giải thích cũng không thông, lúc trước còn gật đầu đồng ý, nhưng về sau vẫn gọi “Đình Thâm”, Hứa Đình Thâm nói với Khương Sơ là con trai cố ý, Khương Sơ vốn không hề tin, con trai cô đơn thuần như vậy, trắng trẻo đáng yêu như vậy, sao có thể hư hỏng chứ.

Hứa Đình Thâm trầm nghĩ, bà xã mình thật sự quá ngây thơ dễ lừa rồi.

“Hay là chúng ta xưng hô với đối phương là ba mẹ giống con trai, để cho nó học hỏi đi.”

Anh giương mắt: “Em gọi anh là gì?”

Khương Sơ mấp máy môi, nhỏ giọng nói: “Ba ba.”

Hứa Đình Thâm không ngờ khi còn sống lại nhận được đãi ngộ này, anh xấu xa sát lại gần: “Không nghe thấy, gọi lại đi.”

“Hứa Đình Thâm, anh ngứa da hả?”

Người nào đó cười khà khà: “Lúc con trai không có ở đây cũng gọi vậy hả?”

Sau đó anh đã bị đá xuống giường.

Hứa Đình Thâm vẫn không sợ chết mà bò lên: “Trên giường thì sao? Cũng gọi vậy hả?”

“...”

Khương Sơ đỏ mặt, lại gơ chân lên đá anh, không ngờ bị đối phương cầm ngón chân trắng nõn: “Anh biến thái!”

Dù sao thì cũng không phải ngày đầu tiên.

Trải qua sự cố gắng của Khương Sơ và Hứa Đình Thâm, rốt cuộc Hứa Tinh Lan cũng không gọi anh là Đình Thâm nữa, cậu nhóc sửa thành “ông ngoại”.

“...” Hứa Đình Thâm suýt thì bị tức chết, anh đè lại con giận trong lòng xuống, giả bộ kiên nhẫn như đang dỗ con trai: “Sao lại gọi vậy?”

“Ba của mẹ... hình như gọi là ông ngoại mà...”

Hứa Đình Thâm trầm nghĩ, nếu con trai anh không biết cách gọi ba mình, thì anh sẽ gọi thẳng bé là ba.

Anh ra đòn sát thủ: “Nếu con gọi linh tinh, ba sẽ mách chuyện đêm qua con tè dầm cho mẹ.”

Trong nháy mắt Hứa Tinh Lan phủ đầy nước mắt: “Ba ba, đừng nói.”

Con trai thì vẫn là con trai, giả tạo nha.

“Ngoan.” Hứa Đình Thâm lau nước mắt cho cậu nhóc: “Con nhìn xem, mẹ không có ở nhà, con có khóc cũng vô dụng thôi.”

Cậu nhóc khóc càng lớn hơn, không biết có tác dụng hay không, cứ khóc trước đã.

Về sau, trước mặt Hứa Đình Thâm thì Hứa Tinh Lan vẫn như thường, nhưng trước mặt Trì Tinh thì lại bắt đầu gây chuyện.

Có một lần đến nhà Trì Tinh chơi, thấy Trì Tinh ngồi trên ghế sofa chơi game, cậu nhóc bước đôi chân ngắn tới: “Anh trai.”

Trì Tinh nghe thấy vậy thì nhú mày: “Gọi là chú.”

“Anh cũng tên là Tinh Tinh, nhất định là anh trai của em.”

Cái logic này, bất giác khiến Trì Tinh nghi ngờ Hứa Đình Thâm để con trai gọi vậy chính là vì muốn chiếm tiện nghi của mình.

Anh ta kiên nhẫn nói với Hứa Tinh Lan: “Chú là bạn của ba con, con phải gọi là chú.”

Cậu nhóc kiên trì không ngừng gọi: “Anh trai.”

“...”

Đến khi Hứa Đình Thâm bước ra từ trong phòng, Trì Tinh cười lạnh, ôm vai anh dẫn ra ngoài cửa: “Có phải anh cố ý dạy con anh gọi em là anh trai không? Không ngờ anh lại có tâm cơ này đây?”

Hứa Đình Thâm ngơ ngác một lát, sau đó không nhịn được mà cười khúc khích: “Con của anh thật thông minh, rất nghe lời anh.”

Trì Tinh suýt bị Hứa Đình Thâm làm cho tức chết: “Anh không biết xấu hổ à?”

“Không biết xấu hổ đấy.” Hứa Đình Thâm hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý, đề lên bờ vai anh ta: “Gọi một tiếng chú nghe xem nào, cháu trai của ta.”

“Cút.”

“Cháu xem con chú cũng đã gọi cháu là anh trai rồi, điều đó chứng tỏ là cháu rất trẻ đấy.” Hứa Đình Thâm nhắm mắt, lại bắt đầu tán dương con mình: “Cháu thấy con chú có đẹp người đẹp nét không, đối với khuôn mặt già như vậy của cháu mà nó còn gọi là anh trai được, hay thật đấy.”

“...” Trì Tinh thật sự muốn giết anh, đã chiếm được tiện nghi lại còn không biết xấu hổ mà công kích ngoại hình của người ta.

Thế là cứ như vậy, thù hận giữa Hứa Tinh Lan và Trì Tinh đã chấm dứt từ khi Hứa Tinh Lan còn chưa hiểu chuyện.

Hứa Tinh Lan và con gái Trì Nhuế Hàm của Trì Tinh chơi trong phòng rất vui vẻ, Khương Sơ thấy có vẻ như con trai rất thích em gái, thế là lặng lẽ hỏi cậu nhóc: “Mẹ sinh em gái cho con nhé?”

Hứa Tinh Lan nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu.

Khương Sơ khó hiểu: “Sao thế? Chẳng phải con rất thích em Nhuế Hàm sao?”

“Em Nhuế Hàm với em gái mẹ sinh không giống nhau.” Cậu nhóc cái gì cũng không hiểu, chỉ biết là mình vô cùng thích Trì Nhuế Hàm: “Em Nhuế Hàm không giống với người khác.”

Càng về sau, Hứa Tinh Lan đã hiểu chuyện hơn, Hứa Đình Thâm lại hỏi: “Nếu mẹ sinh thêm em bé, con muốn em trai hay em gái?”

Kiểu câu hỏi này rõ ràng là lừa gạt Hứa Tinh Lan mà.

Giống như khi vào cửa hàng mua mỳ, chủ cửa hàng hỏi bạn muốn thêm một hay hai quả trứng gà, bạn do dự một hồi rồi nói thêm một quả, nhưng hoàn toàn không ngờ là có một sự lựa chọn khác là không thêm trứng gà.

Hứa Tinh Lan quả nhiên đã bị lừa, cậu nhóc suy nghĩ một chút: “Nếu là em trai thì con sẽ bắt nạt, còn nếu là em gái thì con sẽ bảo vệ em ấy.”

Đầu Khương Sơ đầy vạch đen, nhìn Hứa Đình Thâm nói: “Ba nó à, quả nhiên là con ruột của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Ngoại truyện 9: Sau kết hôn

Lời nói của Hứa Tinh Lan khiến hai người dở khóc dở cười, Khương Sơ nói: “Như vậy không tốt đâu, ngờ may lại là em trai...”

Cô còn chưa xong đã bị Hứa Đình Thâm cướp lời: “Em đã miêng quạ đen một lần rồi, đừng nói nữa.”

Hứa Tinh Lan nghe thấy lời này, bèn ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn ba mẹ, Khương Sơ tưởng con trai phát hiện ra điều gì đó, không ngờ cậu nhóc chỉ hỏi: “Miêng quạ đen nghĩa là gì ạ?”

“Miêng quạ đen nghĩa là lời nói rất linh nghiệm, những lời trước kia mẹ nói đều trở thành thật.” Khương Sơ giải thích bừa, sợ con trai biết chuyện ba cậu nhóc muốn có con gái.

Hai bàn tay nhỏ của Hứa Tinh Lan vỗ vỗ: “Mẹ giỏi quá.”

“Ha ha ha.” Nở nụ cười xấu hổ mà vẫn lễ phép.

Hứa Tinh Lan càng lớn càng biết nhiều chuyện, thường xuyên hỏi Khương Sơ một vài vấn đề kỳ lạ.

Chẳng hạn như, sao trong cô lại có sâu, gà có trước hay trứng có trước, người ngoài hành tinh trông ra sao... Hứa Tinh Lan còn tìm hiểu về nguồn gốc của mình, cuối cùng hỏi Khương Sơ rằng mình ở trong bụng cô bằng cách nào.

Khương Sơ: “...”

Cô rất muốn nói với thằng nhóc này rằng nó rơi ra từ nách.

Hứa Đình Thâm nhin cười, Hứa Tinh Lan nhẹ giọng hỏi: “Sao mẹ lại ngốc như vậy?”

Giọng điệu không hề châm biếm, tựa như đang hỏi xem sáng nay ăn món gì.

Hứa Đình Thâm có một tật xấu, bản thân anh có thể trêu Khương Sơ, nhưng khi người khác nói một câu không tốt với cô thì anh đều nổi giận, ngay cả con mình cũng không ngoại lệ, bàn tay to lớn của Hứa Đình Thâm bao trùm mặt cậu nhóc: “Bởi vì vứt con đi ngay từ lúc sinh ra thì tốt rồi.”

Hứa Tinh Lan: “...”

Anh nói vậy chẳng phải tán thành với ý kiến cho rằng cô ngốc sao, Khương Sơ trừng mắt với Hứa Đình Thâm: “Ai ngốc?”

Về mặt của Hứa Đình Thâm rất vô tội, rõ ràng không phải anh nói mà, anh véo má Hứa Tinh Lan, ném vấn đề cho con trai: “Ai ngốc?”

Hứa Tinh Lan sợ mình bị vứt bỏ, vội vàng nói: “Mẹ rất thông minh.”

Hứa Đình Thâm hài lòng, xoa mặt cậu nhóc: “Không được bắt nạt bà xã của ba.”

“...” A. Hứa Tinh Lan trầm nghĩ, cái đầu be bé lại có một nghi vấn to to: “Sao ba mẹ lại ở bên nhau? Hai người phải làm thế nào mới có con?”

Lại bắt đầu, lại bắt đầu rồi, về mặt Khương Sơ choáng váng: “Ba con biết đấy, hỏi ba ý.”

“...” Hứa Đình Thâm nhấp máy môi: “Con muốn biết như vậy thì tự lấy vợ đi.”

Đơn giản mà thô bạo, Hứa Tinh Lan bị chịu công kích, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định: “Làm thế nào mới lấy được vợ?”

“Đầu tiên, con phải đẹp trai, tiếp theo, con phải đẹp trai, cuối cùng, con vẫn phải đẹp trai.” Hứa Đình Thâm trêu cậu nhóc: “Vậy nên con không lấy được vợ.”

Hứa Tinh Lan nghĩ nghĩ một lúc, sau đó òa lên khóc, Khương Sơ cũng không còn gì để nói, cô túm Hứa Đình Thâm lại: “Anh đừng bắt nạt con mình nữa được không?”

Hứa Đình Thâm tỏ vẻ cây không ngay nhưng vẫn không sợ chết đứng: “Ai bảo nó bắt nạt bà xã anh.”

Khương Sơ vừa buồn cười, vừa bắt đắc dĩ lại đồ mặt.

Buổi tối, Hứa Đình Thâm dẫn Hứa Tinh Lan đi tắm rửa, Hứa Tinh Lan lại bắt đầu đặt câu hỏi: “Sao ba mẹ lại không giống nhau cơ chứ? Mẹ có sữa để uống, ba thì không có. Con và ba cũng không giống nhau, cái đó của ba lớn hơn của con...”

Khương Sơ nghe xong thì đỏ bừng cả mặt, hận không thể tìm lỗ trên mặt đất để chui xuống.

Hứa Tinh Lan lại hỏi: “Sao mẹ lại đỏ mặt?”

Hứa Đình Thâm không biết phải làm sao, đành tìm một tập 《Bổ đầu to, con đầu nhỏ》 mà trong đó có phổ cập khoa học về những kiến thức này cho con trai xem, anh dụ dỗ cậu nhóc về phòng, sau khi dặn dò con trai phải xem hết rồi đóng cửa lại, Hứa Đình Thâm mới ra tìm bà xã nhà mình đang vui đầu trong chăn.

“Tiểu Khương Sơ, em cần phải giải đáp vấn đề của con trai thật tốt.”

“...” Khương Sơ biết anh lại đang trêu mình, hừ lạnh một tiếng: “Em không biết, em ngốc lắm.”

“Không biết?” Giọng nói của Hứa Đình Thâm dường như mang theo chút tiếu nuối, nếu nghe cẩn thận còn thấy có một ý khác: “Đã không biết, thì anh đây sẽ từ từ nói cho em.”

Hứa Đình Thâm dùng cả đêm để nói cho Khương Sơ biết con trai được sinh ra như thế nào, hơn nữa còn rất sâu sắc.

Sau khi bị giày vò, Khương Sơ nằm im thín thút: “Em muốn ăn bữa khuya anh tự làm.”

Trợ lý nhỏ không có nhân quyền lập tức mở cửa phòng, hấp tấp làm bữa khuya cho cô.

Khương Sơ mặc quần áo tử tế ra ăn mì, cô nghĩ một hồi, quyết định giao việc giải đáp vấn đề của Hứa Tinh Lan đầy gian khổ này cho Hứa Đình Thâm: “Em không ứng phó được với thằng bé, giao cho anh đây, sắp tới em còn phải vào đoàn.”

Trước đó, hai người đã thống nhất rằng kỳ sắp tới sẽ nhường ra chút ít thời gian, để tránh việc con trai không được gặp ba mẹ ở nhà trong một khoảng thời gian dài.

“Chắc, em không sợ anh bắt nạt nó hả?”

“Anh nhắc em mới nhớ.” Khương Sơ ngẩng đầu: “Em sẽ bảo con trai mách em.”

“Sau đó thì sao? Chờ em về trừng trị anh?”

“Đúng đây, trừng trị anh.” Khương Sơ cảm thấy mình phải tìm lại địa vị trong nhà: “Nếu anh không nghe lời thì coi chừng gia pháp đây.”

Hứa Đình Thâm nhú mồm, anh cười khê, cúi đầu xuống: “Ừ, chờ em về trừng trị anh.”

Có phải nên bắt nạt con trai nhiều hơn không, như vậy mẹ nó sẽ một lòng chỉ muốn về nhà?

May mắn là Khương Sơ không biết trong lòng Hứa Đình Thâm nghĩ gì, không thì nhất định cô sẽ bị tức chết.

Trước khi đi, Hứa Tinh Lan không nỡ, ôm đùi mẹ: “Mẹ phải đi sao? Con không nỡ xa mẹ.”

Nhưng nội tâm lại nghĩ, thôi xong, mẹ đi rồi thì mình sẽ không thể làm nũng nữa, vốn dĩ ba ba sẽ không bị lừa.

Hứa Đình Thâm thấy con trai làm nũng, bản thân cũng không chịu thua: “Mẹ nó à, anh cũng không nỡ xa em.”

“...” Một lớn một nhỏ này... Khương Sơ đỡ trán, ngồi xồm xuống, an ủi cục cưng: “Ồ nhà phải ngoan nha, nếu ba bắt nạt con thì nhớ mách mẹ.”

“Vâng, con sẽ nhớ mẹ.”

Nói xong, cậu nhóc hôn một cái lên mặt mẹ, rất mềm, trái tim Khương Sơ đã tan chảy luôn rồi.

Hứa Đình Thâm cũng học theo: “Huhu, anh cũng nhớ em, anh cũng muốn hôn hôn.”

Khương Sơ không nhịn được xúc động muốn đá anh đi, thấy mình phải xa nhà lâu như vậy, nhất định Hứa Đình Thâm sẽ không được hưởng lợi, cô liền ôm cổ Hứa Đình Thâm, để lại một vết son trên mặt anh: “Đừng lau đấy.”

Tựa như tạo một ký hiệu độc quyền trên đồ vật của mình, Hứa Đình Thâm cười đến nỗi hơi run run.

Khương Sơ nghĩ nghĩ, ngộ nhờ anh thật sự không lau thì làm sao bây giờ, đừng nói, loại chuyện này anh quả thật làm được, thế là cô vội vàng bổ sung: “Thấy người ngoài thì phải nhanh chóng lau đi, đừng gây chuyện.”

Trước khi đi, Khương Sơ vẫn không yên lòng, cô thở dài, đột nhiên nghe thấy anh hùng nhỏ của nhà nói: “Mẹ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc cho ba thật tốt.”

“Hả?” Lúc này, chẳng phải ba sẽ đứng ra nói, em yên tâm, anh sẽ chăm sóc cho con trai thật tốt sao?

Hứa Đình Thâm nhìn chằm chằm con trai mình, con dám cướp lời thoại của ba.

Hứa Tinh Lan trịnh trọng nói: “Ba luôn để mẹ chăm sóc, nên ba thật đáng thương, con phải chăm sóc cho ba.”

Khương Sơ không nhịn được phì cười, Hứa Đình Thâm anh nói xem, sự giả tạo của anh đã bị con trai biết rõ rồi, cô thề lười với Hứa Đình Thâm: “Mất mặt nha, ba ba.”

Cô sờ sờ đầu con trai: “Có con chăm sóc cho ba, mẹ rất an tâm, mẹ đi đây.”

“Vâng, mỗi ngày con đều sẽ xem phim truyền hình của mẹ, nhớ mẹ...”

Hứa Đình Thâm rất yên lặng, sao đứa con này của anh lại như đang diễn phim thần tượng, lúc nào cũng cướp lời thoại của anh thế này. Hứa Đình Thâm đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, cho rằng nếu mình không cố gắng thì trái tim Khương Sơ cũng bị nó cướp đi mất.

Thằng nhóc này, không hồ là con trai ruột của mình, rất tâm cơ.

Bộ phim của Hứa Đình Thâm vừa đóng máy, gần đây khá rảnh rỗi, thỉnh thoảng tham gia vài hoạt động, ghé qua studio, nhưng vẫn có thể trông con.

Không biết tại sao mấy quần chúng ăn dưa trên mạng lại biết chuyện studio của Hứa Đình Thâm thông báo tuyển nhân viên nữ, nhưng chỉ tuyển người không độc thân, chẳng lẽ đây là một loại kỳ thị với các chị em độc thân sao?

【 Tôi thấy Khương Sơ ghen quá rồi đấy, không cho phép bên cạnh Hứa Đình Thâm có yêu tinh sao? 】

【 Chết cười mất, vậy nên bây giờ lời đồn lại đổi hướng rồi, từ Hứa Đình Thâm ngược đãi Khương Sơ biến thành Khương Sơ là phụ nữ hay ghen, vợ Hứa Đình Thâm quần nghiêm vậy à? 】

【 Quần chúng ăn dưa là tôi đây cũng không nhìn ra đấy, lần sau tung tin vịt thì có thể thống nhất cách nhìn nhận vấn đề được không, lúc nói thế này, lúc nói thế kia, tự mình vả mặt mình, mấy người là quạt điện xoay tròn 360 độ hả? 】

【 Lúc này nhất định là thật rồi, xem ra Hứa Đình Thâm sợ vợ muốn chết, ngay cả con gái độc thân cũng không tuyển, kiểm soát chặt thật đấy. 】

【 Ngại quá, tôi chỉ cảm thấy ngọt, nói không chừng là Hứa Đình Thâm tự nguyện để tránh cho Khương Sơ nghĩ nhiều đấy. Có phải các người không quen nhìn cuộc sống vợ chồng nhà người ta tốt đẹp hay không? 】

Cuối cùng, Lâm Kỳ không nhìn nổi nữa, mua hotsearch, mời các blogger trả lời thay nhân viên: “Không liên quan đến bà chủ, chỉ là bình thường Hứa Đình Thâm quá cột nhà, suốt ngày nhắc đến bà xã nhà mình nên sợ câu độc thân bị tổn thương mà thôi.”

Quần chúng ăn dưa tuyệt đối không ngờ lại là nguyên nhân này, sau khi phản ứng kịp, không nhịn được mà để lại một chuỗi “ha ha ha.”

Năm đó, nam thần Hứa Đình Thâm đã biến mất, hiện giờ thay thế anh chính là Hứa · Nhây · Đình Thâm.

Một nhân viên nào đó tên là Tiểu Diệp vừa trúng tuyển vào studio của Hứa Đình Thâm tỏ vẻ không tin, cô nàng giải thích rằng nghệ sĩ trong ngành giải trí đều là hàng hóa có bao bì đẹp mà thôi, trong ngành dơ bẩn này, ai mà không marketing, ai mà không tự xây dựng hình tượng cơ chứ, vài nghệ sĩ nhìn thì vô cùng tốt đẹp, nhưng thật ra đạo đức lại ô uế.

Cho nên, cô nàng cảm thấy Hứa Đình Thâm có ý xây dựng cho mình hình tượng là một người cưng chiều vợ đây giả tạo, thật ra tình cảm của hai người chưa hẳn đã tốt đẹp như vậy.

Hơn nữa trong ngành giải trí, chẳng có ai dựng cho mình hình tượng một người đàn ông tốt mà không bị vạch trần cả.

Ngày được tuyển thứ ba, cô nàng mới tận mắt nhìn thấy Hứa Đình Thâm người thật, đẹp trai đến nỗi không thể bắt bẻ.

Lúc đối mặt, Hứa Đình Thâm liếc nhìn cô, chậm rãi cong môi, toàn thân Tiểu Diệp nổi da gà, thầm nghĩ, quả nhiên Hứa Đình Thâm không giống như bề ngoài, mới lần đầu gặp mà nhìn nhân viên bằng vẻ mặt biến thái như vậy.

Chẳng lẽ lại nhìn trúng mình, muốn chơi quy tắc ngầm?

Người đàn ông rũ mắt xuống, cười cười tỏ vẻ có lỗi, tựa như ngọn gió xuân thoáng tư không chút khô nóng thổi qua, khiến mọi người trước mặt đều ngây dại.

“Thực xin lỗi, vừa nhìn cô liền nhớ đến đêm qua lúc gọi video vợ tôi cũng mặc váy màu xanh lá, nhìn rất đẹp.”

Tiểu Diệp: “...”

“Cô mặc váy màu xanh lá trông rất tươi mát, lại khiến tôi nhớ đến lúc vừa yêu đương với cô ấy...”

Lâm Kỳ đỡ trán, vẻ mặt không muốn sống nữa: “Lại bắt đầu, lại bắt đầu rồi.”

Mọi người hóng chuyện đều vỗ bàn: “Lại thế rồi, lại thế rồi, anh ấy lại bắt đầu cột nhà rồi.”

Lâm Kỳ liếc nhìn anh: “Ra chỗ khác.”

“À.” Hứa Đình Thâm tùy ý dựa trên mặt bàn: “Liên Thăng đâu rồi?”

“Đau dạ dày, vào viện rồi.” Lâm Kỳ cười lạnh: “Sao thế? Anh muốn nhìn cảnh anh ấy bị anh làm cho tức điên hả?”

Hứa Đình Thâm mím môi che giấu ý cười, đeo kính râm đi ra ngoài: “Được rồi, anh đi thăm anh ấy đây.”

Lâm Kỳ vốn định nói coi như anh có chút lương tâm, sau khi ý thức được gì đó liền vội vàng hô từ phía sau: “Nhất định anh đừng khoe ân ái, không thì anh Thăng sẽ thật sự bị anh làm cho giận đến phát điên lên mất.”

Tiểu Diệp tròn mắt há mồm, vậy mà người đại diện cũng bị nghệ sĩ trong studio khoe ân ái đến nổi phát điên.

Cô nàng vỗ ngực một cái, không biết là thờ hất ra hay vừa chịu khiếp sợ, người bên cạnh sát lại gần: “Quen rồi thì sẽ tốt thôi, mặc dù anh Thâm cợt nhả, nhưng phúc lợi cho công nhân cũng không tệ.”

Chẳng lẽ đây là cái giá lớn của việc ăn thức ăn cho chó?

Tiểu Diệp mở to mắt, người trước mặt đưa cho cô nàng một bộ máy trợ thính: “Có phải anh đây rất biết săn sóc nhân viên mới không?”

“...”

Người đi trước vô cùng có kinh nghiệm: “Cái này rất có tác dụng đấy, chỉ cần ông chủ vừa đến studio, đang yên đang lành lại bắt đầu khoe vợ khoe con. Dù sao thì cô cũng là nhân viên mới, sao miễn dịch như chúng tôi được.”

Tiểu Diệp muốn nói lại thôi, thôi rồi lại muốn nói, cuối cùng đành im lặng.

Sau đó không lâu, trên diễn đàn ả danh xuất hiện một tấm thiệp, vạch trần hành vi khoe vợ khoe con vô cùng tàn ác của ông chủ studio này!

【 Thật quá đáng mà! Nhưng tôi rất muốn được tuyển vào ha ha ha ha ha. 】

【 Hứa Đình Thâm quang minh chính đại như vậy mới là đàn ông chứ, còn Hương Diệp bị chụp cảnh hẹn hò với bạn gái, chẳng những không thừa nhận mà tới đó còn trà trộn vào một đám bốn mươi fan hâm mộ. Dù antifan có bịa đặt thế nào thì cũng không thể phủ nhận rằng hai người ân ái là sự thật, Hứa Đình Thâm đúng là người đàn ông tốt. 】

【 Ông trời nợ tôi một Hứa Đình Thâm. 】

Nhưng antifan vẫn rất ngoan cố, nói rằng ngành giải trí chỉ có lợi ích, nào có tình cảm chân thật gì, không lâu sau đó có người còn tung tin rằng Khương Sơ và Hứa Đình Thâm đã ly hôn, hơn nữa, Khương Sơ còn hẹn hò với một người đàn ông đeo khẩu trang thần bí.

Hứa Đình Thâm thấy vậy cũng bó tay, anh chỉ dùng tài khoản clone thôi mà đám này còn có thể đào ra được trong ngàn vạn người, vậy mà phóng viên giải trí lại không nhận ra? Có tình tìm góc để chụp ảnh, bịa đặt tin đồn, kẻ buồn nôn thực sự là ai?

Quả nhiên fan của Hứa Đình Thâm cũng đưa ra nghi vấn: “Người này chính là Hứa Đình Thâm mà? Lại còn người đàn ông thần bí cái gì? Các người nói mò à?”

“Người đàn ông thần bí Hứa Đình Thâm, thân phận: ông xã của Khương Sơ?”

“Bóc phét thì được trả bao nhiêu tiền thế, kiếm tiền mà không rủ tôi à.”

Đêm đó, Hứa Đình Thâm đã đăng ảnh mình đến Hoàn Kiếm giám sát Khương Sơ lên Weibo, còn thêm cả ảnh chụp chung thân mật của hai người, chưa hết, Hứa Đình Thâm còn báo studio gửi văn kiện của luật sư cho bên tung tin đồn.

【 Chắc, internet cũng không phải nơi ngoài vòng pháp luật mà. 】

【 Tưởng cách màn hình nên không phải chịu trách nhiệm hả? Đến lúc để nền tảng quản lý những blog tung tin đồn này rồi, ngày nào cũng nhiều chuyện như bà hàng xóm vậy. 】

【 Chỉ có tôi phát hiện Hứa Đình Thâm chưa từng gửi văn kiện của luật sư cho bất kỳ ai sao? Cho dù trước kia bị bạo lực mạng rất nghiêm trọng cũng không hề chửi một câu, bây giờ bọn họ thực sự chạm đến ranh giới cuối cùng của anh ấy rồi, quả nhiên Khương Sơ là ngoại lệ của Hứa Đình Thâm mà. 】

【 Má ơi, lời mà bà chị vừa nói rất ngọt đấy. 】

【 Rất ngọt +1, huhuhu mẹ tôi hỏi sao tôi lại khóc. 】

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 10: Sau kết hôn

Bên đăng Weibo tung tin đồn Hứa Đình Thâm ly hôn là một blog nổi tiếng, thấy studio của Hứa Đình Thâm gửi văn kiện đến, lập tức đổi hình đại diện và mọi thứ khác đều liên quan đến Hứa Đình Thâm, chỉ thiếu là không đổi cả tên blog thành fan trung thành của Hứa Đình Thâm mà thôi.

Fan của Hứa Đình Thâm dở khóc dở cười, chẳng phải mềm nắn rắn buông chính là nói loại người này sao.

Hứa Đình Thâm đặt điện thoại sang một bên: “Lần sau anh đổi bộ quần áo khác, chẳng phải em sẽ gặp người đàn ông thần bí lần nữa sao?”

Khương Sơ bĩu môi: “Trách em hả?”

“Trách anh.” Anh nghiêm trang nói: “Có lẽ lần sau anh sẽ mặc một bộ âu phục, mũ và khẩu trang cũng không đeo, quang minh chính đại đến gặp em. Như vậy thì cả thế giới đều biết anh đến giám sát em rồi.”

“Đừng gây chuyện.” Khương Sơ sợ anh rồi, cô ngồi chơi điện thoại, đúng lúc thấy hot search studio của Hứa Đình Thâm tuyển nhân viên, vô số người @ cô phía dưới.

【 Khương Sơ mau nhìn xem ông xã nhà chị cột nhà thế nào kìa ha ha ha ha ha. 】

【 Tôi cược 3 đồng rằng vốn dĩ Khương Sơ không biết chuyện này. 】

【 Chắc Hứa Đình Thâm là trẻ em dưới 3 tuổi rồi, ngày nào cũng dính lấy Khương Sơ, không biết Khương Sơ có chán không? 】

Chán? Không biết lúc mang thai, bọn họ đã dính nhau chặt như thế nào đâu.

Khương Sơ cười khế, rất có ý tứ muốn tính sổ: “Ông xã, dạo này anh... hơi buông thả rồi đấy.”

Hứa Đình Thâm suy nghĩ một chút liền biết cô đang nói gì, anh ngược mắt: “Sao vậy? Anh khoe khoang một chút cũng không được à?”

“Làm người phải khiêm tốn.” Vợ yêu quyết định phải dạy bảo anh thật tốt.

“Khiêm tốn gì? Cưới được em, anh muốn khoe khoang cả đời.” Người đàn ông cúi đầu xuống, vén tóc cô ra sau tai.

“...” Xong rồi, còn cả đời nữa sao.

“Đừng tưởng rằng anh đã quên chuyện lúc trước có mấy fan muốn nằm trên giường của em.” Người nào đó có chút đắc ý: “Cuối cùng cũng chỉ có anh mới có tư cách, bọn họ chỉ có thể nằm mơ thôi.”

“...” Khương Sơ liếm liếm môi, im lặng một lát, hồi lâu sau mới giải thích: “Fan chỉ nói vậy mà thôi, nếu quen biết rồi thì sẽ không thích em nữa.”

“Nói vậy, bà xã anh người gặp người thích.”

Khương Sơ: “...” Chỉ thấy tự luyến chứ chưa từng thấy tự luyến thay người khác bao giờ.

Cô quyết định không nói nhảm với Hứa Đình Thâm nữa, chuyển sang chuyện khác: “Ở nhà Bong Bống vẫn ổn chứ, anh có bắt nạt nó không?”

“Người nào đó thật không có lương tâm mà, xa anh lâu như vậy mà câu đầu tiên lại là hỏi con sao rồi.” Hứa Đình Thâm giả bộ ghen.

“Chắc, anh là một người đàn ông trưởng thành, em có gì mà phải lo lắng chứ?” Khương Sơ ghét bỏ: “Mau nói đi, con trai thế nào rồi?”

Hứa Đình Thâm nằm xuống, kéo cô qua: “Đừng lo lắng, đưa đến nhà Tri Tinh rồi. Bong Bống thích chơi với con gái nhà nó.”

Lần này Khương Sơ đã yên tâm, lập tức trở mặt, cười ngọt ngào nói: “Ông xã, em rất nhớ anh.”

“Nói dối.” Anh nghiêng đầu: “Em chỉ nhớ con thôi, có phải còn cho rằng anh sẽ dẫn nó đến không?”

“Không mà.” Khương Sơ hôn chụt một cái lên mặt anh, nói dối: “Nó đến thì sao được? Chúng ta ở thế giới hai người mới vui.”

Bạn nhỏ Bong Bống hoàn toàn không biết mình bị ba mẹ bỏ rơi một cách tàn nhẫn.

Thình thoảng Hứa Đình Thâm cũng dễ bị lừa, nghe thấy lời tâm tình không đáng tin này của Khương Sơ còn cảm thấy vui vẻ, dịch sát lại gần cổ cô, người ngửi: “Trên người em thơm quá.”

Hai người làm chuyện phát ngáy trong chốc lát, Khương Sơ lấy lý do ngày mai không thể muộn giờ làm để từ chối thân mật của Hứa Đình Thâm.

Hứa Đình Thâm cũng không phải lần đầu giám sát Khương Sơ, đúng lúc đạo diễn lần này cũng từng hợp tác với hai vợ chồng, ba người khá thân quen. Thừa dịp giờ nghỉ, Hứa Đình Thâm sai người chờ pizza và bánh ngọt đến mời mọi người ăn.

Hứa Đình Thâm dựa ở một bên nói vài câu với đạo diễn, sau đó đi đến bên cạnh Khương Sơ, khom người xuống, cài lại khuya áo cho cô: “Em mặc áo khoác vào, thời tiết hơi lạnh.”

Vì đang quay cảnh mùa hè, nên bên trong mặc hơi ít.

Khương Sơ thuận tay đưa bình giữ nhiệt cho anh: “Uống chút nước nóng đi.”

Hai người ngồi một chỗ nói chuyện phiếm, đột nhiên nghe thấy tiếng động ồn ào cách đó không xa, Hứa Đình Thâm vừa liếc mắt đã nhìn thấy người quen.

Hương Diệc đang đứng cách đó không xa dây dưa với một diễn viên nữ trong đoàn, tựa như đang cãi nhau, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Có lẽ Hương Diệc cũng biết ảnh hưởng không tốt, không muốn âm ỉ với cô ta, kết quả là bị cô ta lôi kéo không buông.

Bên cạnh có người bàn luận: “Chẳng phải vẫn chưa đến phần diễn của cô ta sao? Ở đây làm gì?”

Một người khác nhỏ giọng bát quái: “Cô không biết sao, Hương Diệc qua lại với cô ta nhiều năm rồi mà vẫn không cho danh phận, fan hâm mộ chửi cô ta là đồ dâm tặc của, Hương Diệc cũng không hề lên tiếng. Lần trước bị chụp cùng Hương Diệc chẳng phải còn tương tác với một đám hơn chục fan hâm mộ sao? Sau khi hai người đi du lịch trở về, Hương Diệc vẫn phủ nhận tình cảm nên cô ta mới tức giận chứ sao.”

“Chắc mù rồi mới tìm Hương Diệc làm bạn trai. Tên Hương Diệc này mắt cao hơn trời, lúc nào cũng cho rằng mình là diễn viên lưu lượng, sợ cô ta ngăn cản con đường của mình, nên sao có thể giữ lại cô ta chứ.”

Mấy người ăn dưa xong, đang chuẩn bị dọn vỏ dưa, không ngờ diễn viên nữ kia lại cười một tiếng, mở hộp pizza ra, ném thẳng lên mặt anh ta: “Chia tay! Anh đi mà hầu hạ bác gái 50 tuổi của anh đi, gọi mấy tiếng mẹ trên giường để bà ta quăng tài nguyên cho anh.”

Mọi người bên cạnh đều khen đỉnh, thế này thì cũng quá khủng bố rồi.

Nếu diễn viên nữ đã biết rõ chuyện này mà còn ở bên anh ta vài năm thì có thể nói là “tình yêu đích thực” rồi, lúc này đúng là không thể nhịn được nữa.

Trước đó, mặc dù Hứa Đình Thâm từng nhắm vào Hương Diệc, khiến anh ta mất vài tài nguyên, nhưng tài nguyên mà Hương Diệc nắm trong tay cũng không kém, nguyên nhân cũng là vì sau lưng anh ta có kim chủ.

Ngành giải trí đen tối hơn xã hội rất nhiều, hoặc là có tài nguyên và cả sự nổi tiếng bằng thực lực giống Hứa Đình Thâm, hoặc là dựa vào vận may để tăng danh tiếng như Khương Sơ, nhưng đến cùng thì may mắn cũng chỉ là siêu hình, nổi một chút thì có người chống lưng, nhưng nổi đến nổi ai ai cũng biết thì lại dựa vào số phận, có những người theo đuổi cả đời cũng không được.

Đáng buồn nhất chính là, Hương Diệc đã từng cho rằng mình nổi tiếng, thế là đắc ý vênh váo, cảm thấy có thể giẫm tất cả mọi người dưới chân, không ngờ vừa nổi danh đã lộ nguyên hình, vẫn bị người khác coi thường như cũ. Có lẽ sau khi trải nghiệm cảm giác vuron cao tận mây trời, đến khi rơi xuống lại càng khó chịu hơn.

“Còn canh cánh trong lòng không? Đồ dâm tặc.” Khương Sơ kéo tay áo anh.

“Anh cũng không phải là ghen.” Hứa Đình Thâm liếc nhìn Hương Diệc đang chật vật cách đó không xa: “Anh không thích sau khi hấn ta lợi dụng em còn muốn đá em một phát, cô gái mà anh thích, bất kỳ ai cũng không thể đối xử như vậy.”

Người vây xem đều cười ồ lên, giọng điệu lên quay video, Hương Diệc thẹn quá hoá giận, mọi người thấy anh ta muốn ra tay, liền vội vàng đuổi ra ngoài.

Khúc nhạc dạo ngắn rất nhanh đã kết thúc, Hương Diệc thân bại danh liệt cũng là chuyện sau đó. Trong giới giải trí này có quá nhiều chuyện ô uế, nếu không phải liên quan đến Khương Sơ, thì Hứa Đình Thâm tuyệt đối không thèm liếc nhìn.

Sau khi Khương Sơ vào vị trí liên bắt đầu ghi hình, đây là một cảnh quay trời mưa, sau khi kết thúc, cả người cô đều ướt đầm, vài nhân viên cầm khăn tắm đến quần lên người cô, cuối cùng nhét vào trong ngực Hứa Đình Thâm.

Khương Sơ lo lắng nhìn camera, Hứa Đình Thâm ở phía sau lau tóc giúp cô: “Lạnh không?”

“Không lạnh, không lạnh.”

Ở xa trong nhà Trì Tĩnh, căn bản Bong Bồng không hề biết ba mẹ bỏ mình đi chơi, cậu nhóc ở trong phòng chơi với con gái Trì Nhuế Hàm của Trì Tĩnh, tình cảm của hai đứa nhỏ vẫn luôn rất tốt.

“Em Nhuế Hàm, ba anh nói sau này anh sẽ không lấy được vợ.” Cậu nhóc òa một tiếng, trông rất tủi thân, khoe mắt hơi ướt át, dùng đôi mắt đen như mực nhìn Trì Nhuế Hàm: “Hu hu hu, sau này anh sẽ bị người khác coi thường đúng không?”

Bình thường Hứa Tinh Lan hay thấy cảnh này trên TV, thỉnh thoảng có người phụ nữ trung tuổi giục con gái nhà mình lấy chồng, nói cô ấy không kết hôn thì sẽ mất mặt, vậy là cô nhóc liền nhớ kỹ.

Tri Nhuế Hàm mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy anh trai thật đáng thương, cô nhóc không thể để anh trai như vậy được: “Anh trai đừng đau lòng, sau này em sẽ làm vợ anh.”

Tri Tinh vừa đẩy cửa vào liền nghe được câu này, anh ta tức giận đến nỗi suýt ngã nhào xuống đất, Hứa Tinh Lan nhỏ tuổi vậy mà đã bắt đầu lừa con gái nhà mình rồi, nếu không phải thấy thằng nhóc này còn nhỏ thì Tri Tinh đã ném nó ra ngoài từ lâu rồi.

Tri Tinh vào phòng, nói với Hứa Tinh Lan: “Tri Nhuế Hàm là em gái cháu, anh trai và em gái không thể ở cùng nhau.”

“Nhưng... Nhưng thỉnh thoảng mẹ cháu cũng gọi ba là anh trai mà.”

Tri Tinh: “...”

Anh ta thàm mắng Hứa Đình Thâm biến thái, sau đó nghiêm túc nói: “Cháu còn nhỏ, nói linh tinh sẽ bị chú cảnh sát bắt đi đấy.”

Lúc này Hứa Tinh Lan đã tin, cậu nhóc bị dọa sợ đến nỗi không dám nói lời nào.

Tri Tinh trở lại phòng mình, kể chuyện này với bà xã, Nghiêm Hi cảm thấy Tri Tinh lo lắng thái quá: “Lúc em còn bé cũng đòi gả cho anh trai trúc mã đấy, trẻ con mà, nói linh tinh thôi, ai làm thật chứ?”

Tri Tinh híp mắt: “Em nói lại lần nữa?”

Nghiêm Hi phát hiện mình bị bại lộ, cô nàng ho khan một cái: “Sau này gặp anh rồi, nhìn ai cũng thấy chướng mắt.”

Anh ta không tin lời Nghiêm Hi: “Anh ta đẹp trai như anh không?”

Nghiêm Hi gãi gãi cổ: “Thực ra hồi bé đẹp trai hơn anh... một chút.”

Cuối cùng, Nghiêm Hi thật thà bị dè lên tường “dạy dỗ” một trận.

Mặc dù Nghiêm Hi nói vậy, nhưng Tri Tinh vẫn nghi ngờ Hứa Tinh Lan được Hứa Đình Thâm phái tới để cướp con gái mình về nhà, bèn liêu mạng gọi điện thoại cho Hứa Đình Thâm bảo anh đón con trai về.

“Không được, lúc trước chú chăm sóc cho cháu, bây giờ cháu chăm sóc em trai của cháu một chút thì sao chứ?”

“Hứa Đình Thâm, anh đi chết đi, ai là em trai của tôi chứ?”

“Để thằng nhóc chơi thêm mấy ngày đi.” Hứa Đình Thâm nín cười: “Đừng gọi cho anh nữa, bạn thân mật với bà xã rồi, cảm ơn.”

“...” Đồ không có tính người này.

Về sau, sau khi Hứa Đình Thâm trở về, Tri Tinh đột nhiên nhớ ra, bèn nói với anh: “Lúc anh và Khương Sơ ở nhà có thể chú ý một chút được không?”

“...” Hứa Đình Thâm cạn lời, tựa như vừa nghe được chuyện cười: “Lúc anh và Khương Sơ ở nhà còn phải chú ý sao? Chú đang nói gì vậy?”

Thế thì làm sao có thể hôn hôn, làm chuyện mà mình thích được chứ?

“Ý của em là hai người đừng xưng hô với nhau anh trai em gái gì đó, buồn nôn chết mất.”

“...” Anh lại cạn cạn lời: “Có phải chú có tật xấu hay không, anh gọi Khương Sơ là gì, chú còn muốn xen vào sao?”

Nếu Tri Tinh chưa kết hôn thì anh đã châm chọc một câu cầu độc thân rồi, chẳng tình thú chút nào cả.

Tri Tinh cắn răng: “Ý của em là đừng dạy hư thằng nhóc.”

Hứa Đình Thâm híp mắt: “Vậy bình thường Nghiêm Hi gọi chú là gì?”

Hai tai anh ta đỏ lên: “Liên quan gì đến anh.”

“...” Hứa Đình Thâm cười xùy một tiếng: “Chú mâu thuẫn thật đấy, không cho anh xen vào mà còn nhất định phải xen vào chuyện của anh.”

Tri Tinh câm nín.

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 11: Bánh bao

Về sau, Trì Tĩnh còn thăm dò Hứa Tĩnh Lan mấy lần, nhìn xem có phải cậu nhóc bị tên súc sinh Hứa Đình Thâm kia xúi giục hay không, không ngờ lại vô tình bại lộ chuyện Hứa Đình Thâm thích con gái, không thích con trai.

Thế là nảy sinh mâu thuẫn gia đình.

Một ngày nọ, Hứa Đình Thâm vừa đi công tác về đã thấy Khương Sơ dờ khóc dờ cười nhìn mình, và cả bánh bao nhỏ đứng bên cạnh nữa. Trên lưng cậu nhóc còn đeo đồ vật gì đó, nghiêng đầu, đáng vẻ tức giận.

Về mặt Hứa Đình Thâm dần trở nên hoang mang.

Khương Sơ không nhịn được bật cười: “Con của anh muốn bỏ nhà ra đi.”

“Hả?” Đùa gì vậy?

Hứa Đình Thâm nhủ mầy, ngồi xổm xuống trước mặt Hứa Tĩnh Lan, Hứa Tĩnh Lan vẫn không để ý tới ba mình, mọi ngày, lúc anh về nhà, con trai đã sớm nhào vào trong ngực anh, nào giống đáng vẻ lãnh đạm như hôm nay chứ?

Hứa Đình Thâm kéo đồ vật trên vai con trai xuống, lúc này mới phát hiện nhìn rất giống bọc quần áo trong phim võ hiệp, có lẽ mọi ngày Hứa Tĩnh Lan đã thấy nhiều trên phim truyền hình, lúc bỏ nhà ra đi đã thật sự bọc đồ đạc chần lóng để mang theo, bên trong còn có 200 đồng.

Hứa Đình Thâm cố nén độ cong trên khóe môi xuống, giả bộ nghiêm túc: “Ai bắt nạt con? Để ba trả thù cho con.”

Hứa Tĩnh Lan hừ lạnh một tiếng, giơ ngón tay lên chỉ anh.

“Ba?” Hứa Đình Thâm nhìn Khương Sơ: “Anh thì sao, mẹ nó?”

Khương Sơ có vẻ hả hê: “Con anh cảm thấy ba không yêu nó, nên muốn bỏ nhà ra đi.”

“Anh... sao lại không yêu nó chứ?”

Hứa Đình Thâm vì gia đình này mà đã góp sức rất nhiều, năm đó lúc chăm sóc Hứa Tĩnh Lan cũng nỗ lực không ít, bây giờ ngược lại thì hay rồi, vậy mà tên nhóc này lại nói mình không yêu nó.

Chính là đồ không có lương tâm, giống hệt mẹ nó.

Khương Sơ tiến đến bên tai anh: “Lúc Trì Tĩnh nói chuyện phiếm với nó, không cần thận bại lộ chuyện anh thích có con gái, không sao đâu, có lẽ đồ một lúc là được.”

“Trì Tĩnh...” Hứa Đình Thâm nở nụ cười thân thiện.

Hứa Tĩnh Lan bỏ nhà ra đi bị mẹ phát hiện, vô cùng nản lòng mà ngồi trên ghế sofa, hai cái tay ngán khoanh lại, đáng vẻ vừa tức giận lại vừa đáng yêu, nhìn rất buồn cười.

Hứa Đình Thâm đi đến, ngồi xổm trước mặt cậu nhóc, trong lời nói còn mang vẻ đùa bỡn: “Bong Bóng của chúng ta muốn bỏ nhà đi đâu? Con còn có bạn bè nào sao? Ngộ nhớ gặp phải bọn buồn người thì con sẽ không được gặp lại mẹ nữa.”

Hứa Tĩnh Lan hừ một tiếng: “Con đi tìm em Nhuế Hàm, em ấy tốt bụng như vậy, nhất định sẽ cho con ở cùng.”

“Nhưng chú Trì tuyệt đối không thích con đâu.”

Bánh bao nhỏ khở nảo một hồi, cau mày suy nghĩ về vấn đề, tỏ ra rất nghiêm túc.

Qua một lúc lâu, Hứa Tĩnh Lan nói: “Con sẽ cầu xin chú ấy.”

Thấy đáng vẻ của con trai rất giống hiệp sĩ phong độ chịu gian chịu khổ, Hứa Đình Thâm bật cười: “Sao ba không thích con cơ chứ? Không thích con thì lúc con sinh ra đã ném đi rồi.”

Hứa Tĩnh Lan tỏ vẻ ‘ba cho rằng con là đứa trẻ dễ bị lừa sao’: “Đó là bởi vì ném con ruột là phạm pháp, không thì nhất định ba đã ném con đi rồi.”

Hứa Đình Thâm “...”

Đây là một cậu nhóc khó chơi, tuyệt đối không dễ lừa mà.

Anh bắt đầu trêu con trai: “Lúc này cũng không thể lừa con, năm đó, nếu không phải mẹ con ngăn cản thì ba đã suýt ném con đi rồi.”

Hứa Tinh Lan trầm nghĩ, quả nhiên là thế, trong lòng bắt đầu hiện lên câu dân ca “Cải thìa nhỏ, héo tàn trong ruộng, hai ba tuổi, mà không có cha”, miệng cậu nhóc mím chặt, như sắp khóc.

Khương Sơ lườm nguýt Hứa Đình Thâm: “Nó còn nhỏ, anh nói linh tinh thẳng bẻ tướng thật thì làm sao bây giờ?”

Hứa Tinh Lan khổ sở bước những bước chân ngắn về phòng, lén lút viết những chữ xiêu xiêu vẹo vẹo vào quyển nhật ký: “Ba mình không thích mình, mình là đứa trẻ đáng thương.”

Hứa Đình Thâm vốn tưởng Hứa Tinh Lan chỉ cáu kỉnh, không ngờ một ngày nào đó lại nhận được tin của giáo viên, hỏi anh rằng có phải bình thường đối xử với con không tốt hay không, Hứa Tinh Lan viết vắn, nói mình là đứa trẻ đáng thương, cô giáo đọc xong cũng thấy cảm động.

Hứa Đình Thâm: “...”

Hứa Tinh Lan còn nhỏ tuổi đã rất đáng yêu, vừa nhìn đã thấy chính là soái ca, cộng thêm bình thường vô cùng ngoan ngoãn, giáo viên nhìn thấy cậu nhóc đều rất thích, không ngờ Hứa Tinh Lan lại đáng thương như vậy, giáo viên đồng cảm vô cùng, giáo dục Hứa Đình Thâm một cách thâm thúy: “Bình thường anh bận rộn công việc nhưng cũng không thể bỏ mặc con trai được, anh nhìn xem, thằng bé rất đáng thương, phải luôn yêu quý nó.”

Người ngoài đều biết Hứa Đình Thâm rất chăm lo cho gia đình, cho dù có hoạt động quan trọng gì, nếu ảnh hưởng tới thời gian ở cùng gia đình thì anh đều sẽ tận lực từ chối, người đại diện cũng tùy ý anh. Chỉ có lúc nghiêm túc diễn Hứa Đình Thâm mới hơi lơ là gia đình, nhưng cũng không đến mức không làm tròn bổn phận. Gia đình và sự nghiệp diễn viên, anh luôn cân nhắc rất tốt.

Cho nên... sao con trai anh lại trở thành cậu nhóc đáng thương rồi?

Nhưng Hứa Đình Thâm không phản bác: “Cô giáo nói đúng.”

Về đến nhà, Hứa Đình Thâm ngồi trên ghế sofa, gọi Hứa Tinh Lan đến: “Bài văn đâu?”

Mặc dù Hứa Đình Thâm cười cười nói nói, nhưng Hứa Tinh Lan vẫn cảm giác ba mình tức giận, cậu nhóc sợ hãi trốn sau lưng Khương Sơ: “Mẹ, ba muốn đánh con, con không phải con ruột của ba, nếu đánh con thì chắc chắn sẽ không mềm lòng.”

Khương Sơ: “...”

“...” Hứa Đình Thâm nở nụ cười tức giận, vừa nãy anh không cảm thấy gì nhưng hiện tại lại rất tức giận: “Không phải ba sinh ra thì ai sinh ra chứ?”

Khương Sơ khóc không ra nước mắt, cô đâu có cấm sừng Hứa Đình Thâm đâu, cô cảm thấy Hứa Đình Thâm hơi tức giận, vội vàng kéo Hứa Tinh Lan ra sau: “Anh đừng coi là thật, con trai nói linh tinh thôi mà.”

Hứa Đình Thâm ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Lấy bài văn ra, ba xem một lát.”

Anh thật muốn nhìn xem con trai mình đáng thương đến đâu.

“Anh làm gì vậy?” Khương Sơ bấu môi: “Đây là con của anh, đừng có dọa nó.”

Thật ra Hứa Đình Thâm cũng không có ác ý gì, chỉ là Hứa Tinh Lan còn nhỏ, Hứa Đình Thâm làm gì nó cũng sẽ tưởng là thật, nhất định sẽ ghi hận ba mình.

Khương Sơ dẫn Hứa Tinh Lan vào phòng, bình thường cậu nhóc nam tử hán này rất quật cường, nhưng bây giờ khóe mắt đã hơi ươn ướt, cậu nhóc nhào vào trong ngực Khương Sơ: “Mẹ.”

Khương Sơ thở dài, hơi kéo con trai ra khỏi ngực mình, để nó ngồi trên giường, Khương Sơ cúi người: “Ba con thích nói đùa, ba lừa con đấy.”

Hứa Tinh Lan lau nước mắt, tủi thân nói: “Con cảm thấy ba không lừa con.”

“Nhưng đây là lần đầu tiên ba con lừa ba.” Khương Sơ lấy khăn tay ra lau mặt cho con trai, trong lòng trở nên mềm mại: “Ngoài miệng nói không thích, nhưng thật ra vô cùng đau lòng. Khi đó vì chăm sóc cho con cũng không dễ dàng, nếu không yêu con thì đã sớm ném con cho cô rồi.”

Lần này, bánh bao nhỏ đã tin một nửa, ngẩng đầu ngơ ngác hỏi: “Thật sao?”

“Thật.” Khương Sơ cười khê: “Mẹ bảo ba xin lỗi con được không?”

Qua một hồi lâu, Khương Sơ mới ra khỏi phòng. Vừa ra đã thấy Hứa Đình Thâm đang xem tivi, cô bước đến, vỗ một cái lên lưng anh: “Ngày nào anh cũng lừa người, tên lừa đảo.”

“Thế nào?” Hứa Đình Thâm không thèm để ý: “Có phải bình thường anh đối xử với nó quá tốt rồi không? Sao con trai mà lại nói dối như vậy? Còn bỏ

nhà ra đi? Ngứa da hả?”

Quả thật không giống con trai ruột của anh.

“Ha ha.” Khương Sơ liếc mắt: “Lúc anh còn bé nhất định còn giả dối hơn cả con.”

“Không, nhất định là di truyền từ em”

Hai người đổ tội cho nhau một hồi, Khương Sơ hừ một tiếng: “Anh đi xin lỗi con trai đi, không thì em và con đều không quan tâm anh nữa.”

“Đều do em nuông chiều nó đấy.”

“...” Khương Sơ không vui: “Anh không nuông chiều thì em nuông chiều chứ sao.”

Hứa Đình Thâm đành thuận theo, khoe môi ản giấu ý cười: “Bây giờ bảo bảo cũng không nuông chiều anh nữa phải không?”

“Anh có thể nhìn lại xem anh lớn thế nào rồi không?”

Hứa Đình Thâm bị ghét bỏ tuổi tác, không chịu buông tha, kéo cô tới ngồi trên đùi mình, anh dùng ngón tay thon dài tùy ý cuộn lọn tóc của cô: “Trong khoảng thời gian anh đi công tác, em có nhớ anh không?”

“Không nhớ.”

Anh cười khẽ, vạch trần cô một cách dễ dàng: “Em xem, chẳng phải em cũng nói dối sao?”

Khương Sơ mím môi: “Em... Em chỉ là...”

“Chỉ là nghĩ một đằng, nói một nẻo?” Ý cười trên khóe môi Hứa Đình Thâm càng đậm: “Tiểu Khương Sơ, muốn anh đi xin lỗi con trai, đó là điều không có khả năng.”

Khương Sơ trừng anh, người này thật quá đáng.

“Anh...”

Cô vừa định lên án một trận, Hứa Đình Thâm cong môi: “Nếu Tiểu Khương Sơ hôn anh một cái, thì anh có thể suy nghĩ một chút.”

Đã nhiều năm như vậy, vẫn không sửa được tính vô lại.

Khương Sơ hôn một cái lên gương mặt anh: “Mau đi đi.”

Cô vừa định đứng dậy thì bị người đàn ông ản xuống: “Anh dối ý rồi.”

“Hả?”

Cuối cùng, lúc Khương Sơ rời khỏi người anh thì đã mềm nhũn, Hứa Đình Thâm quyết định tạm tha cho cô, đi dỗ cậu con trai bị gạt sang bên một cửa mình.

Cửa mở ra, cậu nhóc đang chơi máy tính bảng liền lập tức buông xuống, tỏ vẻ con còn đang tức giận đấy. Nhưng chút trò mèo ấy đã bị Hứa Đình Thâm nhìn thấu một cách dễ dàng.

Anh ngồi bên cạnh: “Ba giải thích với con, hài lòng chưa?”

“Chẳng chân thành gì cả, nhất định là mẹ bảo ba đến.” Hứa Tĩnh Lan nói.

“Muốn chân thành hả?” Hứa Đình Thâm nhéo nhéo đôi má của cậu nhóc: “Vậy bảo mẹ con nói với ba đi.”

Anh trầm nghĩ, thù lao mà Khương Sơ trả chỉ đủ để anh nói câu xin lỗi thôi, còn xin lỗi chân thành cỡ nào thì phải trả thêm mới được.

Hứa Tĩnh Lan quyết định trả thù anh: “Ba, đêm nay con muốn ngủ với mẹ.”

“...” Hứa Đình Thâm híp mắt, cảm thấy mình bị uy hiếp: “Con là đàn ông con trai, sao lại ngủ với mẹ chứ?”

Cậu nhóc gầy gầy ngón tay: “Nhưng hôm nay con rất buồn.”

“Được rồi, đừng ý có mẹ con ở nhà mà ra về trước mặt ba.” Hứa Đình Thâm còn không hiểu rõ con trai ruột của mình sao, nó chính là một tay thảo mai lão luyện, anh ngạo mạn nói: “Con cướp người phụ nữ của ba thì ba sẽ trở mặt.”

Hứa Tĩnh Lan: “...” Ahuhu thật đáng sợ.

“Lúc ba không ở nhà, con có chăm sóc cho mẹ hay không?”

“Mặc dù không chăm sóc, nhưng làm bạn là lời tỏ tình dài nhất đấy.” Không biết Hứa Tinh Lan đã học được những lời này từ đâu: “Vậy nên con yêu mẹ hơn ba.”

“...” Hứa Đình Thâm lười tính toán với con trai mình, anh vuốt phía sau đầu cậu nhóc: “Hôm nay ba giải thích với con chuyện này.”

Hứa Tinh Lan chớp chớp hàng lông mi dài: “Ba, con cũng giải thích với ba.”

Bàn tay lớn đập tay với bàn tay nhỏ, làm hòa rồi.

Mặc dù đã làm hòa, nhưng Hứa Tinh Lan vẫn đắm chìm trong câu chuyện của mình, lúc đến nhà chú Trì Tinh chơi, liền kể chuyện cũ bi thảm của mình cho Trì Nhuế Hàm.

“Em Nhuế Hàm, anh rất buồn.”

Tiểu Nhuế Hàm vô cùng đau lòng: “Anh đừng sợ, nếu ba anh không cần anh, em sẽ bảo ba em nuôi anh.”

Trì Tinh nghe được câu này liền cười tủm tỉm: “Không được, nhà chú Trì rất nghèo, không nuôi nổi hai đứa trẻ đâu.”

Hứa Tinh Lan: “...”

Về phòng, Trì Tinh vội vàng nói với Nghiêm Hi: “Đề Hứa Tinh Lan chơi với con bé ít thôi.”

“Không được, con trai của Hứa Đình Thâm, anh cứ như vậy mà không chào đón sao?”

Có phải anh em tốt đâu?

“Dù vậy cũng không chào đón, thằng nhóc đó rất giống Hứa Đình Thâm, rất biết lừa gái, đến lúc đó, dỗ ngon dỗ ngọt vài câu liền lừa em gái chạy mất thì làm sao bây giờ?”

Trên mặt huyết thống và pháp luật, Nghiêm Hi và Hứa Đình Thâm đều không có quan hệ, Nghiêm Hi là con gái của anh trai Lữ Vận Hàn, nhưng cũng không phải anh trai ruột. Nhà họ Nghiêm và nhà họ Lữ là quan hệ từ nhiều đời, năm đó nhà họ Lữ suy sụp, mặc dù nhà họ Nghiêm không nuôi dưỡng Lữ Vận Hàn, nhưng vẫn luôn coi bà như con ruột. Từ nhỏ Nghiêm Hi đã biết bụng dung mình có một người anh trai là Hứa Đình Thâm. Vậy nên, phòng được thì vẫn phải phòng.

Nghiêm Hi cười phì một tiếng, cảm thấy cạn lời: “Thằng bé mới mấy tuổi mà anh đã lo lắng con gái mình bị lừa mất rồi sao?”

Trì Tinh nghĩ đến chuyện Hứa Đình Thâm vẫn luôn rất thích con gái bảo bối nhà mình, lại càng thêm kiên quyết: “Tuổi còn nhỏ mới phải đề phòng, đợi nó trưởng thành thì đã không còn kịp rồi.”

Nghiêm Hi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Ngoại truyện 12: Mang thai lần hai

Khương Sơ rất nhanh đã mang thai lần thứ hai, cậu nhóc nào đó tỏ ra rất lo lắng, bùng cốc nước cho Khương Sơ: “Mẹ ơi, sinh em gái thì ba sẽ không thích con nữa sao?”

Khương Sơ dỗ dành cậu nhóc: “Nếu ba không thích con, mẹ sẽ đánh mông ba.”

Lúc này Hứa Tinh Lan mới yên tâm, duỗi ngón út ra: “Mẹ, chúng ta ngoéo tay, không được nuốt lời đâu nha.”

“Được.” Cô ngoéo tay với Bong Bổng.

Sau khi Hứa Tinh Lan có chỗ dựa là Khương Sơ liền trở nên rất hung hăng, có một lần bị cảm, Hứa Đình Thâm bảo con trai uống thuốc, cậu nhóc nhất định không uống: “Thuốc đắng lắm, muốn mẹ cho uống cơ.”

Đúng lúc Khương Sơ vừa ra ngoài làm việc, bụng cô còn chưa rõ, nên có thể tham gia hoạt động của nhãn hiệu.

Hứa Đình Thâm phát hiện thằng nhóc này càng ngày càng làm nũng: “Không uống thì ba đánh đấy.”

Anh cũng chỉ dọa như vậy, chứ từ trước đến nay cũng chưa từng đánh Hứa Tĩnh Lan lần nào.

Hứa Tĩnh Lan vội vàng trốn ra sau ghế sofa, thò nửa đầu ra, kiên định nói: “Nếu ba đánh con thì con sẽ mách mẹ.”

“Mách mẹ cũng vô dụng thôi, mẹ không có ở nhà, ba đánh con thì cũng chẳng ai ngăn cản đâu.”

Cậu nhóc thầm nhủ rằng mình chẳng phải sợ ba: “Nhưng mẹ sẽ đánh mông ba đấy.”

Hứa Đình Thâm im lặng một hồi, sau đó híp mắt: “Con lặp lại lần nữa?”

Hứa Tĩnh Lan tưởng ba bị dọa sợ, thăm nghĩ chiều này quả nhiên có tác dụng, thế là thò cả đầu ra, đắc ý nói: “Mẹ nói nếu ba bắt nạt con thì sẽ đánh mông ba.”

Mặc dù Khương Sơ không nói như vậy, nhưng Hứa Tĩnh Lan cảm thấy có tác dụng, liền sửa lại lời mẹ một chút.

Chẳng những Hứa Đình Thâm không sợ, mà anh còn cúi đầu xuống cười khẽ, tựa hồ còn có chút chờ mong.

Anh ngồi xuống ghế, vẫy tay với con trai: “Con lại đây, ba không đánh con.”

“Thật sao?” Hai mắt cậu nhóc tỏa sáng, nhưng vẫn không dám qua đó.

“Thật.” Hứa Đình Thâm nở nụ cười nắm chắc phần thắng trong tay: “Bong Bóng không muốn uống thuốc, ba sẽ dẫn con đến gặp bác sĩ. Nhưng có khả năng là chú bác sĩ sẽ tiêm cho con, thật ra tiêm cũng không đau đâu, chỉ chích vào mông thôi, một lúc là xong.”

Hứa Tĩnh Lan suýt bị lời kể của ba ruột dọa cho phát khóc: “Ba, con uống thuốc.”

“Ngoan.”

Đến khi Khương Sơ trở về, thấy con trai mình đang xem phim hoạt hình, cô hỏi: “Quá hai tiếng chưa?”

“Mẹ, con mới xem một tiếng.”

Khương Sơ cầm điều khiển từ xa ấn tạm dừng: “Nghỉ ngơi một lát trước đã, xem ti vi nhiều không tốt cho mắt con đâu.”

“Vâng, mẹ.”

Bong Bóng đang định về phòng mình thì bị Khương Sơ giữ lại, bàn tay mềm mại đặt trên trán cậu nhóc: “A, không phát sốt.”

Cô ngồi xổm xuống: “Có ngoan ngoãn uống thuốc không?”

“Có, con uống rồi.”

“Con trai ngoan, vào phòng chơi đi.”

Thế là Hứa Tĩnh Lan liền nhảy nhót vào phòng chơi xếp gỗ và ghép hình.

Hứa Đình Thâm vừa tắm xong, cầm khăn mặt lau cánh tay, giọt nước chảy dọc theo đường cong cơ thể của anh, Khương Sơ không nhìn được mà nhìn chăm chú.

Hứa Đình Thâm tùy ý để cô chiếm tiện nghi, thuận miệng hỏi: “Mọi ngày em nói gì với Hứa Tĩnh Lan vậy?”

“Hả?” Về mặt cô ngẩn ra, nhất thời không kịp phản ứng.

“Em nói nếu anh bắt nạt con thì em sẽ đánh mông anh?” Trong giọng nói của anh còn có chút ý tứ muốn hỏi tội.

Khương Sơ vô cùng 囧: “Cái kia...”

Hứa Đình Thâm nhún lông mày, đuôi mắt câu lên một độ cong xinh đẹp: “Em cũng không thể nói là do con trai nói dối đâu nhỉ?”

Lần này thì tốt rồi, ngay cả một cái cơ cũng không để cho mình tìm. Khương Sơ ho khan: “Em nói đùa với con thôi, sao em lại làm như vậy chứ, anh nói có đúng không?”

Hứa Đình Thâm cười khẽ một tiếng, giọng nói dịu dàng đến nỗi có thể chảy ra nước: “Làm sao bây giờ? Anh còn có chút chờ mong Tiểu Khương Sơ làm thế đấy.”

“...” Đồ biến thái.

Dù sao thì hai người cũng đã có kinh nghiệm làm ba mẹ, khi mang thai lần hai cũng không hề chân tay luống cuống như lần đầu nữa, nhưng Hứa Đình Thâm vẫn rất lo lắng, Khương Sơ cũng thế: “Lại sinh con trai thì anh sẽ không vứt bỏ nó chứ?”

“Trong mắt em, anh chính là loại người này sao?”

Khương Sơ gật đầu: “Đúng vậy.”

“...” Hứa Đình Thâm giả bộ tức giận, nắm cằm của cô: “Con mà Tiểu Khương Sơ sinh, sao anh có thể không thích được chứ? Em thấy anh như vậy à?”

“A...” Khương Sơ tự biết mình đuối lý, vội vàng nói sang chuyện khác: “Cục cưng vừa đá em”

Người nào đó lập tức buông lỏng tay, vội vàng cúi người xuống, dè dặt sờ bụng cô: “Cục cưng ngoan, không được đá mẹ nha.”

Trái tim Khương Sơ đã mềm nhũn rồi.

“Có đau không?”

Cô lắc đầu: “Không đau.”

Cái thai thứ hai là con gái, cuối cùng cũng giống như nguyện vọng của Hứa Đình Thâm, hai người đặt tên cho bé là Hứa Điềm Sướng, nữ danh là Điềm Điềm.

“Ba ơi, em gái xấu quá à.”

Trẻ con vừa sinh ra, mặt nhăn lại trông rất khó coi, Hứa Đình Thâm không chút lưu tình mà trêu con: “Hồi nhỏ con còn xấu hơn cả em đây.”

Miệng Hứa Tinh Lan dẩu lên, một mình chui vào góc giận dỗi ba.

Ban đầu, Hứa Tinh Lan còn lo lắng Hứa Đình Thâm không thích mình, ngày nào cũng đi theo sau anh xem rốt cuộc em gái trông như thế nào, kết quả là đến khi em gái lớn hơn rồi, Hứa Tinh Lan lại càng trở nên moe hơn, quả thực còn thích em gái hơn cả Hứa Đình Thâm.

Hình ảnh trong tưởng tượng ban đầu là, hai nam tử hán là Hứa Đình Thâm và Hứa Tinh Lan ăn mặc nữ tính, ngày nào cũng chọc cho tiểu công chúa Điềm Điềm vui vẻ.

Nhưng hiện thực lại rất tàn khốc.

Tiểu công chúa Điềm Điềm dần hiểu chuyện, trở nên vô cùng cao lãnh, cô nhóc liếc nhìn ba và anh trai: “Hai người thật xấu xí.”

Hai người: “...”

Vừa thấy Khương Sơ về, Điềm Điềm vội vàng đến tố cáo: “Mẹ, hai người kia phiền quá đi, con muốn chơi với mẹ.”

Khương Sơ nhin cười: “Được.”

“Mẹ ơi, mẹ có thể dẫn con đi mua quần áo được không?”

“Mấy hôm nữa dẫn con đi nhé?”

“Vâng ạ!”

Điềm Điềm vô cùng vui vẻ, liếc nhìn đồ chơi ngoài phòng khách, rồi vội vàng trốn về phòng mình.

Cô nhóc còn nhỏ tuổi mà đã muốn ở phòng riêng, còn độc lập hơn cả tên quý thích khóc Hứa Tinh Lan rất nhiều, Hứa Đình Thâm cảm thấy hai đứa bé nhà mình đã sinh sai giới tính, anh không buông tha cơ hội cười nhạo con trai: “Con xem đi, em gái còn giống con trai hơn cả con.”

Hứa Tinh Lan bĩu môi: “Mẹ, ba bắt nạt con.”

Khương Sơ hiếm khi không nói gì.

Hứa Đình Thâm thấy cô không nói giúp con trai, thế là không kiêng nể gì cả: “Con nói xem sao con không làm em trai, để con bé làm chị gái rồi bảo vệ cho con chứ?”

“Ai nói vậy? Nhất định con có thể làm anh trai tốt!” Hứa Tinh Lan vỗ vỗ bộ ngực nhỏ đầy thịt của mình: “Con phải bảo vệ em gái.”

May mắn là Điềm Điềm không ở đây, nếu không thì nhất định cô nhóc sẽ đáp lại: “Ai cần anh bảo vệ chứ.”

Thấy toàn bộ suy nghĩ trước đó của Hứa Đình Thâm đều bị ngâm nước nóng, Khương Sơ tìm thời điểm hai con không ở đây mà cười trên nỗi đau của

anh: “Có phải bây giờ anh cảm thấy Bong Bóng rất tốt không, trắng trẻo đáng yêu, anh còn không phải cảm ơn bướm để đỡ nó.”

Hứa Đình Thâm nhẹ nhàng gầy trán cô: “Sao em lại hư thế?”

“Em làm sao chứ?” Khương Sơ làm mặt quỷ: “Có phải cảm thấy những món đồ chơi mình mua đều vô ích không?”

Nhưng lòng cô cũng hơi nuối tiếc, Hứa Đình Thâm dỗ con gái hơi quá rồi.

“Ai nói chứ.” Anh ôm Khương Sơ từ phía sau: “Không phải trong nhà vẫn còn cô gái chờ anh dỗ dành sao?”

Khương Sơ cố che giấu ý cười trên khóe miệng, học theo Điềm Điềm: “Anh thật phiền phức.”

Không quá hai ngày, Điềm Điềm lại quần lấy Khương Sơ đòi đi mua quần áo, kết quả là Khương Sơ có việc đột xuất nên không thể giữ lời với con gái.

Khương Sơ cho rằng Điềm Điềm thiếu quần áo, nhưng vốn dĩ Điềm Điềm không thiếu quần áo để mặc, chỉ là cô nhóc không muốn mặc quần áo mà ba mua cho, nhưng không ngờ mẹ lại ném cô nhóc cho ba.

Vậy nên, cô nhóc không vui, lúc bị Hứa Đình Thâm ôm đi, khuôn mặt đã trở nên đần thối.

“Điềm Điềm sao vậy?”

Điềm Điềm nói một câu vô cùng tổn thương trái tim người: “Con muốn đi với mẹ, không cần ba.”

Hứa Đình Thâm vô cớ bị ghét bỏ: “...”

Anh không còn cách nào khác, đành phải dỗ dành con gái: “Hôm nay mẹ con có việc, thật sự không đi được, không phải cố ý bỏ mặc con đâu.”

Thấy Điềm Điềm không nói lời nào, Hứa Đình Thâm tưởng cô nhóc giận Khương Sơ: “Mẹ không giữ lời đúng không, về nhà ba sẽ bắt mẹ viết bản kiểm điểm.”

Điềm Điềm nghe xong liền không vui: “Ba là người xấu.”

“...” Đến giờ Hứa Đình Thâm mới rõ, không phải là trách Khương Sơ không giữ lời, mà là thật sự ghét mình.

“Không cho phép ba bắt nạt mẹ, không thì... không thì con sẽ không quan tâm ba nữa.”

Anh bỗng dờ khóc dờ cười: “Được, ba không bắt nạt mẹ, chúng ta đi mua quần áo đi.”

Điềm Điềm không tình nguyện cho lắm, gật gật đầu, tự nhủ mình sẽ cố gắng đi cùng ba một lần: “Phải để con tự chọn.”

Mặc dù Hứa Đình Thâm đồng ý, nhưng vừa vào trong cửa hàng liền bắt đầu không bình thường, vừa thấy bộ váy xinh đẹp màu hồng đã cảm thấy nhất định Điềm Điềm sẽ thích, dù sao thì màu hồng viền ren mặc lên người trông lại càng giống công chúa, mấy cô bé xung quanh cũng mặc như vậy.

Thế là, anh vừa cầm bộ váy lên, Điềm Điềm liền chống nạnh: “Ba!”

“Hả?”

“Thảm mỹ của ba...” Cô nhóc nuốt nước miếng một cái, nói tiếp: “Kém quá đi!”

“...” Từ lúc Hứa Đình Thâm ra mắt đến nay chưa từng bị ai chê là thảm mỹ kém.

Anh nhú mày, chọn mấy bộ khác, Điềm Điềm không thể nhịn được nữa: “Ba, con không thích màu hồng!”

Hứa Đình Thâm buồn bực: “Sao vậy? Tất cả mọi người đều thích màu hồng mà.”

“Ba, con cho ba biết.” Điềm Điềm chống nạnh, dáng vẻ như đại nhân: “Con phải làm một đứa trẻ cool ngầu!”

Anh bỗng dờ khóc dờ cười: “Được, con làm đứa trẻ cool ngầu, ba ôm con cho con tự chọn, được không?”

Lúc này Điềm Điềm mới hài lòng, sau khi cô nhóc chọn mấy bộ quần áo, lại nói với ba: “Phòng con cũng không thích màu hồng.”

Đối với yêu cầu của con gái, đương nhiên Hứa Đình Thâm sẽ ngoan ngoãn phục tùng: “Được, mấy hôm nữa đổi cho con.”

Trước khi đi, nhân viên đến xin chữ ký Hứa Đình Thâm, anh vừa cầm bút, chỉ nghe thấy cô nhóc bên cạnh tức giận nói: “Ba nói chuyện với cô xinh đẹp, con phải về mách mẹ!”

Lời vừa nói ra, fan hâm mộ liền sững sờ ngay tại chỗ, sau đó xấu hổ mà không mất đi lễ phép lấy lại bút trên tay Hứa Đình Thâm, vô cùng nuối tiếc sự sống mà nói một câu: “Vây... chúc anh và chị dâu trăm năm hòa hợp.”

Fan hâm mộ nhìn thấy thần tượng sẽ khó tránh khỏi gọi là anh, thật ra chuyện này cũng rất bình thường trong fandom, nhưng Diễm Diễm không hiểu gì về việc theo đuổi thần tượng, sau khi nghe vậy lại càng tức giận hơn, cô nhóc chống nạnh, cố gắng đầu nhìn ba mình: “Cô xinh đẹp còn gọi ba là anh!”

Hứa Đình Thâm “...”

Cảm giác mình bị con gái hăm hại là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ngoại truyện 13: Chương cuối

Tối đến, quả nhiên Diễm Diễm tố cáo với mẹ: “Hôm nay ba không nghiêm túc dẫn con đi, còn nói chuyện với cô gái đẹp nữa.”

Lòng hiếu kỳ của Khương Sơ lại nổi lên: “Cô gái đẹp trông như thế nào?”

“Chính là cái cô trong nhà có rất rất nhiều quần áo, trông rất có tiền ấy.” Cô nhóc cool ngầu nào đó trịnh trọng nói.

Về mặt của cô dần trở nên nghi hoặc, trong nhà có rất nhiều quần áo? Nhớ đến hôm nay con gái cũng đi mua quần áo, cô nhú mày: “Không phải con nói là cô bán quần áo đó chứ?”

“Đúng ạ.” Diễm Diễm lòng đầy căm phẫn: “Cô kia còn gọi ba là anh nữa, mẹ phải bắt ba viết bản kiểm điểm.”

Hứa Đình Thâm hoàn toàn không biết mình bị hăm hại: “...”

Khương Sơ nhìn dáng vẻ rất nghiêm túc của con gái, cố nhịn cười, cô đành phải hòa theo: “Diễm Diễm nói đúng, đợi lát nữa lúc ăn cơm mẹ sẽ bắt ba viết bản kiểm điểm.”

Ăn cơm tối xong, Khương Sơ cảm thấy Diễm Diễm rất thú vị, định kể chuyện này cho Hứa Đình Thâm, cô ngồi bên cạnh Hứa Đình Thâm, thấy anh mở điện thoại ra, trên màn hình là một mỹ nữ ăn mặc hở hang.

Khương Sơ: “...”

Hứa Đình Thâm “...”

Hai người liếc nhìn nhau, không khí xung quanh bỗng trở nên ngột ngạt.

Khóe môi Khương Sơ cong lên, một tay đặt trên ghế của Hứa Đình Thâm, giọng nói ngọt ngào: “Ông xã, không ngờ anh lại thích kiểu này đấy?”

“...” Hứa Đình Thâm cảm thấy hơi lạnh, tâm tình bỗng trở nên rất phức tạp: “Bà xã, đây không phải anh làm.”

“Ý của anh là, em lưu lại giúp anh?”

“Không phải.” Mồ hôi lạnh trên trán anh chảy xuống: “Thật sự không phải mà, anh chỉ thích kiểu người như em thôi.”

“...”

Rõ ràng là Hứa Đình Thâm đã dẫm phải mìn, Khương Sơ ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Ý của anh là đáng người em không đẹp đúng không?”

“...”

Hứa Đình Thâm nhìn cô, mặc dù Khương Sơ sinh hai đứa bé, nhưng bởi rèn luyện cơ thể nên khôi phục dáng người rất tốt, hơn nữa, qua lần trở mã thứ hai... anh đã thất thố rồi, đáng người này còn không đẹp sao?

Khương Sơ thấy anh không nói lời nào, cho là anh chột dạ: “Không sao đâu ông xã, anh thấy em là người nhỏ nhen như vậy sao?”

Đúng đấy.

Nhưng Hứa Đình Thâm không dám nói, anh thấy con trai chạy ra khỏi phòng, liền gọi cậu nhóc lại: “Bong Bồng, con động vào điện thoại của ba à?”

Bong Bồng hơi chột dạ.

Mặc dù có mặt khẫu, nhưng Bong Bổng nhìn trộm rồi lấy điện thoại của anh để chơi, Hứa Đình Thâm không hề đổ oan cho con trai ruột. Thế nhưng, sao Khương Sơ lại nghi ngờ cậu nhóc được chứ, cô chỉ trích Hứa Đình Thâm: “Ba nó à, chính anh làm chuyện sai mà còn đổ lên người con trai sao?”

Hứa Đình Thâm lại gọi một tiếng: “Bong Bổng?”

Hứa Tinh Lan bị dọa sợ đến nỗi vội vàng trốn về phòng.

“...” Lần này Hứa Đình Thâm không tìm thấy người chần chừ cho chính nữa, chỉ có thể tự mình đối mặt với bão tố tàn khốc.

Khương Sơ cố ý tính sổ với anh: “Hôm nay anh còn xưng anh em với người khác?”

Anh bị sặc ho khan một tiếng: “Là fan gọi anh là ‘anh’, chứ anh không gọi họ là ‘em’.”

“Anh được nhiều người gọi là ‘anh’ như vậy, khác gì anh gọi họ là ‘em’ đâu?”

“...” Hứa Đình Thâm đến gần hôn cô, trong giọng nói còn mang theo hơi ấm khiến người khác nóng lên: “Có khác nhau đấy, anh chỉ gọi em là ‘em’ thôi.”

...

Lại nói đến bạn nhỏ Hứa Diễm Sướng, càng lớn lại càng chín chắn, cao lênh. Lúc ấy Hứa Đình Thâm hỏi hai đứa bé muốn học gì, Hứa Tinh Lan chọn đàn violon, Hứa Diễm Sướng chọn taekwondo. Thế là, mỗi ngày Hứa Đình Thâm đều lo lắng Diễm Diễm sẽ trở thành đại tỷ trong lớp học.

Nhà khác đều là “anh trai phải bảo vệ em gái thật tốt”, đến nhà Hứa Đình Thâm thì lại thay đổi, em gái bảo vệ anh trai.

Sau khi bạn nhỏ Hứa Diễm Sướng hiểu chuyện hơn, đầu tiên là trêu chọc anh trai ruột của mình: “Vậy mà nữ danh của anh lại là Bong Bổng, nữ tính quá.”

Hứa Tinh Lan: “...”

Đổi thành em gái nhà khác thì cậu nhóc đã sớm ra tay rồi, nhưng là em gái nhà mình thì không thể, bởi vì không đánh lại.

Cậu nhóc không vui: “Chẳng lẽ nữ danh của em không nữ tính hả?”

Hứa Diễm Sướng không chút lưu tình mà chế giễu cậu nhóc: “Anh trai ngốc, em vốn là con gái mà.”

“...”

Nhưng Hứa Diễm Sướng vẫn bắt người nhà không được gọi mình là Diễm Diễm, bởi vì tên này chẳng cool ngầu gì hết. Có đôi khi Hứa Đình Thâm không để ý gọi vài câu, liền bị Hứa Diễm Sướng xụ mặt dạy bảo một trận, sau đó, Hứa Tinh Lan và Khương Sơ ngồi một bên hóng chuyện, vỗ tay khen hay.

Có một lần, Hứa Đình Thâm đang biểu diễn trên sân khấu của một gameshow, bạn nhỏ Hứa Diễm Sướng ngồi trong ngực mẹ nghiêm túc xem biểu diễn, sau khi xem xong liền vỗ tay, rất giống lãnh đạo thị sát.

Ánh mắt của MC liền bị Hứa Diễm Sướng hấp dẫn, sau khi Hứa Đình Thâm biểu diễn xong, liền đi đến chỗ Khương Sơ, muốn ôm Hứa Diễm Sướng lên sân khấu gặp ba.

Bạn nhỏ Hứa Diễm Sướng cao lãnh ngạo kiều liền tỏ vẻ mất hứng: “Cháu tự đi.”

Cực kỳ giống nữ chính kiên cường trong phim truyền hình, nếu không có khuôn mặt non nớt kia.

MC im lặng vài giây sau đó cười khỏ, để Hứa Diễm Sướng đi phía trước, nhìn cô nhóc bước những bước chân nhỏ lên bậc sân khấu.

Hứa Đình Thâm vừa thấy con gái bảo bối đến đây, dùng một tay bế cô nhóc lên. Hứa Diễm Sướng dùng đôi mắt nai đen như mực bối rối nhìn xung quanh, hai chân đơng đưa muốn xuống, trẻ con được ôm chẳng cool ngầu gì cả.

Nhưng ba không hiểu ý của bé.

Hứa Đình Thâm thấy con gái không vui, dùng giọng nói trẻ con thích nghe để dỗ cô nhóc: “Sao Diễm Diễm lại không vui rồi? Đợi lát nữa ba dẫn con đi mua kẹo nhé?”

Hứa Diễm Sướng thấy dưới sân khấu có nhiều người như vậy, lập tức cảm thấy rất mất mặt, nhất là cô nhóc biết ba mình sẽ lên ti vi, vậy thì mình cũng sẽ lên ti vi, lên ti vi thì sẽ bị rất nhiều rất nhiều người nhìn thấy, vậy là đứa trẻ cool ngầu sẽ mất mặt, bèn trịnh trọng nói với Hứa Đình Thâm: “Ba có thể đừng dùng giọng nói ẻo là như vậy để nói chuyện với con được không?”

Hứa Đình Thâm: “...”

mẹ.”

Hứa Đình Thâm giương mắt nhìn về phía Khương Sơ: “Vậy con và anh trai cùng nhau bảo vệ mẹ có được hay không?”

“Được ạ!”

— Hoàn —

Bạn đang đọc truyện *Sự Đầu Hàng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.